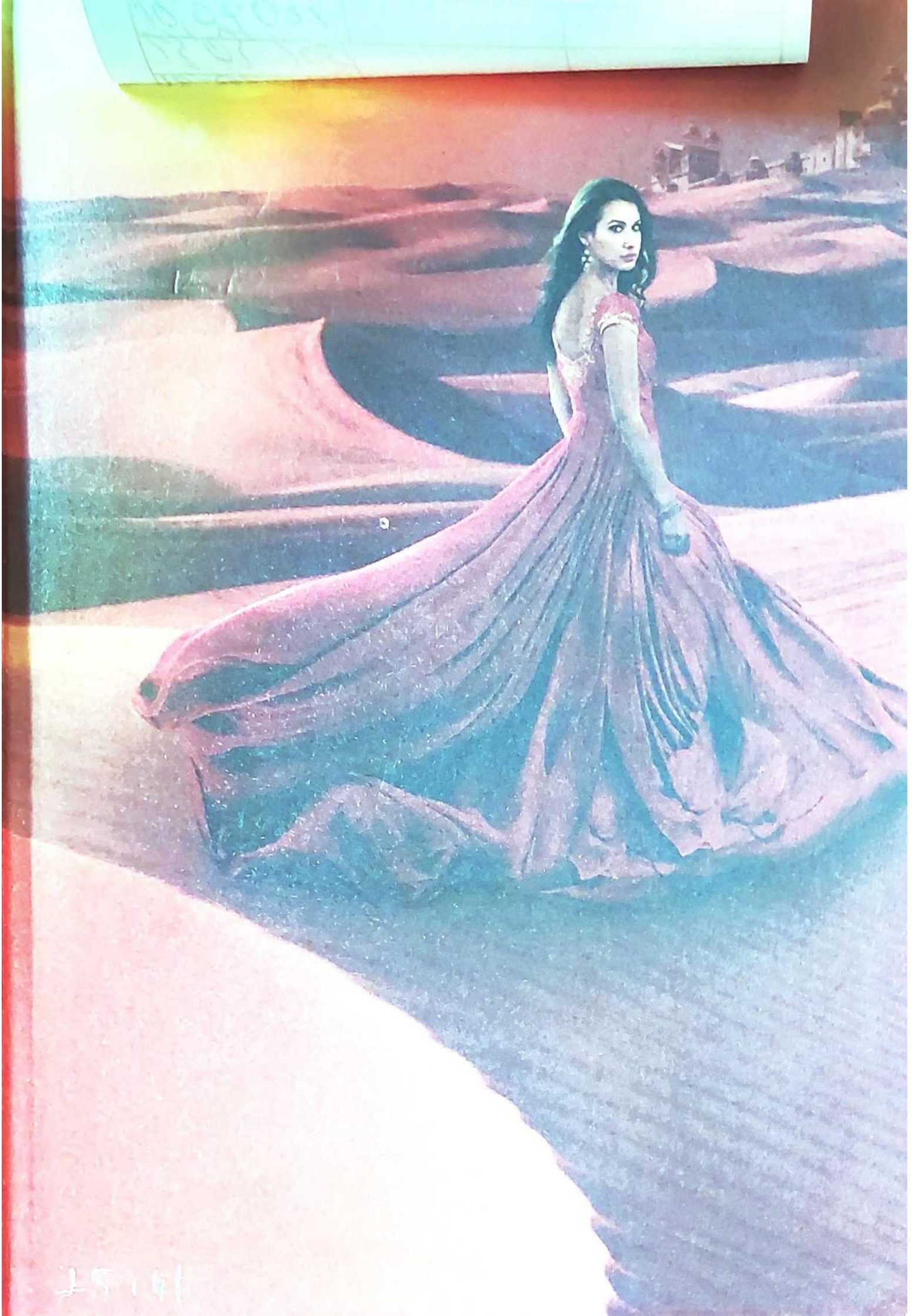
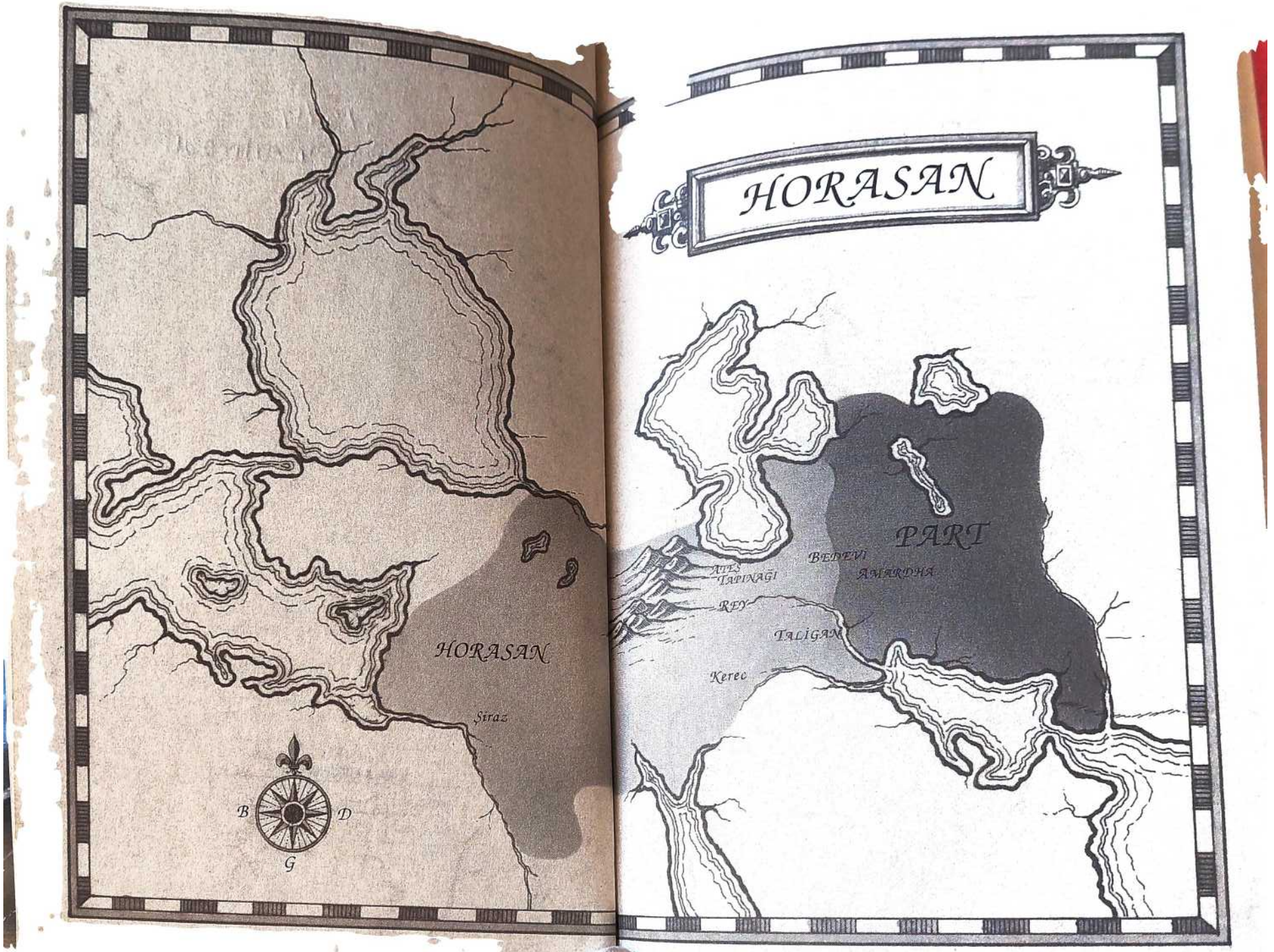
GÜL & HANÇER

RENÉE AHDIEH

PEGASUS

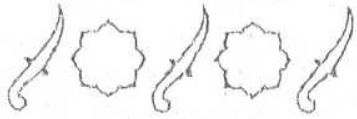

HORASAN
PART
BEDEVİ
AMARDHA
ATEŞ TAPINAĞI
REY
TALİGAN
Kerec
HORASAN
Şiraz
B
D
G

Kız kardeşlerim,
Erica, Elaine ve Sabaa'ya...
Siz olmasanız bu kitap da olmazdı.
Ve Victor'a... her zaman.

Gülün en nadir rayihası dikeninde yaşar.

Celaleddin Rumi

GİRİŞ

Kız on bir yaşını dolduralı dokuz ay oluyordu.

Dokuz önemli ay.

Babasının o sabah önemli bir görev konusunda ona yetki vermesinde bu dokuz ayın önemi büyüktü. Bu yüzden kız, tüm dünyanın yükü omuzlarındaymışçasına iç geçirerek kollarını sıvadı ve molozları, yanındaki el arabasına doldurmaya başladı.

"Çok ağır bu," diye söylendi, evdeki moloz parçalarından birini taşımaya çalışan sekiz yaşındaki erkek kardeşi. Yanmış kalıntılardan is bulutu kalkınca öksürdü.

"Dur yardım edeyim." Kız, küreğini pat diye yere bıraktı.

"Yardım istediğimi söylemedim!"

"Birbirimize yardım etmek zorundayız yoksa Baba dönene kadar her şeyi temizleyemeyiz." Ellerini beline koyup gözlerini kardeşine dikti.

"Etrafına bir baksana!" dedi o da kollarını havaya kaldırarak. "Her şeyi temizlemeyi *asla* başaramayacağız."

Kız etrafa baktı.

Evlerinin kilden duvarları paramparça, yıkık dökük ve kararmıştı. Artık olmayan çatılarıysa evi açıkta bırakıyordu. Boğucu ve hüzünlü bir göğe karşı.

Bir zamanlar görkemli olan bir şehre karşı.

Öğle güneşi, Rey'in parçalanmış çatılarının ardına gizlenmişti ve öfkeli taşlar ile yanık mermerlerin üzerini ışık ve gölgelerle dolduruyordu. Her yanda göze çarpan, dumanı tüten enkazlarsa sadece birkaç gün önce olanların korkunç hatıraları gibiydi.

Küçük kız sert bir ifadeyle kardeşine doğru bir adım attı.

"Çalışmak istemiyorsan dışarıda bekleyebilirsin ama ben çalışacağım. Çünkü birinin bunları yapması gerek," deyip tekrar küreğini aldı.

Çocuksa yanı başında duran bir taşı tekmeledi, taş toprakta sekerek bir zamanlar kapılarının olduğu yerde duran kapüşonlu bir yabancının ayağının dibinde durdu.

Küreğine sıkıca sarılan kız, kardeşini hemen arkasına çekti.

"Buyurun..." Duraksadı. Yabancının siyah ridası gümüş ve altın rengi işlemelerle doluydu. Kılıcının kını ise ince ince dağlanmış, zarif mücevherlerle süslenmişti. Sandaletlerinin en kaliteli dana derisinden yapıldığı belli oluyordu.

Belli ki adam eşkıya değildi.

Kız biraz daha doğruldu. "Buyurun, sahip?"

Adam hemen cevap vermeyince kız küreğini biraz daha kaldırdı, kaşlarını çattı ve kalbinin delice atmasına engel olamadı.

Sonra yabancı adam, yıkılmak üzere olan kapıdan onlara doğru ilerleyip kapüşonunu açtı ve ellerini, rica eder gibi kaldırdı. Dikkatle hareket eden adamın her yanından zarafet akıyordu.

Yabancı, güçsüz bir ışık huzmesinin altından geçerken kız onun yüzünü ilk kez gördü.

Adam, beklediğinden gençti. En fazla yirmi yaşındaydı.

Yüzü oldukça yakışıklıydı ama hatları keskin, ifadesiyse sertti. Ellerine düşen güneş ışığı, üstündeki süslere tezat oluş-

turacak bir şeyi açığa çıkarıyordu: avuçları kızarmış, çatlamış ve derisi dökülmüş gibiydi. Ağır işçiliğin kanıtları.

Adamın yorgun gözleri sarımsı kahverengiydi. Kız bunu daha önce sadece bir aslan tablosunda görmüştü.

"Sizi korkutmak istememiştim," dedi yabancı, nazik bir sesle. Tek odalı evin kalıntılarını inceliyordu. "Babanızla konuşabilir miyim?"

Kız bunu duyunca tekrar şüphelendi. "Burada değil. İnşaat malzemesi almak için kuyruğa girdi."

Yabancı başını salladı. "Ya anneniz?"

"Öldü," dedi kardeşi, kızın arkasından çıkarak. "Fırtınada çatı üzerine düştü. Annem de ertesi gün öldü."

Çocuğun sözcüklerinde, kızın hissetmediği bir tevazu vardı. Çünkü kardeşi henüz, bunların gerçek olduğunu algılayamıyordu. Önceki yıl kuraklık yüzünden her şeylerini kaybetmeleri yetmemiş gibi, fırtına da son bileti ailelerine kesmişti.

Ve kardeşi, henüz bu kaybı idrak edememişti.

Ölüm haberini duyunca yabancı biraz daha ciddileşti. Gözlerini kaçırdı ve elleri iki yanına düştü. Bir süre sonra tekrar onlara döndü, yumruklarını delice sıktığı her halinden belli olduğu halde hiçbir şey ele vermeyen gözlerini onlara dikti. "Başka küreğiniz var mı?"

"*Sen* küreği ne yapacaksın, zengin adam?" Küçük çocuğun kızgınlığı, çıplak ayakla adama doğru attığı her adımda belli oluyordu.

"Kamyar!" Ablası, çocuğu eski püskü kamizinden yakalamaya çalışırken kızmıştı.

Yabancı ise çocuğa bakarak yere çöktü. "Kamyar, öyle mi?" dedi, dudakları hafif bir tebessümle kıvrılırken.

Çocuk, çöktüğü halde göz göze gelemediği adama hiçbir şey demedi.

"Be-ben özür dilerim, sahip," diye kekeledi kız. "Kardeşim biraz küstahtır."

"Özür dileme lütfen. Doğru kişiden geldiğinde küstahlık hoşuma dahi gider." Bu kez gerçekten tebessüm etti ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Evet," diye araya girdi küçük çocuk. "Adım Kamyar. Seninki ne?"

Adam bir süre çocuğu süzdü.

"Halid."

"Neden kürek istiyorsun, Halid?" diye sordu çocuk.

"Evinizi onarmanıza yardımcı olmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü birbirimize yardım edersek işleri daha hızlı bitirebiliriz."

Kamyar onu anlar gibi görünse de başını yana eğmişti. "Ama burası senin evin değil. Neden umurunda olsun ki?"

"Çünkü Rey benim evim. Senin de öyle. Benim yardıma ihtiyacım olduğunda sen edebilecek olsan, etmez miydin?"

"Evet," dedi Kamyar tereddütsüzce. "Ederdim."

"Öyleyse sorun kalmadı." Ayağa kalktı. "Küreğini benimle paylaşır mısın Kamyar?"

Günün geri kalanı boyunca üçü birlikte çalışarak yerlerdeki yanık odunları ve içine su dolan enkazı temizlemeye çalıştılar. Kız, yabancı adama adını asla söylemedi, ona hitap ederken *sahip* dışında bir sözcük kullanmadı. Ama Kamyar, adama uzun zamandır görmediği ve ortak bir düşmanı olan bir dostu gibi davranıyordu. Yabancı adam onlara su ve lavaş verince kız başını eğip elini alnına koyarak teşekkür etti.

Yakışıklı sayılabilecek adam hiçbir şey demeden aynı şekilde karşılık verince kızın yanakları kızardı.

Çok geçmeden akşam olmaya başladı ve Kamyar bir köşeye çekildi. Başı göğsüne düşen çocuk, gözlerini yavaşça uykuya teslim etmişti.

Yabancı, kurtarılabilecek son odun parçalarını da kapının yanına dizdikten sonra ridasındaki tozu toprağı silkeledi ve kapüşonunu yeniden başına geçirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kız, elinden ancak bunun geldiğini bilerek.

Adam dönüp ona baktıktan sonra pelerininin içinden ağzı deri bir iple bağlanmış küçük bir kese çıkardı.

"Lütfen, al bunu."

"Olmaz, sahip." Kız başını sallıyordu. "Paranızı alamam. Zaten cömertliğinizden yeterince faydalandık."

"Çok bir şey değil, almanı istiyorum." İlk geldiğinde bile yorgun olan gözleri, artık tamamen bitmişti. "Lütfen."

Adamın yüzünde o an, sanki gölgelere ya da küllerin ve tozların arasına gizlenmiş gibi saklanan bir şey vardı...

Kızın hayal bile edemeyeceği kadar derin bir acıyı gösteren bir şey.

Keseyi aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Halid. Sanki muhtaç olan oymuş gibi.

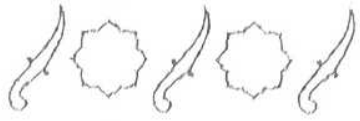
"Şiva," dedi kız. "Adım Şiva."

Bir an adamın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi, ardından o keskin hatları yine normale döndü.

"Tabii ki." Sonra eğildi ve elini alnına koydu.

Şiva şaşırsa da nezaketle karşılık vermeyi başararak elini alnına götürdü. Başını kaldırdığında ise adamın çoktan köşeyi döndüğünü gördü.

Ve karanlığın içinde kaybolduğunu.

SU YALAN SÖYLER

Bu sadece bir yüzüktü.

Ama onun için çok şey ifade ediyordu.

Kaybedilecek çok şey. Uğrunda savaşılacak çok şey.

Şehrazad, elini ışığa tutunca mat altından yüzük, ona eşini hatırlatırcasına iki defa ışıldadı. Artık Kum Denizi'nin ötesinde olan eşini.

Halid.

Şehrazad'ın aklı, Rey'deki mermer saraya gitti. Halid'e. Onun Celal'le ya da şehriban amcasıyla olduğunu umuyordu.

Yalnız olmadığını. Boşlukta, merak içinde olmadığını...

Neden onunla değilim?

Dudaklarını sıktı sonra.

Çünkü en son Rey'de olduğumda binlerce masum insanın felaketine neden oldum.

Şehrazad halkını ve aşkını korumanın bir yolunu bulana kadar oraya dönemezdi. Halid'in üstündeki o korkunç laneti bitirmenin bir yolunu bulana kadar.

O sırada çadırının önünde bir keçi bağırmaya başladı.

Sinirlenen Şehrazad, üzerindeki örtüyü fırlatıp yatağının yanında duran hançeri aldı. Boş bir tehditti ama en azından, bir şeyleri kontrol edebildiğini hissetmek istiyordu.

Sonra çadırın önündeki ses, dalga geçer gibi daha da kesintisiz hale geldi.

Çan mı o?

Dışarıdaki küçük canavarın boynunda bir de çan vardı! Hem çanın hem de keçinin sesi birleştiği için uyumak iyiden iyiye zorlaşmıştı.

Şehrazad doğruldu ve hançerinin mücevherli kabzasını sıkıca tuttu...

Ardından, bezginlikle yatağının insanı kaşındıran yünlerinin üzerine bıraktı kendini tekrar.

Sanki keçi olmasa çok uyuyabiliyorum da.

Evinden, kalbinin ait olduğu yerden bu kadar uzaktayken uyuması mümkün değildi.

Boğazına yerleşen yumrudan kurtulmak için yutkundu ve üzerinde iki çapraz kılıcın bulunduğu yüzüğüne dokundu. Halid'in sadece iki hafta önce sağ eline taktığı yüzüğe.

Yeter. Bu saçmalıkları düşünmek hiçbir işe yaramayacak.

Bir kez daha doğrulan Şehrazad etrafını incelemeye başladı.

İrsa'nın yatağı sarılıp toplanmış ve küçük çadırın kenarına konmuştu. Şehrazad'ın kardeşi saatlerdir uyanıktı ve ekmek pişiriyor, çay yapıyor, o alçak keçinin sakallarını örüyordu.

Şehrazad her şeye rağmen gülecek gibi oldu.

Hançeri beline takıp ayağa kalktı. Günlerce süren zorlu yolculuk ve gecelerdir doğru düzgün uyuyamamanın etkisiyle her yanı ağrıyordu.

Endişeyle geçen üç gece. Alevler içinde kalan bir şehirden kaçarak geçen üç gece. Aklında cevaplanmayan ve bitmek bil-

meyen sorular. Rey'in dışındaki tepelerde aldığı hasarı atlatmaya çalışan babası için endişelenmekle geçen üç uzun gece.

Şehrazad derin bir nefes aldı.

Burada hava biraz tuhaftı. Daha kuru. Daha soğuk. Çadırın dikişlerinden yumuşak güneş ışınları giriyor, küçük dünyasını puslu bir karanlığa boğuyordu.

Çadırın bir tarafında, üzerinde porselen bir sürahi ve bakır bir leğen bulunan küçük bir masa vardı. Şehrazad'ın üç beş parça eşyası aylar önce Musa Zaragoza'nın verdiği eski halıya sarılı halde masanın yanında duruyordu. Şehrazad diz çöküp yüzünü yıkamak için leğeni suyla doldurdu.

Su soğuk fakat temizdi. Yansıması ise tuhaf şekilde sakin sakin ona bakıyordu.

Sakin fakat huzursuz.

Tek bir gecede her şeyini kaybetmiş bir kızın yüzüydü bu.

İki elini suya daldırdı. Teni suyun altında oldukça solgun görünüyordu. Her zamanki bronz renginin aksine. Sonra suyun havayla kesiştiği noktaya, ellerinin suyun altında farklı bir dünyada gibi görünmesine neden olan o hatta bakmaya başladı...

Zamanın çok daha yavaş geçtiği, masallar anlatan bir dünya.

Su yalan söyler.

Şehrazad yüzüne su çarptı ve ıslak ellerini saçlarına daldırdı. Ardından, yanındaki küçük ahşap kutunun kapağını açıp taze nane, beyaz biber ve ezilmiş kaya tuzu alarak dişlerini temizledi.

"Uyanmışsın. Gece o kadar geç gelince erken kalkmanı beklemiyordum."

Şehrazad dönüp bakınca çadırın girişinde duran İrsa'yı gördü. Arkasından gelen çöl güneşi ise zayıf kız kardeşinin zayıf siluetini çevreliyordu.

İrsa gülümsedi, güzel bir genç kızdı. "Eskiden hiç kahvaltı için kalkmazdın." Çadıra girdi ve kapısını arkasından kapadı.

"O lanet keçi öyle bağırırken uyumak mümkün mü?" Şehrazad, kardeşinin suratına, kendisini soru yağmuruna tutmaması için su fırlattı.

"Ferbud'dan mı bahsediyorsun?"

"Bir de o küçük canavara isim mi koydun?" Şehrazad dalgalı saçlarını örerken sırıtıyordu.

"Çok tatlı bir kere," dedi İrsa, kaşlarını çatarak. "Bir şans versen seversin."

"Ferbud'a, sabahın köründe resital vermeye devam edecekse, en sevdiğim yemeğin nar ve ezilmiş ceviz soslu keçi yahnisi olduğunu söyler misin?"

"Hah!" İrsa kırışan şalvarının cebinden uzunca bir sicim çıkardı. "Şu anda hükümdar ailesinin huzurunda olduğumuzu unutmamalıyız." Sicimle Şehrazad'ın örgüsünü bağladı. "Ferbud'u Horasan Halifesi'nin hanımını bir daha rahatsız etmemesi için uyarırım."

Şehrazad dönüp İrsa'nın açık renk gözlerine baktı.

"Çok uzamış boyun," dedi sessizce. "Ne zaman bu kadar uzadın?"

İrsa kollarını ablasının beline doladı. "Seni çok özledim." O sırada parmakları hançerin kabzasına dokununca dehşetle geri çekildi. "Neden üzerinde...

"Baba uyandı mı?" diye sordu Şehrazad abartılı bir gülümsemeyle. "Beni ona götürebilir misin?"

Fırtınanın olduğu gece Şehrazad, Tarık ve Rahim ile birlikte Rey'in dışında bir tepeye, babasını aramaya gitmişti ama buldukları şeye hiç de hazırlıklı değildi.

Cihandar el-Hayzüran, bir birikintinin içinde eski ve deri kaplı bir kitabın etrafına kıvrılmış yatıyordu.

Çıplak el ve ayakları yanmıştı. Kıpkırmızı açık yaraları, sıyrılmış derisi görülebiliyordu. Ayrıca saçları da büyük tutamlar halinde dökülmüştü, yağmurda saçlar çamurla birlikte ıslak taşlara doğru sürüklenmişti.

Kız kardeşinin benekli atı öleli çok oluyordu. Hayvanın boğazı kesilmiş, kanı ise o büyük kesikten oluk oluk akmıştı. Tepe boyunca her tarafta çamur, kül ve kandan oluşan ürkütücü akıntı izleri görmek mümkündü.

Şehrazad, babasının o kızıl-gri yamaçta kıvrılmış bedeninin görüntüsünü asla unutmayacaktı.

Cihandar'ın parmaklarını kitaptan çekmeye çalıştığında, babasının daha önce hiç duymadığı bir dilde bağırdığına şahit olmuştu. Ardından adamın gözleri başının arkasına doğru kaymış ve kırpıştırdığı gözleri, dört gündür hiç açılmamak üzere kapanmıştı.

Şehrazad, gözlerini açana dek yanından ayrılmak istemiyordu.

Babasının iyi olduğundan emin olmalı, ne yaptığını öğrenmeliydi.

Rey'de neyi ya da kimi bıraktığının bir önemi yoktu.

"Baba?" dedi, küçük çadırda yanına diz çökerken.

Adam uykusunda ürperdi ve parmaklarını, kollarının arasında duran o eski kitaba daha sıkı sardı. Bilinci yerinde olmadığı halde kitaptan ayrılmak istemiyor, kimsenin kitaba dokunmasına izin vermiyordu.

İç geçiren İrsa, Şehrazad'ın yanına gelip ona bir bardak su uzattı.

Şehrazad bardağı, babasının çatlamış dudaklarına götürdü ve yuttuğunu hissedene dek bekledi. Adam kendi kendine mırıldandı, sonra yan dönerek kitabı battaniyelerin daha da altına soktu.

"Bunun içine ne koydun?" diye sordu Şehrazad, İrsa'ya. "Güzel kokuyor."

"Biraz taze nane ve bal. Ayrıca biraz bitki çayı ve süt. Birkaç gündür bir şey yemediğini söyleyince iyi geleceğini düşündüm." İrsa omuz silkti.

"Güzel fikir. Benim de düşünmem gerekirdi."

"Kendine kızma. Sana hiç yakışmıyor. Hem... elinden geleni fazlasıyla yaptın." İrsa on dört yaşında birinden beklenmeyecek olgunlukta cevaplar veriyordu. "Baba çok yakında uyanacak. Eminim." Sonra dudaklarını ısırdı. Sesi hiç de kendinden emin gibi gelmiyordu. "İyileşmesi için biraz huzur lazım. Ve zaman."

Babasının ellerini inceleyen Şehrazad hiçbir şey söylemedi. Morlukların ve kızarıklıkların arasındaki yanıklar su topluyordu.

Fırtına gecesinde babam ne yaptı?

Biz ne yaptık?

"Yemek yemen lazım. Dün gece geldiğinden beri neredeyse hiçbir şey yemedin," dedi İrsa, Şehrazad'ın düşüncelerini bölerek.

Ablası karşı çıkamadan, elindeki bardağı alarak onu ayağa kaldırdı ve çekiştirerek çadırın ardındaki kum tepeciklerine götürdü. Çöl kızarmış et kokusuyla dolmuş, dumansa tepelerinde bir bulut oluşturmuştu. Dayanılmaz bir sıcaklığa erişmelerine ramak kalan ipeksi kum taneleri Şehrazad'ın ayak parmakları arasından kayıp gidiyor; kızgın güneş ışınları, dokundukları her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Şehrazad yürürken, kısık gözlerle etrafındaki Bedevi kamplarını izlemeye başladı ve çoğu gülümseyen yüzlerin koştur-

macasına daldı. Tahıl ve başka şeyler taşıyan insanlar, oradan oraya koşturup duruyordu. Çocuklar oldukça mutlu gibiydi. Kurumaya bırakılmış hayvan derilerinin gölgesinde duran kılıç, balta, ok gibi silahların ışıltısını ve onların su götürmez anlamını görmezden gelmek imkânsız olsa da...

Herkes savaş hazırlığı içindeydi.

"Ve o canları senden alırım, hem de bin katıyla."

Şehrazad gerildi, ardından kız kardeşini bu meselelerle huzursuz etmek istemeyerek omuzlarını dikleştirdi. Böyle şeylerle, eşsiz yetenekleri olan insanların uğraşması gerekiyordu.

Ateş Tapınağı büyücüsü Musa Zaragoza gibi insanların.

Şehrazad zor olsa da lanetin ağırlığını üzerinden attı ve İrsa ile birlikte çadırların en büyüğüne, ortada duranına yöneldi. Kırkyamayla yapılmış olsa da etkileyiciydi: Güneşte renkleri solmuş, tepesinde rüzgârla dalgalanan solgun bir bayrak bulunan karman çorman bir yapı.

"Silah yasak." Askerin eli, ömürlük bir hiddetin gücüyle Şehrazad'ın omzuna kondu. Görevini haddinden fazla seven birinin tavrıyla.

Şehrazad, mantığı karşı koyduğu halde hızla karşılık verip kaşlarını çatarak adamın elini çekti.

Bu ayıyı ya da savaş çığırtkanlığını çekecek halim yok hiç.

"Şeyhin çadırına silah sokmak yasak." Hançerine uzanan askerin gözlerinde, kelimelere dökülmemiş bir tehdit ışıltısı vardı.

"Bana bir daha elini sürersen seni..."

"Şazi!" İrsa, askeri sakinleştirmek için yanlarına gelmişti. "Lütfen ablamı mazur..."

Asker İrsa'yı da geri itti ve Şehrazad bunu görünce bir an bile tereddüt etmeden yumruklarını adamın göğsüne indirdi.

Sendeleyen adam sinirlendi. Şehrazad, arkasında başka adamların bağrışmaya başladığı duyulabiliyordu.

"Ne yapıyorsun Şehrazad!" diye bağırdı İrsa. Ablasının pervasızlığına ne kadar şaşırdığı yüzünden belli oluyordu.

Öfkelenen asker, Şehrazad'ın koluna yapışınca Şehrazad da yumruklarını sıkarak kendini kavgaya hazırladı.

"Bırak onu hemen!" Askerin üzerine, uzun boylu birinin gölgesi düştü.

Mükemmel.

Şehrazad irkildi, suçluluk hissi öfkesiyle yarışmaya başlamıştı.

"Yardımına ihtiyacım yok, Tarık," dedi dişlerini sıkarak.

"Sana yardım etmiyorum." Ona doğru bir adım attı, kısa da olsa sakinleştirmek ister gibi baktı. Ve gizleyemediği acı, Şehrazad'ın cesaretini alıp götürecek kadar tazeydi.

Beni hiç affetmeyecek mi?

Asker, normal koşullarda Şehrazad'ı rahatsız edecek itaatkâr bir tavırla Tarık'a döndü. "Özür dilerim sahip, ama..."

"Onu hemen bırak. Senden bahane istemedim. Ya emirlere itaat et ya da sonuçlarına katlan, asker."

Asker bunu duyunca istemsizce Şehrazad'ı bıraktı, adamın elinden kurtulan Şehrazad da derin bir nefes alıp etrafındakilere baktı. Tarık'ın bir yanında Rahim, diğer yanında ise çok sayıda genç adam duruyordu. İçlerinden biri, çok daha yaşlı bir adam gibi görünen cılız bir çocuktu. Sakalları uzun ince yüzünün sadece bazı kısımlarında çıkmıştı, buz gibi gözlerinin üzerinde ise komik denecek kadar sert kaşları vardı.

İğrenç bir nefretle onu izleyen gözlerinin üzerinde.

Şehrazad'ın parmakları hançerine uzandı.

"Teşekkürler Tarık," dedi o sırada İrsa. Çünkü ablasının hâlâ minnettarlığını göstermek gibi bir niyeti yoktu.

"Ne demek." Tarık onlara tuhaf bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Şehrazad ise yanağını ısırıyordu. "Ben...

"Kendini zorlama, Şazi. O aşamaları geçtik." Tarık ridasının başlığını tekrar taktı ve Şehrazad'ın yanından ayrılarak çadırın girişine yöneldi. Gözleri buz gibi olan çocuk da onun peşinden gitmeden önce tekrar Şehrazad'a baktı. Rahim ise yüzünde, sanki ondan daha fazlasını bekler gibi kederli bir ifadeyle Şehrazad'ın yanında durdu, ardından soru sorar gibi başını eğerek İrsa'ya yaklaştı. Kız hafifçe tebessüm etti. Rahim de tek kelime etmeden iç geçirerek çadıra yöneldi.

O uzaklaşınca İrsa ablasını dürttü. "Neyin var senin?" diye kızdı sessizce. "Burada misafiriz. Böyle davranamazsın." Şehrazad, yediği azarın ardından başını nazikçe salladı ve büyük çadıra yürümeye koyuldu.

Gözlerinin karanlığa alışması biraz vakit aldı. Tavandaki kirişlere aralıklı olarak asılmış bir dizi pirinç lambanın ışığı, çöl güneşine kıyasla epey güçsüz kalıyordu. Çadırın diğer köşesinde tik ağacından yapılmış, pürüzlü, uzun ve alçak bir masa vardı. Çocuklarsa eski, yünlü minderlerin gelişigüzel şekilde ortalığa saçıldığı çadırda, kahvaltı masasındaki en güzel yeri kapma çabasıyla bağırarak koşturuyordu.

Tüm bu sinir bozucu karmaşanın orta yerinde ise dikkatli gözlerle etrafı süzen, sakalları da epey hırpani görünen yaşlı bir adam vardı ve Şehrazad'ı görünce, yüzünde şaşırtıcı derecede sıcak bir tebessüm belirdi. Adamın solunda, yine kendi yaşlarında, bakır rengi saçları uzun bir örgü haline getirilmiş bir kadın oturuyordu. Sağında da Şiva'nın babası, Rıza bin Latif.

Şehrazad'ın midesi kasılmaya, hissettiği suçluluk duygusu yine su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Adamı önceki gece görmüş

olsa da yeni gelmiş olmalarının telaşında çok kısa vakit geçirmişlerdi ve Şehrazad henüz onunla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu.

Kızının katilinden intikam almayı beceremememesinin üzerinden henüz çok vakit geçmemişti.

Fazla dikkat çekmemenin en iyisi olduğuna kanaat getiren Şehrazad, başını yerden fazla kaldırmadan İrsa'nın yanında, Tarık ile Rahim'inse karşısında olan mindere geçti.

Etrafındakilerle, özellikle de yarı buz yarı ateş gözlerini kıza dikmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan çocukla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Çocuğun davranışlarına dikkat çekmek istese de İrsa biraz önceki nasihatinde haklıydı: Şehrazad burada misafirdi.

Ve böyle pervasız davranamazdı.

Özellikle de ailesinin durumu söz konusuyken.

Kızarmış bir kuzu budu, oldukça eski masanın tam ortasına yerleştirilmişti. Servis tabağı da çekiçlenmiş gümüşten yapılmış, her yanında hem fazla kullanılmaktan hem de eskiliğinden kaynaklı çentikler bulunan bir tabaktı. Kalın kesilmiş ve tereyağı sürüldükten sonra susamla kaplanmış berberi ekmekleriyle dolu sepetler, tuzlu keçi peyniri ve turp doldurulmuş kırık kâselerin yanında duruyordu. Çocuklar birbirleriyle didişerek turplardan almaya, berberi ekmeklerini bölüşmeye ve eti elleriyle yemeye başladılar. Büyüklerse fincanlarına taze nane yaprakları koyuyor, üzerine koyu renkli çaydan döküyordu.

Şehrazad başını kaldırınca yaşlı adamın yine sıcak bir tebessümle kendisini izlediğini fark etti. Adamın ön dişleri arasındaki boşluk, tebessümle daha da göze çarpıyor ve ilk bakışta onu aptal biri gibi gösteriyordu.

Ama Şehrazad elbette buna aldanmadı.

"Demek dostum... Şehrazad *bu*," dedi yaşlı adam.

Kiminle konuşuyor ki?

"Haklıymışım." Kıkırdıyordu. "Çok güzelmiş."

Şehrazad masanın her iki yanında oturanlara baktı ve gözleri, Tarık'ta durdu.

Genç adamın geniş omuzları oldukça sert görünüyor, sivri çenesi ise dişlerini sıkıyormuş gibi duruyordu. Burnundan nefes veren Tarık, Şehrazad'a baktı.

"Öyledir," dedi sonra teslim olur gibi.

Yaşlı adam bu kez Şehrazad'a döndü. "Epeyce olay yarattın güzel kız."

İrsa'nın onu sakinleştirmek için elini tutmasına rağmen Şehrazad'ın öfkesi, ateşe atılan közler gibi alevlendi.

Ama o anda nazik davranamayacağını bildiğinden hiçbir şey söylememeyi tercih etti ve dilini döndürüp altdudağını ısırdı.

Burada misafirim. Canımın istediği şekilde davranamam.

Ne kadar öfkeli ve yalnız hissetsem de olmaz.

Yaşlı adam yine gülümsüyordu. Bu kez daha da kocaman, dişlerinin arasındaki boşluğu daha da gösteren bir tebessümle. İnsanı çileden çıkartarak.

"Buna değer misin?"

Şehrazad boğazını temizledi. "Efendim?" Duygularını dizginlemek için elinden geleni yapıyordu.

Ateş-buz gözlü çocuksa bir şahin kadar dikkat kesilmişti.

"Bunca belaya değer misin güzel kız?" diye sordu yaşlı adam tekrar. Sesinde, insanı deli eden, şarkı söyler gibi bir tını vardı.

İrsa buz gibi terler akan eliyle, Şehrazad'ın parmaklarını daha da sıkıyor ve adeta yalvarıyordu.

Şehrazad, kız kardeşinin güvenliğini tehlikeye atamazdı. Hele de bilinmezlerle dolu bir kampta. Ağızlarından çıkacak bir yanlış sözle tüm ailesini çöle gönderebilecek bilinmezlerle.

Ya da bir yanlış anlaşılan bakışla boğazlarının kesilmesine yol açabilecek bilinmezlerle. Hayır. Şehrazad, babasının sağlığını ne olursa olsun tehlikeye atamazdı.

Bu yüzden öfkesini gizlemek için ağır ağır, hafifçe tebessüm etti. "Bence güzellik çoğu zaman hiçbir soruna değmez." Şehrazad, kız kardeşine yanında olduğunu göstermek için elini sıktı. "Ama *ben* gördüğünüzden çok daha fazlasına değerim." Ses tonu, içinde gizli iğnelemelere rağmen oldukça neşeliydi.

Yaşlı adam anında gülmeye başladı. "Ona ne şüphe!" Yüzü sevinçle ışıldıyordu. "Evime hoş geldin, Şehrazad el-Hayzüran. Ben Ömer el-Sadık ve sen artık benim misafirimsin. Bu sınırların içinde olduğun sürece de sana böyle davranılacak. Ama şunu unutma: İpek kuşanmış bir hatun ile sokaktaki dilencinin benim için hiçbir farkı yoktur. Hoş geldin." Ömer el-Sadık başını eğdi ve abartılı hareketlerle elini alnına götürdü.

Şehrazad tuttuğu nefesi bırakınca omuzları ve midesindeki gerginlik de geçti. Ağzı kulaklarına vararak eğildi ve sağ elini alnına götürdü.

Şiva'nın babası, masanın yıpranmış kenarına kollarını dayamış, ifadesiz bir suratla onları seyrediyordu. "Şazican," dedi ağırbaşlı bir tonla.

Tam da Şehrazad'ın berberi ekmeğine uzandığı anı yakalamıştı. "Efendim Rıza Enişte?" Eli ekmek sepetinin üzerinde kalan kız, kaşlarını kaldırdı.

Sonra Rıza'nın yüz ifadesi, dalgın bir hale büründü. "Burada... güvende olduğun için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Ailemi korudukları için herkese minnettarım. Ve babama bu kadar iyi baktıkları için."

Başını sallayan adam öne doğru eğilip ellerini çenesinin altına koydu. "Ne demek. Senin ailen benim ailem. Tıpkı, benim ailemin senin olduğu gibi."

"Evet," dedi Şehrazad sessizce. "Öyle."

"Peki," dedi dudaklarının kenarında çizgiler beliren Rıza. "Bunu sormak, dün gece geldiğin için yorgun olabileceğini düşündüğümden beni üzüyor ama hakaretine daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Şehrazad, eli hâlâ ekmeklerin üstünde donakaldı. Az önce kaybolan gerginlik yeniden her yanını sarıyor. suçluluk hissi bir yılan gibi midesinde dolanıyordu.

"Şehrazad..." Rıza bin Latif'in sesinde artık hiçbir nezaket kırıntısı kalmamış, Şehrazad'ın ikinci bir baba gibi gördüğü adam buz kesmişti. "Kızımı *öldüren* çocuğun yüzüğü parmağındayken neden bu sofrada oturup benim ekmeğimi bölüşüyorsun?"

Bu oldukça sert bir suçlamaydı.

Tahılların arasına giren bir tırpan gibi, çadırdakilerin sesini kesiverdi.

Şehrazad, iki kılıçlı sembolü öylesine sıkıyordu ki eli acıdı.

Sonra gözlerini kapatıp açtı. İki kez.

O sırada Tarık da boğazını temizledi, sesi çıt bile çıkmayan çadırda yankılandı "Rıza... Rıza Enişte..."

Hayır. Şehrazad, Tarık'ın kendisini bir kez daha kurtarmasına izin veremezdi.

Bir daha asla buna izin veremezdi.

"Ben... Üzgünüm," dedi. Ağzı kupkuruydu.

Oysa değildi. Bunun için üzgün falan değildi. Yüzlerce, binlerce şey için üzgündü.

Dilenmemiş özürlerle dolu koca bir şehir vardı arkasında.

Ama bunun için asla özür dilemeyecekti.

"Üzülme Şehrazad," dedi Rıza aynı soğuklukla. Sesi bir yabancıya ait gibiydi. "Karar ver."

Şehrazad pişmanlıklarını mırıldanarak ayağa kalktı.

Düşünmekle vakit kaybetmedi, kalan itibarına tutunarak masadan ayrılıp kavurucu çöl sıcağına çıktı. Sandaletleri sıcak kumu savuruyor ve her adımında bacaklarına atıyordu.

Sonra kocaman, nasırlı bir el omzundan tutarak onu durdurdu.

Şehrazad elini gözlerine siper ederek adama baktı.

Askerdi bu. Daimi bir saldırgan.

"Çekil yolumdan," diye fısıldadı, öfkesini dizginlemeye çalışan Şehrazad. "Hemen."

Ama dudakları, ağır ve şeytani bir tebessümle kıvrılan adam kılını dahi kıpırdatmıyordu.

Şehrazad adamın bileğini tutup çekmeye çalıştı.

Ridasının sert keten kumaşı dirseğine kadar sıyrılınca, adamın kolundaki damga ortaya çıktı.

Bokböceği sembolü.

Rey'deki odasına dalıp onu öldürmeye çalışan Fedailerin sembolü.

Şehrazad bunu görünce nefesini tutarak koşmaya başladı. Aklında kaçmak dışında hiçbir şey olmayan kız sendeleyerek, hiçbir şey düşünmeden koşuyordu.

Uzakta bir yerlerden İrsa'nın ona seslendiğini duydu.

Ama buna rağmen durmadı.

Küçük çadırına girerek girişi sertçe kapadı.

Güçlükle aldığı nefesler çadırın içinde yankılanırken, sağ elini çadırın dikişlerinden sızan ışığa doğru kaldırdı. Sonra mat altın yüzüğünün ışıkla parıldamasını seyretti.

Ben buraya ait değilim. Kumdan ve güneşten yapılmış bir hapiste misafirim.

Ama ailemi korumam ve laneti kaldırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Ve eve, Halid'e dönmenin bir yolunu.

Ne yazık ki kime güvenebileceğini bilmiyordu. Bu Şeyh Ömer el-Sadık'ın kim olduğunu ve kampında neden Fedailer bulunduğunu anlayana kadar temkinli olmalıydı. Çünkü Rıza bin Latif'in eskisi gibi onun tarafında olmadığı açıkça görülüyordu. Ayrıca Şehrazad, tüm yükü Tarık'ın omuzlarına yüklemek de istemiyordu. Onu veya ailesini korumak Tarık'a düşmezdi. Bu sadece Şehrazad'ın göreviydi.

Bir süre etrafa baktıktan sonra gözleri bakır çanaktaki suya takıldı.

Suyun altında yaşa.

Yavaş hareket et. Masallar anlat.

Yalan söyle.

Şehrazad kendine düşünmek için izin vermeden yüzüğü parmağından çıkardı.

Nefes al.

Sonra gözlerini kapayıp kalbinin sessiz çığlıklarını dinledi.

"Yardım edeyim." İrsa çadırın girişini kapadı ve ablasının yanına gitti. Herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Ayıbını yüzüne vurmaya da çalışmadı. Bunun yerine, Şehrazad'ın örgüsünü bağlayan ipi çözdü ve elindeki yüzüğü alarak ipe geçirip bir kolye yaptı.

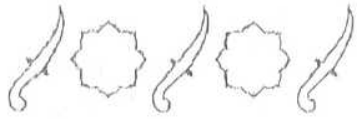
Hiçbir şey söylemeden kolyeyi ablasının boynuna takan İrsa yüzüğü kamizin içine bıraktı. "Artık sır saklamak yok."

"Bazı sırlar kilit altındayken daha güvenlidir."

Şehrazad başını sallarken Halid'in sözcükleri de bir fısıltı gibi kulağında yankılanıyordu. Bir uyarıdan çok hatırlatıcı gibi.

Şehrazad ailesini korumak için ne gerekirse yapacaktı. Kardeşine yalan söylemek de dahil.

"Ne bilmek istiyorsun?"

DAİMA

Yalnızdı.

Ve gün boyu yapacağı işler kendisiyle baş başa kalacağı vakti çalmadan, bu anın tadını çıkarması gerekiyordu.

Halid eğitim alanının kumları üzerinde gezinmeye başladı.

Şimşirine uzandığı anda ellerinin kan içinde kalacağını biliyordu.

Ama olsun. Buna katlanabilirdi.

Boş vakitler, düşünme zamanıydı.

Hatırları anma zamanı.

Kılıç, birbirine değen metallerin çıkardığı yumuşak sesle kınından ayrıldı ve Halid'in elleri yanmaya, parmakları acımaya başladı. Ama pes etmek yerine kabzayı daha da sıkı tutmayı seçti.

Güneşe döndüğünde ışık gözlerini kamaştırıp etrafı görmesini engelleyince sessiz bir küfür savurdu.

Son zamanlarda, uzun süredir çektiği uykusuzluk nedeniyle ışığa karşı hassaslığı giderek artıyordu. Etrafındakilerin bu sorunu fark etmesi an meselesiydi. Karanlıkta oldukça rahat ediyor; çökmüş gözleriyle, bir zamanlar muazzam bir saray olan bu binanın yıkık dökük koridorlarında gizli gizli dolaşıp duruyordu.

Fakirin uyardığı gibi, bu da bir delilik alameti olarak görülürdü.

Horasan'ın deli kralı. Canavar. Katil.

Halid yanan gözlerini sıkıca kapadı ve mantığı buna karşı çıksa da kendini anılara bırakmayı seçti.

Yedi yaşındayken gölgelerin arasında durup ağabeyinin kılıç dövüşünü öğrenmeye çalışmasını seyrettiğini hatırlıyordu. Babası nihayet onun da ağabeyine katılmasına izin verdiğinde şaşırmıştı çünkü babası eskiden böyle istekleri reddederdi.

"İşe yarar bir şey öğren bari. Bir piç bile nasıl dövüşeceğini bilmeli." Babasının Halid'i azarlamaları bitmek tükenmek bilmiyordu.

Tuhaf şekilde babasının onunla gurur duyduğunu gösterdiği tek gün, bu olaydan yıllar sonra, Hasan'ı kılıç dövüşünde yendiği gün olmuştu.

Fakat ertesi gün, babası Halid'in Hasan'la çalışmasını yasaklamıştı.

Hasan'ı en iyilerden ders almaya gönderirken Halid'i kendi başının çaresine bakmak üzere bırakmıştı.

Horasan'ın on bir yaşındaki öfkeli prensi o gece, ülkesinin en iyi silahşoru olmaya yemin etmişti. Bunu başardığında, babasına geçmişte yaşananlar yüzünden oğluna bir gelecek vermeyi reddetmeye hakkı olmadığını gösterebileceğini düşünüyordu.

Ama hayır. Bu çok daha zorlu bir mücadele gerektirecekti.

Kılıç kendi boğazına dayandığı gün anlayacaktı babası.

Halid çocuksu öfkesinin damağında bıraktığı acı tatla gülümsedi.

Tutamadığı bir söz.

Alamadığı bir intikam daha.

Bunların neden bu sabah aklına geldiği hakkında bir fikri yoktu. Belki önceki gün gördüğü o çocuk ve ablası yüzündendi.

Kamyar ve Şiva.

Halid'i onların kapısına götüren şey her neyse, orada kalıp yardım etmesini de sağlamıştı. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu. Fırtınadan beri şehrinin sokaklarında defalarca kimliğini gizleyerek, sessizce gezinmişti.

İlk gün, Rey'in çarşısının yakınlarındaki bir mahalleye gitmiş ve yaralılara yiyecek vermişti. İki gün sonra bir kuyunun onarımına yardım ederken ağır işlere alışık olmayan elleri su toplamış ve kanamıştı.

Çocuklarla geçirdiği ilk günse önceki gündü.

Başlangıçta Kamyar, Halid'e Şehrazad'ı hatırlatmıştı. Şimdi bile Halid'in yüzü bir başka gülümsüyordu. O küçük çocuk hem çok cesur hem de küstahtı. Ve korkusuz. Şehrazad'ın en iyi ve en kötü yanları.

Fakat birkaç saat sonra ona Şehrazad'ın karakterini esas hatırlatan kız olmuştu.

Çünkü Halid'e güvenmemişti. Hem de hiç.

Kız, gözucuyla sürekli Halid'i izlemiş ve gerçek yüzünü gösterip saldıracağı anı beklemişti. Yaralı bir hayvan gibi yemeğini suyunu dikkatle almış, gardını bir an bile düşürmemişti.

Akıllıydı ve kardeşini, Halid'i neredeyse imrendirecek derecede tutkuyla seviyordu.

Halid ise kızın dürüstlüğünü takdir etmiş ve ailelerine daha da yardımcı olmak istemişti. Yıkılan evlerini temizlemek ve deri bir kesenin içinde bir miktar para bırakmaktan çok daha fazlasını yapmak. Ama ne yaparsa yapsın, asla yeterli olmayacağını biliyordu.

Çünkü hiçbir şey kaybettiklerini geri getiremezdi.

Halid gözlerini açtı.

Sırtını güneşe dönerek antrenmana başladı.

Şimşirle havada yaylar çiziyor, güneş ışığının metalin üzerinden yansımasına neden oluyordu. Halid kafasındaki sesleri bastırmaya çalışırken, kılıç da havada sesler çıkarmaya başlamıştı.

Ama yetmezdi.

İki elini de kabzaya koyan Halid kılıcı ikiye ayırdı.

Şam çeliğinden yapılmış, Behram'ın Maviateşi'nde tavlanmış kılıçlar. Halid kılıçları özel olarak yaptırdığından, bunların eşi benzeri yoktu.

İki eline de birer kılıç alan Halid kumun üzerinde gezinmeye devam etti.

Artık çarpışan metallerin sesi, öfkeli bir çöl rüzgârını andırıyordu.

Ama Halid'e yine yetmedi.

Sonra kolundan kan akmaya başladı.

Halid'se hiçbir şey hissetmiyor, sadece aktığını görüyordu.

Çünkü hiçbir şeyin acısı, Şehrazad'a duyduğu özlemin acısından büyük değildi.

Ve muhtemelen, hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Sıra buna mı geldi?"

Halid arkasına dönmemişti.

"Horasan'ın hazineleri bu kadar mı tükendi?" Celal dalga geçmeye devam etse de sesinde tuhaf bir zorlama var gibiydi.

Sırtı kuzenine dönük olan Halid kanayan avuçlarını kızıl kuşağına sildi.

"Lütfen bana Horasan Halifesi'nin, Hükümdarların Hükümdarı'nın bir çift eldiven ya da tek bir eldiven alacak parası-

nın olduğunu söyle." Kaşlarını kaldıran Celal, Halid'in önüne geçmişti.

Halid şimşirini kınına sokup Saray Muhafızları'nın yüzbaşısına baktı. "Sana lazımsa bir tane alabilirim. Ama sadece bir tane. Ben de altından yapılmadım Yüzbaşı el-Huri."

Celal gülerek ellerini kendi palasının kabzasına koyup kılıcını sıkı sıkı tuttu. "Siz kendinize alın, seyyid. Belli ki çok ihtiyacınız var. Ne oldu?" Halid'in kan lekeli ellerini gösteriyordu.

Halid keten kamizini başına geçirdi.

"Bunun dün yine ortadan kaybolmanla bir ilgisi var mı?" diye üsteledi Celal. Bir derdinin olduğu daha da belli oluyordu artık.

Halid yine cevap vermeyince Celal yolunu kesti.

"Halid." Tasasız görünmeye çalışmaktan vazgeçmişti artık. "Saray yıkılıyor. Şehir berbat halde. Öyle saatlerce ortadan kaybolup duramazsın. Hele yanına korumalarını almadan. Babam insanlara nerede olduğun konusunda yalan söylemeye devam edemez, ben de... ona yalan söylemeye devam edemem." Celal elini başına götürünce kıvırcık saçları daha da dağınık bir hal aldı.

Halid durup kuzenini süzdü.

Ve dehşete kapıldı.

Celal'in her zamanki özgüveninden ve kibrinden eser yoktu. Sakalları dağınık şekilde uzamış, normalde jilet gibi olan pelerini kırışmış ve lekelenmişti. Elleriyse sürekli bir yerlere tutunmaya çalışıyordu. Kabzaya, kuşağının düğümüne, yakasına... ne olursa.

Halid on sekiz yıldır Celal'in hiç böyle yerinde duramadığını görmemişti.

"Neyin var senin?"

Celal yüksek sesle bir kahkaha patlattı. Fazla yüksek sesle. İçten olmadığı o kadar belliydi ki Halid'i daha da endişelendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Dalga mı geçiyorsun, ciddi misin?" Celal kollarını bağladı.

"Ciddiyim." Halid dikkatle nefes aldı. "Şimdilik."

"Sana sırrımı söylememi mi istiyorsun? İtiraf edeyim, bu ironi beni biraz üzüyor."

"Sırrını söylemeni değil, doğruyu söylemeni ve vaktimi daha fazla harcamamanı istiyorum. Elini tutacak birine ihtiyacın varsa kapında yatan genç kadınlardan birine git."

"Of, al işte." Celal'in yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. "Sen de başladın."

Halid artık kendine hâkim olamıyordu. "Git banyo yap, Celal. Uzun uzun." Ve uzaklaşmaya başladı.

"Baba oluyorum Halidcan."

Halid durdu, olduğu yerde döndü ve topukları kumun üzerinde bir çukur oluşturdu.

Celal omuz silkip gülümsedi.

"Seni... vicdansız pislik," dedi Halid.

"Çok naziksin."

"Onunla evlenmek için izin mi istiyorsun?"

"Beni istemiyor." Elleri yine saçlarındaydı. "Kapımdaki haremi tek fark eden sen değilsin anlaşılan."

"Kızı şimdiden sevdim. En azından hatalarından ders alıyor." Halid taş duvarın gölgesine geçmiş, gözlerini kuzenine dikmişti.

"Yine çok naziksin."

"Nezaket pek övünebileceğim bir özellik değil."

"Evet." Celal gülüyordu. "Değil gerçekten. Özellikle son zamanlarda." Sonra üzgünce duraksadı. "Halidcan, tek istedi-

ğimin Şazi'yi korumak olduğuna inanıyorsun, değil mi? Yani o çocuğa..."

"İnanıyorum." Halid'in yüzü yumuşak olsa da keskin bir tarafının olduğu da inkâr edilemezdi. "Daha önce de dediğim gibi, bu konuyu konuşmamıza gerek yok."

İki adam kuma bakarak tuhaf bir sessizlik içinde durdu.

"Babana söyle." Halid duvardan uzaklaşıp gitmeye hazırlanıyordu. "Kıza da çocuğa da iyi bakılmasını sağlayacak. Başka bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli." Uzaklaşmaya başladı.

"Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum sanırım."

Halid bunu duyunca tekrar durdu ama bu kez arkasına dönmedi. Sözcükler, kuzeninin onları böyle rahatça telaffuz edebilmesi canını acıtıyordu. Şehrazad konusunda ne kadar hatalı davrandığını, kaybettiği tüm ihtimalleri hatırlamak canını acıtıyordu.

Göğsü sıkışan Halid, Celal'in sözcüklerini havada asılı bıraktı...

Gerçek olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu.

"Sanıyor musun?" dedi sonunda. "Yoksa biliyor musun?"

Ufak bir tereddüt. "Sanırım biliyorum."

"Bana kelime oyunu yapma, Celal. Çok aşağılayıcı. Benim için de kız için de."

"Aşağılamaya çalışmıyorum. Dürüst olmaya çalışıyorum... senin değer verdiğini bildiğim bir erdem bu," diye çıkıştı Celal. "Şu anda, onun bu konuyla ilgili ne hissettiğini bilmeden yapabileceğim en iyi şey bu. Onu seviyorum ve sanırım onunla olmak istiyorum."

"Dikkatli ol, Yüzbaşı el-Huri. Bu sözcükler herkes için aynı anlama gelmeyebilir. Senin için doğru şeyleri ifade ettiklerinden emin ol."

"Pislik yapma. Söylediklerimde ciddiyim."

"Ne zaman ciddiydin?"

"Şu anda ciddiyim. Önemli olan bu değil mi?"

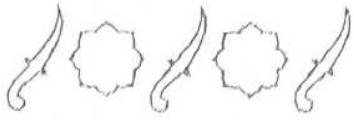
Halid'in çenesi seğiriyordu. "Şu an olmak kolay. Ne istediğini söylemek kolaydır. Kapında bir haremin beklemesi ve çocuğunun annesinin seni istememesi de bu yüzden." Halid saraya yürüyordu.

"Doğru cevap ne peki, seyyid? Ne demeliydim?" diye sordu Celal kızarak.

"Daima."

"Daima mı?"

"Ve o cevabı verene kadar bir daha benimle bu konuda konuşma!"

ÖYKÜLER VE SIRLAR

İrsa iki elini de ağzına götürmüş, çığlık atmamaya çalışıyordu.

Ablası, yol gösteren parmakları dışında hiçbir şey kullanmadan o küçük, eski kilimi çadırın içinde gezdirirken o da büyülenmiş gibi onu izlemişti.

Sihirli halı, ağaçtan düşen bir yaprak gibi zarafetle süzülüyordu. Sonra Şehrazad, hafif bir bilek hareketiyle yün kilimi tekrar yere indirmişti.

"Evet?" dedi endişeyle kardeşine bakarak.

"Tanrı bağışlasın." İrsa yanına oturdu. "Sana bunu Ateş Tapınağı büyücüsü mü öğretti yani?"

Şehrazad başını hayır dercesine salladı. "O sadece halıyı bana verdi ve babamın yeteneklerinin bana geçtiğini söyledi. Ama yakında onunla bu konu hakkında biraz daha konuşmalıyım. Musa Efendi'ye sormam gereken... önemli şeyler var."

"Onu aramayı düşünüyorsun öyleyse?"

"Evet." Şehrazad'ın kararı kesindi. "Kimseye görünmeden Ateş Tapınağı'na nasıl gidebileceğime karar verdikten sonra tabii."

"Belki..." İrsa duraksadı. "Belki gittiğinde onunla babam hakkında da konuşabilirsin. Yani olur da..." Sonra sustu. O an ikisinin de en çok endişelendiği şeyi dile getirmek istemiyordu.

Babalarının, fırtına gecesi işlediği günahın etkisinden hiç kurtulamamasından korkuyorlardı.

O ölürse ne yaparlardı? *O* ne yapardı?

İrsa ellerini dizlerine koyup böyle acı günlerde böylesine bencil düşüncelere kapıldığı için kendine kızdı. Kendini düşünmenin ne yeriydi ne de zamanı. Düşünülecek bunca şey varken hem de. Özellikle de babası.

Şehrazad sihirli halıyı eşyalarının altına saklarken boynundaki ip göründü.

Yüzük saklı kalmaya devam etse de hikâyesi hâlâ merak ediliyor ve İrsa kendini bakmaktan alıkoyamıyordu.

"Onu nasıl affedebildin Şazi?" diye sordu usulca. "Şiva'ya yaptığı şey için? Her şey için?"

Nefesini tutan Şehrazad hızla ona döndü.

"Bana güveniyor musun, *Circirak*?" Kardeşinin ellerini tuyordu.

Cırcırböceği. İrsa küçüklüğünden beri bu lakaptan nefret ederdi. O dönem çırpı bacakları ve o böcekleri andıran sesi yüzünden böyle bir isim takılmıştı. Bu korkunç ismi kullandığı halde İrsa'nın sızlanmadığı ya da daha kötü tepkiler vermediği tek kişi Şehrazad'dı.

İrsa belki de onuncu kez ablasının yüzüne bakıyor ve onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Şehrazad her zamanki kadar tatlıydı ama sarayda geçirdiği birkaç ayda yüzünde bir şeylerin değiştiği de belliydi. Büyük değişiklikler değildi bunlar, herkesin fark edeceği şeyler de. Yanakları eskisi kadar yuvarlak değildi artık, esmer teni ışıltısını biraz yitirmiş gibiydi. Çenesi yine aynı derecede inatçı, burnu da aynı şekilde küstahtı. Ama yüzüne bir gölge düşmüştü sanki. Paylaşmayı reddettiği bir ağırlık. Ela gözleri, yanlarına vuran lambanın ışığında neredeyse

şeref görünüyordu. Oysa eskiden, renkleri oldukça değişkendi. Ne zaman nasıl bakacakları belirsizdi. Tıpkı Şehrazad'ın duyguları gibi. Bir an ışıl ışıl kahkahalar atıp her türlü muzurluğa hazır olan kız, bir an oldukça ciddileşip ölümüne savaşmaya hazır hale gelebiliyordu.

İrsa, Şehrazad'ın nasıl davranacağını hiç tahmin edemezdi.

Ama güven, aralarında asla sorun olmamıştı. En azından İrsa için.

"Tabii ki sana güveniyorum," dedi. "Ama bana söyleyemez misin..."

"Bu benim sırrım değil, İrsacan."

Dudağını ısıran İrsa gözlerini kaçırdı.

"Özür dilerim," dedi sonra Şehrazad. "Bu meseleleri senden gizlemeyi ben de istemiyorum ama biri bunları bildiğini öğrenirse, gerçeği senden almak için sana zarar verebilir... ve ben bunun acısıyla yaşayamam."

İrsa bunu duyunca geri çekildi. "Sandığın kadar güçsüz değilim."

"Öyle bir şey söylemedim."

İrsa'nın küçük tebessümü oldukça kısa sürdü. "Bazı şeylerin söylenmesi gerekmez. Halid bin el-Reşid'e âşık olduğunu söylemen gerekmedi. Benim de sen gittikten sonra haftalarca ağlayarak uyuduğumu söylemem gerekmedi. Sevgi her şeyi anlatmaya yetiyor bazen."

Şehrazad dizlerini göğsüne çekip sessizce İrsa'yı izlemeye koyuldu. O da iç geçirerek bitki çaylarını toplayıp taze nane dalına uzandı. "Babamı görmeye geliyor musun?"

Şehrazad hızla başını sallayarak ayağa kalktı.

Kuru bir çöl rüzgârı Bedevi kampını sarmış, rüzgârdan dalgalanan çadırların etrafında kum girdapları oluşturmuştu.

İrsa kuyruğunun yüzüne çarpmasına engel olmak için örgüsünü kamizinin içine soktu.

Şehrazad'sa kendi örgüsü yanağına vurup saçlarının açılmasına neden olunca okkalı bir küfür savurdu. Siyah dalgaları, yüzünün etrafında birbirine geçip duruyordu.

"İnanamıyorum." İrsa, ablasının kullandığı sözcükleri duyunca gülmemek için kendini zor tuttu. "Kim öğretti sana bunları? Halife mi?"

"Buradan nefret ediyorum!"

Şehrazad'ın en masum soruları bile cevaplamaktan kaçınması canını sıksa da İrsa bunu görmezden gelmeyi seçti. "Biraz zaman ver. O kadar korkunç olmadığını anlayacaksın." Sonra ablasının koluna girip onu kendine çekti.

"Onca yer varken neden bu unutulmuş çöldeyiz? Eski şeyh neden bizi yanına kabul etti?" Şehrazad, sesini rüzgârın izin verdiği ölçüde kısık tutmaya çalışıyordu.

"Detayları bilmiyorum. Tek bildiğim, Rıza Enişte'ye at ve silah sattığı. Kabilesi bu ikisinin ticaretini yapıyormuş. Belki yanında kalmamıza izin vermesinin sebebi budur." Durup biraz düşündü. "Ya da Tarık'la yakın olması. Şeyh ona kendi oğlu gibi davranıyor."

"Yani Tarık ve diğer askerlerle güçlerini birleştirmedi mi? Bu savaşta yer almıyor mu?" Şehrazad'ın kafası karışmıştı.

"Zannetmiyorum," dedi İrsa. "Ama bir sonraki savaş konseyinde senin için daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalışırım."

Saçlarını kulağının arkasına atan Şehrazad gözlerini devirdi.

Birlikte babalarının çadırına yürürken İrsa, ablasının etrafı incelediğini fark etti ve uzakta, onlar gibi çevreyi inceleyen zayıf birine baktığını gördü.

Ardından yan tarafında bir dirsek darbesi hissetti. "O çocuk kim?"

"Ah!" İrsa geri çekildi. "Örümcek'i mi diyorsun?"

"Ne?"

"Ah, ben ona uzun ince kolları ve bacakları yüzünden, bir de sürekli bir yerlere saklandığından Örümcek diyorum da. Kerec Emiri'yle geldi. Sanırım onun uzaktan akrabası. Adı da Teymur mu Tacver mi ne." Önemsizmiş gibi elini salladı.

"Çocukta... rahatsız edici bir şeyler var."

İrsa bunu duyunca kaşlarını çattı. "Biraz tuhaf ama zararsızdır, Şazi."

Şehrazad hiçbir şey söylemedi.

İrsa girişi açtı ve babalarının çadırına girdiler. Öğleden sonranın sıcağının etkisiyle karanlık daha boğucu hale gelmişti. Bir gazyağı lambası yakıp yeni bir taze nane, bitki çayı ve su karışımı hazırladılar. Babaları sabah olduğu gibi lıkır lıkır içti. Bir yandan da mırıldanmaya ve o saçma kitabı kollarında tutmaya devam ediyordu.

Şehrazad elleriyle kendini serinletmeye çalıştı. "Ter içinde kalmış. Sargılarını değiştirip yüzünü ve boynunu yıkasak iyi olur."

İrsa toprak bir kâseye su doldurup bohçasından temiz keten parçaları çıkardı. Bunları soğuk suya koydu. "Babama sihirli halıdan bahsedecek misin? Yeteneklerinin sana geçmiş olmasına çok sevinir." Kendi kendine gülümserken bir yandan da bezi sıkıyordu.

"Ba-Baba?" dedi Şehrazad kafası karışmış halde adamın üzerine eğilirken. Yüz ifadesi bir anlığına değişti. Dehşete kapılmış gibiydi.

İrsa bunu görünce bezi bırakıp babasının yanına koştu.

"Ne oldu? Gözlerini mi açtı?"

Şehrazad başını sallıyordu. "Ben... Hayır. Dışarıdan bir ses duyduğumu zannettim ama yanılmış olmalıyım." Dudakları, gülümseyecek gibi kıvrılmıştı. "Çölün yorgun birinin zihnine nasıl oyunlar oynadığını biliyorum. Sen babamın yüzünü yıka, ben de kollarını."

"Emin misin?" İrsa ısrar ediyordu.

"Oldukça eminim." Bu, sorgulanmayacak derecede net bir cevaptı.

İrsa, ablasıyla sessizce babasının vücudunu ter ve kirden arındırmaya başladı...

Ama ablasının yalan söylediğini biliyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, çadırdan çıktıkları anda. "Bana doğruyu söyle Şazi, yoksa..."

Şehrazad, İrsa'nın bileğini tutup onu kendine doğru çekti. "Çadırın dışından bir ses duyduğumu sandım," dedi sessizce. "Kimsenin bizi önemli şeyler konuşurken dinlemesini istemedim."

"Birinin bizi *gözetlediğini* mi düşünüyorsun?" İrsa birinin neden onları dinlemeye çalışacağını algılayamıyordu.

"Bilmiyorum. Olabilir."

Bunun üzerine bohçasının sapını sıkıca tutan İrsa adımlarını sıklaştırdı. Bir yandan da etrafına bakınıp duruyordu. Orada geçirdiği haftalar boyunca kendini hiç güvensiz hissetmemişti. Bir an bile. Sabahları Ayşe ve çocuklarla geçiriyor, öğleden sonraları ise Rahim'den at binmenin inceliklerini öğreniyordu.

Kim iki genç kız kardeşi tehdit etmek isterdi ki?

İrsa yan gözle ablasına bakarken hatırladı.

Şehrazad artık sıradan bir kitap koruyucusunun kızı değildi.

Horasan Halifesi'nin hanımıydı.

Halid bin el-Reşid'in düşmanları için oldukça kıymetli biriydi.

Düşmanlardan da fazlasıyla vardı.

İrsa bu düşünceyi aklına geldiği anda savuşturdu.

Şehrazad oraya geleli daha bir gün oluyordu. Bu yüzden ablası saçmalıyor olmalıydı. Paranoyaya kapılmıştı. Bir canavarla yaşayıp her günü ölmekten korkarak geçirmenin etkileriydi belli ki.

İrsa kendi çadırlarının girişini açtı.

O sırada yapış yapış bir el boynuna yapışıp onu içeri çekti.

İrsa ciyakladı.

Uzun parmaklar ensesine yapışmış, sıcak bir nefes tenine doğru esmişti.

"Sen olmamalıydın," dedi alçak, hırıltılı bir ses. "Özür dilerim."

İrsa hızla gözlerini kırpıştırıyor, karanlığa alışmaya çalışıyordu.

Örümcek?

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Bırak onu." Bir eli, belindeki mücevher kaplı hançerde olan Şehrazad kapıdaydı. Yüzünde duygusuz bir ifade olsa da içindeki vahşilik gözlerinden okunuyordu. Böyle bir tehdidi bekliyormuş gibi.

Bu düşünce, İrsa'nın kanını donduruyordu.

"Bu bir emir mi, hanımım?" dedi Örümcek tükürük saça saça.

"Hayır, bir söz."

"Ne sözü?"

Şehrazad başını hafifçe yana eğdi. "Kardeşimi bırakırsan burada seninle kalır ve derdini dinlerim. Çare olabilmek için elimden ne geliyorsa yaparım. Söz veriyorum."

Çocuğun sıcak nefesi, bir kez daha İrsa'nın boynuna değdi. "Sana inanmıyorum." İrsa, çocuğun titrediğini hissedebiliyordu.

"İnanmalısın." Şehrazad bir adım öne çıktı. "Çünkü söyleyeceklerim henüz bitmedi. Kardeşimi bırakmazsan sen benim derdimi dinlersin ki benimki sözcüklerle değil, yumruk ve çelikle anlatılacak bir dert."

Örümcek hırıltılı bir kahkaha attı. "Ne münasip. Ne de olsa kana susamış bir canavarın fahişesisin."

Şehrazad bunu duyunca irkildi ve İrsa bu ufak tepkinin ardında aslında kocaman bir dağ olduğunu fark etti.

Öfkelenerek çocuğa karşı koymaya çalıştı ama Örümcek kızın belini ve boynunu daha da sıkınca İrsa nefes almakta zorlanmaya başladı.

"İrsa!" Şehrazad ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Bırak onu!"

"Hançerini bana ver."

"Kardeşimi bırakırsan veririm." Şehrazad bıçağı belinden çıkardı.

"Önce hançer!" dedi, İrsa'nın boynunu daha da sıkan Örümcek.

"Şe-Şehrazad!" İrsa nefes alamıyordu.

Şehrazad'ın alnından terler süzülmeye başlamıştı. "Vereceğim. Sadece İrsa'yı bırak. Senin derdin benimle."

"Hançeri bırak, kız da serbest kalsın. Gidip yardım çağırmaya kalkarsa, Beyaz Doğan'ın bu çadırın dışında olduğunu bile duyarsam seni öldürürüm."

"Tarık'ı çağırmayacak." Hançer, kız kardeşinin ayaklarının yanına düştü. "Hiçbir şey yapmayacak."

İrsa kendi göğsü sıkışırken çocuğun da rahatladığını fark etti.

Şehrazad, onun *hiçbir şey* yapamayacağını düşünüyordu.

Tamamen işe yaramaz olduğunu.

Haklıydı da, aksini kanıtlayacak ne yapmıştı ki?

O sırada Örümcek boynunu tutan elini gevşetti. "Hançeri ayağınla bana doğru it, ben de onu bırakayım."

Şehrazad gülümseyerek İrsa'yı rahatlatmaya çalıştı, ardından hançeri ona doğru itti.

Örümcek İrsa'yı bırakıp girişe itti.

Tereddütle arkasına bakan İrsa, Şehrazad'ın onu uyarır gibi gitmesini işaret ettiğini gördü.

Aslında kalmak, Örümcek'e insafa gelmesi için yalvarmak istiyordu.

Ama korkuyordu. Şehrazad'ın hançerinden olmasına neden olmuştu zaten ve acı acı yalvarmak dışında ablasına nasıl yardım edebileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bu yüzden kalbi yerinden çıkacak gibi çarpan ve gururu ayaklar altına alınmış olan İrsa yakıcı çöl güneşine çıktı.

Delice yardım aramaya başladı. Görmeyi en çok istediği şey; uzun boylu, geniş omuzlu ve bir yaz günü kadar rahat tebessümü olan çocuğun gözleriydi. Çocukluklarından beri ablasını seven çocuğun gözleri.

Sorgusuz sualsiz saldıracak ve neler olduğunu sonra soracak çocuğun.

Tarık ne yapılacağını bilirdi. Tarık, Örümcek'in o cılız boynunu sıkıverirdi.

İrsa kumların üzerinde sendeleyerek Tarık'ın çadırına yürürken kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

"İrsa?"

Son derece tanıdık bu sesi duymazdan gelmeye çalıştı. Bulmayı en çok *istediği* çocuğun sesini. Kendini defalarca, o güzel yüzünü görmeye çalışırken bulduğu çocuğun sesini. İrsa'nın *Rahim'e* ihtiyacı yoktu. Kararlı davranan ve harekete geçen Tarık'a ihtiyacı vardı.

"İrsa?" Rahim sağlam adımlarla peşinden geliyordu. "Neden kaçıyorsun..."

"Tarık nerede?" İrsa nefes nefeseydi.

"Yakınlardaki bir emirliğe keşfe gitti." Gözlerini kısmış, İrsa'ya biraz daha yaklaşmıştı. "Neden? Bir sorun mu var?"

İrsa başını hayır anlamında salladı. Korkusu dalgalar halinde yükseliyordu. "Hayır, benim sadece... Tarık'ı bulmam lazım!" Delice sağa sola bakınıyordu.

"Neden?"

İrsa ağzından kaçıracak gibi oldu. "Çünkü benim... *bir şey* yapmam lazım." Sonra Rahim'i itti. "Anlamıyorsun. Şazi...

Rahim onu omuzlarından tutunca İrsa şaşırtıcı şekilde rahatladı. Ve güçlendi. "Neye ihtiyacın var, söyle bana."

Hayır. Rahim'in de tıpkı İrsa gibi, liderlik özelliği yoktu. Nasıl ki İrsa kaçan, kendini kurtarmaktan başka hiçbir şey beceremeyen bir kızsa, Rahim de hep emirlere itaat eden bir çocuk olmuştu.

İrsa, Şehrazad'ın hançerini almalı ya da *herhangi bir şey* yapmalıydı.

Suçluluk duygusu içini kemiren İrsa yakıcı güneşe rağmen titremeye, Rahim de onu daha sıkı tutmaya başlamıştı.

Daha fazla güç vermeye.

İrsa doğrulup yumruklarını sıktı.

Şazi pes etmez, korkularına teslim olmazdı. Bir ahmak gibi kumda gezinmezdi. O olsa harekete geçer, ölümüne savaşırdı. Ve bunu sadece kendisinin yapabileceği gibi, zekice yapardı.

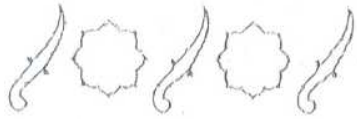
İrsa titremeye devam etse de planının üzerinden geçerken kendinden emin bir sesle konuştu. "Tarık doğanını da aldı mı?"

"Hayır." Rahim'in kafasının karışıklığı, yüzünden okunuyordu. "Zoraya bu sabah alanı havadan kontrol ettiği için Tarık onu dinlenmeye bıraktı."

"Rahim..." İrsa derin bir nefes aldı. "Benim için bir şey yapar mısın?"

Rahim cevap vermeye bile uğraşmadan doğruca elini uzattı.

İrsa da tuttu.

SİLİNMEZ BİR ÇİZGİ

Şehrazad karşısındaki bu uzun bacaklı ve zayıf çocuğa boyun eğmeyi reddediyordu.

Başka bir dünyada, başka bir hayatta ona acıyabilirdi.

Ama şimdi çocuk İrsa'yı tehdit etmiş ve aralarına silinmez bir çizgi çekmişti.

Üstelik bunu gizlemek için elinden geleni yapsa da Şehrazad, hançeri tutan parmakların titrediğini görebiliyordu.

Yavaşça hareket et.

"Adın ne?" diye sordu sessizce.

Çocuk hızla nefes aldı. "Soruları ben soracağım."

O çevresinde çember çizerken Şehrazad kıpırdamadan duruyordu.

Çocuğun gerginliğiyse giderek artıyordu.

"Nasıl?" Attığı her kararsız adımda yüzünden yansıyan ışık, çocuğun sakallarına sinsi gölgeler düşürüyordu.

Şehrazad ellerini önünde birleştirdi. "Anlayamadım?"

"Nasıl hayatta kaldın?"

Şehrazad sözcüklerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Masal anlattım."

Çocuk bunu duyunca olduğu yerde kalakaldı. Aşağılayıcı tavrını fark etmek için sözcüklerini duymaya gerek yoktu.

"*Masal* mı anlattın? O canavarın seni, sadece kendisini *eğlendirdiğin* için hayatta tuttuğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Şehrazad utandıran gözlerle çocuğa bakıyordu. "İster inan, ister inanma. Ama kanıt tam karşında duruyor."

Çocuk öyle sert bir tavırla alaycı alaycı güldü ki Şehrazad neredeyse ürkerek geri çekilecekti. "Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun? Gerçekten bu kadar aptal mısın?"

Şehrazad bir kez daha onu sakinleştirmeye çalışarak ellerini kaldırdı. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum..." Çocuğun yemi yutmasını umarak sabırla beklemeye koyuldu.

"Teymur. Adım Teymur."

"Teymur." Şehrazad temkinli bir ifadeyle gülümsedi. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum," dedi sonra tekrar. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum."

Yanlış kelime seçimi. Ama Şehrazad bunu, ancak sözcükler ağzından çıktıktan sonra fark etmişti.

"*Beni anlamak mı?*" diye hırladı Teymur. "Sen beni asla anlayamazsın!"

"Lütfen söyler misin..."

Teymur Şehrazad'ın üzerine atıldı, uzun parmaklarını bir kelepçe gibi kızın boğazına sardı. Şehrazad çocuğun ellerini tutarak ona engel olmaya çalıştı. Bir yandan da gözünü kırpmadan, çocuğun öfkeli gözlerine bakıyordu.

Ama korkmamıştı. Bu çocuk –bu zayıf erkek çocuğu– ondan on kat daha fazla korkmuştu çünkü. Alnından akan terler rahatlıkla görülebiliyordu.

"Nasıl anlayabilirsin ki?" Çocuğun bedeni, sesini bile titretecek kadar sarsılıyordu. "*Hayattasın* sen. Canavar yaşamana izin verdi!"

Sonra Teymur, diğer eliyle hançerin ucunu Şehrazad'ın çenesine dayadı. Ama bıçak hâlâ mücevherli kınının içindeydi.

"Bunu nereden buldun?" Teymur kının üzerindeki zarif oymaları inceliyor, başparmağını sedeflerin ve kabzaya gömülü taşların üzerinde gezdiriyordu. Uç kısımdaki zümrütlerse şeytani bir ışıkla parıldıyordu.

"Teymur...

"Onun mu bu?" Çocuğun gözleri yeniden Şehrazad'daydı. "Bunu sana o mu verdi?"

Şehrazad bir şey söylemedi.

"Cevap ver bana." Teymur kızın boğazını sıkmaya devam ediyordu. "Bana cevap vereceğine söz verdin!"

"Evet. O verdi."

"Peki ya seni bununla öldürürsem?" Fısıldıyordu. "Tıpkı onun, benim Roya'mı öldürdüğü gibi."

Şehrazad o an güçlükle yutkundu çünkü bu ismi biliyordu.

Onca isimden sadece biri. Engin bir harf denizinin sadece küçük bir parçası.

Hatıralar denizinin bir parçası.

"Çok üzgünüm."

"Sakın özür dileyeyim deme!" Parmak uçları, Şehrazad'ın tenine batıyordu.

Çocuğun acısıysa kendi ellerinden Şehrazad'ın kalbine akmaya, asla tam olarak iyileşmeyecek eski bir yaraya dokunmaya başlamıştı.

Şiva.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu acısını kısa süreliğine de olsa çocuktan gizlemek için gözlerini kapayarak.

"Gerçeği."

Şehrazad bir kez daha yutkundu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Kime sadık olduğunu. Halid bin el-Reşid için önemli misin?" Çocuk bu ismi küfür gibi söylemişti. "Seni önemsiyor mu?"

"Onun hisleri hakkında bir şey diyemem. Gizlemekte oldukça iyidir." Kısmen doğru sayılırdı ve Şehrazad gerekirse, böyle konuşmaya devam edebilirdi. O sırada kan, parmaklarına hücum etti.

"Kendinden bahset o zaman. O canavarı önemsiyor musun?"

Yalan söyle.

"Hayır." Şehrazad dişlerini sıkıyordu. "Önemsemiyorum."

"Yani hâlâ Beyaz Doğan'a aitsin?"

"*Kendime* aidim."

"Kalbin nerede, Şehrazad el-Hayzüran?" Çocuğun ısrarcı sesi hırıltılıydı.

Çarşı yakınlarında bir sokakta. Her şeyi unutturan bir gecede. Yarının vaat ettiklerinde.

"Tarık İmran el-Ziyad'da." Yalan dilini adeta yakıyordu. "Her zaman olacağı yerde." Gözlerini, gerçek hislerini açık etmemek için kapalı tutmaya devam ediyordu.

Teymur derin bir nefes alınca şişen sıcak göğsü, aralarındaki boşluğu doldurdu. Çocuk bunu iki kez daha tekrarladı.

O sessizlikte Şehrazad kendini huzursuz hissediyordu.

Ardından Şehrazad'ı kendine çekti. Fazlasıyla yakınına. Sıcak nefesi, Şehrazad'ın alnına değiyordu artık.

"O canavar... Roya'ya zarar verdi mi?"

Bu ani yakınlık, Şehrazad'ın çocuğun ne kastettiğini anlamasını sağlamıştı.

Ve dehşete kapılmasını.

Hızla gözlerini açtı. "Ona elini bile sürmedi."

Teymur ürkütücü derecede sessiz ve fazlasıyla yakındı. Şehrazad'ın kalbi ise yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Ona masal anlattın demek. Tıpkı şu anda bana yaptığın gibi."

Çocuğun kararlılığı sesinden anlaşılıyor, Şehrazad artık öylece durmaya devam edemeyeceğini fark ediyordu. Çocuğun kolunu kenara iterek omzuna vurdu ve kaçmaya çalıştı.

Ama Teymur sert ve isabetli bir hamleyle onu sıkıca tutup Şehrazad'ı yere fırlattı. Nefessiz kalan kadın güçlükle soluk almaya çalışırken yan tarafındaki keskin acı ona engel oluyordu.

Şehrazad ilk kez korkmaya başladığını hissetti.

Sansarı andıran çelimsiz çocuk ondan güçlüydü. Aynı zamanda kurnaz ve uzun boyluydu. Şehrazad ona karşı koymaya sonsuza dek devam edemez veya onu insafa gelmeye ikna edemezdi.

Ama başka bir yol bulmak mümkündü. Dikkatini dağıtmak ve yalan söylemek gibi.

Sonra o korkuyu bir öfke dalgası izledi ve Şehrazad, boynunu tutan bileğe yapışıp tırnaklarını geçirmeye başladı.

Öfkesi, çocuğa karşı hissettiği acıma duygusundan eser bırakmamıştı.

Az önce aralarına çizilen o silinmez çizginin yerinde artık derin bir uçurum duruyordu.

Teymur en temel korkulardan birine oynuyordu. Şehrazad'ın, uzun zamandır zihninin en karanlık köşelerinde sakladığı korkulardan birine.

"Ne yapıyorsun, Teymur?" Sesinin titrememesi için çaba sarf ediyordu.

Çocuksa içindeki iki farklı taraf kontrolü ele almak üzere birbiriyle yarışırken gözlerini Şehrazad'a dikmişti. Güçlükle elde ettiği zafer karşısında korkuyor, tehdit savuruyor ve ürküyordu.

Teymur kendisiyle savaşırken Şehrazad da boş durmayacaktı.

"Bana tecavüz mü edeceksin?" diye sordu. "Yoksa sadece bunu düşünüp korkmamı mı istiyorsun? Bu kadar âciz bir kötülükle ne kazanmayı umuyorsun?"

Teymur, onun cesaretinden, bu utanç verici niyeti gün yüzüne çıkarmasından ürkmüştü.

Şehrazad ona böyle sataşmanın aptalca olduğunu, bu şekilde çocuğu daha da öfkelendirebileceğini biliyordu. Ama ürkek de davranamazdı, davranmayacaktı.

Son nefesine kadar pes edemezdi.

Teymur bir an tereddüt eder gibi göründü ama dişlerini sıkıp Şehrazad'ın üzerine atıldı ve şaşırtıcı bir çeviklikle hançeri kınından çıkarıp tekrar kızın yüzüne değdirdi. "Onun için önemli olmalısın. Yoksa yaşamana izin vermezdi."

Ama tenine değen soğuk bıçak Şehrazad'ı korkutmamış, aksine öfkesine daha sıkı sarılmasına neden olmuştu. "Halid bin el-Reşid hayatta çok az şeye değer verir. Ben de onu bir süre eğlendirdim, hepsi bu. Altında başka bir sebep arama. Kendin de söyledin: O bir canavar." Şehrazad tane tane konuşuyor, öfkesi her heceye belli belirsiz yansıyordu.

"Bana hâlâ yalan söylüyorsun. Şimdi sana bir zarar gelse Horasan Halifesi'nin umurunda bile olmaz mı yani?"

"Daha önce de dediğim gibi, onun hislerini bilemem."

Teymur alaycı alaycı gülüyordu. "Yüce Hükümdarların Hükümdarı'nın bugün yaşananları duysa öfkelenmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Hayır.

Halid bunu duysa, vücudundaki her kemiği tek tek kırardı.

Şehrazad buz gibi gözlerle ona bakıyordu. "Roya'nın, bu yaptıklarını hoş göreceğini düşünüyorsan ben ne desem, ne yapsam fark etmez." Yutkundu. "Ama kalbinde gerçek sevgiye yer veren hiçbir kızın, böyle bir şeyi onaylayacağını düşünemiyorum."

Çaresizliği yüzünden okunan Teymur'un, Şehrazad'ın boynundaki eli gevşedi; çocuk giderek cesaretini kaybetti. Şehrazad o anda, Teymur'un Roya'yı ne kadar sevdiğini anladı.

Onu kaybettiğinde kendinden bir parçayı da kaybettiğini.

Ama bu bir bahane değildi. Böyle bir şeyin asla bahanesi olamazdı.

Çocuğun dikkatini dağıtmayı başaran Şehrazad, şimdi de onu silahsız bırakmanın yolunu arıyordu.

Büyük bir dikkatle elini Teymur'un bileğinden çekti ve çocuk kendi içinde hesaplaşmalar yaşarken yerde potansiyel bir silah aramaya başladı. Bir taş, bardak, kâse, sopa, ne olursa...

Ve parmaklarına bir şey değdi...

Kuru bir et parçası mı?

Düşüncelere dalan Teymur, Şehrazad'ın boğazını sıkmayı bırakınca o da çadıra hızla göz attı.

Loş ışıkta bile, kendisinin bulunduğu tarafta çok sayıda kuru et olduğunu görebiliyordu.

Tarık'ın Zoraya'yı beslemek için verdiği etlerden.

Tarık, doğanını beslememi istiyor olamaz...

Bu, Tarık'ın yapacağı bir şeye pek benzemiyordu. Çünkü Tarık bu çadırda neler olduğunu bilse, çadırı yerinden söker ve iplerine bağladığı Teymur'u rüzgârda sallardı. Fazlasıyla atılgan olan Tarık'ın gizli bir saldırı planlaması pek mümkün görünmüyordu. Özellikle Zoraya'nın da dahil olduğu bir saldırı.

Tarık değilse kim planladı bu ahmakça tezgâhı?

Şehrazad'ın gözleri, çadırın duvarlarındaydı.

Ve o lanet olası doğan nerede?

Kesin olan tek bir şey vardı: Bu dikkat dağıtmak için yapılmış bir plansa, epey ilginçti.

Şehrazad kuru eti eline aldı.

Ardından bir kobraya fare verir gibi, elini Teymur'un kamizinin yakasından içeri soktu ve eti, çocuğun ensesine bıraktı. Neler olduğunu anlayamayan Teymur hançeri bırakıp iki elini, uyuz bir böceği öldürmeye çalışır gibi ensesine vurdu.

Ardından uçuşan tüyleri ve parıldayan pençeleriyle çadıra dalan Zoraya, doğruca Teymur'un yakasına yapıştı ve çocuk çığlıklar atarak yere düştü. Doğansa kanatlarını açmış, saldırmaya devam ediyordu. Teymur boş yere Zoraya'nın saldırısından kurtulmaya çalışırken Şehrazad bir parça et daha aldı.

Ama mantıklı bir şeyler düşünemeden Rahmeddin Veled, arkasında İrsa ile çadıra daldı. İrsa'nın yumruk yaptığı ellerinde kuru et parçaları vardı. Rahim, Şehrazad'ı kolundan tutup kaldırdı.

"Gidin! İkiniz de." Palasını, yüzünde sert bir ifadeyle kınından çıkarmıştı.

"Gitmeyeceğim." İrsa'nın sesi şaşırtıcı derecede güçlü ve kararlıydı. "Senin de Şazi'nin de güvende olduğunuzu bilene dek gitmeyeceğim."

Şehrazad da gözlerini Rahim'e dikmiş, gitmeyeceğini gösteriyordu. Çocuğun buna karşı çıkışını da duymazdan gelince Rahim sessizce bir küfür savurup kenara çekildi ve palasını saldırıya hazır tutmaya devam etti.

"Zoraya. Kes şunu hemen!" Ama doğan bu emri duymazdan geliyordu. Şehrazad bu yüzden yavaşça ıslık çalmaya başladı.

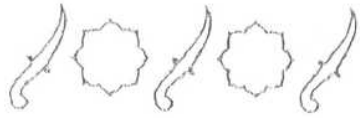
Zoraya ciyaklayarak karşılık verse de Teymur'a saldırmayı kesti. Yerdeki hançerini almak için eğilen Şehrazad korkan Teymur'un önüne dikildi. Çocuğun elleri ve kolları kan içinde, pantolonunun ön kısmıysa ıslaktı. Sonra keskin bir koku etrafı sardı ve Şehrazad umursamazca eti uzattı. Doğan gelip yemeği aldı ve mavi-gri tüylerini koruyucu bir gölge gibi açarak Şehrazad'ın ayaklarının yanına kondu.

Şehrazad, Teymur'a öfkeyle baktı. "Bana bir daha dokunmaya kalkarsan o erkekliğini alır doğana yediririm."

Biraz daha yaklaşıp hançerini gösterdi.

"Ama kız kardeşime *baktığını* dahi görürsem, seni oracıkta öldürürüm."

DÜNYALAR ARASI BİR GEÇİT

Şehrazad rüya gördüğünün farkındaydı.

Farkındaydı ama umursamıyordu.

Çünkü evindeydi.

Çıplak ayakları, odasına giden büyük koridorun soğuk taş zeminine değerken kalbi yerinden çıkacak gibi atan Şehrazad, kolu çevirerek kapıyı açtı.

Oda karanlıktı. Lacivert gibi. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, insanı ürperten türden.

Mermer zemin, odada hafifçe süzülen bir sisle kaplıydı. Yoğun, beyaz bir duman gibi bel seviyesine kadar gelen ve duvardan duvara uzanan bir sis. Şehrazad ağır ağır adım attıkça sis de hayalet bir deniz gibi ikiye ayrılıyor, yine kendisi gibi hayaletli bir gemiye yol açıyordu sanki.

Sonra odanın ortasında sıcak bir ışık belirdi ve etrafı yarı-saydam ipekten bir tülle çevrili özel odasının üzerinde durdu.

Minderlerle dolu platformun ortasında, gölgelere gizlenmiş biri oturuyordu.

"Halid?"

Şehrazad sisin içinde daha hızlı ilerlemeye başladı; gözlerini kısarak mavi karanlığın ve tülün içinde daha iyi görmeye...

Çok özlediği o yüzü seçmeye çalıştı.

Sonra karşısındaki figür hareket etti ve ipeğin kenarına geçti.

"Hayır Şazican. Ben o değilim ama umarım bu davetsiz gelişimi affedebilirsin." Gölgelerin arasındaki yüzde geçmişin, şimdinin ve geleceğin sırlarını bilir gibi bir tebessüm vardı.

Şehrazad bağırmamak için kendini tutarken sendeledi.

Ardından, minderlerin arasından öyle tanıdık, öyle canlı bir kahkaha duyuldu ki Şehrazad'ın kalbi sızladı.

Bu sesi bir kez daha duyabilmeyi kaç defa dilemişti?

Bunun için birini öldürmeyi bile göze alabilirdi.

"Şiva?" Şehrazad yatağın kenarına gelip ipek perdeye uzanırken şaşkınlıkla fısıldıyordu.

"Gel!" dedi Şiva yanını göstererek.

Şehrazad titrek ellerle tülü aralayıp minderlerin üzerine çöktü ve transa girmiş gibi, bir anda ortadan kaybolmasını bekleyerek en yakın arkadaşına bakmaya başladı.

Arkasından gelecek o yıkıcı boşluğu bekleyerek.

Ama Şiva'nın yüzünde haylaz ve hayat dolu bir tebessüm vardı. Sol yanağındaki gamzesiyse, her zamanki gibi kusursuz bir kusurdu.

Gördükleri, Şehrazad'ın bir kez daha içini sızlattı çünkü bunun bir rüya olduğunu ve bir noktada uyanması gerekeceğini biliyordu.

Bu aldatmacayla yüzleşmesi gerekeceğini.

Şiva koyu renk saçlarını kulağının arkasına atınca gamzesi yeniden ortaya çıktı. "Seni şapşal. Rüyanda olmamız bunun gerçek olmadığı anlamına gelmiyor."

"Yani sen şimdi kafamın içinde misin?" diye tersledi Şehrazad.

"Tabii ki! Hep oradaydım." Şiva başını dizine yaslamıştı. "Sadece bana ihtiyaç duyacağın anı bekliyordum."

"Ama..." Şehrazad bir anda hissettiği yoğun öfkeye şaşırdı. "Sana defalarca ihtiyacım oldu, Şiva."

"Hayır, olmadı. Seni izliyordum, kendi başına gayet iyiydin." Şiva gururla gülümseyince gözlerinin etrafı kırıştı.

"Hiç de değildim," dedi Şehrazad. "Bir sürü hata yaptım. Seni öldüren çocuğa âşık oldum!"

"Evet, bunu izlemek bazen çok zordu. Özellikle de neredeyse öleceğin o sabah."

"Sana ihanet ettim."

"Hayır, şapşal. İhanet falan etmedin. Söyledim sana, ben hep buradaydım. Üstelik bir de itirafım var..." Şiva, yüzünde muzip bir ifade, gözlerinde ise capcanlı bir ışıkla bakıyordu. "O sabah onu sana doğru koşarken gördüğümde, onun seni kurtardığı gibi senin de onu kurtaracağını biliyordum." Şiva eline uzanınca Şehrazad sıcaklığıyla irkildi.

Çok gerçekçiydi. Ve kalbini sızlatacak kadar canlı.

Şiva bir kez daha gülümseyip zayıf omuzlarıyla, zarif ama çevik bir hareketle ona doğru eğildi. "Sana gerçek gibi geliyor çünkü beni böyle hatırlıyorsun. Ve sıcak, kusursuz bir kusurluluk örneği olarak hatırlanmak mükemmel." Şiva, Şehrazad'ın elini sıkıca tuttu.

Şehrazad'ın boğazı öylesine kurumuştu ki bir an konuşamayacak gibi oldu. "Onu... onu sevdiğim için çok özür dilerim, Şivacan. Daha güçlü olamadığım için özür dilerim."

"Böyle saçma şey için özür mü dilenir!" Şiva'nın güzel vücudu oyuncak bir bebeği andırıyordu. "Bunu bilmen gerekirdi. Bir daha asla böyle şeyler için özür dileme. Bana karşı gelince ne olacağını en iyi sen bilirsin." Yumruğunu salladı ve çocukken yaptıkları kavgaları hatırlayarak güldü. Şehrazad da ona katıldı ve her yanı kahkaha sesleri sardı.

"Uyanmak istemiyorum." Şehrazad'ın kahkahası kesildi, yankıları kapının ardından onu çağırmaya başlamıştı sanki. Dünyalar arası bir geçitten.

"Ben de uyanmanı istemiyorum," dedi Şiva. "Ama vakti gelince her zamanki gibi uyanacaksın."

"Belki de burada kalmalıyız."

"Hayır." Şiva'nın dudakları, hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. "Sonuçta geldiğinde aradığın ben değildim, oydu." Bu bir suçlama değil, basit bir gözlemdi. Şiva hep böyleydi zaten. Gerçeği gizleyemez ama zalimlik de edemezdi. Ender bulunan bir insan ve mükemmel bir dosttu.

Şehrazad gözlerini kaçırdı. "Ben... onu bir daha arayabilir miyim bilmiyorum. Lanet varken..."

"Öyleyse o laneti boz," dedi Şiva. "Bunu tartışmak bile saçma. Tek sorun, bunu nasıl yapacağın. Bir plan yaptın mı?"

Şehrazad bu konu için Musa Zaragoza ile görüşmeye karar vermiş olsa da Şiva'ya cevap veremedi. Nasıl ilerleyeceğini hâlâ bilmiyordu. Çocukken bile hayatını içgüdülerine dayanarak sürdürmüştü. Bir de sağlam sinirlerine.

Plan yapan hep Şiva'ydı. Olacakları önceden düşünebilen Şiva.

"Gördün mü?" dedi Şiva. Artık alnındaki çizgiler kaybolmuştu. "Bu gece gelme sebebim buydu, canım. Yolunu kaybetmiş gibisin ve böyle olmaz."

Şehrazad sisin tavana doğru yayılmasını, kollarını hayalet gibi platformun çevresine sarıp yukarıdaki tek muma uzanmasını seyre koyuldu. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi sesi sisin içinde kaybolurken.

"Neden istediğin şeyi yüksek sesle dile getirmekle başlamıyorsun?"

Şehrazad böyle bir şeyi söylemeye cüret edebilir miydi? Tüm bu ölümler, dökülen kanlar ve anlamsız yıkımın ardından, bu ona korkunç bir bencillik gibi geliyordu.

Bir yığın kemiğin üstüne kendi dünyasını inşa etmek.

"Bezdirdin beni." Şiva dirseğiyle onu dürttü. "Bu *senin* rüyan, şapşal! Kendi rüyanda bile ne istediğini söyleyemiyorsan nerede söyleyeceksin?"

O sırada Şehrazad, Şiva'nın gözlerinde kendi yansımasını gördü.

Tanıdığı Şehrazad değil, bir kabuktu bu. Kamburu çıkmış, suskun bir kız. Hayattan çekilmiş, cansız kalmış bir kız.

Bunun üstüne dikeldi. "Halid'le olmak istiyorum. Babamın iyileşmesini istiyorum. Ve... lanetin bozulmasını."

"İşte bu," dedi Şiva neşeyle.

"İyi de bunlar mümkün mü?" diye sordu Şehrazad. "Pek öyle görünmüyor."

"Öyleyse imkânsızı nasıl mümkün kılabileceğini düşün."

Şehrazad suratını asıp omuz silkti. "Bir keçiyi nasıl uçuracağımı sorsan daha kolaydı."

"Peki o zaman." Şiva oldukça ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Keçiyi nasıl uçurursun?"

"Kocaman bir uçurtmaya bağlarım."

"İple bağlı olduğundan uzağa gidemez."

"Ciddi ol biraz."

"Ben gayet ciddiyim!" Şiva gülünce sesi sisin arasından geçip yükseldi. "Keçiyi uçan halına bindirsen? Belki o zaman uçabilirdi." Gözlerinde şüpheci bir ışıltı vardı.

"Saçmalama."

"Sadece bir fikir sundum." Şiva beyaz dumanın arasında elini salladı. "Bana sorarsan, uçmanın en iyi yolu seni bağlayan

iplerden kurtulmaktır..." Sözcükleri, sanki suyun altındaymışçasına boğuk gelmeye başlasa da gülümsemesi hâlâ ışıl ışıldı.

"Kurtul iplerinden, Şazi. *Uç.*"

Şehrazad irkilerek uyandı.

Çadırın içi simsiyah olmuştu. Kız kardeşinin nefesleri derin uykunun sakin ritmine uyuyor, insanı yatıştıran çöl rüzgârı çadıra vuruyordu.

Boğazı kupkuru olsa da kalbi bir o kadar sıcaktı.

Söylenecek daha çok şey kalmış olmasına rağmen rüyadan uyandığını fark edince içinde yıkıcı bir boşluk oluşmasını bekledi.

Ama öyle bir şey olmadı.

Yaklaşık bir hafta önce Rey'den kaçtığından beri ilk defa kendini yolunu kaybetmiş gibi ya da yapayalnız hissetmiyordu. Amacına ulaşmanın bir yolunu bulmuştu ve bu amacın ağırlığını kaldırabilirdi.

Bunun için gerçekten savaşabilirdi.

"Kurtul iplerinden, Şazi. Uç."

Teşekkür ederim, Şiva.

Şehrazad, İrsa'yı uyandırmamaya dikkat ederek sandaletlerini giydi ve biraz hava almaya karar verdi. Kız kardeşinin uzun üçgen şahminasını alıp çölün soğuğundan korunmak için başına sardı. Ardından dışarı çıktı ve çadırın girişini kapadı...

Ve dışarıda uzanan birine takıldı.

"Ahh!" Şehrazad yuvarlanıp kumlara düştü.

Hemen ardından bir çift güçlü el onu yakaladı ve Şehrazad'ın aklına, kapüşonlu asker geldi. Savaşta kullanılacak bir silah taşıyan ve kolunda bokböceği damgası bulunan, öfkeli asker.

Genç kadın, kastan oluşan bir duvara toslamış gibiydi. Taştan yapılmışa benzeyen surata bir tokat indirdikten sonra keskin birer bıçağı andıran gözlere baktı.

Tarık'ın kalbi, onunkinin üzerinde atıyordu.

"Kalk üstümden!" dedi, yanaklarının kızardığını hissedip sinirlenirken.

Ayağa kalkan Tarık onu da tek harekette kaldırıverdi.

"Burada ne..."

"Sen ne..."

Genç adamdan uzaklaşan Şehrazad kollarını kavuşturdu.

Tarık da saçına dolan kumları eliyle silkeledi.

"Önce sen," dedi Tarık, çok eskiyi anımsatan aksi bir sesle. Yüzünden miskin tebessümü eksik olmayan, şakacı Tarık'ı anımsatan bir sesle.

Şehrazad'ın o an orada olmasını tercih edeceği Tarık'ı anımsatan bir sesle.

"Çok cesursun bakıyorum. Hafta boyu beni yarı yaşında ve senden iki kat tatlı bir çocuk gibi görmezden geldikten sonra..."

Tarık birkaç saniye boyunca konuşmak ile susmak arasında kaldı.

"Sen... korkunçsun, Şazi. Korkunçsun." Tarık eliyle yüzünü kapatsa da Şehrazad'ın o kederli ifadeyi görmesine engel olamamıştı.

Şehrazad ne kadar istese de uzanıp genç adamı rahatlatmamak için kollarını sıkıyordu. Uzun zaman sevdiği çocuğu teselli etmek ne kadar doğal görünse de.

"Korkunç olduğumu biliyorum. O yüzden de merak ediyorum: Neden buradasın?"

"Ben de aynı şeyi kendime sordum. Hem de defalarca... özellikle de soğuk kumlara uzanmış, korkunç bir kızı korumaya çalışırken. Ne minnet ne sadakat bilen bir kızı."

Şehrazad'ın başından aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki.

Bu yeni suçluluk duygusunu savuşturarak, alev alev yanan yanaklarıyla arkasını döndü.

Tarık peşinden gidip kolundan yakaladı.

Ama Şehrazad ondan kurtuldu. "Sakın dokunma bana, Tarık İmran el-Ziyad! *Sakın!*" Gözlerinin ağlayacak gibi sızladığını fark edince dehşete kapıldı. Günlerdir bir kez bile ağlamamıştı. Ne babasını kara bulutlarla kaplı yamaçlarda bulduklarında. Ne arkasındaki yanan şehre son kez baktığında.

Ne de Tarık'ın Celal'e, Şehrazad'ı oraya asla geri götürmeyeceğine dair söz verdiğini duyduğunda.

Tarık hiç tereddüt etmeden Şehrazad'ı kendine doğru çekti.

"Kes şunu." Öfkeli yaşlar gözlerinden akarken Şehrazad elleriyle Tarık'ın göğsüne vurmaya başladı. "Sana ihtiyacım yok!"

Seni görmese de yanında olduğunu hissedecek birini hak ediyorsun.

Ve bunu sadece bir kişi için hissettim.

"Canımı yakmaya çalışmaktan vazgeç, Şehrazad," dedi Tarık. Üzgün olduğu belliydi. "İşe yaramayacak. En azından senin istediğin anlamda."

Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladığı halde Şehrazad, Tarık'a sarılmayı, böyle bir zaafa teslim olmayı reddediyordu.

Ama Tarık bıkkın bir iç çekişle ona sarıldı.

Birlikte güvende, kendilerinden emin ve tek vücut gibiydiler.

Şehrazad'ın gençliğe ve özgürlüğe dair sevdiği şeyler gibi. Tarık'ın tenindeki kum ve tuz kokusu; her düştüğünde onu

yakalayacak veya en azından yaralarını saracak biri olduğunu bilme hissi; her şeyin yeniliği... ve tabii ki aşk.

"Rahim bana neler olduğunu söyledi." Tarık'ın parmakları, yıllardır defalarca olduğu gibi yine Şehrazad'ın ensesindeydi. Alçalan sesi, Şehrazad'ınkine kıyasla kulağa oldukça tok ve tınılı geliyordu. Neredeyse eskimiş gibi. Şehrazad'ın artık ne ihtiyaç duyduğu ne hak ettiği bir lüks. "Böyle bir şeyi aklından geçirdiği için bile, o çocuğu dövebilirim."

Hayır.

Şehrazad ondan uzaklaştı. "Sana düşmez. Teymur'la konuştum. Meseleyi daha fazla uzatmayacak."

Tarık'ın gözleri alev alevdi. "*Bana düşmez mi?*"

"Olayı çözdüm, Tarık. Hiçbir şey yapma çünkü daha fazla kan dökmekten başka bir işe yaramaz. Ve yeterince kan döküldü zaten." Onu iterek uzaklaşmaya başladı.

Ama Tarık onu durdurdu. Yumruklarını ve dişlerini sıkıyordu. "O çocuk hükümdarın da elini kolunu böyle bağlamaya çalışır mıydın?"

"Kendini Halid'le kıyaslama. Çok çocukça bir şey bu ve sana hiç yakışmıyor."

Tarık bunu beklemiyordu ama geri adım da atmadı. "Cevap ver, Şazi. Ona da bu çocuğa, sana yaptığı şey yüzden kızmanın kendisine düşmeyeceğini söyler miydin?"

Şehrazad duraksadı. "Evet."

"O da seni dinler miydi?" Tarık'ın kaşları, buna inanmadığını gösterircesine çatılmıştı.

"O... dinlerdi."

Sonra da istediği neyse onu yapardı.

"Yalan söylüyorsun," diye çıkıştı Tarık. "Kocam dediğin o kasabın, o çocuğu, sana yaptıklarından sonra bir gün daha yaşatması mümkün değil."

"Halid'in ne yapacağı seni ilgilendirmez." Şehrazad'ın bağırmasına ramak kalmıştı. "Ben hem bu meseleyi hem de *kasap* kocamı seninle daha fazla tartışamayacağım!" Konuyu kapadığını gösterircesine elini salladı.

"Bu kampta olup bitenleri kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?" dedi Tarık. "O sümüklü oğlan bu yüzden mi kulağı çekilecek bir çocuk gibi ailesinin yanına gönderildi? Gerçekten de..."

"Gerçekten de daha fazla kan dökmenin kimsenin işine yaramayacağını düşündüm. Teymur, hak ettiğini bulmak üzere Kerec Emiri'nin çadırına gönderildi. Ve evet, bu meselenin nasıl çözüleceğine karar vermeye hakkım *var.* Benim adıma adalet dağıtmak," parmağıyla Tarık'ın göğsüne vuruyordu, "sana *düşmez!*"

"Emir'in gerçekten de onu cezalandıracağını mı sanıyorsun? Öyle bir şey olmayacak. Üstelik şimdi, Teymur'un nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Çünkü ben, o iblisin senin inanmak istediğin gibi cezasını bulmaya gönderildiğini falan düşünmüyorum. Ortadan kayboldu çocuk. Onunla birlikte adalet de öyle!" Kollarını iki yana açan Tarık'ın çileden çıktığı her halinden belli oluyordu. "Teymur'un, Emir'in ailesinden biriyle evlenmek üzere olduğunu biliyor muydun? Ona bu görevi veren, Emir'in ta kendisi bile olabilir."

"İntikamımı almaya çalışmayacaksın, Tarık İmran el-Ziyad. Sana bunu yasaklıyorum..."

Tarık, Şehrazad'ı omuzlarından tuttu. "Canım ne isterse onu yaparım, Şehrazad el-Hayzüran!" Sesi hırıltılı çıkıyordu.

"Prensiplerim yüzünden istediğim şeyi bir kere inkâr ettim ve her zerremle o karardan pişman olmadığım bir günüm bile geçmiyor!"

Tarık'ın acı dolu sesi göğe yükselip yıldızların arasına karışmıştı sanki.

Şehrazad'ın içine işleyerek.

Şehrazad tek kelime etmeden onu elinden tutup çöle, çadırlardan uzağa çekti. Yeniden dönüp yüzüne baktığındaysa Tarık, birkaç dakikada on yaş yaşlanmış gibiydi.

Parıldayan kumlardan oluşan bir denizin iki kıyısından birbirlerine bakıyorlardı sanki. Yıllarca süren dostlukları ve aralarında oluşan güven bir anda yok olmuştu.

"O geceyi hiç düşünmüyor musun?" Tarık sessizce sorduğu sorunun cevabını beklerken Şehrazad'ın gözlerine bakamıyordu.

Kız da bir süre ne cevap vereceğini bilemedi.

"Sen doğru olanı yaptın," dedi Şehrazad ayaklarının etrafını saran sonsuz sayıdaki taneciğe bakarken. "Seni içinden çıkılmaz bir durumda bırakmıştım. Uygunsuz bir durumda."

"Onu sormuyorum."

Şehrazad başını kaldırıp Tarık'a baktı. "Evet, düşündüm."

Ağırlığını diğer bacağına veren Tarık, hiç olmadığı kadar utangaç davranarak Şehrazad'ın canını acıtıyordu. "O gece odama neden geldiğini sorabilir miyim?"

Tarık dürüst bir cevabı hak ediyordu. Gölgelerdeki tüm o gizli öpücüklerin hatırına. Yıllarca süren kusursuz aşkın hatırına.

Şehrazad'ı kurtarmak için savaş çıkarmasının hatırına.

Göğsündeki ağrı, arkasına bakmadan koşmak istemesine neden olsa da Şehrazad gözlerini kaçırmıyordu.

"Çünkü hissetmek istedim."

"Şehrazad..."

"Bir şeyler hissetmek istiyordum... buna *ihtiyacım* vardı." Sözlerinde belli belirsiz bir kararlılık vardı. "Sandım ki, kendimi senin kollarında kaybedersem yeniden bir şeyler hissedebilirim. Sonra Şiva'nın yasını tutup hayatıma devam edebilirim. Ama sen beni ele vermekte haklıydın. Sana bunun için asla kızmadım. Lütfen buna inan," dedi yumuşak bir sesle.

Tarık uzunca bir süre sessiz kaldı. Şehrazad onun gözlerindeki acının yerini buruk bir teslimiyete bırakışını izledi. "İnanıyorum. Ama bu, o günden beri her gün kendime kızdığım gerçeğini değiştirmiyor." İki adım geri çekildi ve tereddütle durdu.

Şehrazad onun kararsızlığını seziyordu. İrsa'nın şahminasına sarıldı.

Ona nedenini sormamı bekliyor.

Ve sorarsam olacaklardan korkuyor.

Şehrazad ayak parmaklarını sıkınca kum taneleri battı. "Neden kızdın?"

Tarık'ın dudakları, düz bir çizgi haline gelmişti. Güçlükle yutkunurken boğazındaki kasların her biri görülebiliyordu. Şehrazad'ın ilk aşkının, konuşmadan önce kelimelerini seçmek için bu kadar çabalaması oldukça tuhaftı.

Sonra Tarık, inandığı şeyin hiddetiyle gözlerinden alevler saçarak Şehrazad'ın gözlerine baktı. "Çünkü o gece ikimizin de istediği şeyi yapsaydım, şimdi onun değil benim karım olacaktın."

Ağzı açık kalan Şehrazad geri çekildi. "Sen... yaptığım şeyin bu olduğunu mu sanıyordun?" Kekeliyordu. "Senin odana fakir bir kütüphanecinin kızı olarak gelip müstakbel bir emirin karısı olarak ayrılmayı planladığımı mı?" Ellerini beline koyan Şehrazad, gözlerini Tarık'a dikmişti. "Seni benimle evlenmeye zorlamaya çalışmıyordum, küstah herif! O gece senin yatağına

girseydim bile ertesi gün bana evlenme teklif etmeni *asla* beklemezdim!"

"Bunu söylediğimi mi sandın?"

"Ne düşünmemi bekliyorsun..."

Tarık atılıp Şehrazad'ın ağzını kapayarak söyleyeceklerine sessizce engel olmaya çalıştı.

Şehrazad bir süre sonra başını salladı ama öfkesini hâlâ tam olarak atamamıştı. Tarık, elini kızın ağzından çekerken Şehrazad onun yüzünde belli belirsiz bir neşe görür gibi oldu. Çok iyi tanıdığı ve son birkaç günde çokça özlediği çocuğa dair bir iz.

Ama sonra kaşlarını çatıp göğüs hizasına gelen şahminanın kenarlarını tuttu ve sordu. "Ne demek istedin öyleyse?"

"Demek istedim ki," dedi Tarık, "o gece benimle kalsan, ertesi sabah babanı görmeye giderdim..."

Şehrazad karşı çıkmak için ağzını açarken Tarık sessizce yalvarmaya devam ediyordu.

Sonra bir adım yaklaştı. "Ama bunu kendimi mecbur hissettiğim için yapmazdım," dedi ellerini önce çekinerek, sonra rahatça Şehrazad'ın omzuna koyarak. "Bir gün daha beklemek istemediğim için yapardım... ve *yanlış* olurdu. Kuzenim öldürüleli sadece iki hafta olmuştu, teyzem de ondan üç gün sonra kendini balkondan attı. Nasıl gidip babana –kendi aileme– seninle evlenmek istediğimi söyleyebilirdim ki?"

Konuşurken yüzündeki ifade yumuşamış olsa da sesindeki katılık bakiydi. Şehrazad o anda, nasıl olup da odadaki herkesin ona döndüğünü ve Tarık'ın onca yer kaplayıp nasıl da hiç fark edilmediğini anımsadı.

Tarık, Şehrazad'ın kafasını toplayıp konuşmasını beklerken ellerini indirdi.

Konuştuğunda kendini tuhaf hissetme ve ne diyeceğini bilememe sırası Şehrazad'daydı. "Ben... böyle bir şey yapmanı hiç beklemezdim."

Bir kere daha Tarık'ın yüzü neşeyle aydınlandı. "Hâlâ canımı yakmaya devam ediyorsun. Çünkü seninle tek bir gece bile geçirsem, bir daha asla senden ayrılmak istemeyeceğimi biliyorum."

Şehrazad, Tarık'ın daha fazla konuşmasını, pişman olacağı şeyler söylemesini istemiyordu.

Canının daha fazla yanmasına engel olmak için ne yapabilirim?

Ama Tarık onun çenesini tutmuş, kararlılıkla gözlerini gözlerine kenetlemişti.

"Senin Taligan siperlerinden düştüğünü gördüğüm o günden beri senden kaçamıyorum. Seni o kadar çok seviyorum." Her zamanki gibi, kendini hiç zorlamadan içinden gelenleri söylüyordu. "Ama sen artık aynı şeyi benim için söyleyemezsin, değil mi?"

Şehrazad gözlerini kaçırıyordu.

"Lütfen cevap ver, Şazi," dedi. "Gerçeği öğrenme vaktim geldi. Bunu... hak ediyorum."

Şehrazad onun yüzüne bakarken Tarık'ın son birkaç gündür kendini bu ana hazırlamaya çalıştığını fark etti.

Ama bu, meseleyi ikisi için de kolaylaştırmıyordu.

Şehrazad yavaşça soluğunu bıraktı.

"Seni seviyorum, Tarık." Dikkatle, elini yanağına koydu. "Ama... o adam benim yuvam."

Tarık, Şehrazad'ın elini eline alıp başını salladı. Bunun dışında gösterdiği tek belirti, çenesinde kasılan bir kas olmuştu. Gözünden yaşlar süzülse bile, hislerini bu kadar açık edemezdi.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim," dedi Şehrazad göğsünden yükselen acıyla. Sonra diğer elini Tarık'ın diğer yanağına koyup pişmanlığını hissettirmeye çalıştı. Aptalca olduğunu bilse de böylesi bir ihaneti başka nasıl telafi edebileceğini bilmiyordu.

Tarık yüzünde tuhaf derecede mesafeli bir ifadeyle geri çekildi. "Sizi Rey'de birlikte gördüğümden beri ona âşık olduğunu biliyorum. Ama... aptal gibi boş bir umuda tutunmaya devam ettim işte."

"Şunu lütfen unutma..." Şehrazad altdudağını kanatacak kadar sert ısırıyordu. "Seni üzmeyi asla istememiştim."

"Bu acıyı çekmek benim suçum. Rahim, bugün Teymur'a söylediğin şeyi söyledi bana. Kalbinin her zamanki gibi benimle olduğunu."

Kanın o tuzlu ve paslı tadı dilindeydi. "Ben..."

"Kendini kurtarmak için yalan söyledin, anlıyorum," dedi Tarık duygusuzca. "Ama Teymur'un bunu Kerec Emiri'ne söyleyeceğini ve bunun dilden dile yayılacağını da unutma."

Şehrazad beklemediği bu uyarıyla dehşete kapıldı. Artık yüzündeki zafiyetin yerinde çatık kaşlar ve kararlı bir ifade vardı.

Eski mesafeli duruşuna hızla geri döndü.

"Dışarı bir şey belli etmezsek, bu kampta, özellikle de kasap hükümdarın düşmanları arasında daha güvende olursun."

Kampta uzun süre kalmaya hiç niyeti olmasa da Şehrazad bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Kendini veya Halid'i savunmak için değilse bile Tarık'ı korumak için.

Şahminasına daha da sıkı sarınarak başını iki yana salladı. "Bunu isteyemem senden. *İstemem.* Hiç adil değil."

"Değil evet," dedi Tarık. "Ama bu savaştan vazgeçmemi de istemedin."

Şehrazad'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapar mısın? Bu mümkün mü?"

"Olsa bile yapmazdım." Tarık tereddüt bile etmemişti. "Bir şey yapmaya karar verirsem bunu tam anlamıyla yaparım. Üstelik sorumluluklarımdan vazgeçersem sadece etrafımdakileri değil, kendimi de yarı yolda bırakmış olurum."

"Etrafındakiler mi?" Şehrazad'ın içinde birden keskin bir öfke belirdi. "Etrafındakiler nasıl adamlar, farkında mısın Tarık?" O sabah çadırın önünde bekleyen nöbetçiyi düşünüyordu. Kolundaki Fedai damgasını. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir hükümdarı devirmek için etrafını paralı askerler, kiralık katiller ve kanun kaçaklarıyla doldurmuşsun! Halid..."

"Kiralık katiller ve kanun kaçakları mı?" Tarık acı acı gülüyordu. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Şazi! Kocanın kim olduğunu biliyor musun? Horasan Halifesi'yle ilgili hiçbir şey duymadın mı? Deli katil? Şiva'yı öldürmedi mi bu adam? *En yakın arkadaşını*?" Son sözcükleri özellikle vurgulamıştı.

İhanetini öne çıkararak.

Şehrazad çıkışmamak için kendini zor tutuyordu. "Gerçek o kadar basit değil."

"Sen aşktan kör olmuşsun, hepsi bu. Ama ben görebiliyorum," dedi Tarık. Hisleri gözlerinden okunuyordu. "Önemli olan tek bir gerçek var: Kuzenimin ölümünden o mu sorumlu?"

Şehrazad incinmiş bir sessizlikle ona bakıyordu. "Evet."

Ne yaşanmış olursa olsun gerçek buydu.

"Öyleyse son derece basit."

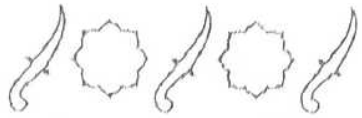
"Tarık, lütfen." Ona uzandı. "Beni sevdiğini söyledin. Yalvarırım tekrar düşün..."

Ama Tarık acısını gizlemek için çabalayarak geri çekildi. "Seni seviyorum, evet. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Tıpkı o

adamın kuzenimi öldürdüğü ve sevdiğim kızı benden çaldığı gerçeğini değiştiremeyeceği gibi." Şehrazad, Tarık'ın palasını sıkı sıkı tutuşunu dehşetle izliyordu.

Tarık geri çekilirken düşecek gibi olsa da sesi titremedi.

"Emin ol, Halid bin el-Reşid'i bir sonraki görüşümde ikimizden biri ölecek."

ÖĞRENME İSTEĞİ

Pek çok hata yapmıştı ve bunu gayet iyi biliyordu.

Hatalı yargılar, hatalı planlar, yanlış anlamalar.

Gereksiz bir gururu olduğu bile söylenebilirdi.

Hatta aptalca bir kibir.

Ama Cihandar işlerin bu noktaya gelmesini hiç istememişti.

Kitabın gücüne ilk başvurduğunda bunu kontrol edebileceğini, kitabın ona itaat edeceğini düşünmüştü.

Onlarca yanlıştan ilki buydu.

Çünkü kitabın niyeti kontrol edilmek değil, Cihandar el-Hayzüran'a hükmetmekti. Ve ne yazık ki kitabın iradesi, paslı bir kilit ve anahtarla mühürlenmiş, eski ve şairane bir dilin arkasına gizlenmişti.

Cihandar kitabı yok etmek gerektiğini biliyordu aslında.

O kaçınılmaz fırtına gecesinde gözleriyle gördüğü yıkımı gerçekleştirebilecek hiçbir şeyin, insanların dünyasında var olmasına izin verilmemeliydi.

Ama yine de...

Cihandar kitabı sıkıca tuttu ve sıcaklığının, su toplayan ellerini sızlatsa da tenine değmesine izin verdi.

Atan bir kalbin yaşayan sıcaklığıydı bu.

Belki onu kontrol edebilirdi, sonuçta nasıl bir yaratık olduğunu biliyordu artık.

Böyle bir şeyi düşünmek aptallık mıydı yoksa? Boş kibrinin başka bir göstergesi?

Olabilirdi.

Deneyebilirdi yine de. Başlangıçta küçük bir şeyle. Rey şehri dışında yaptığı hatalarla alakası olmayan bir şeyle. Çünkü artık aklı başına gelmişti.

Artık kitabın neler yapabildiğini gördüğünden çok daha dikkatli adım atacak ve o tepede olduğundan çok çok daha dikkatli davranacaktı.

Kitabın koca bir şehri yerle bir edişini gördüğü gecekinden.

Cihandar o gece göğü yararcasına çakan ve Horasan'ın en değerli mücevherinin üzerine düşen şimşekleri hatırladıkça ürperiyordu.

Kızlarını büyüttüğü ve çok sevdiği kütüphanesinin bulunduğu şehir yerle bir olmuştu.

İnsanı yiyip bitiren bir hastalığa kurban verdiği karısını gömdüğü şehir.

Unutulmayan başarısızlıklar yaşadığı şehir.

Etrafındakilerin gözünde güçsüzlüğünü ispatlayan olayları hatırladı sonra. Karısını o hastalıktan koruyamamış; onu kaybettikten sonra vezirlik görevine devam edememiş ve öz kızını, malum bir kadere doğru o saray koridorlarında yürümekten alıkoyamamıştı.

Hiçbir şeyi değiştiremeyecek kadar güçsüzdü. Hayatı hiçbir müdahale hakkı olmadan izleyen bir seyirci gibi.

İşe yaramaz.

Sonra iki kızının da fırtınadan yara almadan kurtulmuş olmasına şükrederek bir kez daha kitabına sarılmıştı...

Çünkü pek çok kişinin onlar kadar şanslı olmadığını düşünüyordu.

Çadırının boğucu karanlığında gözlerini açtı.

Önceki gece buraya geldiklerinde olduğu gibi suçluluk duygusu göğsüne çöküyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Cihandar nefes almaya, pişmanlıktan gözlerinden akan yaşlara engel olmaya çalışırken tırnaklarını kitaba geçirdi.

Kulaklarındaki çığlıkları batırmaya çalışıyordu.

Onun hatası değildi!

Böyle olmasını istememiş, sadece dikkat dağıtmaya çalışmıştı. Sevgili kızını kurtarmak için. Belki de kendi gerçek görevini bulmak için...

Güçlü bir adam olarak. Saygı duyulacak biri olarak. Korkulacak biri olarak.

Ama Cihandar bu durumu düzeltebilirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Yeteneklerini kızına da aktarmıştı.

Bugün bir sihirli halıdan bahseden kızı. İrsa söylemişti bunu ve Cihandar bunu duyduğunda kımıldamamak için kendini zor tutmuştu. Böyle bir ihtimal karşısında bir şey belli etmemek için.

Şehrazad özeldi. Tıpkı Cihandar gibi.

Üstelik güçlüydü. Babasından bile güçlü. Cihandar bunu, Şehrazad her dokunduğunda kitabın onu hoş karşılamasından anlamıştı.

Kitap, kızın yüceliğini anlıyordu.

Bu, Cihandar'ın kefaret fırsatıydı.

Tüm vücudunu yeniden kullanabilmeye başlayınca çalışmalarına geri dönecekti.

Ve bu kez, kitapta ustalaşacak, onun gücüne gerçekten değecek biri olacak ve kitabın kendisini kontrol etmesine izin vermeyecekti.

Evet. Bir daha asla böyle hatalar yapmayacaktı.

Kızına güçlerini nasıl kullanacağını öğretecek, ardından da yaptığı yanlışı, onun yardımıyla düzeltecekti.

Çünkü bir hata, ancak olduğu gibi bırakılırsa hata olarak kalırdı.

Oysa Cihandar hayatı boyunca öğrencilik yapmıştı.

Daima gurur duyduğu tek şey...

Öğrenme isteğiydi.

KELEBEK VE CANAVAR

Halid sürprizlerden hoşlanmazdı.

Çocukken bile bunlara temkinli yaklaşırdı.

Bir kere bile kendisine sürpriz yapıldığı için mutlu olmamıştı. Çünkü tecrübeleri, sürprizlerin genellikle daha sinsi şeyler getirdiğini söylüyordu. Güzel bir şaraba katılmış ve mücevherlerle süslü bir kadehte sunulmuş, yavaş yavaş etki eden bir zehir gibi.

Evet.

Sürprizlerden nefret ediyordu.

Vikram'ın odasına girip Despina'yı, korumasının yatağının başında beklerken bulunca huzursuz olmasının sebebi de buydu.

Despina, Rajput'un iyileştiğini nasıl bu kadar çabuk öğrenmişti? Halid bile haberi bir saat kadar önce, şafak sökerken almıştı.

Gerçekten de hizmetçinin gözü kulağı çok açıktı ve onu bu kadar iyi bir casus yapan sebeplerin başında da bunlar geliyordu. Herkesle kolayca arkadaş olup insanların güvenini kazanmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Tıpkı saraydaki nüfuzlu kişilerle arkadaş olması gibi.

Tıpkı, Şehrazad'la arkadaş olması gibi.

Hizmetçi ayağa kalkıp eğilerek selam verdi ve sağ elinin parmaklarını alnına götürdü. "Seyyid."

"Etkilendim." Halid gergin bir ifadeyle yatağın yanında durmaya devam ediyordu.

Despina pencereden sızan güçsüz ışıkta bile parıldayan gözlerle gülümsüyordu. "Böyle dediğim için beni bağışlayın seyyid ama pek öyle görünmüyorsunuz."

Vikram'ın dudaklarından, Hintli savaşçının güldüğünü gizlemek için kullandığı kısa bir öksürük duyuldu.

Halid ona dönüp girizgâh yapmadan sordu. "Omzun?"

Aralarında hiçbir zaman resmiyet olmamış, yıllar boyunca birlikte eğitim almışlardı. Birlikte kan dökmüş, birlikte savaşmışlardı. Rajput, Halid'in tahta çıktığı günden beri onun muhafızlığını yapsa da arkadaşlıkları daha öncesine dayanıyordu.

Vikram cevap vermedi. Halid kızaran bandajlara ve sol omzunun bakır renkli tenine sürülmüş kötü kokulu merhemlere bakarken o da siyah gözlerini tavanın bir köşesine dikmiş duruyordu. Vikram doğrulup yanındaki sehpada duran su bardağına uzanınca canının yandığını gizleyemedi, Despina da adamın giderek sinirlenen yüzünü görmezden gelerek eğilip ona yardım etti.

"Fakiri kaçırdınız, seyyid," dedi bardağı yeniden sehpaya koyarken. "O da..."

"O itin okunun göğüs kemiğimi paramparça ettiğini söylemeye gelmiş. Bir de omzumdaki kemiği," dedi Vikram kızarak. Ses tonu, birazdan daha da öfkeli bir çıkış yapacağını gösteriyordu.

Ne diyeceğini bilemeyen Despina gözlerini kırptı, ardından bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Ama fakir bir şey daha söyledi..."

Vikram ona sert sert bakınca, kızcağız susmak zorunda kaldı ve suratını asarak taburesine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Halid'in acımasız yanı, bu heyecanlı kelebeğin heybetli canavar tarafından susturuluşunu görünce garip şekilde yatıştı. Şehrazad burada olsa iğneli bir sözle durumu hem iyileştirip hem kötüleştirmeyi başarırdı.

Ayağa kalkıp Vikram'ın yanına gitti. "Benden istediğin bir şey var mı?"

Vikram yastıklara yaslanıp uzlaşmaya hiç niyeti olmadığını gösteren gözlerle onu süzdü. "Yeni bir kol."

Halid bunu duyunca gülecek gibi oldu. "Ne yazık ki benimkilerin ikisi de bana lazım."

"Ne için?" diye homurdandı Vikram küçümser bir ifadeyle.

"Dövüşmek için."

"Yalancı. Tavuskuşu gibi kabarırsın ancak."

Halid kaşlarını kaldırdı. "Ben asla yalan söylemem."

"Bu bir yalan mesela." Sert sert bakan Rajput'un bıyığı seğirdi.

"*Asla*... yanlış bir kelime olabilir."

"*Pek* daha iyi."

"Pek o zaman." Halid hafifçe tebessüm etti.

Vikram of çekerek sağ eliyle sakalını okşadı. "Ben artık dövüşemiyorum *mera dost*." Bu, onun için zorlu bir itiraf olduğundan gözlerini kapadı.

"İşte esas *bu* yalan," dedi Halid tereddüt etmeden. "Fakir bana omzunun zamanla iyileşeceğini söyledi. Belki eski haline dönmez ama..."

"Sol elimi hiç hissetmiyorum."

Halid sürprizlerden gerçekten de nefret ediyor, binlerce güneşin alevi kadar yakıcı bir nefret duyuyordu.

Sonra Vikram'ın, keten çarşafların üzerinde hareketsiz duran sol eline baktı. Aslında her zamanki gibi görünüyordu. Acımasız. Müzmin. Dayanıklı.

Ama değildi işte.

Halid onu teselli etmek için konuşmasının gereksiz olduğunu biliyordu. Vikram ne aptaldı ne de pohpohlanmaya ihtiyaç duyuyordu ama yine de Halid malumu ilan etme isteğine karşı koyamadı.

"Bence konuşmak için henüz erken." Vikram'ın bundan nefret edeceğini bildiği için, nazik bir tonla konuşmamaya özen göstermişti. "Zamanla hissin geri gelebilir."

"Gelse bile asla eskiden olduğu gibi dövüşemem." Bu ifadede herhangi bir duygu yoktu. Vikram sadece bir gerçeği belirtir gibi söylemişti.

Despina olduğu yerde kıpırdayınca Halid geldiğinden bu yana hizmetçinin ikinci kez huzursuz olduğunu hissetti.

Bu biraz kafasını karıştırsa da Vikram'ın sözcüklerine gereken ilgiyi göstermeye karar verdi. "Tekrar söylüyorum, böyle konuşmak için çok erken."

"O it, obsidiyen oklar kullanmış." Vikram'ın öfkesi, alnında derin yarıklar oluşturuyor, çizgiler yanaklarına kadar uzanıyordu. "Oklar da kemiklerimi onarılması mümkün olmayacak şekilde parçalamış."

Halid yangına körükle gitmek istese de öfkesini dizginledi çünkü bunun kimseye faydası yoktu. Bunun yerine, son derece rahatmış gibi görünmeye çalıştı ki bu maskeyi kullanmayı çok iyi biliyordu.

"O kısmı duydum."

"Tek kolla muhafızın olamam," dedi üstüne basa basa.

"Ben aynı fikirde değilim."

"Olmayacağını biliyordum." Kaşlarını çattı. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez *mera dost.*"

"Nedenmiş o?"

Hizmetçi bir kez daha kıpırdandı.

Vikram ise yüzünde rahatlamış bir ifadeyle yastıklarına biraz daha gömüldü. "Çünkü ben, olduğumdan azına razı olmayacağım. Beni buna zorlayamazsın." İnatçı gözlerini Halid'e dikme zahmetine bile girmedi.

"Benden istediğin nedir, arkadaşım?" Halid az önce sorduğu soruyu bu kez bambaşka bir tonla tekrarlamıştı.

Rajput ise duraksadı. "Şehirden ayrılmak istiyorum. Kendi hayatımı kuracağım."

"Elbette," diyerek başını salladı Halid. "Ne istersen."

"Bir de evlenmek istiyorum."

Yeni sürprizler. Bu hiç bitmeyecek miydi acaba?

"Aklında biri var mı?" Halid tedbiri elden bırakmıyor, yüzündeki ifadeyi kontrol etmeye çalışıyordu.

Vikram ise hükümdarına, neredeyse alay eder gözlerle bakmaya başladı; sonra gözlerini, asık suratlı kelebeğe çevirdi.

Halid'in en iyi casusuna.

Anlaşılan, Halid'in nefret ettiği sürprizler daha yeni başlıyordu.

Ne kadar uğraşsa da yüzündeki şaşkınlığı gizleyemeyen Halid güçlükle duyulan bir sesle kıza dönüp sordu. "Peki, sen bu evliliğe razı mısın?"

Kızın güzel dudakları mutlu bir tebessümle kıvrılmaya ve gözleri, kimseye söylenmemiş sırlarla dolu kuyular gibi parıl-

damaya başlayınca Halid kontrolünü kaybedip anlamsız bir öfkeyle odadan çıkmamak için kendini zor tuttu.

"Peki öyleyse. Aşkın nasıl işlediğini anlamak benim için çok zor." Halid tüm kuşkularını yok etmek istercesine başını sallıyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Aslında... bir şey daha var," diye mırıldandı Rajput, o anda aklına gelmiş gibi.

Halid ise bunun yeni bir sürpriz olmamasını umarak bekliyordu.

"Eş seçimime rağmen," savaşçı, anlayışlı gözlerle kendisine bakan müstakbel eşine baktı, "dedikodulara malzeme olmak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Halid. "Bu meseleyi kimseyle konuşmayacağım. Söz veriyorum."

Vikram nazikçe başını salladı. "İki gün içinde buradan ayrılacağız. Sonrasını tanrılar bilir."

O sırada Halid birden, kaybetmenin acısını hissetti ama onu rahatsız eden acının varlığı değil, şiddetiydi sadece. "Dostluğunu özleyeceğim."

"Yalan." Vikram sağlam omzunu sarsacak bir öksürükle yine neşesini gizlemeye çalıştı. "Rey'in en iyi kılıç ustası sen olacaksın. Sonunda."

"Bitik bir şehrin en iyi kılıç ustası," dedi Halid, gülmemek için kendini tutarak. "Çok anlamlı." Eliyle çenesini okşarken gözlerini kaçırıyordu.

"*Mera dost?*"

Halid'in, Vikram'ın sesinde duyduğu ilk kararsızlık belirtisiydi bu.

Dönüp arkadaşına baktı.

"Onu geri getirmeyecek misin gerçekten?"

"Bu ne şimdi?" dedi Halid, kalbinin ağırlığına rağmen gülerek. "Karşı çıkıyordun ya?"

"Her şeye rağmen anladım ki... ufak baş belasını özlüyorum. Ve seni güldürüşünü."

Halid de özlüyordu. Kimseye söyleyemeyecek kadar hem de.

"Rey onun için güvenli değil, Vikram," dedi Halid. "Ben ona göre değilim."

"O it mi ona göre?" Rajput'un kaşları yine çatılmıştı.

Halid'in öfkesi geri döndü. "Belki öyledir. En azından Şehrazad'ı güldürebilir."

"Sen güldüremez misin yani?" Vikram'ın kısılan gözleri çakmak çakmaktı.

Tarık İmran el-Ziyad'ın kemik parçalayan obsidiyen okları gibi.

Halid damarlarında dolaşan öfkeyi hissedebiliyordu. Yersiz bir hiddetle dolu damarlarında dolaşan öfkeyi.

Sonuçta Şazi'nin Nasir el-Ziyad'ın oğluyla ortadan kaybolmasına izin veren kendisiydi. Başta istese de peşlerinden gitmemiş ya da Celal'den onu geri getirmesini istememişti.

Şehrazad'ın gitmesine izin vermek kendi kararıydı.

Çünkü onun kendisiyle, Rey'le beraber acı çekmesini istemiyordu.

Hatalarını nereye kadar kaderiyle uzlaştırabilirdi ki?

Bu mümkün değildi artık.

Halid kaderinden kaçmak için ne kadar çabalasa da o bir yolunu bulmuş ve şehrine girip sevdiği her şeyi ateşe vermişti.

Ve Halid, Şehrazad'ın da kendisiyle yanmasını izleyemezdi.

Bunun yerine tek başına defalarca yanar, yine de buna izin veremezdi.

"Onu güldüremem," dedi. "Artık olmaz."

Rajput sakalını okşuyor, bir şeyler düşünüyordu.

"Bu konuda konuşmak için henüz erken."

Halid yerlere kadar eğilip elini alnına götürdü. "Sana mutluluklar dilerim, Vikram Singh."

"Ben de sana *mera dost*... en iyi arkadaşım."

TEK BİR DAMLA BİLE

"*Kurtul iplerinden, Şazi. Uç.*"

Sözcükler, havada gizli bir çağrı gibi yayılan birer fısıltıydı sanki.

"*Uç.*"

Şehrazad, dışarıdaki şamatayı, kampa yeni gelen askeri birliğin seslerini duymazdan gelerek çadırının ortasında oturuyordu. Yaklaşan savaşın seslerini. Bunun yerine bağdaş kurup oturmuş, kumlu zemine odaklanmıştı.

Önünde ise çok çirkin bir halı duruyordu.

Kenarları lacivertle çevrili, ortasında ise siyah beyaz süslemelerden yapılmış bir madalyon olan pas rengi bir halı. İki yanında sefil görünen, sararmış püsküller vardı, köşeleri yanmıştı.

Hikâyesi olan bir kilim...

Ne yazık ki oldukça küçük bir kilimdi. Yan yana en fazla iki kişinin oturabileceği boydaydı.

Şehrazad başını eğip düşünmeye başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra elini kilimin üzerine koydu.

Ardından kalbi uyuşup karıncalanır gibi oldu ve kanında hissettiği sıcaklık, parmaklarına kadar yayıldı.

Neler olacağını artık öğrenmiş olsa da halının bir köşesinin eline doğru kıvrıldığını görmek onu hâlâ şaşırtıyordu.

Şehrazad elini çekip yutkununca kilim de tekrar yere indi.

"Kurtul iplerinden, şapşal. Cesaretinle birlikte kulaklarını da mı kaybettin?"

"Bunu söylediğin ilk bin seferde de duymuştum, seni sıçan!" Şehrazad, Şiva'yı hatırlayınca gülümseyerek yanındaki sehpada duran sürahi ile bardağa uzandı. Ardından dilini ısırarak bardağı yarıya kadar doldurdu ve dünyadaki en çirkin halının ortasındaki madalyonun üzerine yerleştirdi.

"Şimdi esas testin zamanı," diye mırıldandı.

Şehrazad, elini yeniden halıya koyunca yine az önce olduğu gibi kalbinde tuhaf bir his filizlendi, ardından karıncalanma koluna doğru ilerledi. Kenarları içe doğru katlanır gibi olan kilim, bir süre sonra havalandı. Çok geçmeden halının iyice yükseldiğini gören Şehrazad, dikkatle doğrulup dizlerinin üstünde oturmaya başladı. Bardak ne kıpırdıyor ne de bir damla su dökülüyordu. Şehrazad tuttuğu nefesi bırakıp parmaklarını sağa doğru hareket ettirince, artık omuz hizasında olan kilim de sağa gitti. Bu sırada suyun yüzeyi durgun bir göl gibi hareketsiz kalmaya devam etti.

Şehrazad işi bir adım daha ileri taşımaya karar verdi.

Birden ayağa kalkıp elini çadırın sivri tepesine doğru yükseltirken halının kontrolsüzce sarsılmasını beklese de böyle bir şey olmadı. Kilim göz açıp kapayana kadar yükseldi ama bir yandan da böylesine kaba saba hareketlerle hırpalanmak istemiyor gibiydi. Bunun yerine, oldukça hafif bir esintiye maruz kalmış gibi dalgalanmaya başladı. Şehrazad'ın parmaklarını izleyen kilim, görünmez bir sahile vuran ufak dalgalar gibi kızın başının üzerine yükseldi, sonra yine onun komutuyla

yere döndü. Şehrazad hareketleri iki kez tekrarladı. Yukarı. Aşağı. Sonra bir daha. Ama halı, asla onunla olan temasını koparmıyor; kontrolü asla kaybetmiyordu. Bardaksa bu halının ağırlıksız yolcusu gibi, yerden tavana yükselmeye devam ediyordu. Gökyüzündeki bulutlar gibi.

Su en fazla bardağın kenarlarına doğru sallanıyor fakat asla dökülmüyordu; sadece kendisinin duyabildiği baştan çıkarıcı bir müzikle dans eder gibiydi.

Şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırlayan kız, sihirli halıyı yeniden yere indirdi.

Kulaklarında yankılanan o gizli çağrının ardındaki ses, en yakın arkadaşının sesi; şiir gibi kahkahalara boğuluyordu.

Dalga geçer gibi.

Sıra sende, şapşal.

Şehrazad kendi kendine gülümsedi. Ertesi akşam, halıyı tekrar test edecekti.

Bu kez bardak olmadan.

Babası o sabah daha iyi görünüyordu. En azından İrsa öyle düşünmüştü çünkü ne eskisi kadar solgun ne de bitkindi. Ayrıca su ve bitki karışımını da, önceki gün olduğundan daha büyük bir hevesle içmişti.

Belki yakında uyanırdı.

İrsa alnına yapışan saçlardan kurtulmaya çalışırken yüzüne tuhaf bir ifade takınmıştı. Artık Rey'deki sayısız sokak çocuklarından biri gibi göründüğüne emindi. Yakası kir içinde, kulaklarının arkasıysa kumla doluydu. Oflayarak kestane rengi örgüsünü alıp ensesinde topuz yaptı.

Neden babasının çadırı kendisininkinden çok daha sıcaktı? Burada durmak, yaz günü bir fırında olmaya benziyordu. Babası buna nasıl dayanabiliyordu?

İrsa, babasının soluk yüzüne bir kez daha baktıktan sonra adamın alnındaki terleri silmeye devam etti. "Lütfen uyan, baba. Bugün doğum günüm ve sesini duyabilsem benim için en büyük hediye bu olacak. Ya da güldüğünü görsem." Adamın alnını öpen İrsa eşyalarını topladı ve çadırın girişine yöneldi.

O dalgınlıkla, çadırın hemen dışında birinin olduğunu fark edemedi.

"İrsa el-Hayzüran."

İrsa durup sese dönünce, sandaletli bir ayağa takılıp düşecek gibi oldu. Ardından, güneşin yakıcı ışınlarına karşı elini siper etti.

"Dünkü olaydan sonra her şeyin yolunda olduğuna emin olmak için... güneşte uzun bir süre seni bekledim," dedi Rahmeddin Veled sessizce. "Ama beni görmezden gelmek çok kolay sanırım."

İrsa'nın ensesinde bir sıcaklık hissediyordu. "Hayır. Yani evet. Demek istediğim..."

Rahim'in gülmeye çalışırken çıkardığı ses, gülmek dışında her şeye benziyordu. "Sadece dalga geçiyorum, Çekirge."

İrsa da boğazını temizledi. "Geçme o zaman." Rahim, kızın bu lakaptan nefret ettiğini biliyordu.

Zor da olsa gülümsedi ve bu sırada her ne kadar, yırtılan bir parşömen gibi kuru bir ses çıkarmış olsa da İrsa tuhaf şekilde rahatladığını hissetti. Gariplikler onu hep sakinleştirirdi zaten.

Tıpkı Rahim'in yüzündeki tuhaf ifade gibi.

"Gördüğün gibi son derece iyiyim." Yanaklarına kan gelmişti. "Senin... başka bir şeye mi ihtiyacın var?"

"İnsanlar seninle sadece bir şey istediklerinde mi konuşuyor?"

Rahim neden hep bu kadar soru soruyor ve bu durum İrsa'nın canını neden bu kadar sıkıyordu acaba? "Hayır. Benimle istedikleri zaman konuşurlar. Ya da senin genellikle yaptığın gibi, *benim* bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüklerinde," diye tersledi. "Ama sanırım sen güneşin altında sağlığın için falan duruyordun." Bu cümle ağzından çıktığı anda İrsa elini ağzına kapatmak istemişti.

Nesi vardı böyle? Hele de Rahim'in onun için yaptıklarından sonra! Tarık ya da diğer askerlerin yanında olabileceği o cehennem kadar sıcak günlerde ona at binmeyi öğretmiş, daha bir gün önce de Şehrazad'ı kurtarmasına yardım etmişti.

Gerçekten de İrsa'nın ona böyle davranması için hiçbir mantıklı sebep yoktu.

Sonsuz bir aptallık hariç.

Kuru bir gülüş daha duyuldu. "Yanlış hatırlamıyorsam Şazi de on beşinci doğum gününde biraz huysuzdu."

Rahim doğum gününü mü biliyordu?

"Ben... Sana Şazi mi söyledi?" diye kekeledi İrsa. Rahim'in ne kadar yakın olduğunu fark ettikçe, kendi kalp atışlarını duyabiliyordu ve aynı hissi, önceki gün dizginleri alırken eline temas ettiğinde de yaşamıştı.

"Hayır." Rüzgârla savrulan kumlar dalgalı saçlarına doluyordu. "Unutacağımı mı sanmıştın?"

"Hayır. Kimsenin hatırlamayacağını sanmıştım."

Gözlerini kırpmadan İrsa'ya bakan Rahim'in yüzünde yine o tuhaf yatıştırıcı ifade vardı.

İrsa'nın yanakları bir kere daha kızardı ve kız, terden yüzüne yapışan saçları geri çekti...

O sırada birden, ördüğü saçını dağınık bir şekilde ensesinde topladığını ve sokak çocuklarına benzediğini anımsayınca gözlerini kocaman açarak örgüsünü çözdüp kafasının üstündeki yapışkan yığına çekidüzen vermeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" Rahim'in kirpikleri, tuvale değen fırçalar kadar kalındı.

"Sokak çocuğu gibi görünmemeye çalışıyorum."

"Ne?" Burnu kırıştı. "Neden?"

"Çünkü... Ben... Kızların güzel olması gerekir!" diye çıkıştı İrsa alnını koluyla silerek. "Terli, leş gibi kokan bir ucube değil."

"Öyle bir kural mı var?"

"Hayır, bu... Sen... çok sinir bozucusun." İrsa kendine engel olamamıştı. Rahim gerçekten de böyleydi. Bitmek bilmeyen soruları ve her zamanki sıcaklığıyla.

Sonra gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bunu daha önce de duymuştum."

Rahim, İrsa'ya daha önce hiç böyle bakmamıştı.

"Sana bir şey getirdim," dedi birkaç saniye öyle baktıktan sonra.

"Ne?" İrsa, Rahim'in gölgesine sığındı ve elini alnından çekti. "Neden ki?"

Rahim, ridasının kahverengi keten kumaşı içinden rulo yapılıp kendir ipiyle bağlanmış bir kâğıt çıkardı. "Ömer'den ödünç aldım, yani geri vermen gerekecek. Ama... seveceğini düşündüm." Omuz silkip yıpranan parşömeni İrsa'ya uzattı.

Hâlâ şaşkın olan kız, bir süre öylece bakmaya devam etti.

Rahim sakince beklese de, İrsa onun bir soru daha sormaya hazırlandığını görebiliyordu.

İrsa önce davranmaya karar verdi. "Ne var?"

"Ömer babanın suyuna süt ve bitki çayı karıştırdığını söylemişti. Bu da bitkiler ve iyileştirici özellikleri hakkında bir yazı. Seveceğini düşündüm. Yarın sana biraz parşömen ve mürekkep getireceğim. Belki bunları yazmak istersin." Tekrar omuz silkti. "Ya da... senin için ben yazabilirim ama elyazımın pek beğenildiği söylenemez."

İrsa şaşkına dönmüştü. Anlayışlı Rahim'in söylemesini beklediği son şeydi bu.

Ona bir hediye mi getirmişti yani?

"Ben... Yani... Sanırım bunu yapabilirim. Evet. Yani ben yazarım. Sana gerek yok."

"Rica ederim." Rahim güldü ve havada kırılgan olan bu ses, İrsa'nın tenine sıcacık geldi. Çocuk gitmek üzere arkasını döndüğünde ise İrsa kalmasını söylemek istediğini fark etti.

Ama ne olacaktı ki?

O sırada Rahim de onun neler düşündüğünü sezmiş gibi arkasına baktı. "Bu gece... savaş konseyinden sonra yapılacak buluşmaya geliyor musun?"

İrsa tam başını evet anlamında sallayacaktı ki durdu. "Şehrazad'ın katılmasına izin verilecek mi?"

"Birinin buna karşı çıkması için bir sebep göremiyorum. Tarık onun tarafındayken kimse bir şey diyemez. Hem ateşin etrafında önemli konular konuşulmayacak hem de herkes onu merak ediyor. Ama gelmeye karar verirse, bunun kolay olmayacağını da bilmeli. Herkesin gözü onun üzerinde olacak," dedi hep tetikte olan Rahim.

"Söylerim. Ve... ona bir şey olmamasını sağlarım." İrsa başını kaldırdı ve kendinden emin, gözü pek bir ifadeyle Rahim'e baktı.

En azından öyle göründüğünü umuyordu. Oysa terli saçları ve şifalı otlara dair bir parşömeni göğsüne bastırmış haliyle deli gibi de görünüyor olabilirdi.

"Ben de böyle düşünmüştüm." Rahim bir kez daha durup ona bakmaya başladı. "*Tavalodet mübarek*, İrsa el-Hayzüran. Yüz yıl daha uzun olsun ömrün."

"Teşekkür ederim, Rahmeddin Veled."

Genç adam elini alnına götürerek eğildi, doğrulduğunda da sanki çok önemli bir şeyi bilen tek kişi kendisiymiş gibi takındığı o yarı tebessümle İrsa'ya baktı. "Az önce bir şey demiştin ya? Bence dert etmene gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen güzelden ötesin." Rahim yavaşça derin bir nefes aldı. "İlginçsin. Bunu asla unutma."

AÇILAN BİR GÜL GİBİ

Bunu asla itiraf etmezdi. Boğazına bıçak dayansa bile.

Ama Celal haklı olabilirdi.

Horasan Halifesi bir açıklama yapmaksızın saatlerce ortadan kaybolamazdı.

Fakat Halid gün boyu sarayda kalmak istemiyordu. Orada çok fazla anı vardı. Kan, öfke ve ihanet dolu kötü anılar. Halid'in sığınabildiği az sayıdaki yer de fırtınada yerle bir olmuştu.

Ya da canlandırmaya henüz hazır olmadığı anıları barındırıyorlardı.

Oysa sarayın dışında, hiç değilse canlı ve gerçek hikâyeler vardı. Canını acıtsalar da, vicdan azabı duymasına neden olsalar da bunlarla yüzleşebilirdi.

Onları düzeltebilirdi.

Ve can sıkıcı devlet işleri, sayamadığı kadar yazışmayla geçen bir sabahın ardından Halid'in bazı sonuçlar görmeye ihtiyacı vardı. Zaman harcadığına değecek, gözle görülebilir şeyler.

Yaklaşan savaşı savuşturmanın dışında.

Ne yazık ki bugün bir hata yapmış olabilirdi.

Güneş, şehrin kütüphanesinin basamaklarında parıldıyordu.

Çok parlaktı.

İnsanın canını acıtacak kadar.

Saat ilerledikçe Halid'in görüşü bulanıklaşmaya başlamış; baş ağrısı, takatsiz bırakacak seviyeye gelmişti. Aslında başı daima ağrıyordu ama bitmek bilmeyen parşömenler üzerine yazılmış küçücük yazıları okumakla geçen sabah saatleri, ardından da yamuk basamaklardan sıcak granitler indirmekle geçen bir öğleden sonra nedeniyle durum daha da kötüye gitmişti.

Halid kapüşonunu biraz indirip alnındaki teri silmek için durdu.

Şehrin en eski kütüphanesinin onarımına yardım etmeye karar vermesi tesadüf değildi. Bu işe yardım eden başka insanlar da olduğu halde Halid günlerdir bu yıkılan taş binaya çekildiğini hissediyordu.

Şehrazad'ın babasının, ailesi Rey'i terk etmeden önce çalıştığı yere.

Şazi'nin, hikâye anlatma yeteneğinden de anlaşılacağı üzere çok sevdiği yere.

Binanın, sadece bir hafta önceki fırtınadan önce de onarıma ihtiyacı olduğu belliydi. Kemerli girişe çıkan basamaklar çatlamış ve hizaları bozulmuş, bir zamanlar canlı görünen kum taşları ise gri ve kahverengi beneklerle dolmuştu.

Fırtınanın sadece kaçınılmaz olanı hızlandırdığı belliydi.

Binanın sütunları rüzgârdan yıkılmış, hem eskidikleri hem de fazla bakım görmedikleri için enkaz haline gelmişlerdi. Şimdi de kalıntılar, kütüphanenin ana girişini tamamen kapatıyordu.

Halid bel vermiş kirişleri güçlendirecek mühendisler göndermişti. Bugün de kendisi, bir sıra halinde enkazı temizlemeye çalışan bitkin işçilerin yanında çalışıyordu.

Ridasının kapüşonu sayesinde kim olduğunu gizlemesi oldukça kolaydı. Kim hain Horasan Halifesi'nin boğucu bir yaz

gününde şehrin kütüphanesinin önündeki taşları taşıdığından şüphelenirdi ki?

Halid avucundaki terler yüzünden elindeki taşı düşürecek gibi olunca sessiz bir küfür savurdu. Faydalı bir iş yapma yeteneği olmadığı apaçık olduğundan, kim ondan böylesine anlamlı bir iş beklerdi ki? Ama öte yandan, bir binadan taş bile taşıyamayacaksa onca kılıç talimi yapmış olmanın –onca sözde strateji dersinin– ne anlamı vardı?

Elindeki taş, ayağını kılpayı ıskalayarak tok bir sesle yere düştü.

Halid yüksek sesle, kimseyi umursamadan, iğrenç bir küfür savurdu.

"Dikkat et evlat!" Dişlerinin neredeyse tümü dökülmüş, yüzü güneşten kırışmış bir adam yanından geçiyordu. "Böyle giderse tüm ayak parmaklarını kaybedersin."

Halid hiçbir şey söylemeden onu duyduğunu gösterircesine başını öne eğdi ve taşı almak için eğildi.

O sırada avucunun parlak kırmızı bir renge büründüğünü görünce sağ elinin yeniden kanamaya başladığını anladı ve elini, kanamanın duracağını umarak siyah kuşağına sildi.

"Onu temizlesen ve kötüleşmeden sarsan iyi olur." Dişsiz adam onun kadar zayıf birinden beklenmeyecek hareketlerle yine yanından geçiyordu. "Genellikle binanın yan tarafında su kovaları olur." Başıyla gölgeyi gösterdi.

Halid adamı rahatça görebilmek için ridasını çekti. "Teşekkür ederim."

"Etme. Bu kadar kaliteli deri sandaletler giyen bir çocuğun neden kendini böylesi bir işle yorduğunu hâlâ anlamış değilim zaten." Ciddi bir ifadeyle Halid'e bakıyordu.

"Belki de eski kitaplara garip bir zaafım vardır."

"Olabilir." Ama pek inanmamış gibiydi. "Ne olursa olsun o yarayı temizle. Mikrop kapar da ateşlenirsen zengin baban pek memnun olmaz."

Halid hafif bir tebessümle eğildi, ardından adamın tavsiyesini dinleyerek binanın yan tarafına yöneldi.

Su kovalarının yanında çocuklar oyun oynuyordu. Çok sayıda oğlan, kül ve enkazla dolu bir çeşmeye asılı, paslı bir kova için savaşırken girişimci bir genç kız ise, bir hayli temiz suyla doldurduğu büyük kovanın yanında bekliyordu. Suyun içinde tek bir parça bile dal ya da toz yoktu. Ardından Halid'e baktı ve belinde kaliteli bir kılıç taşıdığını fark edip gülümsedi.

"Bu sıcak günde biraz su ister miydiniz sahip?" Oyulmuş sukabağını kaldırırken incecik koluna taktığı renkli ip dirseğine doğru kaydı.

Halid elinde olmadan gülümsedi. "Kova ne kadar... ve sukabağı?"

"Sizin için mi sahip?" Artık muzip muzip gülüyordu. "Sadece iki dinar."

Halid istediği parayı verirken sevinçten çığlık atmamak için zor duran kız, kendini günlük mesaisini tamamlamış sayarak sokağa koşmaya başladı; diğer çocuklar da onun kazancından faydalanmak için arkasından gitti.

Halid düpedüz soyulmuş olsa da parayı iyi bir yere harcadığını düşünüyordu.

Sonra kovanın yanına çöküp ılık suyla elini yıkadı. Yüzüne de biraz su vurduktan sonra kapüşonunu açtı, sukabağını dibe daldırarak başından aşağı su döktü.

Gözlerinden aşağı süzülen su canını yakınca parmaklarını burnuna bastırarak o yanma hissinden kurtulmaya çalıştı.

Ayağa kalktı ve omuzlarını geri atıp bu geçici rahatlamanın tadını çıkardı.

"Nankör köpek."

Halid daha bu hakareti idrak bile edemeden iki el onu kapüşonundan tuttu ve suratını, Rey'in en eski kütüphanesinin yontulmamış duvarına yapıştırdı. Bu sırada ayağı kovaya takılınca su da yere döküldü.

Halid'in görüşü bulanıklaşmış olsa da kuzeninin sesini nerede duysa tanırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi güçlükle nefes alırken.

Celal ise yumruğunu Halid'in ridasına geçirip onu kendine doğru çevirdi. "Bana kızdığını biliyordum ama bunu yapacağını hiç düşünmemiştim." Öfkeden sesi çatlıyordu. "Gerçekten. Bu kadar kötü olabileceğin hiç aklıma gelmezdi ama tahmin etmeliydim. Aileme hep gereğinden fazla güveniyorum."

Halid bu saçmalığı anlamlandırmaya çalışıyordu. "Geri dönülmez bir hata yapmadan dur Yüzbaşı el-Huri."

"Seni kurtaracak kimse yok, Halidcan," dedi Celal bulutsuz bir göğü bile karartacak gözlerle. "Ve bu tamamen senin suçun. Ne Vikram ne muhafızlar. İlk defa seninle adil bir dövüşe giriyoruz ve ben sana on yıl önce tatmış olman gereken yenilgiyi tattıracağım, nankör piç."

Sözcükleri son derece net ve keskin olsa da aynı şeyi bitkin görünen yüzü için söylemek mümkün değildi. Hâlâ doğru düzgün tıraş etmediği yüzünde, gözlerinin altında yer alan çizgiler, yorgunluğunun göstergesiydi.

Öfkeyle karışık bir yorgunluk.

"Adilce ya da hileyle saldırmayı deneyebilirsin," dedi Halid, içinde bulunduğu duruma rağmen soğukkanlı bir tavırla. "Ama ben seni yere sermeden önce niye böyle davrandığını söylemende

ısrar ediyorum çünkü seninle kuzen olma talihsizliği dışında ne suç işlediğimi öğrenmek isterim."

Celal bunu duyunca adeta şaha kalktı ve Halid'in suratına yumruk attı.

Bir hükümdarın oğluydu Halid. Sekizinci nesil bir el-Reşid. Bu yüzden böylesi bir güçle sadece üçüncü kez karşılaşıyordu. Bu kadar ilkel bir nefretle.

Önce babası. Ardından Şehrazad.

Şimdi de Celal.

Halid savrularak yere düşünce toprağa tutundu. Dayanılmaz derecede acıyan alnından kanlar akarken üzerine çullanan canavar uluyor, pençeleriyle adeta gözlerini yuvalarından çıkarmaya çalışıyordu.

Yine de Halid dizlerinin üstünde durmayı başardı...

Ve Celal'in üzerine atıldı.

Kavga eden okul çocukları gibi kolları, bacakları ve kınları birbirine girmiş halde yere düştüler. Celal kendini toparlamaya çalışırken Halid'e yumruk savurunca çenesine isabet ettirdi, Halid de dizini karnına bastırıp yüzünü yere yapıştırarak karşılık verdi. Ardından başına ve göğsüne çok sayıda acımasız darbe indirmeyi başardı ama Celal onu tekmeledi, ağzındaki kanı tükürdü, dirseğini de acımasızca alnına bastırdı...

Sonra bunu iki kez daha yaptı.

Bu sırada oldukça iyi giyimli iki delikanlının neden böyle yumruk yumruğa dövüştüğünü merak eden insanlar etraflarına toplanmaya başlamıştı.

Halid acısını dindirmek için başını ellerinin arasına aldı. Işık huzmeleri görüşünü bozuyor, şakaklarını acıtıyordu. Kuzeninin bu açıklanamayan vahşi saldırısına sinirlenen genç hükümdar, dönerek ayağa kalktı ve şimşirine uzandı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Celal tereddüt etmeden ayağa kalkıp palasını çıkardı. "Çek hadi!" Çenesinden kan damlıyordu.

Halid parmaklarını kabzaya sarsa da kılıcını çekmeden beklemeye devam etti.

Sevdiği birine karşı ölümcül bir güç kullanmak istemiyordu.

"Yap hadi, korkak!" Celal'in yüzünün bir tarafını lekeleyen toprak, cildinde ürkütücü bir parıltıya neden oluyordu.

Halid durduğu yerden bile –sinirlerin gerginliğinden kaynaklı sessizliğe rağmen– Celal'in gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu.

Ve bu kanını dondurdu.

"Seni yenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" dedi Celal palasını sallayarak yaklaşırken. "Yoksa suçluluktan mı böylesin? Nihayet kendinden başka biri için suçluluk mu duydun?"

"Ne suçluluğu?" Halid derin bir nefes aldı ve aralarındaki mesafeyi korumaya çalıştı. "Ne *yaptım* ben?"

Sessizlik giderek daha da kırılgan bir hal alıyordu.

Celal kanayan dudağını yaladı. "Onu uzaklaştırdığım için beni bir türlü affedemedin, değil mi?" Sesi oldukça boğuk, hırıltılıydı. Yenilmiş gibi. "O çocuğa onu götürmesini söylediğim için affedemedin."

Halid bunu duyunca elini şimşirinden çekti. Bu, kuzeninin davranışını açıklamasa da en azından artık bir felaketin eşiğinde değillerdi.

"Affedilecek bir şey olmadığını söylemiştim ve ciddiydim."

"Neden yaptın bunu o zaman?" Celal'in kılıcı inse de hâlâ öfkeliydi.

"Neden bahsediyorsun?" Belirsizlik biraz daha sürerse Halid kendine hâkim olamayacaktı.

Celal yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Halid'i süzüyordu.

"Despina."

Bunu duyunca Halid için dünya durdu sanki. Hava bile kıpırdamıyor gibiydi.

"Onu göndermişsin," dedi Celal fısıldayarak. "Ben sana açıldıktan sonra. Kimden bahsettiğimi biliyordun demek. Ya da babam onu göndermeni istedi. Sen de gönderdin. Hiç sorgulamadan." Yavaşça bir adım attı. Sonra bir tane daha. "Sonuçta aile senin için bir hiç. Ben de öyle."

Bunları duyunca Halid'in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Ben asla..."

Celal'in gözleri, karanlık bulutlar gibiydi. "Sakın bana yalan söyleme. Şu anda yapma."

"Yalan söylemiyorum. Sana asla yalan söylemem."

"Tesadüf mü bu yani?" Celal imalı gözlerle Halid'e bakıyordu. "Sana çocuğumu taşıyan kızla evlenmek istediğimi söylememden sadece birkaç gün sonra kız hiçbir açıklama olmadan saraydan gönderiliyor."

"Onu ben göndermedim. Kendi gitmek istedi." Gerçek, tüm çıplaklığıyla Halid'in dilinin ucundaydı. Kuzenine neler olduğunu söylemek istiyordu ama şartlar çok... tuhaf görünüyordu. Artık neler olduğunu, Celal'in kimi sevdiğini bilen Halid için, Despina'nın Vikram ile aceleyle evlenmesi çok daha şüpheli bir hal almıştı.

Biraz fazla tesadüfiydi.

Özellikle de sır ve yalanlarla bu kadar içli dışlı olan bir kız için.

Halid, Celal el-Huri'nin yüzünü bir kez daha inceledi.

Kuzeninin gizlemeye çalıştığı acıyı görebiliyordu.

Celal'i daha fazla üzme riskini göze alamazdı. En azından sorularının cevaplarını bulana dek.

Despina'nın ne sakladığını öğrenene dek.

Halid, kuzenine yaklaşıp elini çekinerek de olsa omzuna koydu. "Hele senin gerçek hislerini bilsem onu asla göndermezdim. Aref amcam böyle bir istekte bulunsa bile bunu yerine getirmezdim. Celal..."

"Neden?" Celal'in dudakları çizgi halini almış, gözleri bomboş bakar olmuştu. "Ben senin sevdiğin kızı gönderdim. Senin de intikam almak için benim sevdiğim kızı göndermen son derece makul olurdu. Hep öfkeli bir adamdın zaten. Ama bu kadar intikam peşinde olduğunu hiç bilmezdim."

Halid bunu duyunca öfkeden deliye döndü. "İntikam peşinde falan değilim."

Geçmişte öyle olabilirdi ama artık böyle biri değildi.

Şehrazad'dan beri.

Celal'in yüzündeki acı şimdi yerini, söylediklerine inanmadığı için Halid'e duyduğu öfkeye bırakmıştı. "Babana sandığımdan daha çok benziyormuşsun."

"Babama benzemiyorum." Öfkesini dizginlemeye çalışsa da, Halid yumruklarını sıkmaya başlamıştı. "Bunu bildiğini sanıyordum. Hayatının büyük kısmını beni buna ikna etmeye çalışarak geçirdin."

"Sen de beni aksine ikna etmeye çalışarak geçirdin. Tebrikler. Sonunda başardın." Celal, elinde palasının kabzası, aşağılayıcı bir tavırla, ağır ağır alkışladı. "Şu şairane anlarında ne diyordun? 'Açılan bir gül gibiyiz, giderek gerçek halimize ulaşıyoruz' mu?" Öfkesi onu daha da umursamaz, acısı ise aptal yapıyor; Celal alenen alay ediyordu. "Sevdiğin bir şeyi kaybettin. Karşılığında benim de sevdiğim bir şeyi kaybetmem gerektiğini düşündün herhalde. Ne yazık ki bu durumda ben *iki* şey kaybettim. Koca bir aileyi kaybettim."

Celal'in acı bir ses ve kırgın bir ifadeyle yönelttiği bu suçlama aralarında öylece asılı kalmıştı sanki.

Ama kırgınlığı bunun sertliğini azaltmıyordu.

Etkisini de.

Halid, Celal'in mantıksız konuştuğunu bilse de ağzından çıkan her sözcüğün bir bıçak gibi saplandığını görmezden gelemiyordu... kuzeninin çabasına aynı şekilde karşılık verme isteğini de.

Sonuçta kanıt olmaksızın canavarca davranışlarla suçlanıyorsa onun da karşılık vermesi gerekmiyor muydu?

Halid gözucuyla Celal'e baktı. "Seni bırakması benim suçum değil," dedi kuzeninin nefret ettiği o küçümser ifadeyle. "Onu seviyorsan evlenmeliydin. Onunla ilgilenmek senin sorumluluğundaydı. Ona sevdiğini söylemek de *senin* sorumluluğundaydı."

Celal'in dudaklarından, sirke kadar yakıcı bir kahkaha döküldü.

"Senin Şazi'ye söylediğin gibi mi?"

Bir bıçak darbesi daha. Son derece etkili bir darbe.

"O benim ne hissettiğimi biliyor." Çıkışındaki soğukkanlılığa rağmen, Halid'in etrafındaki hava bir kez daha çekildi ve yumrukları biraz daha sertleşti.

"Artık ben de biliyorum. Gözünü dört aç, Halidcan. Çünkü on sekiz yıldır ilk defa, seni korumak için yanında olmayacağım."

ATEŞ

İçeride çok fazla öfke vardı. Çok fazla nefret.

Bu tür duygular, insanın mantıklı düşünmesini zorlaştırırdı. Gerçi ortamdaki küstah aptallar için mantık pek önemli değildi ya.

Ömer el-Sadık kaşlarını çatmış, çadırında toplanan adamları izliyordu.

Kaşlarını çatarak ve tek kelime etmeden.

Savaş konseyi hiç de iyi gitmiyordu. Bu meseleye dahil olan herkes için risk çok büyüktü.

Yine de Ömer, Rıza bin Latif'in, Horasan'ın çocuk hükümdarıyla ilgili raporlarını, tuhaf ortadan kaybolma hikâyelerini dinlemişti. Ve harap olan ülkesinin üzücü durumunu.

Halife'nin Saray Muhafızları'nın büyük kısmı o korkunç fırtınada hayatını kaybetmiş, ordusunun çoğu ya o gece talan olmuş ya da Rey'i terk etmişti. Şimdi Halid bin el-Reşid, şehri yeniden inşa etmeleri ve güçlendirmeleri için sancarbeylerini çağırıyordu.

Rey ve hükümdarı oldukça zayıf durumdaydı.

Bunu öğrenen odadaki genç adamlar seslerini yükseltmişti.

"Şimdi tam zamanı. Horasan'ın kalbine saldırmalıyız!"

"O piçi güçsüzken öldürelim!"

"Ne diye burada oyalanıyoruz? Bir an önce saldıralım!"

Ömer'in kaşları giderek çatılıyor ama adam hâlâ tek kelime etmiyordu. Hatta köşedeki minderli koltuğundan bile kalkmamıştı. Uğultu, hiddetli bağırışlar haline geldiğinde bile.

Endişelerini dile getirmek, Ömer'e de halkına da henüz yakışmazdı. Bu yüzden göze batmaması ve kaygısız görünmesi o an için en iyisiydi. Krizi uzaktan izleyen bir gözlemci gibi. Ömer henüz tüm bilgileri öğrenmemişti ve sınırında patlamak üzere olan savaşla ilgili daha çok şey bilmesi gerekiyordu.

Halkını riske atabilecek savaşla ilgili.

Ömer'in kısa bir süre önce Rıza'dan istediği şey pek hoş karşılanmamıştı. Daha birkaç dakika önce Rıza'dan askerlerini Ömer'in kampının sınırından çekmesini istemişti. Bu, onun çadırında yapılan son savaş konseyi olacaktı. Bu ihtilafın tohumlarına tanıklık etmek için son şansı. Onlara at ve silah sağlama konusunda yardım ederek fazlasıyla risk almıştı zaten.

Bedeviler, bu ayaklanmaya dahil olamazdı. Henüz değil.

Ömer'in taraf seçme şansı hâlâ varken değil.

Genç sahip Tarık ve eniştesi Rıza bin Latif'e samimi bir sevgi duyduğu doğru olsa da Ayşe onu iki adamın da güvenilir olmadığı konusunda uyarmaya devam ediyordu. Biri aşk acısı çeken pervasız bir genç, diğeri ise sırların ve para karşılığı savaşan adamların arkasına sığınan biriydi.

Söz konusu bu tür şeyler olduğunda karısı asla yanılmazdı.

Etrafını saran uğultu giderek artıp kontrolden çıkınca Ömer'i de düşüncelerinden koparmış, askerler seslerini duyurmak için ayaklarını yere vurup ellerini sallamaya başlamıştı.

Nihayet Rıza çadırın ortasına geldi.

Yanı başında iki tane kapüşonlu, kaslı ve oldukça sert görünen asker vardı. Adamlar birden ileri atılınca sağındaki dalkavuk, hemen Rıza'nın önüne geçip elini palasının kabzasına attı.

O sırada bir an, askerin kolundaki bokböceği damgası görünüp kayboldu.

Fedailerin sembolü.

Ömer minderine biraz daha gömülüp sakallarını okşamaya başladı.

Kiralık katiller. Onun kampında. Ayşe haklıydı. Bu geceden itibaren böyle bir şeye tahammül edemezdi. Ailesi. Halkı. Çok şeyi riske atıyordu.

"Dostlarım!" Rıza iki elini kaldırıp herkesin susmasını bekledi. "Şu an Rey'e saldırmak için mükemmel bir an gibi görünse de, önce Horasan ile Part sınırını emniyete almazsak hepsi boşa gider. Önce iki ülke arasındaki toprakların kontrolünü ele geçirmeliyiz ki ihtiyaç duyduğumuz erzakı alabileceğimiz kalelerimiz olsun. Sizden, en azından şimdilik, öfkenizi kontrol etmenizi istiyorum." Hafifçe gülümsedi. "Bunu en çok ihtiyacımız olan ana saklayın. Kendine hükümdar demeye cüret eden o çocuğa, nihayet hak ettiği adaleti sağlayacağımız güne."

Haykırışlar yeniden başladı, herkes hiddetten deliye dönmüştü.

Ömer bıyığıyla oynayarak sessizce iç geçirdi.

Rıza hakkındaki şüpheleri her geçen saniye artıyordu.

Rıza'nın savaş çığırtkanlığı yapma konusunda, insanı rahatsız edecek kadar rahat olması Ömer'in dikkatinden kaçmamıştı. Altın konusunda daima fazla hevesli olması da. Ama ne yazık ki, Rıza'nın isimsiz para kaynağı, Ömer için hâlâ bir sırdı.

Bu da şüphelerini artırıyordu.

Fedailerin Ömer'in kampında olması, sorunu daha da büyütmekten başka bir işe yaramıyordu. Horasan Hatunu'na yapılan son saldırı da öyle. Özellikle bu konuda adalet dağıtma hakkı Ömer'e tanınmadığından. Hem de kendi topraklarında.

Ömer kontrolü kaybetmeyi reddediyordu. Hatun ve ailesi onun misafiri, burası da onun toprağıydı. Buradakilerse onun halkı.

Rıza'nın adamlarını burada istemiyor, kendi yönetimi altındakileri güvende tutmak istiyordu. Tehlikenin kimden geldiğini bilmemekse canını sıkıyordu.

Ömer o sırada etrafa bakınırken kendisi gibi asılmış bir başka surat gördü. Huzursuz bir sükûnet içindeki bu suratı daha önce fark etmiş olsa da karşısındaki manzara şimdi ona daha şaşırtıcı geliyordu çünkü bu, kafasının karışıklığını... ve ardındaki soruları gizleyemeyen biriydi.

Asık suratlı çocuk, Rıza'nın sağında, en uçta, saygıdeğer bir konumda duruyordu. Öfkeli gösterilerin parçası olmamış, hiçbir şey söylememişti. Düşmanının elinin zayıfladığını öğrendiğine sevinmişe de benzemiyordu.

Ömer, çocukla eniştesi arasında sezdiği gerginliği çözmeye çalışırken öne eğildi. Aralarında tuhaf bir belirsizlik vardı.

Belki bir güç savaşı. Belki de anlayışsızlık.

Ama Ömer'in, bir an önce Tarık İmran el-Ziyad'la konuşması gerekiyordu.

Şehrazad yanlış karar vermişti.

Ama artık bunun için çok geçti. Şimdi oradan ayrılsa, fısıltılar durmak bilmez; herkes onun hakkında atıp tutardı.

Kaçışı da onların haklı olduğunu, Şehrazad'ın onlardan korktuğunu kanıtlardı.

Gözlerini dikip ona bakmalarının ve nefretlerinin etkili olduğunu.

Bu askerlerin dilinden anladığı bir şeydi korku. Şehrazad'ın bol keseden harcayamayacağı bir duyguydu. Özellikle de ertesi akşam, kimseye görünmeden kamptan çıkabilmenin ve Musa Zaragoza'ya gidebilmenin yollarını öğrenmek istiyorsa.

Bu yüzden ayaklarını ateşe uzatıp oturmaya devam etti. Bir sürü göz, kor gibi parıldayarak ona bakıyordu. Alfalarının emrini bekleyerek avlarının etrafında dönüp dolaşan kurtlar gibi.

Şehrazad çıtırdayan alevlerin etrafında oturan adamlara baktı. Sonra, kamptaki nöbetçilerin nerelerde olduğunu görmek üzere başını çevirdi. Kaç nöbetçi nerelerde duruyor ve ne sıklıkla geziyor, anlamaya çalışıyordu.

Titreşen alevler, ışık ve gölge oyunlarıyla hem kaotik bir ortam yaratıyor hem de her şeyi rahatlatıyor gibiydi.

Şehrazad'ın, sırlarını saklayacağını umduğu gölgelerle.

O sırada İrsa sol dizini hızlı hızlı sallıyor, parmaklarını çenesine vurup duruyordu. "Gitmemiz lazım."

"Hayır." Şehrazad ne dudaklarını oynattı ne de kardeşine baktı. "Daha değil."

Ardından, şeyhin çadırından çıkan bir dizi adam, akın akın kamp alanının ortasındaki ateşin etrafına geldi. Onlar yerlerini alırken baharatlı şarap sürahileri hemen elden ele dolaşmaya başlamıştı. Az önce yaşanan tatsızlığı ve bunun bir an önce unutulması gerektiğini hatırlatan bir hızla.

Belli ki savaş konseyi pek iyi geçmemişti. Şehrazad nedenini öğrenmeyi çok istese de, kimsenin kendisine böyle bir bilgiyi vermeyeceğini biliyordu.

Nargile közlerinin demir mangal üzerine yerleştirilişini ve parmakları yumru yumru olmuş yaşlı bir adamın, tatlı kokulu

muassel ile çok sayıda kalyan hazırlamasını seyre koyuldu. Kalyanların ipek kaplı marpuçları alevlerden uzakta tutuluyordu. Yığınla kalyanın yanına oturan bir grup genç kadın, közlerin tutuşmasını beklerken kendi aralarında sohbet edip kıkırdıyor; ateş yüzlerini ısıtırken sırtlarına attıkları parlak renkli şahminalar onları çölün soğuk esintilerinden koruyordu.

O sırada Bedevi şeyhinin çadırından, suratı beş karış halde Rahim çıktı. Tarık arkasından geliyordu. Hiç durmadan baharatlı şarap sürahilerinden birini alan Tarık hepsini kafasına dikti ve ağzını eliyle sildikten sonra sürahiyi elinden bırakmadan ateşin yanına yaklaştı. Her zaman olduğu gibi, Tarık'ın yüzündeki ifadeler gereksiz yere giyilmiş şık kıyafetler gibiydi. Üzüntü. Hüsran. Öfke. Acı. Özlem. Şehrazad o an ilk kez kaçmayı ciddi ciddi düşünse de başını kaldırıp Tarık'la göz göze gelmeyi seçti.

Tarık tereddüt etmedi.

Gözlerini de kaçırmadı.

Şehrazad, Rahim'in etrafa kıvılcımlar saçarak ve homurdanarak İrsa'nın yanına oturduğunu doğru düzgün fark etmemişti bile. Tarık gelip kendisinin yanına, arkadaştan fazlası olduklarını belli edecek kadar yakınına oturup omzunu ona yaslayıp elini arkasına koyduğu anda, kendini geri çekmemek için zor durdu...

Tarık'ın oldukça kibirli, ev sahibi gibi bir hali vardı.

Şehrazad'ın her yanı gerildi, gözlerini kıstı. Dönüp ona bağırıp çağırmak ve onu yanından kovmak istiyordu.

Tarık'ın bunu yapmaması gerektiğini, Şehrazad'ın bu tür davranışlardan nefret ettiğini bilmesi gerekirdi.

Ama Şehrazad'ın, Tarık'ın gelişiyle değişen tavırları fark etmemesi de imkânsızdı.

Yargılayan gözlerle etrafında dolaşan o kurtlar, sessizce onu süzmeye devam etseler de artık eskisi kadar düşmanca bakmadıkları kesindi.

Bunu Tarık istemiş gibi.

Şehrazad, Tarık İmran el-Ziyad'ın kendisinin kurtarıcısı olduğu imasından hiç hoşlanmasa da bu değişimi inkâr etmesi mümkün değildi.

Onu dinliyorlar.

Rey saldırısının arkasında Tarık mı vardı? Fedaileri o gece odasına gönderen o muydu?

Bunu... o yapmış olamaz.

Hayır. Tarık, Halid'den ne kadar nefret etse de, Şehrazad'a olan sevgisi onu böylesi bir vahşete başvurmaktan, Şehrazad'ı tehlikeye atmaktan alıkoyardı.

Emellerine ulaşacak askerler ve katiller tutmaktan.

Değil mi?

Şehrazad içinde oluşan şüpheyi bir nefeste sildi.

Bunca zamandır tanıdığı ve sevdiği çocuğa güvenmek zorundaydı.

Yanı başında oturan İrsa bacağını hâlâ gergin gergin sallamaya devam ediyordu. Tam da Şehrazad, sinirleri bozulduğu için onu durdurmaya karar verdiği anda Rahim, İrsa'nın dizine uzandı.

"Böyle yaparak şansını kovalıyorsun İrsa el-Hayzüran." Kızın dizini sıkarak durdurdu. "Ve o şansa çok yakında ihtiyacımız olabilir." Gözleri, hâlâ boşalan çadıra, sonuçları hâlâ dile getirilmemiş savaş konseyinin yapıldığı yere çevrilmişti.

Eli ise hâlâ İrsa'nın dizinden ayrılmıyordu.

Şehrazad, titreşen alevlerin ışığı olsa da olmasa da kız kardeşinin yanaklarının kızardığının farkındaydı.

Bakışlarını kuma indiren Rahim'in dudaklarındaki tuhaf kıvrımın da.

Tanrım. İrsa ve... Rahim mi?

Şehrazad, Tarık'ın elindeki sürahiyi hızla çekti.

Alevlerin sıcağıyla ısınan şarabın içindeki tarçın, karanfil ve zencefilin yakıcılığı daha da öne çıkmış gibiydi. Balın tadı ve kakulenin ekşiliği de.

Şarabın tadı oldukça güzel ve kuvvetliydi.

Sarhoş edici ve tesirli.

Şehrazad şaraptan haddinden fazla içti.

"Şazi." Bu basit bir hatırlatma değil, açık bir uyarıydı.

Tarık'a bakan Şehrazad, genç adamın kalın kaşlarını çatmış, yan gözle kendisine baktığını fark etti.

"Neden sen canının istediği kadar içebilirken ben içemiyorum?" Şehrazad, boğazından şarabın tadını silmeye çalıştı.

Tarık sürahiye uzandı. "Çünkü benim kanıtlamam gereken bir şey yok."

"Ahmak." Şehrazad sürahiyi ondan uzakta tuttu. "Ne kadar istesen de bakıcım değilsin." Tek yapmak istediği altta kalmamak olsa da kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu çünkü Tarık geri çekilmişti.

"Buna her gün şükrediyorum," dedi boğuk bir sesle.

Şehrazad nasıl yapacağını bilemese de özür dileme isteğiyle ona yanaştı.

Tarık hiçbir şey söylemeden ona uzandı ve uzun parmaklarıyla sürahiyi yakalamayı başardı.

"Sürahiyi hemen bırak yoksa içindekileri başından aşağı döküp seni ballı, yapış yapış bir sefalet içinde bırakır giderim," diye fısıldadı. Bunun tehdit olduğu ne kadar açıksa, Tarık'ın keyif aldığı da o kadar ortadaydı.

Şehrazad onun nefesini teninde hissederken donakaldı.

"Yap da gör bakalım elini ısırıyor muyum, ısırmıyor muyum," dedi. "Hem de küçük bir çocuk gibi ağlatana kadar."

Tarık hava ve ses karışımı bir mırıltıyı andıran bir kahkaha patlattı. "Kan dökülmesinden bıktığını sanıyordum. Belki ben de seni herkesin önünde omzuma atarım."

Şehrazad savaşmadan teslim olmak istemediğinden Tarık suratını ekşitene kadar onun kolunu cimdikledi.

"Bu iş burada bitmedi." Yine de Şehrazad sürahiyi bıraktı.

Tarık sırıttı. "Hiç bitmeyecek." Zaferini kutlar gibi şaraptan bir yudum aldı.

Tartışmada pes eden taraf olsa da, Şehrazad böyle bir şey yaşadıklarına seviniyordu çünkü bir haftadır, hatta Rey'den ayrıldıklarından beri ilk defa kederli bir ruh haline bürünmeden birbirleriyle konuşmuşlardı.

Şehrazad'ın ihanetini düşünmeden.

Aynı zamanda Şehrazad'ın, olup bitenlere rağmen arkadaş kalabileceklerini düşündüğü ilk andı bu.

Umutla yüreği ferahlayan Şehrazad, başını kaldırıp yıldızlarla dolu göğü seyre koyuldu. Hilal bulutların arasına gizlenmişti ve gökyüzü lacivert bir örtüye benziyordu. Her yanda kumlarla buluşana dek uzanan uçsuz bucaksız bir şeydi sanki. Bazıları mutlulukla ışıldayan, bazılarıysa muzip tekliflerle göz kırpan yıldızlarsa karanlıkla mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Yıldızlar, Rey'de asla bu kadar parlamazdı.

O anda Şehrazad'ın aklına, babasının eskiden söylediği bir şey geldi: "*Gök ne kadar karanlıksa yıldızlar o kadar fazla parlar.*"

Tam bu düşüncelerde kaybolmak üzereyken yakınlardan duyulan kahkahalar onu kendine getirdi.

Nargilelerin yanında oturan genç kadınlar, baharatlı şarap dolu sürahiler ve bir grup genç adamla eğleniyorlardı.

"Şeyhin bu gece söylediklerine rağmen, kampı nereye kuracağımızın bir önemi yok. Önemli olan, Rey'i kuşatmaya çok yakın olmamız," dedi sarhoş bir genç. "Bunu yaptığımızda, Halid bin el-Reşid'in mezarına ilk işeyen ben olacağım!" Sürahisini havaya kaldırdı.

Kızlar kıkırdarken içlerinden biri kahkahasını bastırmaya çalışıyor, diğer gençler de sürahilerini kaldırıp daha yüksek sesle konuşarak kutlamaya katılıyorlardı.

Onların neşesi, Şehrazad'ın sırtına saplanan bir bıçak gibiydi.

"O canavar bir mezarının olmasını bile hak etmiyor," dedi başka bir genç adam. "Kafasını bir mızrağın tepesine yerleştirmek lazım. Başını kesmeden önce bir damla su verirsek öpsün başına koysun." Diğerleri de hep bir ağızdan ona katıldıklarını belirtti. "Onca masum genç kızı öldürdükten sonra, sıradan bir ölüm ona ödül olur. Bence onu paramparça edip kargaların önüne atalım. Hatta canlıyken atsak daha iyi."

Gruptaki erkek sayısı, çiçeklerin etrafına üşüşen arılar gibi artmıştı.

Şehrazad'ın vücuduysa sinirle alev alev yanıyor, tüyleri diken diken oluyordu.

Halid.

Sarhoşlukla tehdit savurmaktan başka şey bilmeyen bu aptal çocuklar, korkunç görüntüleri kızın zihnine sokmayı başarmıştı. Kolay kolay unutamayacağı görüntüleri.

Şehrazad'ın güçlü, mağrur hükümdarı. Güzel, hasarlı canavarı.

Kelimelerle anlatamayacak kadar sevdiği çocuk...

Paramparça.

Şehrazad, onların Halid'in yanına yaklaşmasına *asla* izin vermezdi.

Bunun için ne yalan söylenmesi gerekiyorsa söyler, bu nefret dolu sularda sonsuza dek yaşayabilirdi...

Gerekirse düşmanlıklarıyla boğularak.

Onu böyle pervasız düşüncelere sürükleyen şey korku değil, öfkeydi.

Bundan sonra konuşma cüretinde bulunan ilk kişiyi mahvedeceğim. Halid'in adını anma cüretinde bulunan.

Tarık'ın gözlerinin, tıpkı ateşin etrafını saran o kurtlarınki gibi üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Onu kendine doğru çekip korumaya çalışan Tarık'ın bunu yapma nedeni endişelenmesi değildi.

Acımasıydı.

Şehrazad, Tarık'ın elini saçlarında hissettiği anda bunu anlamıştı. Onu sessizce teselli etmeye, saçlarını yüzünden çekmeye çalıştığını hissettiği anda...

"Beyaz Doğan'a soralım bir de!" İlk konuşan genç, Tarık'a döndü. "Birliğimizin *sözde* liderine." Etrafındaki adamlar, alaycılıklarını saklama tenezzülünde bile bulunmuyorlardı. "Sen bu canavarın sonunun nasıl olmasını istersin?"

Tarık bu sataşmayla önce gerilse de sonra rahatladı, soğukkanlı görünmeye çalışarak başını arkaya attı. Elleri, herkesin görebileceği şekilde Şehrazad'ın siyah buklelerinde geziniyordu.

Lütfen nefretinin kurbanı olmadığını göster, Tarık.

Onurlu davrandığını göster.

Seninle hâlâ iletişim kurabileceğimi.

"Ben tam olarak aynı fikirde değilim," diye başladı Tarık etraftaki huzursuz uğultuyu susturmayı başararak. "Bence Halid bin el-Reşid bir damla suyu hak ediyor."

Tarık itirazları susturmak için elini kaldırırken Şehrazad'ın nabzı yavaşlamıştı.

"Bedeni de düzgünce gömülmeyi..." Bir kez daha eliyle kalabalığı susturdu.

"Tabii ben, başını tüm dünyanın görebileceği şekilde mızrağıma taktıktan *sonra*."

Şehrazad'ın kulaklarında yankılanan yakıcı öfke, paramparça bir kalbin boğuk çığlıkları, az önceki tezahüratların kaybolmasına neden olmuştu.

Erkekler sürahilerden şarap içip nargilelerinden nefes çekmeye devam ederken Tarık yüzünde kasvetli bir ifade, belli belirsiz bir özürle Şehrazad'a şarabını geri verdi.

Ama kararlıydı.

Şehrazad gözlerini alevlerden ayırmadan şarabını içti...

Az önce tutunduğu umudun küle dönüşünü seyre koyuldu.

"Yardımına ihtiyacım yok." Şehrazad Tarık'ı itip sendeleyerek yürümeye devam etti.

"Çok inandırıcı." Kollarını göğsünde kavuşturan Tarık, Şehrazad'ın kendi çadırının aksi yönünde, sendeleyerek Bedevi kampında dolaşmasını seyrediyordu.

Tarık onun ayakta durabilmesine bile şaşırıyordu aslında. Kendisi saatler sonra hâlâ şarabın etkisindeydi ve Şehrazad'ın daha önce böyle bir şey içtiğini hiç görmemişti.

İşin doğrusu, Tarık o anki haline kahkahalarla gülmesi gerektiğinin farkındaydı. İronikti. Kaçmak istediği tek insana bağlı olmak. Kesinlikle geceyi böyle noktalamayı istememiş; şarabın, hayal kırıklıklarını dindirmesini ummuştu. Şehrazad ve eniştesinin birbirinden kaçınması. Askerlerin, Tarık'ın önemsizliğini ima eden şakaları. Tarık'ın adından başka hiçbir şeyinin

olmadığı, her geçen gün daha da aşikâr hale geliyordu. Sonuçta enişteşi ona ne zaman gerçek bir güç vermişti ki?

Tarık, onu ve Rey'den geri kalanları tereddüt bile etmeden yerle bir etmek isteyen, masum insanların kanını dökmekten çekinmeyen bu adamların arasında kendini huzursuz hissediyordu.

O kanları dökmeye hiç de hazır değildi.

Şehrazad yine devrilecek gibi olunca Tarık atılıp onu yakaladı, o sırada kendisi de yere yıkılacak gibi oldu. Dengesini bulmak için, meşalesiyle etrafı az da olsa aydınlatan, en yakınındaki direğe tutundu.

"Sana söyledim, yardıma ihtiyacım yok!" Dili dolaşan Şehrazad, ayakta durabilmek için Tarık'ın kamizine tutunuyordu.

Zarif ellerini çocuğun göğsüne dayayan kız, baharatlı şarap ve ilkbahar gibi kokuyor; darmadağın saçları fazlasıyla davetkâr görünüyordu. O an Şehrazad'ın her zerresi son derece baştan çıkarıcı, tüm cilvelerini istemsizce sergileyen bir kız gibi büyüleyici görünüyordu.

Tarık'ın mantığı karşı çıksa da onu hâlâ etkileyen bir kız gibi.

Şehrazad kusursuz dudaklarında bir soruyla Tarık'a bakarken, Tarık öpücükle yanıt vermemek için kendini zor tutuyordu.

"Sen miydin?" diye fısıldadı.

"Ne?" dedi Tarık kendine gelerek.

Şehrazad, Tarık'ın yakasını sıkı sıkı tuttu. "Fedaileri sen mi yolladın?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Böyle bir şey yapmazsın, değil mi? Ondan ne kadar nefret etsen de yapmazsın? *Bana* yapmazsın." Kamizini daha da sıkan Şehrazad'ın sesi ağlamaklıydı.

Şarabın sarhoşluğundan kurtulmaya çalışan Tarık gözlerini kırpıştırıyordu. "Şazi..."

"Bunu yapmayacak kadar onurlusun." Kendi kendine konuşur gibi başını çevirip salladı. "Onursuz birini sevemem."

"Ama onu seviyorsun." Tarık'ın acısı fark edilmeyecek gibi değildi.

Şehrazad'a saldırma fırsatlarını tepemiyordu.

Şehrazad gözlerini Tarık'a dikince onca rengin arasından parıldayan öfkeyi görebilmişti. "Halid onurlu biri, Tarık. Neler olduğunu..."

"Onun için uyduracağın bahaneleri dinlemek istemiyorum." Tarık direkten uzaklaştı, Şehrazad'ı çadırına götürüp bir an önce geceyi noktalamaya karar verdi.

Şehrazad tökezleyerek arkasından gitti. "Bir dinlesen..."

O sırada bir grup asker köşeyi dönüp aydınlığa çıkınca Tarık, adamların halinden sarhoş olduklarını anladı. Ama hiçbiri memnun görünmüyor, yumruklarını sıkmış halde bir şey arıyor gibi duruyorlardı.

Kavga çıkarmaya yer arayan sarhoşlar gibi.

Tarık bunun üzerine Şehrazad'ı yeniden direğe yaslayıp iki sevgili gibi görünmelerini sağlamaya çalıştı. Meşaleden yayılan güçsüz ışık çemberinin hemen kıyısında olduklarına da emin olmaya çalışıyordu. Şehrazad gönülsüzce itiraz edecek gibi olunca Tarık, başını göğsüne yaslayarak onu susturdu.

Askerlerin Şehrazad'ı görmemesi gerekiyordu.

Kavga etmeye can atan bu adamların, kendilerine Horasan Hatunu'nu seçmemeleri gerekiyordu.

Çünkü Şehrazad'ın da onlara karşı nazik olmayacağı kesindi.

Askerlerin uzaklaşmasını beklerken Şehrazad Tarık'a yaslanmış, şarabın etkisiyle tartışma isteği giderek azalmaya başlamıştı.

Tarık kendisine yaslanan Şehrazad'ın gözlerinin kapandığını görünce derin bir nefes aldı.

Henüz tamamen yok olmamış bir şeyi kaybetmenin acısı çok büyüktü. Tarık'ın daha önce hiç hissetmediği kadar.

"Uyuman gerek," diye mırıldandı.

"*Hmm.*"

Tarık içinden bir küfür savurarak ofladı. "Seni çadırına götüreyim."

Şehrazad'ın sallamaya çalıştığı başı öne düştü. "Kollarına bak."

"Ne?"

"Bokböceği dövmesi," dedi Şehrazad. "O dövmesi olanlara güvenme."

"Güvenmem." Tarık gözlerini devirip askerlerin uzaklaştığından emin olmak için arkasına baktı. Ardından Şehrazad'ı kaldırdı ve kız zayıf da olsa, dengesini kaybedecek gibi oldu. Şarabın ona da pek iyi davrandığı söylenemezdi ama Tarık kendini ayılmaya zorlayarak Şehrazad'ın çadırına yöneldi.

Kız kollarını onun boynuna sarmıştı. "Çok üzgünüm, biliyorsun."

Tarık onu güçlükle duyuyordu. "Ne için?" Bir kere daha, bu özrün saçmalığına gülecek gibi olmuştu. Şehrazad'ın, özür dilemek için bula bula bu geceyi bulmasına.

"Beni görmek zorunda kaldığın için. Ve bunu yapmak. Bu sana düş..." Gözleri birden açılan kız, az kalsın başıyla Tarık'ın çenesine vuracaktı. "İrsa nerede?"

"Rahim'in yanında."

Şehrazad'ın huzursuzluğu, çatılan kaşlarından anlaşılıyordu. "Onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim, hiç merak etme."

"Ne?"

"O uzun ince yaratığı," diye mırıldandı, yanağı Tarık'ın göğsüne düşerken. "Buna seyirci kalamam. Rajput'u göndereceğim. O ateşli tulvarıyla Rahim'in peşine düşer..."

Tarık başını sallayarak Şehrazad'ın çadırının girişini araladı, bunu yaparken düşecek gibi oldu. Sonra kanadı açık bırakarak ay ışığının içeri dolmasını sağladı.

İrsa el-Hayzüran'ın yatağı her zamanki gibi toplanmış ve kenara kaldırılmıştı. Şazi'nin ortada duran yatağı, üzerine bırakılmış battaniyesi ve bir yığını andıran yastığıysa kendisinin aynı şeye tenezzül etmediğini gösteriyordu.

Tarık gülmemek için kendini zor tutarak Şazi'yi yatağına yatırdı, battaniyesini örtmekle uğraşmadı. Yastığını kaldırmaya çalıştığı sırada Şehrazad kıpırdandı.

"Yapma." Gözlerini aralayıp kolunu tuttu.

"Yaparsam ne olur?" diye fısıldadı, dudakları seğiren Tarık. "Boş tehditlerine karnım tok, Şazican."

Suratını asan Şehrazad top gibi kıvrılıp elini alnına götürdü.

Tarık bir kere daha yastığı kaldırıp kızın başının altına yerleştirmeye çalıştı ama çabalarının nafile olduğunu ve en iyisinin Şehrazad'ın uyuyarak sarhoşluğundan kurtulmasına izin vermek olduğunu fark etti.

Ayağa kalkarken Şehrazad'ın kıyafetlerinin arasından düşen kâğıdı gördü. Muhtemelen kızı düşürecek gibi olduğunda kâğıt da yere düşmüştü.

Alıp ay ışığına doğru tuttu.

Kâğıdın üzerindeki izler, defalarca açılıp tekrar katlandığını gösteriyordu.

Biri için önemli şeyler içeren bir kâğıt olduğunu.

Uyuyan Şehrazad'a bakıp bir an tereddüt etti.

Sonra kâğıdı açtı.

Şazi,

En sevdiğim renk mavidir. Saçlarındaki leylak kokusu benim için tatlı bir işkence. İncirden nefret ederim. Son olarak, dün geceyi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım...

Hiçbir şey, ne güneş ne yağmur ne de karanlık göklerdeki en parlak yıldız senin mükemmelliğinle kıyaslanabilir.

Halid

Tarık buruşturup atma isteğine karşı koyarak, büyük bir özenle mektubu aynı şekilde katladı.

Ama yırtıp paramparça etmek, yakıp yok etmek istiyordu.

Şehrazad'ın çocuk hükümdarı sevdiğinin farkındaydı. Rey'den beri.

Çocuk hükümdarın da onu önemsediğini biliyordu.

Ama halifenin onu gerçekten sevdiğini şimdi anlamıştı. Yüzbaşı'nın fırtına gecesi söylediklerine rağmen Tarık, deli bir katilin birini ya da bir şeyi sevebileceğine inanmak istememişti. En azından Tarık'ın anlayabileceği şekilde.

Ama bu?

Tarık bunu anlıyordu.

Hem de tamamen.

Oldukça kısa sayılabilecek bir mektupta Horasan Halifesi, Tarık'ın sevdiği tek kız hakkındaki hislerini açıkça anlatmayı başarmıştı. Daima hissedip hiç böylesi basit ve etkili şekilde söyleyemediklerini.

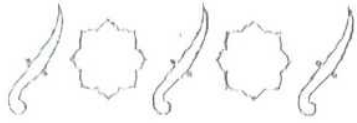
Bunlar bir delinin sözleri değildi.

Tarık ilk defa, Şehrazad'ın Halid bin el-Reşid'de gördüklerini görebiliyordu.

Bir çocuk. Bir kızı seven bir çocuk. Hem de dünyadaki her şeyden fazla seven.

Ve bunun yüzünden, halifeden daha fazla nefret ediyordu.

SINIRSIZ

Şehrazad baharatlı şarapla yaptığı aptallığın bedelini ödemişti.

Ertesi sabahın büyük kısmını, başını lavaboya gömmüş, midesinde ne varsa çıkararak geçirmişti. İçinin düğüm düğüm olduğunu hissediyor, en ufak ışıkta gözlerini kısıyordu. Bazen saç tellerinin bile isyan ederek bağırdığına yemin edebilirdi.

İrsa olmasa, Şehrazad bunları gün boyu yaşayacağından emindi. Ama kendini fırtınada sürüklenen bir gemideymiş gibi hissettiğini söylediği anda kız kardeşi hemen eşyalarını karıştırmış ve eski bir kâğıt çıkarmıştı. Ardından çadırdan çıkıp elinde zencefil ve kurutulmuş limon kabuğundan yapılmış bir tonikle geri dönmüştü. Şehrazad başta bu tadı acı, kokusu keskin şeyi içmek istemese de midesini yatıştırdığını kabul etmek zorundaydı.

İrsa'nın ısrarıyla çadırda kalıp o acı toniği içmek için kendini zorlamıştı. Normalde İrsa sehpaya oturup gaz lambasının ışığında bir şeyler yazarken kendisi de tüm günü yatakta geçirmekten hiç hoşlanmazdı ama bugün, buna hiç itiraz etmemişti.

Çünkü bugün bu durum fazlasıyla işine geliyordu. Herkes hasta olduğunu düşünürse onu kendi haline bırakırlardı.

Karanlıkta dışarı çıktığını da fark etmezlerdi...

Elinde sihirli halısıyla.

Musa Zaragoza'yı bulma vakti gelmişti.

Kendisinin ve sihirli halının neler yapabileceğini öğrenme vakti.

Şehrazad hançerini kuşağının içine sessizce sakladı ve uyuyan kardeşinin yanından geçti. Sihirli halıyı almadan önce omuzlarına bir şahmina sardı ve dışarı çıkınca, kalbi kafese kapatılmış bir kuş gibi atarken çadırların gölgesine sığınarak ilerledi.

Biri, kampa gelişinden sadece birkaç gün sonra, gecenin bir yarısı gizlice çıktığını görse kaçacağını ya da daha kötü bir suç işleyeceğini düşünürdü. Şüpheleri daha da güçlendirmek veya Teymur gibi başka bir çocukla karşılaşmak hiç iyi olmazdı.

Bunları düşününce tüyleri ürperdi.

Gölgelerde dikkatle ilerleyen Şehrazad, her tür ışık kaynağından uzak durmaya çalışıyordu. O sırada önceki gece fark ettiği nöbet yerlerine baktı ve Bedevi kampından çıkıp uçsuz bucaksız kumlarda yürümeye başlayınca derin bir nefes aldı.

Şansına, o gece hiç esinti olmadığından en ufak bir ses çıkarsa herkes duyar; düşse, bağırsa veya dikkat çekecek herhangi bir şey yapsa, sırrı artık sır olmaktan çıkar ve düşmanları şüphelerini doğrulayacak deliller elde etmiş olurdu.

Bu sayede hem onu hem yaralı babasını hem de masum kardeşini kamptan gönderecek bahaneye kavuşurlardı.

En iyi ihtimalle, onu bir hançer ve kilimle tek başına çölde bulurlar ve herkes, bir hain olduğundan şüphelenir; bu da onu bir daha hiç yalnız bırakmayacakları anlamına gelirdi.

Ama elinden gelen bir şey yoktu çünkü yeterince beklemişti.

İçgüdüleri ona Halid'e gitmesini söylese de Şehrazad, Rey'e dönerse oradan ayrılmasının daha zor olacağını biliyordu. Şimdi, ailesinin ihtiyaçlarını kendi isteklerinin önüne koymalıydı.

Özellikle de babasının ihtiyaçlarını.

Şehrazad'ın Musa'yı bulması gerekiyordu. Babası dışında sihir yapabildiğini bildiği tek kişi oydu ve böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bilmese de onun babasına yardım etmenin bir yolunu bulabileceğini düşünüyordu.

Ya da korkunç bir laneti bozmanın yolunu.

Çölde biraz daha ilerleyen Şehrazad, kumların onu gözlerden koruyacağı bir yer bulmaya çalışıyordu.

Çok geçmeden işine yarayacak büyük bir kum tepesi buldu ama havları dökülmüş halıyı yumuşak kumların üzerine sererken kendini aptal gibi hissediyordu.

Bir adım geri çekilip o eskimiş yün parçasına göz attı.

Ne yapıyorum ben? Ne kadar... saçma. Bu çok saçma.

Sonra daha dikkatli baktı.

Ahmak gibi davranıyorum. Şiva böyle bir tereddüdü asla onaylamazdı.

Halid de öyle.

Gözlerini kapattı.

"*Senin sınırın yok. Yapamayacağın hiçbir şey yok.*"

Kulaklarında Halid'in sesiyle Şehrazad sandaletlerini çıkarıp kuşağına geçirdi. Sonra örgüsünü son kez düzeltti ve halının üzerine oturdu.

Yaptığı şeyin saçmalığını daha fazla düşünecek vakti yoktu.

Aslında hiçbir şey için vakti yoktu.

Ellerini kilimin üzerine koyması gerektiğini düşünse de çıplak ayakları yıpranmış yüne değdiği anda, kalbindeki o sıcak ve parlak his geri geldi.

"Ah!" dedi yavaşça halının üzerine düşerken. Göğsü dizlerine değiyordu. O his, birden kollarına ve bacaklarına taşındı sanki. Köşeleri kıvrılan halı havaya kalkıyor, hafif bir esintide dalgalanan bir uçurtma gibi kumun üzerinde dolaşıyordu.

Şehrazad'ın içindeyse birbiriyle savaşan iki his vardı.

Birincisi korkuydu.

İkincisi ise adını koymaya henüz cesaret edemediği bir şeydi.

Halı yavaş yavaş yükselmeye devam ederken sıcaklık, Şehrazad'ın tüm vücuduna yayılmıştı. Parmak uçlarına kadar. Burnunu gıdıklıyor, kulaklarını zonklatıyordu.

Güç.

Daha önce hiç tatmadığı bir güç.

Aşağı baktığında gümüşi kumların oldukça üzerinde olduğunu fark etti. Taligan'ın en yüksek kulesi kadar.

Hâlâ geçmeyen korkusunun, henüz adlandıramadığı diğer hisse teslim olmasıysa uzun sürmedi.

Şehrazad suda yumurtalarından çıkan balıkların yüzmeyi bilmesi gibi, halıyı nasıl kontrol edeceğini içgüdüsel bir eminlikle biliyordu.

"Bırak, kalbin nereye istiyorsa oraya götürsün seni."

Eve. Halid'e.

Şehrazad halının kenarlarını sıkıca tuttu. "Hayır. Beni Musa Zaragoza'ya götür," diye fısıldadı. Kalbindeki o karıncalanma ve sıcaklık bir kez daha parlayıp her yanını sardı, dudaklarından bir çığlık daha koptu.

Beklenmedik bir tebessümle birlikte.

Halı ağır ağır yay çizerek daha da yükseldi. Rey'in en yüksek siperleriyle aynı hizadaydı artık. Sonra döndü ve yıldızlı göğe doğru yükseldi. Şehrazad'ın altındaki dünya, titrek bir kıvılcım gibi gözden kayboldu.

Korku savaşı kaybetti.

Heyecan kazanmıştı.

Şehrazad ayaklarında bir hava akımı hissedince gülerek kalkıp dizlerinin üzerinde durmaya başladı. Ardından kollarını açıp kendini rüzgâra bıraktı ve uğuldayan rüzgârın, etrafından geçip gitmesine izin verdi. Ama içinden değil. Kesinlikle içinden değil.

Bir an bile halının onu düşüreceğini düşünmedi.

O, bardağın içindeki suydu ve sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans ediyordu.

Ve burada, hiç tahmin edemeyeceği kadar yüksekte, diğer her şey bulanıklaşırken yanında sadece rüzgâr vardı.

Ve hâlâ korkmuyordu.

Çünkü burada, rüzgârın peşindeydi.

Ne yer vardı ne gök.

Burada sınırları yoktu.

Bir daha asla korkuya teslim olmayacaktı.

DENİZ KENARINDAKİ ÇOCUK

Şehrazad çölün üzerinde, sıradağlara doğru uçmaya devam ediyordu.

Ufukta ışıldayan denizi gördüğünde şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Çok kısa sürede muazzam mesafe kat etmişti.

Sihirli halı, açık renkli kumlara uzanan alçak bir buruna yaklaşırken yavaşlamaya başladı. Hâlâ gökte olan ayın ışığıysa dalgalara yansıyordu. Kıyıda toplanan köpükleri görünce Şehrazad derin bir nefes aldı, havanın tuzlu ve ağır olduğunu fark etmişti. Halı falezlerin üzerinde dönüp dururken gri kayalardan yapılmış bir duvarın ardında, taş kubbeli ve sütunlu bir yapı belirdi. Köşelerinde, üstünde ateşler yanan mermer sütunlar vardı. Burunun kenarında ise, dikdörtgen bir havuza inen geniş basamaklar göze çarpıyordu.

Sihirli halı, o havuzun üzerinde uçup pürüzsüz bir taşa yaklaşarak durdu ve Şehrazad, çıplak ayağını yünün üzerinden kaldırdı.

Halı da hafif bir *puf* sesi çıkararak yere indi.

Sandaletlerini giyen Şehrazad, yavaşça etrafını incelemeye koyuldu.

Havuzun iki kenarında kemerler, onların arasında da üstlerinden parıltılı sular akan mermer kadın ve erkek heykelleri ile üstlerinde Şehrazad'ın daha önce hiç görmediği garip şeyler vardı. Biri, içinde ateş girdapları –yoksa rüzgâr mıydı?– dönen bir küreydi. Başka birinde de... kumdan bir girdap var gibi görünüyordu.

Havuzun etrafında duran alçak bakır kapların içinde yanan tütsülerden havaya yükselen mavi-gri dumanlardan güçlü, tatlı-acı mürrüsafi kokusu yayılıyordu. Kum rengi bir taşın üzerinde de parlak laciverttaşından bordürler bulunuyordu.

Şehrazad kilimini özenle katlayıp şahminasının yardımıyla sırtına bağladı ve temkinli bir adım attı.

Bu kolonlarla süslü yapı tapınağa benziyordu. Saate bakılırsa etrafta yaşam belirtisi olmamasına da şaşırmamak lazımdı. Yine de havuzun ve tütsülerin yanından geçip dikkatle ilerideki geniş merdivenlere ilerlerken elini hançerine yakın tutmaya çalıştı.

Merdivenlerin başında tanıdık birini gördüğünde istifini bozmadı.

Oldukça uzun boylu adamın üzerinde, ayaklarına kadar inen bir renk cümbüşünü andıran bir pelerin vardı. İki bileğinde deri mankalalar göze çarpıyor, başında tek bir tel bile saç görünmüyor ve koyu kahverengi gözleri, sıcak birer ışık huzmesi gibi parıldıyordu.

"Ben de ne zaman ziyaret edeceğini merak ediyordum." Musa Zaragoza ışıl ışıl gülümsüyordu. Ellerini uzatarak merdivenleri çıkmasını işaret ederken Şehrazad'ın yaşlarında bir kız ve erkek Musa'nın sağındaki sütunların arkasından çıktı. Kızın elinde, gül ağacından bir şamdana yerleştirilmiş üç ince mum vardı ve eriyen mumlar, bileğinin yanından süzülüyordu.

İkisinin de belinde, sol taraflarında, kısa ve kancalı kılıçlar vardı.

Şehrazad basamağa adım atmak üzereyken durdu ve anında hançerine uzandı.

Musa anlayışla gülümsedi. "Burada dostların yanındasın, yıldızım. Şu dünyada sana güvence verebileceğim çok az şey var ama bunu canım pahasına söyleyebilirim ki burada güvendesin."

"Özür dilerim, Musa Efendi," dedi Şehrazad ama elini hâlâ hançerinden çekmiyordu. "Fakat bazen, güvende olmanın ne demek olduğunu unutabiliyorum."

Adam elini, önemsiz olduğunu gösterir gibi salladı. "Özür dilenecek bir şey yok."

Şehrazad sessiz duran nöbetçilere bakıyordu. "Umarım kimseyi gücendirmemişimdir. Ya da bu gece buraya gelerek bir soruna yol açmamışımdır."

Bukleli kız, kocaman açılmış gözleriyle Şehrazad'a döndü. Merak ettiği belliydi. Çocuksa daha yeni uykudan uyanmış gibi esniyor, saçlarının bir tarafının darmadağınık olduğu görülebiliyordu.

"Hiçbir soruna yol açmadın. Koruma nöbeti bu gece Parisa ve Mesrur'daydı ve her zaman olduğu gibi Mas uyuklamaya devam ederdi ama Parisa'nın merakı her şeyi yendi. Senin hakkında çok şey duyduğu için oldukça büyülenmiş durumda." Musa gülünce koyu renkli teni, gözlerinin etrafında kırıştı. Dönüp nöbetçilerine baktı.

"Gecenin bir yarısı geldiğim için özür dilerim." Şehrazad nihayet elini hançerinden çekip temkinlice gülümseyerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Parisa onun yolunu aydınlatmak için mumları kaldırırken Mas da uyuşuk uyuşuk durmaya devam ediyordu.

"Yolda olduğunu tahmin etmiştik." Musa'nın yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Yıldızlar Parisa'ya, bu gece geç saatlerde bir misafir geleceğini söylemiş. O da bana söyledi."

Şehrazad o kadar şaşırmıştı ki neredeyse basamaklardan birini atlıyordu. "Yıldızlar mı?" Gözleri hemen sol tarafındaki şaşkın kıza çevrilmişti.

Yıldızları okuyabiliyor.

Şehrazad bunu yapabilen insanlar olduğunu duysa da bu nadir yeteneğe sahip kimseyle tanışmamıştı.

Parisa ise artık ona değil, sırtındaki halıya bakıyordu. Hem de oldukça aç gözlerle.

Şehrazad bunu görünce duraksadı.

"Gel birlikte biraz çay içelim, ben de sorularını cevaplayayım," dedi Musa. Alçak sesi, insanı taşların arasından akan bir dere gibi rahatlatıyordu.

Şehrazad son basamağa geldiğinde biraz oyalandı. "Korkarım çay içecek zamanım yok. Gün ağarmadan dönmem lazım."

Kimse yokluğumu fark etmeden.

Bu olayın gizli kalması gerektiğini sadece gözleriyle anlatabilmeyi umarak yutkundu.

"Anladım." Dikkat kesilen büyücü başını sallasa da gözleri kısılmıştı. "Yapabileceğim..."

"Yardımına ihtiyacım var, Musa Efendi." Gurur veya edep düşünmeden omuzlarını dikleştirdi ve merdivenin tepesinde adamla buluştu. "Babam için... Halid için."

Söze hemen bir şeyler isteyerek başlamak yakışık almasa da Şehrazad kendine engel olamamıştı çünkü vakti az olduğundan, her şeyi açık açık söylemekten başka çaresi yoktu.

Sevdiklerinin de öyle.

Neyse ki Musa fazla ısrar etmedi ve kısa bir duraksamanın ardından kızın elini tuttu. "Neye ihtiyacın var, yıldızım?"

Şehrazad'ın dile dökülmemiş ısrarı neticesinde Musa, Parisa ve Mesrur'u uyumaya göndermiş; Mas buna minnettar olurken Parisa'nın biraz keyfi kaçmıştı. Sihirli halıya son kez bakan kız, arkasında mum damlaları bırakarak odasına çekilmişti.

Musa, Ateş Tapınağı'nın taş basamaklarında, sert bir yüz ifadesiyle Şehrazad'ın anlattıklarını dinledi ve ifadesi sadece iki defa yumuşadı. Birincisi, Şehrazad babasının kitabından bahsettiğinde. İkincisi ise Halid'den bahsettiğinde. Şehrazad, Leyla'nın oğlunu, anneciğinin zalim babasının ellerinde ölüşünü izlemek zorunda kalan çocuğu ne kadar önemsediğini anlatırken, başka bir dünyadan gelmişe benzeyen büyücünün bir müttefikten fazlası olduğunu hissetmişti.

Şehrazad'ın hikâyesi bittiğinde Musa, yanlarındaki mermer sütunun üzerinde dans eden alevlere dalmış düşünüyordu.

"Bunların olacağını biliyor muydun?" diye sordu Şehrazad, sessizliğe daha fazla dayanamayınca. "Parisa yıldızları okuyup geleceğimi görmüş müydü?"

Adam gülümseyerek başını salladı. "Bu işler öyle olmuyor. Geleceğin taşa yazılmış, değişmez bir şey değil canım yıldızım. Havaya atılan para yere düşmeden önce çok sefer dönüyor."

Şehrazad iç çekti. "Keşke buna inanabilsem, Musa Efendi. Ama son yaşananlar aksini gösteriyor. Halid'in geleceği taşa yazılmış gibi. Onunla birlikte benimki de."

Musa kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Öyleyse buraya bu korkunç laneti bozabileceğimi umarak mı geldin?"

"Bu mümkün mü?" diye fısıldadı pantolonunu sıkarak.

"Ne yazık ki..." Musa'nın yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Dünyamızdaki büyü oldukça gizemli bir hediye. Büyük bedeller ödemeden onu kontrol edemezsin. Üstelik bu o kadar kolay değil. Böylesi bir kötülüğü yapmak için kullanılan büyüyü bilmiyorum. Bilseydim bile, laneti bozabilecek kadar güçlü çok kimse olmadığından bir işe yaramazdı. En fazla, Halid'in uykusuzluğunu bir süreliğine geçirecek bir tür muska hazırlayabilirdim ama ne yazık ki bir laneti bozabilecek kadar güçlü değilim, canım. Bunun için bildiğim tek yol, lanetin gereklerini yerine getirmek."

Şehrazad'ın suratı asıldı, umutsuzluk her yanını sarmıştı.

"Ama baban için bundan fazlasını yapabilirim," dedi Musa. "Özellikle de şu kitap konusunda. Ellerinde çok sayıda yanık olduğunu söylemiştin, değil mi? Kitabın şaşırtıcı derecede sıcak olduğunu?"

"Evet. Geçen gün yaklaştığımda neredeyse yanacaktım." Şehrazad, babasının kollarındaki kitaba her yaklaştığında nasıl bir ısı dalgası hissettiğini hatırlayınca ürperdi.

"Ve onu Rey'in dışında bulduğunuzda, bilmediğiniz bir dilde mi konuşuyordu?"

Şehrazad başını sallıyordu.

Musa parmağını ağzına bastırıp düşünmeye başlamıştı. "Bu meseleye başka kimseyi dahil etmek istemediğini biliyorum ama bence başka birine danışmamız gerekiyor."

"Bize yardım edebilecek birini mi tanıyorsun?" Şehrazad'ın kalbi, bu küçücük umutla çarpmaya başladı.

"Olabilir. Benden daha çok şey bilmesi muhtemel biri var. Haklıysam, en azından bu kitap hakkındaki soruları cevaplayabilir ama ondan cevap almak... ilginç bir iş olacak."

Şehrazad huzursuzlanıp kıpırdanarak ellerini soğuk taşa koydu. "Ona güvenebilir miyim... güvenebilir miyiz? Senden başka kimseye lanetten söz etmedim ve böyle kalmasını istiyorum. Böyle bir bilgi, yanlış insanın ellerinde çok tehlikeli olabilir."

"Söz konusu Artan'sa, güven biraz ilginç bir mesele haline geliyor. Önce sen ona güven vermezsen, o da sana vermez. Ama her şekilde bu senin kararın." Adamın yüzünde bir an keyiflendiğini gösteren bir ifade belirdi fakat hemen kayboldu. "Ama kararın ne olursa olsun, sana ihanet etmeyeceğinden eminim." Basamaklardan kalkıp elini uzattı. "Gel benimle, küçük hanım."

Şehrazad, Musa'nın ardından aşağı inip havuzun yanından geçti; şüpheleri olsa da büyücünün ardından buruna doğru yürümeye devam etti.

Falezlerin ucunda, Musa birden döndü ve önlerine zifiri karanlığa inen basamaklar çıktı. Kayaları oyarak yapılmış basamaklar girintili çıkıntılı ve tehlikeliydi. Ne tutunacak bir yer vardı ne de korkuluk. Şehrazad merdivenlerin kumlara indiğini düşünse de biraz aşağıda tekrar keskin bir şekilde yön değiştirdikleri için tam olarak göremiyordu.

İnanca yeni bir anlam katan merdivenler.

İnsan bir meşale olur sanıyor.

Hele de Ateş Tapınağı'nda olunca.

Musa istifini bozmadan gülümsedi. "Sihirli halıyı kullanmayı mı tercih ederdin?"

"Ya da ay ışığından yapılma bir köprü?" diye homurdandı Şehrazad.

Adam içtenlikle güldü ve Şehrazad'ın elini tuttu. O da bir şey söylemeden Musa'yla, aşağıdaki muazzam boşluğa tehlikeli taş basamaklardan inmeye devam etti.

Kıyıya yaklaştıkça dalgaların sesi de artıyordu.

Şehrazad neden gecenin bir yarısı karanlık bir plaja indiklerini anlayamamıştı. Dalgaların üzerinde dans eden ay ışığı, renkli bir kıyafet giyen büyücü ile kendisinden başka kimsenin olmadığını gösteriyordu.

Ama kumlar üzerinde ilerlemeye devam ederken denize doğru uzanan kayalıkları fark etti.

Ortadaki düz taşın üzerinde ise tek başına uzanan genç bir adam vardı.

Küçük bir dalga, taşın altına çarparak köpüklerini savurunca genç adamın pantolonunu ıslattı ama o kılını dahi kıpırdatmıyordu.

Musa, onun birkaç adım uzağında, suyun kıyısında durdu ve sakince, sessizce beklemeye başladı.

Bir süre sonra Şehrazad sabırsızlandı. Çocuk, Musa Efendi'ye açıkça saygısızlık ediyordu çünkü arkalarındaki ay, gölgelerini uzun, ince ve belirgin şekilde çocuğun yüzüne düşürüyordu.

Şehrazad iki defa öksürdü.

Ama çocuk gözlerini açıp kapamak ve iç geçirmek dışında kılını bile kıpırdatmadı.

Demek ki ölü değildi.

Hayırsız.

Musa tuzlu havayı derin derin içine çekti. "Artan?"

Çocuk bir ayağını dizinin üzerine, elini ise başının altına koyup yüksek sesle esnedi. Ağzını kocaman açarak.

"Artan Timuçin," diye bir kez daha şansını denedi Musa. Ama üsteler gibi değildi. Büyücü belli ki yirmi kişinin sabrını bünyesinde toplamıştı. Ve onlarca aydınlık ruhun huzurunu.

Şehrazad ise tam tersine, çocuğu kayanın üzerinden aşağı itmek ve onun dalgalar arasında çırpındığını görmek istiyordu.

Ama çocuğun kendisine yardım etme ihtimali vardı.

Sonra olan şeyse, az kalsın Artan yerine Şehrazad'ın dalgaların ortasına düşmesine sebep oluyordu.

Çocuk, elini göğsünden yukarı kaldırıp parmaklarını çevirince, elinin üzerinde yumruk kadar bir alev topu belirdi. Artan, Şehrazad'ı daha iyi görebilmek istercesine bu dönen topu daha da yukarı kaldırdı ve bir bilek hareketiyle dalgaların arasına gönderdi. Alevler, bir fışırtının ardından beyaz bir dumanın içinde kayboldu.

Şehrazad şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapamaya çalışıyordu.

Bu hayırsızdan etkilenmeyeceğim. Ne kadar etkileyici olursa olsun.

Çocuk doğrulunca Şehrazad onun sendelediğini fark etti. Artan kayanın üzerinden dizine kadar gelen sulara doğru kaydı...

Ve kıkırdayarak düştü.

Sarhoş bu!

Şehrazad öfkesini dizginlemek için kollarını kavuşturup Musa'ya baktı ama adam çocuğun bu halinden hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Bunu bekler gibi.

Artan yeniden oturup başını kaldırınca, Şehrazad pek çok şeyi bir anda fark etti.

Musa gibi bu çocuğun da hiç saçı yoktu. Her iki kulağına da küçük, altın halkalar takılmıştı. Cildi açık samur rengiydi, gözleriyse Uzak Doğulu olduğunu belli ediyordu. Yakışıklı değildi ama kendine özgü bir çekiciliği vardı. Güzelliği ufak detaylardan kaynaklanıyordu. Fazlasıyla çıkık bir çene, pek çok yerden kırılıp iyileşmiş bir burun, altdudağında çapraz bir yara izi. Şehrazad'ın olduğu yerden bakınca, çocuğun cildi ayna kadar pürüzsüz görünüyordu. Üzerinde gömlek yoktu, pantolonu ise oldukça eskimişti ve bakımsız, yıpranmış görünüyordu.

Tıpkı kendisi gibi.

Nihayet dengesini toparlayınca, Şehrazad onun kendisinden pek uzun olmadığını ama geniş ve güçlü göğsü sayesinde daha iri olduğunu fark etti.

"Güzelmiş," dedi çocuk, hafif bir aksanla. Dili dolaşıyor, ağzı alaycı bir sırıtışla yamuluyordu.

Şehrazad düşünmeden aynı şekilde gülümsedi.

Çocuk bu kez bir kahkaha patlattı. "Ama yeterince güzel değil."

"Yeteneklerinin başka alanda olması ne kadar isabetli. Ve güzellik konusunda bir otorite olmaman," dedi Şehrazad gülerek.

"Ah..." Uzun parmağını kaldırdı. "Ama öyleyim. Şan Ku nehrinin bu kıyısında, en önde gelen güzellik sarrafı benim. Hatta dört işveli bakireden hangisinin..."

"Artan." Musa rahatsızlığını belli eden bir ifadeyle cıkcıkladı.

Çocuk tekrar gülerek suya düştü ve kollarıyla bacaklarını açarak kendini hafif akıntıya bıraktı.

"Sarhoş bu," diye mırıldandı Şehrazad dişlerini sıkarak. "Ayrıca yalancı."

"Doğru." Çocuk geri adım atmıyordu. "Bakire değillerdi." Göz kırptı. "Ama *yalancı* biraz fazla oldu. Ben doğruları güzelleştirmeyi seviyorum."

Musa yüzünü ovdu. "Lütfen biraz otur. Bana bir iyilik yap ve sana yaraşır şekilde davran."

Bunu duyunca çocuk, abartılı bir kahkaha daha patlattı.

"Kusura bakma Musa Efendi... ama kendisi şu an bize yardım edecek durumda değil. Benim de bekleyecek vaktim yok." Şehrazad böylesine tembel ve kaba bir çocuğun kendisine yardım edeceğini umduğu için kendine kızarak arkasını döndü.

"Şehrazadcan..."

Çocuk deniz suyuyla ıslanmış halde ayağa kalktı. "*Bu* arsız çulluk, Horasan Hatunu mu?" Çocuğun, verdiği ilk tepkiydi bu.

Kim olduğumu biliyor mu?

Şehrazad yeniden çocuğa döndü. "Peki, sen kimsin?" diye sordu elini beline dayayarak.

"Artan Timuçin." O sırada devrilecek gibi olsa da alaycı şekilde eğildi.

Şehrazad onu biraz dizginlemek için kaşlarını kaldırdı. "O kim oluyor *tam olarak*?"

"Elini ver, söyleyeyim." Çocuğun her sözcüğünde, sinsi bir hainlik var gibiydi.

"Bir yılanı öpmeyi tercih ederim."

"Akıllı kız!" Güldü. "Ama katil bir deliyi öptün..." Göğsünden sular damlıyordu. "Aynı şey değil mi?"

"Sen..." Şehrazad kendini daha fazla tutamayacaktı.

Artan halinden memnun bir şekilde sırıtarak onu da yanındaki suya çekti ve Şehrazad, kendini çocuğun sol kolunda buldu.

Aynı anda onu şaşırtan pek çok şey oldu.

Çocuk denizden yeni çıktığı halde ateşi varmışçasına sıcaktı. Yakından bakıldığında, ellerinin sert ve nasırlı olduğu, kollarından birinde de korkunç yara izleri bulunduğu görülebiliyordu...

Babasının ellerindekiler gibi.

Ama en şaşırtıcı olan, çocuğa dokunduğu an kanında hissettiği o akımdı. Neredeyse halının yarattığı hissin aynısıydı. Şehrazad'ın adeta kalbinden çıkan çıtırtılar, vücuduna yayılıyordu.

"Vay vay vay..." Artan, koyu renk gözlerini Şehrazad'a dikerek duraksadı. "Görünüşe göre yanılmamışsın, Musa amca."

Şehrazad, büyücünün iç geçirdiğini duyar gibi oldu.

"Çek ellerini üzerimden," diye tısladı. Ne kadar huzursuz olduğunu göstermemekte kararlıydı. Çocuğa elini çektireme-

yince de göğsünden tutup itti. Ama Artan, biraz sendeleyip onun iki bileğini tek eliyle kavradı.

"Bu ne öfke!" Gülüyordu. "Seni uyarmam lazım, küçük çulluk: Beni itaat etmeye zorlayan son kız, ertesi gün görüntüsünün epey bozulduğunu fark etmişti." Artan biraz daha yaklaşmasını işaret etti. Sanki şansı varmış gibi. "Gözlerinin birini oraya birini buraya baktırdım."

"Hah!" dedi Şehrazad. "Böyle bir şeyi becerebilmek için önce ayakta durabilmen gerekmiyor mu?"

"Ayakta durabildiğim günlerden gerçekten korkman lazım. Bir defasında koca bir filoyu darmaduman etmiştim..."

"Yeter!" Şehrazad çocuğu itti. "Musa Efendi bana yardım edebileceğini söylediği için sabretmeye çalıştım ama artık dayanamıyorum. Sadece şunu söyle, sonra seni rahat bırakacağım. Dokununca yakan bir kitapla ilgili bir şey biliyor musun, bilmiyor musun?"

Artan hazırlıksız yakalandı. "Ne... neye benziyor?"

"Eski. Yıpranmış. Paslı demir ve koyu renk deriyle kaplı."

"Ortasında da bir kilit mi var?" Boğazını temizleyen çocuk hâlâ dikkatini toplamakta zorlanıyordu.

"Evet."

Artan duraksadı. Alnında oluşan derin çizgilerle neredeyse... öfkeli görünüyordu. Tehlikeli. "Biri kitabı mı açtı?"

Şehrazad, çocuğun sert bakışları altında titrememeye çalışıyordu. "Sanırım babam açtı."

"Baban Çağatayca biliyor mu?"

"Şey... bilmiyorum."

"Bunu kabul etmek gururunu incitiyordur tabii," dedi Artan alaycı bir tonla.

Şehrazad öfkeden alev alev yanarken gözlerini kaçırdı.

Söylediği laflara tahammül etmeliyim. En azından şimdilik.

"Baban aptal mı?"

"Hayır!" Öfkeden bir an dili tutulan Şehrazad, gözlerini çocuğa dikti.

"Öyle bir kitabı ancak aptallar açar," dedi Artan acımasız, soğuk bir sesle. "Eski bir kara büyü kitabıdır. Kan büyüsü. Bedelini defalarca ödeyeceğin türden... aptal baban çoktan ödemediyse tabii."

Şehrazad Musa'ya döndü. "Bu iğrenç çocuk neden..."

"O kitabı benim atalarım yazdı," dedi Artan, Şehrazad'ın, böyle bir şeyi kabul ederken takınacağını düşündüğü kibirden uzak bir ifadeyle. "Babanın başı dertteyse, ne yapılacağını sadece benim ailem bilir."

Şehrazad'ın kalbi duracak gibi oldu.

Kutsal Hera. Bana gerçekten yardım edebilir.

Şehrazad endişelendi.

Artan Timuçin'le şansını fazlasıyla zorlamış olabilirdi.

Halid haklıydı. Dilimi tutamamak başıma hep iş açıyor.

Şehrazad o ana kadarki davranışlarına rağmen bu hayırsızı kazanmaya çalışması gerektiğinin farkındaydı. Karşısında duran çocuğa baktığında, onun da rahatsız edici derecede büyük bir dikkatle kendisine baktığını gördü. Özellikle bu kadar sarhoş biri için.

Artan'ın yüzünde uyuşukluğun izleri ve küstahlığın karışımı vardı.

Ama Şehrazad, yine de ilginç olduğunu inkâr edemezdi.

"Beni... ailene götürür müsün?" diye sordu, alçakgönüllü görünmek için çabalayarak. Öyle bir durumdaydı ki yalvarmak bile olası görünüyordu.

"Hayır, Umurumda Olmayan Ülkenin Hanımı." Artan kendi esprisine kendi güldü. "Götürmem."

"Artan, Tolu'nun oğlu..." Musa Zaragoza'nın gür sesi, sahilde yankılanıyordu.

Ama adam bağırmamış ya da ısrar etmemişti.

Yine de Artan kaşlarını çatarak elinin tersiyle burnunu sildi ve duruma göre fazla abartılı bir sesle homurdandı.

Söylenenler aslında bir dizi isimden ibaret olsa da oldukça önemliydi.

"Lütfen," dedi Şehrazad şaşkınlığından kurtulmaya çalışarak. Sonra çocuğa doğru bir adım attı. "Yardımına ihtiyacım var."

Artan bezginlikle elini alnına götürdü. "Sana yardım etmemem gerek. Üstelik senin gibi bir çulluğu herhangi bir yere götürmek de istemiyorum."

Şehrazad dudağını ısırıyordu. "Lütfen..."

"En azından kendini savunmayı öğrenene dek. Yeni doğmuş bir sıpa gibisin. Yapabileceğin her şeyi görebiliyorum ki o da aslında hiçbir şey. Aksini söylemek için yorulma hiç." Alaycı alaycı güldü. "Yarın gece yine gel. Basit büyüleri kontrol etmeyi öğrendikten sonra seni teyzeme götüreceğim. Saygı duymadığı birine asla yardım etmez ve gülerek yanından kovar. Tabii öncesinde yakıp küle çevirir." Artan denize dönerek kaşlarını çattı, sonra suya tekme savurarak tuzlu bir bulut kaldırdı.

Ne diyeceğini hâlâ bilemeyen Şehrazad, sinirini zavallı denizden çıkaran çocuğu seyrediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Az önceki nezaketten hayli uzak tavırlarımdan sonra hak etmediğimi biliyorum ama..."

"Ah, merak etme. Onun intikamını almayı planlıyorum." Artan gözucuyla kıza bakıyordu. "Ve ben her zaman istediğimi alırım."

Çocuğun bakışları, Şehrazad'ı ondan yardım istediğine pişman etmişti. Yine onun tehlikeli biri olduğunu hissediyordu. Düşmeden hemen önce gelen his gibi. "Neden... Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

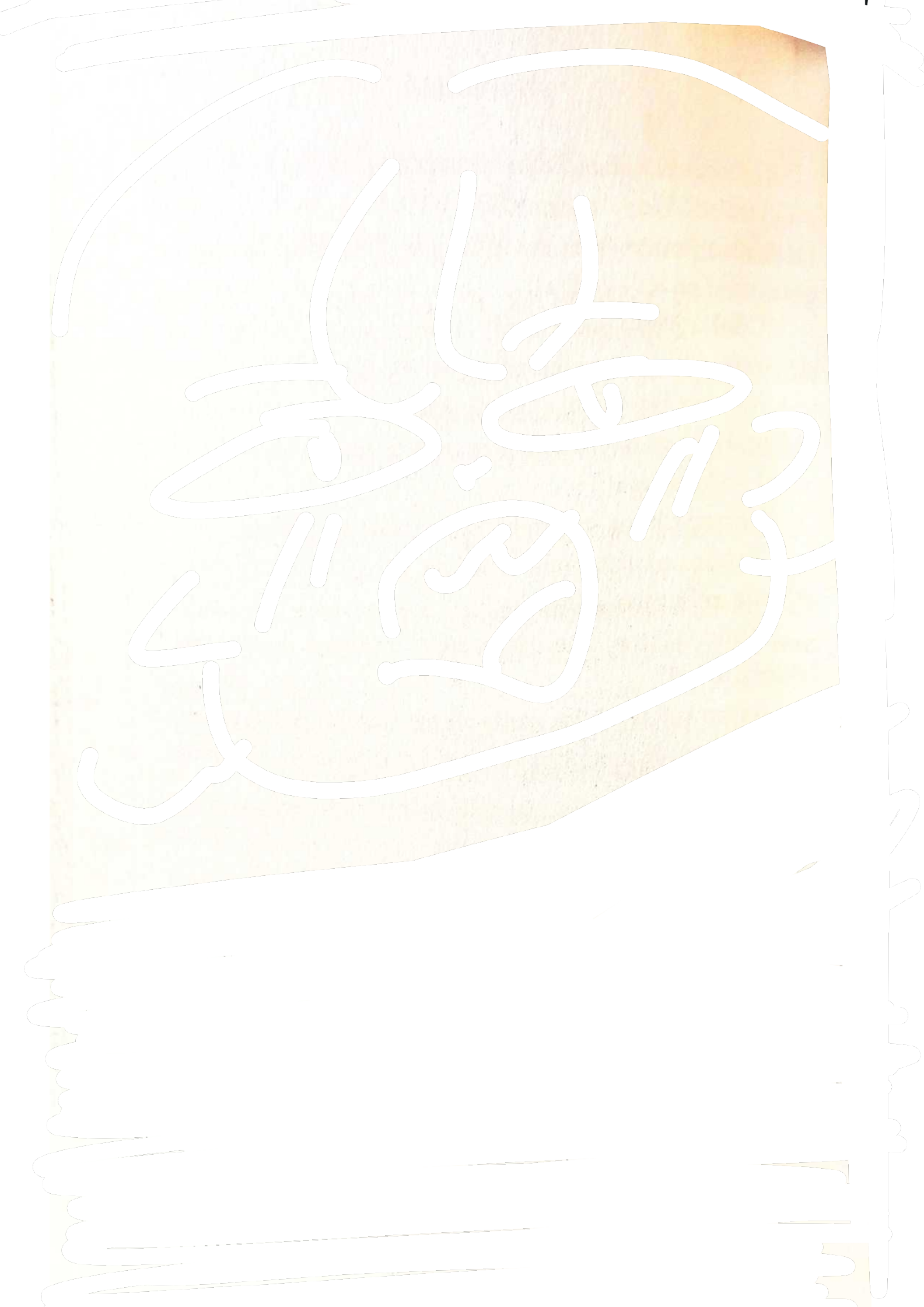
"Çünkü Musa amca istedi ve Musa amca, bana sığınacak bir liman sunmasının karşılığında çok az şey ister." Çocuk keskin ve acı bir ifadeyle dudak büktü. "Merak etme, seninle ilgilenmiyorum. Ben tatlı kızları severim ve sen tatlı falan değil, bencil ve kindarsın."

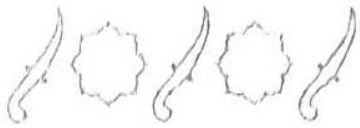
Şehrazad buna şaşırıp itiraz etmeye çalıştı. "Ben..."

"Yanlış anlama, buna sevindim. Bir gün arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyor bu."

"Tanrı aşkına, ben neden *senin* arkadaşın olmak isteyecekmişim ki?"

Artan tuhaf şekilde mutlu bir tebessümle kendini yeniden suya bıraktı. "Çünkü ben de senin kadar bencil ve kindarım."

ÇIKMADIK CANDAN...

Alev topu, karanlıkta süratle ilerleyip kumların arasından geçti.

Tam da yüzüne doğru.

Şehrazad deniyordu.

Gerçekten. Deniyordu.

Ama son anda tek yapabildiği, kendini ayak ucunda duran parıltılı tozun içine atmak olmuştu.

"İşe yaramaz!" Tok bir ses, kırbaç gibi kulaklarında şaklamıştı. "Tam bir zaman kaybısın."

Ondan... nefret ediyorum.

Şehrazad dişlerini sıkarak ellerine aldığı kumları, Artan Timuçin'in kibirli suratına fırlatmak istiyordu.

"Kızdın mı küçük çulluk?" dedi Artan. "Güzel. Ben de kızdım. Bu tapınağa gelip ay ışığıyla geçireceğim geceyi ikinci –yok yok dur– *üçüncü* mahvedişin."

Şehrazad kalkıp ellerindeki kumu temizledi. "Ben olmasam son derece üretken geçecek akşamlarını mahvettiğim için kusura bakma."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Ay beni, senin zavallı büyü denemelerinden daha çok eğlendirirdi çünkü." Alaycı alaycı güldü. "Böylesi bir yetenek... böyle bir saçmalıkla harcanıyor."

Piç!

Şehrazad yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. "Elimde bir ateş topu olsa doğruca bacaklarının arasına gönderirdim ama korkarım yakılacak pek de bir şey bulamaz."

Artan yüksek sesle ve pervasızca gülüyordu. "En azından espri anlayışın bir şeyler vaat ediyor. Gerçi sıska, sinirli kızlar hiç bana göre değil." Sorgulayan gözlerle Şehrazad'a baktı. "Horasan Halifesi seni beğeniyor mu?"

"Tabii ki beğeniyor!"

"Zavallı ahmak." Arkaya doğru eğildi. "Güzellik geçip gider ama baş belalığı bakidir."

"Hah! Sen iyi bilirsin eminim."

Çocuğun elinde bir ateş topu daha belirdi. "Bilmez miyim." Artan, kaşlarını oynatarak sırıtıyordu. "Yerinde olsam dikkat ederdim."

Şehrazad yeniden koşmaya başlayınca Artan homurdandı. "O atasözü doğru, Şehrazad el-Hayzüran: Sadece bizi gerçekten korkutan şeylerden kaçarız!"

"Öyleyse ben ateşten gerçekten korkuyorum, Artan Timuçin!"

Bir homurtu daha. "Bırak korkmayı da bir şeyler yapmaya başla!"

Şehrazad tüm gerginliğine rağmen halıya dokunduğu anda hissettiği o sıcaklığı içinde yaratmaya çalışıyordu.

Ama yapamadı. Bu imkânsızdı.

Yıldızlara uzanmak gibi.

Üst üste iki gecedir deniyordu ve varabildiği tek sonuç, gücün içinden gelmediği, onu etrafındaki şeylerden emdiğiydi.

Şehrazad bunu Artan'a ilk söylediğinde çocuk, başını geri atıp ağzını koca bir yarık gibi açarak gülmüştü. Ardından ona kontrollü ateş topları göndermeye başlamıştı. Şehrazad'ın en azından kendini savunmasını istiyordu.

Onun *dönen ateş toplarını* savuşturmasını istemişti. Ya da önlerine, onlara siper olacak şeyler çıkarmasını.

Sadece isteyerek.

Şimdi, başını aynı şekilde arkaya atarak gülme sırası Şehrazad'daydı.

Artan beklenmedik bir tehlikede olduğunu hissederse bedeninin içgüdüyle hareket edebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden iki gecedir, sahilde çalışmaya devam ediyorlardı. Çocuk ona küçük, ağır ağır dönen ateş çemberleri göndererek başlamış; Şehrazad da panikle kaçmıştı. Ama Artan bunu umursamayarak girdap gibi dönen ölüm küreleri göndermeye devam etmişti ki bunlardan kaçmak kesinlikle daha zordu.

Şehrazad'ın elinde sadece, kendini defalarca kuma attığı için oluşan morluklar vardı.

Artan'da ise giderek yükselen bir öfke.

"Berbat bir öğretmensin," diye bağırdı Şehrazad. "Yöntemin daha baştan sorunluydu zaten!" Ağır adımlarla dalgalara yaklaştı.

"Sorunlu olduğumu söylüyorsan haklısın."

Şehrazad durup soluklanmaya çalıştı. "Bu gecelik bu kadar ders yeter."

"Hiç sanmıyorum."

Çocuğun ses tonu, Şehrazad'ı fazlasıyla rahatsız etti.

Gerçekten de Artan, kızın üzerine doğru yine alevler göndermeye başlamıştı. Açık ellerinden, ardı ardına alev küreleri fırlıyordu.

Şehrazad panikledi. Hepsinden kaçmasına imkân yoktu.

"Kaçma," diye bağırdı Artan. "Onların *senden* kaçmasını sağla. Sağla ki seni teyzeme götürürken bir kuzuyu kurtların arasına atmadığımı bileyim!"

"Yapamıyorum," diye bağırdı Şehrazad, ağzı açık şekilde etrafındaki ateş kürelerine bakarken. Sonra da başka ne yapacağını bilemediğinden suya koşup kendini dalgaların arasına bıraktı. Nefesini tutabildiği kadar tuttuktan sonra ise beline kadar gelen suda hızla yüzeye çıkıp nefes almaya çalıştı...

"Şehrazad!"

Bir tutam saçı gözlerinin önünden çekmesiyle, kendisine doğru gelen son alev topunu görmesi bir oldu.

Tepki verecek vakti yoktu.

Top Şehrazad'a çarptı ve kamisini yakarak karnına değdi.

Bir an hissettiği tek şey şoktu.

Sonra kıyıda duran Artan'ın tuhaf bir dilde bağırdığı duyuldu ve alev topu geri çekilip duman halini alarak gözden kayboldu.

Şehrazad çığlık dahi atamamıştı. Yanık et kokusu, deniz esintisine karışıp burnuna doluyordu. Bir dalga üzerine çarparken dizleri titremeye başladı.

Çıplak tenine değen tuzlu suysa hislerini geri getirmişti.

Istırabını.

Şehrazad çığlık atamadan denize düştü.

"Aptal." Artan onu kollarına alıp köpüklü sulardan kıyıya çekti. "Ahmak seni," diye mırıldandı.

Şehrazad'ın bacaklarındaki titreme, kollarına yayılıyordu. Dişleri birbirine vurmaya başladı.

"Ya-yanıyor." Şehrazad, çocuğun bileğini sıkıyordu. "Cil-cildim. Ya-yanıyor..."

Artan kıyıya diz çöküp Şehrazad'ı kumların üzerine yatırdı. "Tam bir aptalsın."

"Du-du-dur. Ben yapamadım..."

"Senden söz etmiyorum!" Artan başka hiçbir şey söylemeden kızın karnındaki yanık kumaş parçalarını açmaya başladı.

Şehrazad bu kez çığlık atmayı başardı.

"Sus, sus!" Artan, acı dolu bir ifadeyle küpesini çekiştiriyordu. "Kıpırdamadan yat, düzelteceğim. Yemin ederim iyileştireceğim."

Söyledikleri yanlış olsa da yüzü tuhaf şekilde ciddiydi. Çenesi kıpırdamadan duruyor, dudağından geçen yara izi bembeyaz görünüyordu. İki eliyle Şehrazad'ın omuzlarını tutarak titremesini durdurmaya çalışınca Şehrazad tüm vücudunda bir akım hissetti.

Artan'ın koyu gözbebekleri büyüyüp suya bırakılmış birer mürekkep damlasına dönüştü. Sonra elleri, Şehrazad'ın karnına doğru kaydı.

Parmak uçlarında titrek bir ışık belirdi.

Ama bu sıcak bir ışık değildi.

Şehrazad karnında onu çekiştiren soğuk bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Tenini çekiştiren. Ardından etraflarındaki hava da canlı ve asabiymiş gibi, tepeden tırnağa ürperdi.

Artan'ın gözlerindeki mürekkep renk değiştiriyor, açılarak fırtına bulutları gibi bir griye dönüyordu.

Artan acıdan bağırmamak için kendini tutarak yere düştü.

Şehrazad doğrulup karnına bakınca, çirkin ve kırmızı bir iz kaldığını gördü ama beklediği gibi bir yanık yoktu. Acısı ise güneşin altında birkaç gün geçirdikten sonraki yanık acısı kadardı sadece.

Neler olduğunu anlamasıysa uzun sürmedi.

Çünkü Artan Timuçin'in çıplak karnında, tam olarak aynı yerde, kendisindeki gibi bir yanık vardı.

Ama onunki çok daha kötüydü.

Su toplamış, açık yara haline gelmişti.

Şehrazad'da olması gereken açık yaralar.

Artan bir şekilde yarayı kendi vücuduna aktarmıştı.

"Bunu... yapmak zorunda değildin," diye kekeledi, tuzlu sudan dudaklarına yapışan saçların arasından.

Bu oldukça saçma bir laftı. Aşikâr bir laf. Yine de Şehrazad, söylemesi gerektiğini hissetmişti.

Çocuksa tırpanı andıran dudaklarıyla gülümsüyordu. "Rica ederim."

"Teşekkürler," dedi Şehrazad. Hâlâ şaşkındı.

Bir anlık huzursuz sessizliğin ardından tüm vücudu ürperen Artan kumların üzerine yığıldı. "Ancak iş işten geçtikten sonra iyi anlaşmaya başlıyoruz, değil mi?"

"Öyle galiba."

Çocuğun göğsü güçlükle inip kalkıyordu. "Bu alıştırma," artık ikisinde de olan yara izlerini gösteriyordu, "işe yaramıyor."

"Yaramıyor." Şehrazad keyifsiz bir ifadeyle dirseğine dayandı. "Haklısın.

"Çok yazık." Artan düşüncelere dalmış, kıyıda yatmaya devam ediyor, gökyüzüne bakıyordu. "Teyzem seni çiğ çiğ yiyecek."

"Neden... neden beni çiğ çiğ yiyeceğini düşünüyorsun?" diye sordu Şehrazad kekeleyerek. "Ve bunu biliyorsan neden beni ona götürmeyi kabul ettin?"

Bana yardım etmenin esas sebebi ne, Artan Timuçin?

Artan nihayet konuşmaya başlasa da gözlerini yıldızlardan ayırmamıştı.

"Ay'ı Yakalayan Kız'ın hikâyesini bilir misin?"

"Tabii ki. Tüm çocuklar bu hikâyeyi bilir."

"Bildiğin halini anlatsana."

"Neden böyle..."

"Beni eğlendirmek için." Artan yanık karnını gösteriyordu. "Bir kerecik."

Şehrazad'ın kaşları çatıldı. "Sadece bir kere." Sonra o da gözlerini göğe dikti. "Bir zamanlar taş bir kulede yaşayan, etrafında ise her istediğini yapan beyaz ejderhalar olan bir kız varmış. Ballı çörek istese söylemesi yeterliymiş. Uykusu gelse, ejderhalar kanat çırparak göğü karartır; bir kükremeyle Güneş'in yerine Ay'ı koyarlarmış. Kız hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı halde her şeyin daha fazlasını istemeye devam etmiş ama en çok güçlü olmak istiyormuş. Ona göre, ejderhalar dünyanın en güçlü canlılarıymış çünkü kızın her dileğini yerine getirebiliyorlarmış."

Artan derin bir nefes alıp tutunca Şehrazad ne yapacağını bilemeyip sustu.

Ama çocuğun yan gözle baktığını görünce devam etti. "Bir gece, ejderhalarından biri ona uzak bir yerden istediği kalın altın kolyeyi getirince kız ipek kumaşa sinmiş tuhaf kokuyu koklayıp, bu gücü isteyerek yaşamaya daha fazla dayanamayacağına karar vermiş. Artık o gücü elde etmek zorundaymış. Bu yüzden ejderhadan, kendisini onun sihrinin kaynağına götürmesini istemiş. Huzursuzluğu yüzünden okunan ejderha yüzünü dolunaya dönmüş ama kızın umursadığı yokmuş. Ejderhaya, o güce sahip olabilmek için kendisini Ay'a götürmesi için ısrar etmiş ve yıldızların arasında uçmaya başlamışlar. Bu sırada kız, yıldızları toplayarak kendine bir ip yapıyormuş. Sonra, ejderha kükreyerek onu uyardığı halde kız, Ay'ın etrafına yıldızlardan yaptığı ipi fırlatıp her yanı çınlatan sesiyle kahkahalar atmaya başlamış."

Şehrazad durup Artan'a baktı. "Ama güç sahibi pek çok şey gibi, Ay da bir yere hapsolmak istemiyormuş."

Artan gülümsese de bu neşeli bir tebessüm değil, çok daha karanlık ve derin bir şeyin tezahürüydü.

"Ay, gökyüzünde kaymaya başlamış. Ejderhanın sırtından düşen kızsa, yıldızlardan yaptığı ipe tutunarak savruluyormuş. Bağırarak Ay'dan ya isteklerini yerine getirmesini ya da kendisini serbest bırakmasını istemiş ama aldığı cevap, soğuk bir rüzgâr gibi tüylerini ürperten bir cevap olmuş: 'Güçlü olmak istemiyor muydun? Ben de seni gölgem yapacağım. Kayıp yıldızlara hükmeden bir Ay. Ama unutma ki böyle şeylerin bedeli de büyük olur.' Kız tereddütsüzce gülmeye başlamış. 'Bedeller umurumda değil. Dünyada sahip olduğum ne varsa alabilirsin, nasıl olsa böyle bir güce sahip olunca hiçbirine ihtiyacım kalmayacak.' Ay'ın gökte yankılanan sözleri, kardan bile soğukmuş. 'Pekâlâ. Ben de uzun zamandır bana eşlik edecek birinin özlemini çekiyordum zaten.' Ardından yıldız tozlarından bir girdap oluşmuş ve Ay, kızı gölgesi haline getirmiş. Işıktan yoksun, daima Ay'a bağlı bir gölge. Bu gölge ay –yeni ay– yılın yalnızca birkaç gecesinde güç sahibi olabiliyor, onda da kendini asla Ay'dan kurtaramıyormuş."

"Bildiğimiz Ay bu yüzden zaman zaman kayboluyor," diye tamamladı hikâyeyi Artan. "Gölgeleniyor. Tutulma oluyor."

Şehrazad başını salladı. "Daima gerçek Ay'ı takip ediyor."

İkisi de susunca sadece ilerideki dalgaların sesi duyulmaya başlamıştı.

"Neden buradasın, küçük çulluk?" dedi Artan. "Gerçekten baban için mi?"

"Evet." Şehrazad anında cevap verdi.

"Başka bir sebebi yok mu?"

Şehrazad bu defa duraksadı. Elbette buraya gelme sebebi babasıydı ama bir sebebi daha vardı. Gizli kalması gereken bir sebep. "Neden soruyorsun?"

Artan gözlerini ona çevirdi. "Çünkü daha fazlası olduğunu biliyorum. Yıkılmış bir şehrin, savaşın eşiğindeki bir hükümdarlığın hanımı olduğunu biliyorum. Kocanın bir canavar olduğunu da."

Şehrazad bir şey demeden ellerini çıplak karnına götürüp dikkatle yarasına dokunmaya başlayınca sıcak olduğunu hissetti. Ardından, aklına sadece birkaç dakika önce, Artan Timuçin'in yüzündeki tüm o yapmacıklığın kayboluşu geldi.

Gerçek pişmanlığın –daha derin duyguların– aşikâr oluşu.

"Söz konusu Artan'sa, güven biraz ilginç bir mesele haline geliyor. Önce sen ona güven vermezsen, o da sana vermez."

Belki de bu çocuğa biraz güvenmenin vakti gelmişti. "Halid... bir canavar değil. İlgisi bile yok." Gözünde canlanan anılar içini ısıtıyor, kalbini sızlatıyordu.

"Gerçekten mi?" Artan onu daha dikkatli incelemeye başlamıştı. "Nedir o zaman?"

"Neden bu kadar merak ediyorsun?" Gözlerini kıstı. "Neden bana yardım etmeyi kabul ettin, Artan Timuçin?"

Artan hemen cevap vermedi, sonra şöyle dedi: "Az önce anlattığın kız hikâyesi var ya? Benim ailemi anlatıyor."

"Ne?" Şehrazad şaşkınlığını gizlemeye çalışarak ona döndü.

"Beni yanlış anlama ama hikâye saçmalıklarla dolu. Zamanla çok değişmiş. Ama hikâyenin temeli gerçek. Atalarımdan biri, her dileği gerçekleştirebilecek güce sahip olmak için güçlü bir ışık getiriciyi çalmış. Bunun sonucunda, ışık getiricinin yaratıcısı onu kapana kıstırmış. Sonsuza dek kendisine bağlı kalmasını

sağlamış. Boş bir kılıca hapsolmuş güçlü bir cin olarak." Artan'ın yüzünde hem acı dolu hem mutlu bir ifade vardı.

Şehrazad oldukça şaşırmıştı. "Ben..."

"Sana yardım etmeyi neden kabul ettiğimi merak ediyordun. Bunun en büyük sebebi, Musa amcanın böyle istemesi. Ayrıca, atalarımın aptallığı yüzünden de bunu yapmak zorundayım. Benden istenen dilekleri yerine getirmem gerekiyor. Musa amca yıllardır, beni kölesi haline getirecek insanlardan, nankör küçük kızlara altın kolyeler getirmekten başka bir işe yaramayan bir ejderha haline gelmekten koruyor." Acı acı güldü. "Musa Zaragoza, beni ailemin lanetinden koruyor; beni, Parisa, Mas ve diğerlerini hem saklıyor hem de güçlerimizi kontrol etmeyi öğretiyor. Hepimizi burada, Ateş Tapınağı'nda saklıyor. Burada yeteneklerimizi kullanmamız istendiğinde seçme şansı bizim. Sihrimizin kölesi değiliz."

"Ama Musa Efendi neden seni ailenden koruyor ki?"

"Ailem de Ay'ı yakalayan kız kadar güce aç çünkü. Tuhaf bir büyü yapma gücüne sahip canavarlar onlar. Teyzem onları dağdaki bir kalede tutuyor. Ama," Artan üzgün bir ifadeyle duraksadı, "daha önce de hatalar yaptığı oldu. Annem ve babam onun kibrinin kurbanı oldu. Zincirlerinden kurtulmak için kaleden ayrılıp çözüm aramaya başlamışlar ama dünyaya yaydıkları sihrin sonuçları dehşet verici olmuş. Bu yüzden teyzem, uzaklaşmamamı ve söylenenleri yapmamı istiyor. Kime hizmet etmem söylenirse ona hizmet etmemi. Ben de bu nedenle kaçtım." Artan dikkatle Şehrazad'a bakıyordu. "Teyzemin kontrol etme çabası, bir tür kölelik bana göre."

Şehrazad da Artan'a dikkatle bakıyor, aklındaki soruyu sormaya hazırlanıyordu.

"Teyzen... çok mu güçlü?"

Artan alaycı alaycı güldü. "Bir geğirmeyle bu tapınağı yakabilir. Midesindeki gazın küçücük bir kısmı, Horasan'daki her mumu yakmaya yeter."

"Ciddi ol biraz."

"Güçlü," dedi Artan bu kez ciddiyetle. "Ve senin gibi, espriden zerre anlamaz."

Şehrazad karşılık vermeyince bir kez daha, onun aklındaki sesler gibi giderek kuvvetlenen dalgalardan başka bir şey duyulmaz oldu. "Hastaları iyileştirebilir mi?" Dudağını ısırıyordu. "Lanetleri bozabilir mi?"

"Ah." Az önceki esprili halinden eser kalmamıştı. "Şimdi oldu. Lanetlenen sen misin?"

Şehrazad gözlerini kapayıp başını iki yana salladı.

"Eh, lanetlenen kişiyle konuşması gerekir," dedi Artan. "Bir de ne tür bir sihir kullanıldığını bilmesi."

"Ya bilmiyorsak?" diye fısıldadı Şehrazad.

Çocuk ellerini ensesinde bağladı. Bir süre sonra usulca cevap verdi. "Onu getirmen gerek, Şehrazad. Hükümdarını. Teyzemin yardım edip edemeyeceğini o sormalı."

Korkudan Şehrazad'ın kalbi sıkışıyordu. Artan'ın kendisine yardım etmesini istiyor ve bunun da çocuğa gerçeği söylemesini gerektirdiğini biliyor olsa da dile getirilmesini istemiyordu.

"Bazen senden nefret etmemi epey zorlaştırıyorsun," diye mırıldandı Şehrazad.

Artan gözünü yıldızlardan ayırmadan sırıttı. "Biliyorum."

Kumlarda bir ayak sesi duyulana dek, sessizce yıldızları izlemeye devam ettiler.

"Şehrazadcan?" Musa'nın tok sesi karanlıkta yankılanıyordu.

Ayağa kalkan kızın belinde keskin bir acı vardı. "Efendim?"

"Biraz konuşabilir miyiz..." Pelerinine uzandı. "Sana bir şey getirdim."

Musa'nın elinde, boyuna takılması gerektiğini gösteren ince ve koyu renk bir deriye geçirilmiş, avuç büyüklüğünde kare bir yeşim taşı vardı. Cilalanmış yeşil taşın yüzeyi karmaşık sembollerle doluydu.

"Bahsettiğimiz tılsım," dedi Musa sessizce.

Halid'in uykusuzluğunu geçirecek tılsım.

"Çok işe yarar mı emin değilim," diye mırıldandı Musa. "Tekrar söylüyorum, muhtemelen sadece kısa bir süre etkili olacaktır ama az da olsa yardımcı olmak istedim."

Artan yüksek sesle esnedi, Şehrazad ona öfkeyle baktıktan sonra yine önündeki uzun boylu adama döndü. Musa'nın aklar düşmüş siyah kaşları endişeyle çatılmıştı. "Teşekkür ederim Musa Efendi. Bu beklediğimden çok daha fazlası."

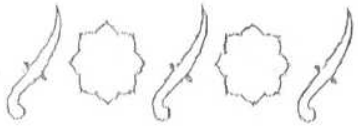
Musa başını sallıyordu. "Lütfen Halid'e, yıllar önce daha güçlü olmadığım için üzgün olduğumu söyle. Onu yalnız bıraktığım için üzgünüm. Ama artık ihtiyacı olursa buradayım." Ardından tılsımı kızın eline koyup yerlere kadar eğildi ve elini alnına götürdü.

Şehrazad ise yeşimin üzerine oyulmuş süslemelere dokunurken kalbine çöken karşı konulmaz ağırlığı görmezden gelmeye çalışıyordu.

Fark etmenin ağırlığı.

Ve emin olmanın heyecanı.

Eve gidiyorum.

FARENİN ÇAĞRISI

Ay, kaymaktaşından yapılmış yarım bir daireye benziyordu. Uzaktaki bulutlarsa kasvetli bir hava yaratıyordu.

Tıpkı, İrsa'nın midesindeki çalkantılar gibi.

Ne yazık ki İrsa ayakları önüne gelen her şeye takıldığı için gizlice bir şeyler yapmakta pek de iyi sayılmazdı.

Şehrazad ise yirmi adım önünde, İrsa'nın kendini bu kadar kötü hissetmese, bu kadar kızmasa kıskanabileceği kadar emin adımlarla gölgeden gölgeye koşuyordu.

Pelerinine daha sıkı sarıldı...

Ve ayağı, bir kez daha çadırın iplerine takıldı.

Şehrazad'ın en sevdiği küfürlerden birini savuran İrsa sandaletini ipten kurtarıp gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Ama ablası ortalarda yoktu.

İrsa bir an bile tereddüt etmeden koşmaya başladı.

Bir sonraki çadırın yanından döndüğü anda gölgelerin arasından çıkan bir el, bileğini yakaladı.

"Niye beni takip ediyorsun?" Bu hem cevap bekleyen bir soru hem de bir suçlamaydı.

İrsa afallamıştı. Şehrazad'ın gözleri, karanlığın içinde alev saçıyordu.

Şaşkınlığını atan İrsa kalp atışlarının ne kadar hızlandığını tüm vücudunun zonklayışından anlayabiliyordu. Ardından da kızgınlığı geldi.

Kolunu Şehrazad'dan kurtardı. "Nereye gidiyorsun?" Öfkesi sözcüklerine yansıyordu.

Şehrazad'ın ağzı açık kaldı.

Kız kardeşinin yoluna çıkmasını beklemediği belliydi.

"Ben..." Sonra sert sert bakmaya başladı. "Önce ben sordum."

"Umurumda bile değil! Nereye gittiğini söyleyeceksin. Hiç akıllanmaz mısın sen? Teymur'la olanlardan sonra böyle tek başına ortadan kaybolmanın tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Anlayamıyorum neden..."

Ablası yalvarır ve sakinleştirmeye çalışır gibi ona uzandı. "İrsa..."

"Hayır!" dedi İrsa. "Destansı bir bahane duymak istemiyorum. Neden ve nereye gittiğini bilmek istiyorum. *Hemen.*"

Şehrazad iç geçirdi. "Keşke peşime takılmak için bu geceyi bulmasaydın, İrsacan." Üzgün gözlerle çöle bakıyordu. "Bu defalık gitmeme izin verir misin? Yarın seni de yanımda götüreceğim, söz veriyorum. Yemin ederim götüreceğim."

"Ben... sana inanmıyorum." Gözleri dolan İrsa hassasiyetine söverek ağlamamaya çalışıyordu. "Sana neden inanayım ki? Bugün babamı görmeye bile gitmedin. Bir kere bile. Öğleden sonra et suyu verirken gözlerini açtığından haberin var mı? Çok kısa sürdü ama seni aradı... ve sen yoktun! Uyuduğunu söylemek zorunda kaldım, Şazi. Tıpkı dün yaptığım gibi. Ve ondan önceki gün."

"Çok üzgünüm." Şehrazad kardeşinin elini tutup sıktı.

"Keyfine göre hareket edip herkesin seni beklemesini isteyemezsin. Yapacak başka işimiz yokmuş, başka hiçbir şey yapamazmışız gibi."

"Biliyorum. Niyetim bu değildi." Şehrazad dudağını ısırıyordu.

"Ama... lütfen bu meseleyi yarın konuşalım olur mu?" Gözleri yeniden çöle dönünce İrsa bir kez daha gözlerinden ateşler saçacak kadar kırıldığını fark etti.

"Git." Kolunu çekti. "Nereye gidip duruyorsan yine oraya git. Buradan önemli olan şey neyse ona."

Ablası bir kez daha uzandı. "Söz veriyorum..."

"Bugünden itibaren sadece tutacağın sözler ver ve güvende ol, Şazi. Lütfen. Kendine dikkat et."

Şehrazad gergin bir ifadeyle duraksadı, sonra dönüp arkasına bile bakmadan karanlıkta kayboldu.

İrsa kamp alanından geçip geri dönerken bileklerine ağırlık bağlanmış gibi hissediyor, her adımı gönülsüzce atıyordu. Sürüklediği ayakları, kumda izler bırakmıştı. Başını kaldırınca kendi çadırının önünde değil, başka bir yerde olduğunu fark etti.

Ne yapıyordu?

İrsa, Rahmeddin Veled'in çadırının önünde, amaçsız bir ahmak gibi duruyordu.

Nedensiz.

Sonra bir karar verdi ve boğazını temizledi.

"Rahim?"

Sesi bir fare gibi çıkıyordu.

İrsa doğrulup bir daha denedi.

"Rahim."

Bir öncekinden daha iyi olsa da hâlâ bir aslan kükremesi olduğu söylenemezdi.

Uzun kollar birden çadırı açınca İrsa olduğu yerde sıçradı.

"Bir şey mi oldu?" Rahim uykulu gözlerini ovuşturuyordu.

Ne olmuştu gerçekten?

İrsa neden buradaydı?

"Ayşe bana bir masal anlattı," dedi pat diye. "Dinlemek ister misin?"

"Ne?" Rahim dağınık saçlarını karıştırıyor, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "İrsa, ciddi olamazsın," dedi. "Saat gecenin bir yarısı."

"Boş ver." Fare geri dönmüş ve gitmeye hazırlanmıştı.

"Dur, bekle," dedi Rahim, onu kolundan tutarak. "Anlat hadi."

İrsa ağırlaşmış gözkapakları ve kapkara kirpikleriyle ona bakıyordu. Rahim her zaman bu kadar... uzun muydu? "Bana... bana bu çölün eskiden deniz olduğunu söyledi." Sesini gürleştirmek için durdu. "Parıldayan sularda dans eden, mükemmel bir güneşin altında yüzen türlü türlü balıklarla doluymuş. Sonra bir gün, huysuz bir balık yüzmekten sıkılıp uçmak istediğine karar vermiş ve Deniz Cadısı'na gitmiş. Deniz Cadısı da ondan, denizin en uzak köşelerinde bulunan tüm beyaz çiçekleri toplayıp kendisine getirmesini istemiş. Çiçeklerin yapraklarından, balığa kanatlar yapacakmış. Küçük balık, Deniz Cadısı'na beyaz çiçeklerle dolu bir kese getirince cadı bir büyü yapmış ve güneş, kapkara bir gölgeyle örtülüvermiş. Hiç bitmeyecek gibi gelen bir gece çökmüş. Deniz kurumuş ve tüm güzel balıklar ortadan kaybolmaya başlamış. Beyaz çiçekten kanatları olan balık hariç. Güneş nihayet yeniden ortaya çıktığında küçük balık kendini o kadar suçlu hissetmiş ki kavurucu sıcaklığa doğru uçup kanatlarını yakarak binlerce parçaya ayırmış. Hâlâ çöle ve kıyılara baktığında kanatların bedelini nasıl ödediğini

görebilirsin. Üstlerine çiçek desenleri kazınmış güzel, beyaz kabuklarda." İrsa hikâyeyi tek nefeste alelacele bitirdi.

Rahim ise sabırla gülümsüyordu.

"Çok iyi bir hikâyeci değilim," diye fısıldadı İrsa. Gözünde kalan bir damla yaş, yanağından süzülüyordu.

Rahim uzanıp gözyaşını sildi.

İrsa ise utanarak geri çekildi.

Buraya gelmek bir hataydı.

Değil mi?

O sırada esen rüzgâr, her yanı keten tohumu yağı kokusuyla kaplamıştı. Bir de... portakal mı kokuyordu?

Rahim uyumadan önce portakal yemiş olmalıydı. Ne kadar... harika.

"Sorun ne, İrsacan?"

"Sürekli beni bırakıp gidiyor," dedi İrsa usulca. "Herkes beni bırakıp gidiyor. Ve ben onun için çok endişeleniyorum. Ama çoğu zaman tek başımayım."

Rahim hiçbir şey söylemeden çadırın önüne oturdu, İrsa'ya da yanına gelmesini işaret etti.

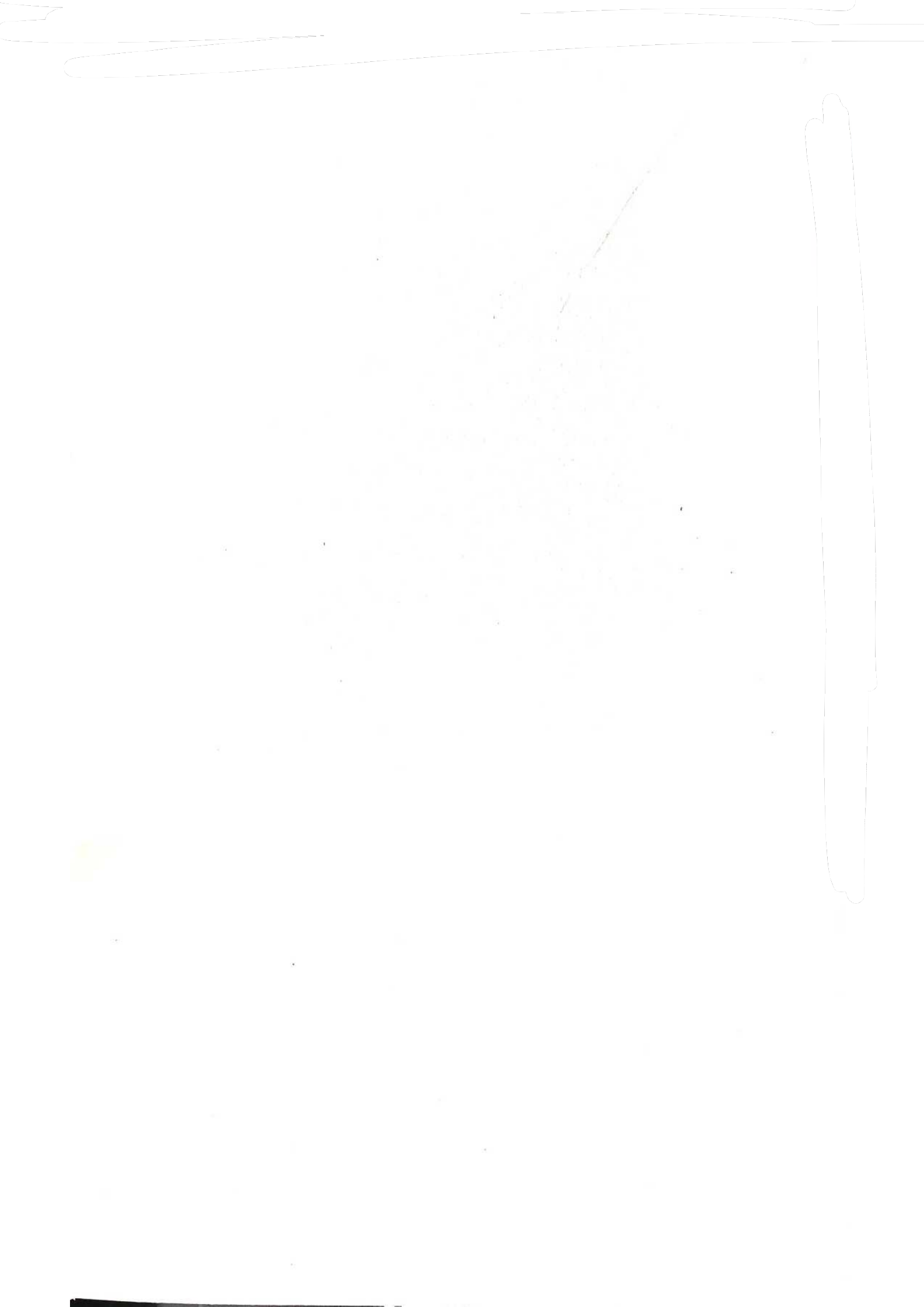
Kız dizlerini göğsüne çekerek oturdu.

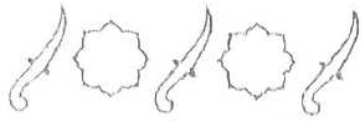
Rahim gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

"Artık yalnız değilsin."

İrsa gülümseyerek başını onun omzuna yasladı.

Ve bu ona yetti.

MÜKEMMEL DENGE

Rey kapıları ufukta göründüğü sırada yağmur yağmaya başlamıştı. İri, ağır damlalar Şehrazad'ın omuzlarına ve sihirli halının köşelerine düşüyordu.

Şehrazad bulutlara yükseldiği anda, yaklaşan fırtınayı sezmişti. Metalik kokuyu getiren rüzgâr bukleleriyle oynuyordu...

Onu bir at gibi dehliyordu sanki.

Vücudunun her yanına hızla kan pompalanıyordu.

Halid.

Şehrin kapılarına yaklaşırken çıkan rüzgâr halıyı yükseltti, kızı ise nöbetçilere göstermeden meşalelerle aydınlatılan mazgalların üzerinden geçirdi.

Uyuyan şehir, Şehrazad'ın hatırladığı gibiydi...

Ama bir yandan da farklıydı.

Horasan'ın mücevherinin bazı kısımları koca bir yumrukla ezilmişe benziyordu. Diğer yerlerse tanınmayacak kadar yanmıştı. Birkaç saniye boyunca Şehrazad, kalbinin umutsuzlukla dolduğunu hissetti.

Ama alçaldığında umut belirtileri görünmeye başlamıştı.

Yeni yontulmuş granitler, eskilere nazaran açık olan renkleriyle hemen kendilerini belli ediyordu. Yeni kesilmiş odun-

ların kokusu her yanı sarıyor, düzenli inşaat malzemeleri göze çarpıyor, yanık kokusu mide bulandırıyordu.

Rey her şey olabilirdi ama kaderine terk edilmediği ortadaydı.

Yarısı harabeydi.

Yarısı ise yeni doğmuş bir şehir.

Şehrazad silkinip o çaresizlik hissinden kurtulmaya çalıştı. Rey halkı kuyruğunu kıstırıp kaçmamıştı.

Halid de öyle.

Şehrazad halıyı yükseltip yazın ilk yağmurunda parıldayan mermer ve granitlerden yapılmış yıkık dökük saraya yöneldi.

Evi bellediği saraya.

O sırada aklına onlarca soru üşüştü.

Halid de en az benim kadar inatçıdır. Ya Artan'a ya da Artan'ın ailesine güvenmeyi reddederse?

Ya yardım tekliflerini geri çevirirse? Bu lanetle yaşamaya devam etmeyi seçerse ne olacak?

Ardından kendine bile sormaya cesaret edemediği o en bencil soru geldi:

Ya Rey'den ayrıldığım için bana kızgınsa?

Ona tek kelime bile etmeden gittiğim için?

İri yağmur damlaları küçülüp uzamış ve sayıca artmıştı. Ardından bulutlar bir anda patladı ve şehri bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmura boğdu. Su damlaları çatlamış topraklara ve taşlara değdikçe, etrafı bir sis tabakası sarmaya başladı.

Şehrazad, Halid'in ön odasının balkonuna indi.

Kulaklarını zonklatacak kadar hızlı atan kalbiyle bir süre sessizce durdu. Aynı anda her türlü duyguyu hissediyor, sıcak yaz esintisine rağmen tüm vücudu titriyordu.

Halid çok yakınındaydı. Neredeyse dokunabileceği kadar.

Ama Şehrazad önündeki paravanları açıp içeri girmeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Onu terk etmişti. Amacı Halid'i, aşklarını korumak olsa bile onu bir başına bırakıp gitmişti. Ve bunu, ona haber bile vermeden yapmıştı.

Halid'in sorumluluklarından kaçmadığını, şehrin üzerinde uçarken fark etmişti. Rey'in yenilenme aşamalarından, Halid'in tüm yeteneğini ortaya koyduğu anlaşılabiliyordu. Akıllıca mühendisliğinden ve detaylara önem verişinden.

Her yerde Halid vardı. Bunu başka kimse görmese bile Şehrazad görebiliyordu.

Alev alev yanan bir şehri, arkasına bile bakmadan bırakıp giden Şehrazad'dı. Sevdiği genci, korkunç bir yükle baş başa bırakıp giden de.

Şimdi Halid ona ihanetini hissettiren gözlerle mi bakacaktı? Yargılayan gözlerle?

Yoksa eskisi gibi mi?

Sadece onu gören gözleriyle mi?

Güzel kokulu yağmur, iliklerine kadar ıslanan Şehrazad'ın saçlarından damlıyordu. Kamizi bedenine yapışmış, lacivert kuşağı ise sandaletli ayaklarının yanından, yerdeki oniks taşlara sürtünmeye başlamıştı.

Balkonda korkarak ne kadar vakit geçirdiğini merak etti.

Yeterince.

Doğrulup içeri girmeye hazırlandı...

Ama aynı anda paravanlar açıldı.

Şehrazad olduğu yerde kaldı. Başını kaldırıp bakamıyordu.

Karşısındakinin Halid olduğunu görmese de sezmişti.

Her zaman olduğu gibi. Hep olacağı gibi. Bir gülün güneşi hissetmesi gibi.

Dizleri titremeye, vücudu tepeden tırnağa ürpermeye başladı.

"Şehrazad?"

Alçak, gösterişsiz, kime ait olduğu aşikâr bir ses. Şehrazad, kocasıyla göz göze geldiği anda etrafındaki her şey yok olmuştu sanki. Yağmur bile bir an durmuş gibiydi.

Zamanın içinde asılı kalan bir an. Bir balkonda duran bir çift, kehribar rengi göz.

Artık korku, endişe, yargılama yoktu.

Dizleri artık titremiyor, kalbi yerinden çıkacak gibi atmıyordu.

O mükemmel denge anında Şehrazad anladı. Bu huzur... Bu kendi kendine dinen endişeler...

Hepsinin sebebi, Halid ve Şehrazad'ın bir elmanın iki yarısı olmasıydı. Ne Halid ona ne de o Halid'e aitti. Mesele hiçbir zaman birine ait olmak olmamıştı.

Onlar birbirlerine aitti.

Şehrazad başını kaldırıp kocasına doğru yürüdü.

Halid ise gözünü bile kırpmadan onu izliyordu.

"Şazi."

"Evet." Şehrazad'ın sesi oldukça güçlü ve keskindi. Tıpkı hisleri gibi.

Halid'in gözleri küçüldükçe küçüldü. Gördüklerine inanamıyor gibi. Gerçeği hak etmiyor gibi. Bu öyle tanıdık bir tavırdı ki Şehrazad kendini kocasının kollarına atmak istedi.

Ama o sırılsıklamken Halid yine jilet gibi görünüyordu. Siyah saçları kusursuz, keskin yüz hatları ise bir şahini andırır gibiydi. Delici fakat çekici derecede mesafeli. İstese, bir insanı tek bakışta çözebilirmiş gibi. Üzerindeki kaliteli giysiler, tecrübeli bir savaşçıya ait olduğu belli olan vücuduna mükemmel oturuyordu.

Halid'in gözleri, erimiş birer altın damlası gibiydi ve konuşmak için kelimelere ihtiyaçları yoktu.

Şehrazad ıslak buklelerini kenara çekince yere daha çok su damladı.

"Özür dilerim!" Burnu kırışmıştı. "Bu çok..."

Halid anında Şehrazad'ı kendine doğru çekti ve elini saçlarına daldırdı. Şehrazad, kocasının kalp atışlarını yüzünde hissedebiliyordu ki o anda başka bir zaman göstergesine ihtiyacı da yoktu.

Hızla nefes verip havayı daha derinden çekti içine. Halid'in kokusunu. O sandal ağacı ve güneş ışığı karışımını. Parmakları halifenin vücudunda geziniyor, kendilerine yeni anılar biriktiriyordu sanki. Usta bir silahşorun elleri. En büyük aşkının dudakları. Bir hükümdarın kalbi.

"Halid."

Bu sarılmanın ardından, Şehrazad Halid'in mesafesini dikkatle koruduğunu fark etti.

Ve buna kızsa da sebebini anlayabiliyordu.

Amacı Şehrazad'ı cezalandırmak değil, korumaktı. Şehrazad, kocasını bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordu ve henüz, neden geldiğini ona söylememişti.

Belki de konuşmak *daha* önemliydi.

Şimdilik.

Halid, Şehrazad'ın sihirli halı hikâyesini, kullanmayı henüz tam anlamıyla öğrenmediği tuhaf gücünü dinlerken sert kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Ama ilk anda oluşan bu yüz ifadesi dışında konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Sonra Şehrazad'a üstünü değiştirmesi için yeni kıyafetler vererek arkasını dönüp karısının giyinmesini bekledi ki bu oldukça sinir bozucuydu.

Şehrazad arsız yorumlarını içine atmak zorunda kalmıştı.

Sonuçta *evliydiler.*

Ama ne yazık ki, Şehrazad bunun da nedenini anlayabiliyordu.

Halid bu kez de kendini korumaya çalışmıştı.

Bu yüzden sözlü bir tepki vermek yerine biraz daha dolaylı bir yaklaşım seçerek Halid'in verdiği bol, keten kamizi giydi... ama sadece o kamizi. Zaten şalvar fazlasıyla büyüktü çünkü ikisi de erkek kıyafetleriydi. Dolayısıyla Şehrazad'ın neredeyse dizlerine kadar gelen kamiz, yeteri kadar yeri örtüyordu.

Münasip olacak kadar.

Şimdilik.

Şehrazad suratında da uygunsuz bir tebessüm olduğunu fark etmişti.

O sırada arkasını dönen Halid'in yeniden kaşları çatıldı.

Ve uzun uzun iç geçirdi.

"Bir sorun mu var?" Şehrazad beceremese de masum görünmeye çalışmıştı. Sonra bacaklarını altına alarak yatağın kenarına oturdu.

"*Sorun* kelimesi pek doğru değil." Halid'in çıkışı sertti ama ardında biraz alaycılık barındırıyordu.

Loş odasında, dumana çizilmiş bir gölge gibi süzülerek gezinmeye başladı. Şehrazad avının peşindeki yırtıcılara benzediğini düşünerek onu izliyordu.

Abanoz masasının arkasından aldığı koltuğu yatağın karşısına koyan Halid aralarında mesafe bırakarak oturdu...

Şehrazad'ın gözünden kaçmayacak bir mesafe.

Buna kızmıştı. "Bu kadarı biraz fazla olmuyor mu sence de?"

"Düşünürsek hayır. Bence az bile." Halid oldukça odaklanmış görünen gözlerini kırpmadan oturuyordu.

Hayır. Şehrazad değildi av peşinde olan. Artık durum değişmişti.

Pekâlâ o zaman.

Öfkeyle ayağa kalktı. "Gerçekten ben..."

"Şazi." Halid elini kaldırıp onu durdurdu. "Sen... burada... kalmaman gerek."

Şehrazad, kocasının konuşmakta zorlandığını hiç görmemişti.

"Ben... kalmayacağım zaten."

Halid fildişi ipeklerin arasına gömülüp başını salladı.

"Ama sonunda burada kalabilmek tek arzum." Şehrazad amirane bir tavırla başını kaldırdı. "Hatta niyetim, kalmaktan da fazlası. Burada kök salmak, serpilmek istiyorum. Laneti bozduktan sonra tabii." Söylediklerinin tüm odaya yayılmasını bekledi. Duvarların kalkıp ona meydan okumasını bekler gibi.

Yukarıda duran kafesli lambanın loş ışığı bile, Halid'in yüzünün yumuşadığını görmek için yeterliydi. "Bu laneti kaldırmanın mümkün olduğunu düşünseydim..."

"Olabilir," dedi Şehrazad hemen. "Ama bana güvenmen gerek. Ve söyleyeceklerim için bana kızmaman."

"Sana güveniyorum zaten."

"Ama kızacak mısın?"

Halid bir şey söylemedi, sadece gözlerini belli belirsiz kıstı.

Seçeneklerini gözden geçirdiği ya da bir strateji oluşturduğu belliydi.

Bazı şeyler hiç değişmiyor.

"Berbat bir öfken olduğunu bilmen lazım," dedi Şehrazad sitem edercesine.

Halid'in dudakları hafif bir tebessümle büküldü. "Sizin gibi, hanımım."

"Burada *benim* kusurlarımı tartışmıyoruz," dedi Şehrazad kızarak. "Ben lafımı bitirene dek kızmayacağına söz ver."

Halife hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Halid?"

Bu kez başını bir kez sallamakla yetindi.

"Musa Zaragoza'yı görmek için Ateş Tapınağı'na gittim."

Halid kaskatı kesildi. Şehrazad onun şimdiden itiraz etmeye hazırlandığını görebildiğinden hızla devam etmeye karar verdi.

"Annenle ilgili olay yüzünden ona kızgın olduğunu biliyorum. Ona... yardım edemediği için. Ama şimdi yardım etmek istiyor ve beni bilgilendiren ve buraya kadar görünmeden gelmemi sağlayan o."

"Sana yardım ettiği için minnettarım, Şehrazad. Hem de çok."

Ama ses tonu hiç de öyle söylemiyordu. Şehrazad'ın adını telaffuz ettiği an dışında tüm sözcükleri, ağzından öylesine çıkmış gibiydi. Soğuk ve göstermelik.

Kocasının Musa'yı affedemediğini görüp hayal kırıklığına uğrayan Şehrazad ona sert gözlerle baktı, Halid de bir süre aynı şekilde karşılık verdikten sonra pes edercesine oflayarak devam etmesini bekledi.

"Onun Ateş Tapınağı'ndaki öğrencilerinden birinin, güçlü bir büyücü olan bir akrabası var ve kadın, bize laneti ortadan kaldırmanın yolunu gösterebilirmiş."

Halid kararlı bir duruşla anında cevap verdi: "Böyle büyülerin muhakkak bir bedeli olur ve ben öyle bir bedel ödemek istemiyorum."

"Lütfen." Şehrazad doğrulunca ıslak saçları omzuna döküldü. "En azından benimle gelip o bedelin ne olduğunu öğren."

"Hayır." Halid'in kararı kesindi.

Ama Şehrazad böyle geçiştirilmek istemiyordu. "Halid..."

"Bu insanları tanımıyorum, dolayısıyla onlara güvenemem."

"Bana güvendiğini söyledin ama."

"Sana tamamen güveniyorum ama Musa Zaragoza'ya ya da sözde öğrencisine hayatımı teslim etmek büyük ahmaklık olur," dedi Halid sertçe. "Senin hayatını teslim etmekse iki katı ahmaklık."

"Bu kadar inatçı olmaktan vazgeç artık!" Şehrazad çıplak ayaklarını oniks zemine vurdu. "Beni yalvartma çünkü bunu yapmam. Kendimi kaybeder ya da ağlarım. Ve istediği şeyi almak için ağlayanlardan hep nefret etmişimdir. Ama beni buna zorlarsan Halid bin el-Reşid, yaparım. Ayrıca çok da *güzel* ağlıyorum." Şehrazad kollarını kavuşturup dudaklarını büzdü.

Halid'in dudaklarıysa hafifçe kıvrıldı. "Hiç de güzel ağlamıyorsun."

"Yalancı!"

"Yalan söylemiyorum." Şehrazad'ın gözlerine bakıyordu. "Nadiren yalan söylerim."

Şehrazad uzun zamandır bundan şüpheleniyordu ama Halid'i sıkıştırmaktan geri duramadı. "Bana hiç yalan söylemedin mi?"

Halid duraksadı. "Sadece bir defa söyledim."

"Öyle mi?" Şehrazad'ın ince kaşlarından biri kalktı. "Ne zaman peki?"

"Çarşıda. Bana son gördüğüm rüyayı hatırlayıp hatırlamadığımı sormuştun, ben de hatırlamadığımı söylemiştim."

"Ama hatırlıyor muydun?"

Halid başını salladı.

Şehrazad dikkatle derin bir nefes aldı. Meseleyi daha fazla irdelemenin akıllıca olup olmadığını kestirmeye çalışıyordu. "Bana rüyanın neyle ilgili olduğunu söyler misin?"

"O zamanlar bu bir rüyadan ziyade, tekrar tekrar gördüğüm bir kâbus gibiydi." Halid bir süre ona baktı. "Odamda, bir kızın yanında uyuduğumu görüyordum. Ama yüzünü ya da onunla ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Tek bildiğim, neler hissettiğimdi."

"Ne hissediyordun?"

"Huzuru bulmuş gibi." Bakışları artık daha derindi.

Daha delici.

"Ya." Şehrazad gözlerini kaçırıp kızardığını gizlemek için kamizin kollarını yüzüne doğru çekti.

O gece çarşıda yalan söyledi çünkü rüyanın benimle ilgili olduğunu düşünüyordu.

"O rüyayı en son sen saraya gelmeden önceki gece görmüştüm," dedi. "Gayet iyi hatırlıyorum çünkü birden uyanıp... o anda orada olmayan bir şeyi aramıştım." Gözleri kaymaktaşı duvara kayan Halid kendi düşüncelerinde kayboldu.

Oldukça iyi bildiği bir çöplükte. Şehrazad'ın, bir daha hiç görmemeyi umduğu bir çöplükte.

Şehrazad kendinden emin adımlarla ona doğru yürüdü.

"Aradığın huzur burada," diye fısıldadı. "Savaş bunun için. Ben de senin yanında olacağım ve ne gerekirse yapacağım." Kamizin kollarını tutuyordu. "Çöldeyken her sabah uyanıp hayatıma devam etsem de bunun yaşamak değil, öylesine var olmak olduğunu biliyordum. Ama ben yaşamak istiyorum ve ancak *sende* yaşayabilirim."

Halid anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu...

Şehrazad'ın kalbini isyana sürükleyen gözlerle.

"Beni dinlerken oluşan sessizliği özlemişim," dedi Şehrazad, minik bir tebessümle. "Kimse beni senin gibi dinlemiyor."

Halid onun ne demek istediğini anlayamamış gibiydi.

"Sen konuşmak için sıranı beklemiyorsun," dedi Şehrazad. "Gerçekten dinliyorsun."

"Sadece seninleyken böyle," dedi Halid nazikçe.

Şehrazad bunu duyunca elini ona doğru uzattı ama tam alnına yaklaşmışken, izin ister gibi durdu. Halid eğilip onun ipeği andıran siyah saçlarını okşamasına izin verdi. Ardından, Şehrazad'ı dizlerinden tutarak kendine doğru çekti.

"Benimle birlikte savaş," dedi Şehrazad.

Ondan cevap gelmeyince Halid'i saçlarından çekerek yüzüne bakmaya zorladı. "Ben etrafımda sevdiğim insanlarla birlikte, güvenli ve mutlu bir hayat istiyorum. Sen?"

"Ben de... coşkulu bir yaşam istiyorum."

"Başka?"

"Aldığım her nefesin tadını çıkarmak." Halid elini Şehrazad'ın bacağında gezdirince genç kadının tüm vücudu alev aldı.

"Başka?" diye sordu titrek bir sesle.

"Her gece senin yanında uyumak."

Şehrazad iki eliyle Halid'in yüzünü tuttu.

"Öyleyse savaş bunun için."

Halid'in kontrollü havası dağıldı. Birden ayağa kalkarak Şehrazad'ı kendine çekti.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu Şehrazad, Halid'in elleri yukarı doğru çıkarken.

Halid başını salladı.

Ve onu iyice kendine çekip dudaklarına yapıştı. Dili, Şehrazad'ın dudaklarını aralıyordu. Yatağa doğru yürüyüp iç içe

geçen bedenlerini ipek örtülerin üzerine bırakırken Şehrazad onun adını fısıldıyordu.

Şehrazad her seferinde büyüleneceğini biliyordu...

Her bakışının, her fısıltısının, her nefesinin arkasındaki o kusursuz farkındalıktan.

Halid'in sözcükleri, gazyağına atılan bir kibrit; dokunuşu ise yangın gibiydi.

Şehrazad üzerindeki kamizi çıkarırken Halid dizlerinin üzerinde doğrulup aynı şeyi yaptı ve karısına baktı...

Sonra bir anda her şey aniden durdu.

Halid dişlerini ve yumruklarını sıkıyordu.

Öfkeyle.

Öfkeden de fazlasıyla.

Yüzündeki ifade, hiddetin tanımı olarak kitaplara geçebilirdi. Sessiz ve her şeyi yakan cinsten. En kötüsü de böyle sessiz olmasıydı.

Halid'in, vücuduna baktığını görünce Şehrazad neler olduğunu anladı.

Morluklar ve yanık izi.

"Halid..."

"Bunu sana kim yaptı?" Sesi oldukça yumuşaktı. İnsanı öldürecek kadar.

Sesindeki acımasızlık ve eminlik, Şehrazad'ı ürpertmeye yetiyordu.

Sakın unutma: Halid affetmeyi bilmez.

Ona göre, şiddet şiddeti doğurur. Her zaman da böyle olacaktır.

"Yapma," dedi Şehrazad usulca. "Bu anı öfkenle mahvetme. Canım yanmıyor. O yaralar da benim hatam. Seve seve tekrar alabileceğim yaralar çünkü beni daha güçlü kılıyorlar. Beni sana onlar getirdi."

"Şehrazad..."

Şehrazad köprücükkemiğindeki ize dokunmak için kocasına doğru uzandı. Çenesindeki o soluk morluğa. Ardından parmaklarını, ellerindeki en yeni yaralarda gezdirdi. Avucundaki kesik hâlâ iyileşmemiş gibi görünüyordu.

"Ben de senin yaralarından nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ama kadın için de, erkek için de ten, tendir. Acı da acı. Benim yaralarıma, benim seninkilere üzüldüğümden daha fazla üzülme. Ve emin ol, bir gün biri bana haksızlık ederse, ilk bilen sen olacaksın." Halid'in yaralı avucunu öptü. "Ve *ikimiz* o haksızlığı düzeltirken, ben de senin yanında olacağım."

Halid'in elini tutup kendi karnındaki yaraya koydu. "Gerçekten acımıyor." Yüzünde neredeyse dalga geçer gibi bir sırıtış vardı.

Halid kaşlarını çattı. "Yalancı."

Şehrazad onu yatağa itti.

Saçları boynuna dolanırken Halid'in üzerine eğiliyordu. "Güllere düşkün olabilirim ama bu hassas bir çiçek olduğum anlamına gelmiyor."

"Evet." Halid'in ağzı hafifçe aralanmıştı. "Değilsin."

"Gülleri neden seviyorum biliyor musun?" Şehrazad, Halid'in kuşağını, bilerek ağır ağır çözüyordu. "Güzellikleri ve kokularına hep hayran olmuşumdur ama..."

"Esas sebep dikenleri." Şehrazad dokundukça Halid'in vücudu kasılıyordu. "Çünkü aslında ilk anda görünenden çok daha fazla dikenleri var."

Ellerini kocasının belinde gezdirirken gülümsüyordu. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

Halid kesik bir nefes aldı. "Evet." Sonra başparmağını, Şehrazad'ın altdudağında gezdirdi. "Peki, sen benim hayatımı bin kat güzelleştirdiğini biliyor musun?"

"Evet." Şehrazad'ın boğazı kurumuştu. "Biliyorum."

Halid'in gözleri, Şehrazad'ın boynundaki ipteydi. Uzanıp ipe asılı yüzüğe dokundu.

"Artık elime takamıyorum," dedi Şehrazad. "Ama bırakmayı da..."

Halid kolyesinden tutup çektiği Şehrazad'ı sessizce öptü.

Çok geçmeden dudakları bir ritim tutturdu. Bedenleri de aynı şeyi yapmak üzere buluşmuş gibiydi.

O mükemmel denge anını arayarak.

Her şeyi bir arada tutan o anı.

O an kendilerinden başka hiçbir şey düşünmüyorlardı çünkü artık acı yoktu. Yara izleri yoktu. Ve lanet geçmişte kalmış bir anı gibi geliyordu.

Önemli olan tek şey karşılarındaydı işte. Orada, o anda.

"Seni seviyorum," dedi Şehrazad soluk soluğa. "Sen benim her şeyimsin."

"Sen de benim geleceğimsin."

O an, zamanın ötesindeydiler.

O an, Şehrazad'ın bedenini Halid'inkinden ayırt etmek imkânsızdı.

"Geç oldu," dedi Halid. "Uyuman gerek."

"Ne saçmalıyorsun? Bir şey yapmıyorum ki."

"Gülmeyi bırak da uyu."

"Güldüğümü nereden biliyorsun? Bana bakmıyorsun bile."

"Hissedebiliyorum, Şazi."

Şehrazad'ın sıcak kahkahası Halid'in içine işliyor ve ruhunun en soğuk köşelerini bile ısıtmayı başarıyordu.

Halid gözlerini kapamış yüzüstü yatarken bir işkence haline gelen baş ağrısından kurtulmaya çalışıyordu. Ağrının onu şu anda rahatsız etmeye karar vermesiyse, bitmek bilmez şanssızlığının kanıtı gibiydi.

Ya da belki, kaderin çarpık espri anlayışının.

Etraflarındaki minderler hışırdarken Şehrazad küçük bedenini Halid'in sırtına yasladı. O da karısının yanaklarının, kürekkemiklerinin arasında olduğunu hissedebiliyordu. Ardından, Şehrazad tüy kadar hafif dokunuşlarla Halid'in kollarından boynuna doğru çıktı.

"Durmamı ister misin?" diye sordu onu rahatlatma çabasının işe yaramadığını fark edince.

"Hayır."

"*Ne* istersin peki?" Hınzırlığı ses tonuna yansımıştı.

Halid bir süre, karısının sözcüklerinin aklına getirdiği görüntülerden kurtulmaya çalışarak düşündü. "Bir hikâye olabilir." Başı zonklamaya devam ettiği halde gülümsüyordu.

"Herhangi bir hikâye mi?"

Halife gözlerini açmadan başını salladı.

Şehrazad fısıldamak için kocasının kulağına eğildi. "Genç bir adam, ormanda dolaşırken ağzından bal damlayan bir kumruya rastlamış. Kuşun tatlı tatlı ötüşünü dinlemek için durmuş ama kumru şarkı söylemeyi bırakıp *konuşmaya* başlayınca büyülenmiş."

Şehrazad, Halid'in uyanmak istemediği bir rüya gibiydi.

Halid onun yine gülümsediğini anladı. "Kumru demiş ki, 'Zevkli birine benziyorsun, genç adam! Ben de sana bir sır vermek istiyorum. Bu yoldan gidersen, tahta kollu, cilalı, kırmızı bir kapı göreceksin. Onun önünde, Ağlayan Adamlar kabilesi

olacak. Onlara neden ağladıklarını sormadan kapıdan geçersen, hayal bile edemeyeceğin zenginliklere ulaşacaksın!' Genç adam, konuşan bir kumruyla karşılaştığı ve hayallerinin ötesinde bir zenginliğin vaat edildiğini duyduğu için öylesine şaşkınmış ki hemen kumrunun söylediğini yaparak ormana dalmış."

"Ah şu gençlik cehaleti," diye mırıldandı Halid.

Şehrazad gülünce sesi, Halid'in omurgasında yankılandı. "Genç adam, tıpkı kumrunun söylediği gibi, bir süre sonra bir açıklığın ortasında kırmızı cilalı bir kapı görmüş. Kapının tahta bir kolu, önünde de Ağlayan Adamlar kabilesi varmış. Genç adam Ağlayan Adamlar'ı görmezden gelerek kapıya yönelmiş ve kola bastırıp içeri girmiş. Önünde asma bir bahçe duruyormuş ama bu bahçede çiçek ya da meyveler değil, parlak mücevherler varmış. Elma bahçesi yerine bir zümrüt korusu. Kırmızı meyveler yerine başparmak boyunda yakutlar. Portakallar yerine parlak sarı yeşimler.

Sümbüllerin yerini parıldayan ametistler almış. Yasemin dallarındaysa elmaslar, inciler ışıldıyormuş. Genç adam ceplerini bu mücevherler, meyveler ve değerli çiçeklerle doldururken öyle mutluymuş ki, gülmekten karnına ağrı girmiş."

Parmaklarını Halid'in parmaklarına kenetledi. "Asma bahçede dolaşmayı bitirdikten sonra, kristal bir denize bakan güzel bir köye gelmiş. Burada bulabildiği en göz kamaştırıcı evi anında satın almış. Köyün tamamını gezdikten sonra karşısına yine tahta kollu, cilalı bir başka kapı çıkmış. Genç adam bunu da açınca büyük bir şehrin pazarında bulmuş kendini. Etraf alışveriş yapanların gürültüsü ve enfes yiyeceklerin kokusuyla doluymuş. Adam kısa sürede epeyce altın almış. Elindeki mücevherler eşsiz, adamın ticaret yeteneği ise kusursuz olduğundan başını nereye çevirse şansı yaver gidiyormuş! Tahta kollu bir kapı daha

bulunca ondan da geçmiş ve daha önce hiç görmediği kadar güzel, genç bir kadınla karşılaşmış. El ele, yemyeşil vadiler ve parıldayan nehirlerle dolu büyüleyici manzarada yürümeye koyulmuşlar. Genç adam asla arkasına bakmamış. Daima ileri, daima bir sonraki kapıya gitmiş.

"Yıllar yıllar sonra, genç adam artık genç sayılmayacak yaşlardayken karşısına tahta kollu bir kapı daha çıkmış ve adam hiç tereddüt etmeden, nereye açıldığını umursamadan kapıdan geçmiş."

Odada Şehrazad ve Halid'in nefeslerinden başka ses yoktu.

Şehrazad'ın sesi hüzünlü bir tona büründü. "Kendisini bir ormanda dolaşırken bulmuş ve oldukça tanıdık gelen bir açıklığa çıkmış. Etrafında, Ağlayan Adamlar kabilesi varmış ve önündeki cilalı kapının kolu falan yokmuş. O anda, artık o kadar da genç olmayan adam her şeyi anlamış. Ve kabileye katılıp... ağlamaya başlamış."

Bir süre aralarında sessizlik oldu. "Neden bu hikâyeyi seçtin?" diye sordu sonunda Halid.

Bir sessizlik daha. "Bazen... çok şey istediğimi düşünüyorum," dedi Şehrazad.

"Böyle bir şey mümkün değil çünkü sen istediğin her şeyi, hatta fazlasını hak ediyorsun."

Şehrazad başını Halid'in omzuna yaslayınca kocası irkildi.

"O kadar mı acıyor?" Ne kadar endişelendiği her halinden belli oluyordu.

Halid, Şehrazad'ı endişelendirmemek için yalan söylemesi gerektiğini kendisine hatırlatsa da bunu saçma buldu. Ona göre yalanlar, neredeyse hiçbir zaman amaçlarına hizmet etmez ve daha fazla yalan söylemeye sebep olmak dışında bir şeye yaramazdı.

"Evet," dedi. "Ama ölmem."

"Bende işine yarayabilecek bir şey var." Şehrazad, Halid'in sırtına davetkâr bir öpücük kondurdu.

Halid başındaki işkenceye rağmen teklifi değerlendirmeye karar verdi. Şehrazad'ın koyu renk saçları, Halid'in omuzlarına dökülen ışıltılı bir perde gibiydi. Her buklede yağmur kokusu vardı. Halid o anda bile, Şehrazad'ın boynunu öptüğünde karısının dudaklarının nasıl aralandığını gözünde canlandırabiliyordu. Sıcak nefesinin tenine değişini. Zarif ellerinin...

Teslim olan Halid konuşurken neredeyse inliyordu. "Dünden razıyım ama bu ilacı bu gece denedik sanki. Hem de birkaç kere."

Ardından canlı bir kahkaha dalgası daha geldi ve Şehrazad, Halid'in sırtından kayıp inerek onun üşümesine neden olunca halife gözlerini açtı. Şehrazad çıkardığı kıyafetlerin yanındaydı.

Sonra, deri bir ipe geçirilmiş, kare şeklinde yeşil bir taşla geri geldi. "Bu bir tılsım. Musa Efendi uykusuzluğuna iyi geleceğini söyledi."

"Musa Efendi mi?" Halid istemediğini açıkça göstererek hemen döndü. İstediği son şey, çocukluğunda tanıdığı korkak bir büyücüden gelen bir hediyeydi. Halid'in annesinin kendi kanında boğuluşunu izleyen bir korkaktan.

"Yeter." Şehrazad ellerini Halid'in göğsüne koyarak bu itirazlara bir son verdi. "Biri sana yardım teklif ediyorsa kabul et, Halidcan. Esas güç, hâkimiyet değil, ne zaman yardıma ihtiyacın olduğunu bilmek ve bunu kabul edecek cesareti gösterebilmektir."

Halid gözleri yansa da Şehrazad'ı seyrediyordu. Aklına, hiç silinmeyecek bir görüntü kazımaya çalışıyor gibi. Şehrazad'ın o küstah çenesi. Birer mücevheri andıran gözleri. Darmadağınık

saçları. Hiç kimse, Şehrazad'ın güzelliğini inkâr edemezdi ama Halid'i böylesine tutsak eden, sadece güzelliği değildi.

Onu esas çeken, Şehrazad'ın böylesine başı dik durmasıydı.

Ve gücü.

"Sen çok akıllı bir kadınsın, Şehrazad el-Hayzüran. Belki de Horasan'ı sen yönetmeli ve beni de ihtiyacın olduğu zamanlarda kullanmak üzere odana kapamalısın."

"Haklı olabilirsin." Şehrazad da yanına uzandı. "Ama ne yazık ki erkek değilim."

"Uzun zamandır, bunun önemi olmaması gerektiğini düşünüyorum." Halid, Şehrazad'ın bacağını kendi bacağının üzerine çekti.

"En azından işe yarayıp yaramayacağını dener misin?"

Halid cevap vermek yerine yüzünü karısının dalgalı siyah saçlarına gömüp leylak ile yağmur karışımı kokusunu içine çekti. Şehrazad bıkkınlıkla ofladı.

"Sen..."

"Deneyeceğim," dedi Halid, onun boynuna doğru. "Uyu artık."

Şehrazad da ona sırtını dönüp kolunun altına girdi.

"Halid?"

Halid gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Evet?"

"Beni sevdiğini söylemene gerek yok, söylemesen de biliyorum. Ama... neden söylemediğini sorabilir miyim?"

Şehrazad bunu ilgisizce sormaya çalışsa da Halid, Şehrazad'ın kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordu. Karısının, hislerinden şüphe ettiğini fark etmek canını yaktı ama zaten bir süredir, ona bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu.

Hatta çok daha fazlasını borçlu olduğunu.

Elbette Şehrazad nedenini bilmek isteyecekti. O, aklından geçeni rahatça söyleyen ve hak ettiğini düşündüğü kişilere, hislerini bahşeden bir kızdı. Halid ise, yaptığı ve yapmayı başaramadığı onca şeyden sonra, Şehrazad'ın kendisini hâlâ hak edenler arasında görmesine şaşırıyordu.

Karısını kendine doğru çekti. "Ava'nın mezarında, hayatım boyunca sevdiğim insanlara hislerimi *göstereceğime* ve sözcüklere başvurmayacağıma yemin ettim. Ona yapamadıklarımı başkalarına yapmaya söz verdim. Sevdiğimi söylemek yerine göstermek için."

Bir süre sessizce oturdular. Halid tepkisini göremese de Şehrazad'ın ne düşündüğünü biliyordu. Söylediklerini algılamaya çalıştığını.

Belki de Halid'in buna sadık kalması saçmaydı. Artık hayatta olmayan bir kıza verdiği bir sözdü bu. Hayattayken çok acı çekmiş ve Halid'in yalanlarıyla ölmüş bir kıza.

Bir aşk yalanı. Kızın Halid'den istediği tek şey.

Halid, Ava'yı her konuda hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve bu kez aksini diliyordu.

Üstelik kolay kolay söz vermezdi.

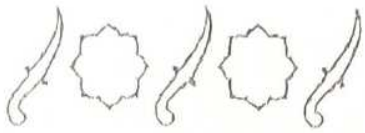
"Anlıyorum," dedi Şehrazad.

"Şazi..."

"Sevdiğini değilse bile en azından beni ne kadar sevdiğini söyler misin?"

Halid burnunu kızın kulağına yaklaştırıp minnettar bir tebessümle fısıldadı.

"Yıldızlar arasındaki boşluklar kadar."

İLK VE SON

Şehrazad güneş ufukta yükselirken çadırına girmişti.

Kimseye görünmeden geri dönebildiğine seviniyordu. Aslında, Rey'den de ucu ucuna ayrılmıştı. Halid'in yanında kalmayı ve göğün alev alışını izlemeyi çok istese de, birilerine yakalanmayı göze alamazdı.

Ayrıca önceki gece İrsa ile yaşananlar konusunda bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu.

Çadıra girer girmez kız kardeşinin kıpkırmızı olmuş, kan çanağına dönmüş gözlerle yatağında oturduğunu gördü.

Belli ki İrsa pek iyi uyuyamamış, hatta belki biraz da ağlamıştı.

Şehrazad iç geçirmemek için kendini tuttu. "İrsa, ben..."

"Rahim'e gittiğini söyledim." Kızın hırıltılı fısıltısında bir tutam küstahlık vardı.

"Ne?" Şehrazad az kalsın sihirli halısını elinden düşürüyordu.

İrsa dudağını ısırdı. "Neredeyse hiçbir sabah kahvaltıya gelmediğin için zaten bir şeyler karıştırdığından şüphelenmişti. Ben de..."

"Sen de ona gittiğimi mi söyledin?"

"Sen gittikten sonra onunla konuşmaya gittim ve..." İrsa bir yandan battaniyeyle oynuyor, bir yandan boğazını temizliyordu. "Hasta olmadığını biliyor. Birkaç gecedir bir şeylerle meşgul olduğunu zaten biliyordu. Çadıra kadar beni getirip seni göremeyince ..."

Şehrazad kız kardeşine kızamazdı. *Kızmazdı.* İrsa, Şehrazad'ın güç kaynağı olabilmek için çok şey yapmıştı. Kimse cesaret edemezken ona destek olmuş, anlayış göstermişti. Üstelik Şehrazad bunu hak edecek hiçbir şey yapmamasına rağmen. İrsa her kendisine güvenmesini istediğinde Şehrazad kendi sırlarının onun kadar içten ve yufka yürekli bir kız için çok tehlikeli olduğunu bildiğinden bundan kaçınmıştı.

Bu da Şehrazad'ın haklılığının kanıtıydı işte. İrsa köşeye sıkışınca Rahim'e Şehrazad'ın nerede olduğuyla ilgili yalan söyleyememişti. Gerçekte nerede olduğunu bilse, onu söyleyeceğine de şüphe yoktu.

O zaman ne olacaktı peki? Şehrazad düşündükçe ürperiyordu.

Hayır. Şehrazad kız kardeşine bu hatalı kararından ötürü kızmayacaktı çünkü bunun bir şeye faydası yoktu.

İrsa böyle biriydi. Ne olursa olsun dürüsttü.

Yine de kız kardeşine baktıkça sinirlenmesine engel olamıyordu.

"Bana kızdığını biliyorum," dedi İrsa titrek bir sesle. "Ama sırrını isteyerek söylemedim. Hatta esasında bu senin suçun. Ne bekliyordun ki? Neredeyse bir haftadır kahvaltıya gelmiyorsun. Son zamanlarda seni tanıyamıyorum. Umursamaz, dalgın biri oldun çıktın."

Öfkesi daha da artmış, güçlenmişti.

"Sen... bu gece yine mi çıkmayı planlıyorsun?" diye sordu İrsa. Sesi başta bir ciyaklamayı andırsa da sorusunu bitirdiğinde çelik gibiydi.

"Evet." Cevabındaki meydan okumanın büyüklüğü, Şehrazad'a bile tehlikeli gelmişti.

"Sırrını saklamak her geçen gün zorlaştığı halde?"

"Benim için yalan söylemek zorunda değilsin."

"Tabii ki zorundayım." İrsa eski püskü battaniyeyi kenara atıp dimdik durdu. "Sen benim ablamsın ama arkadaşların senin için endişeleniyor ve çok yakında endişeleri şüpheye dönecek." Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Lütfen bu gece tekrar çıkma. Sana yalvarıyorum."

Şehrazad hızla düşünmeye çalıştı. Halid'i, Artan ve Musa Zaragoza ile tanışması için Ateş Tapınağı'na götürme planları yapmıştı. Söz verdiği şekilde Rey'e dönmezse Halid'in endişeleneceğine şüphe yoktu. Ateş Tapınağı'ndakiler de onu bekliyor olacaktı. Ve Şehrazad'ın hiçbirine haber uçurması mümkün değildi.

Önündeki büyük meselenin yanında bunların ne kadar önemsiz olduğunu fark edince yutkundu.

Dürüst ol.

Aslında Şehrazad'ın sırf kız kardeşini sakinleştirmek için Halid'le geçireceği vakitten vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Bencilce olduğunu biliyordu ama Halid'in yokluğu artık elle tutulur bir varlık kadar belirginleşmiş ve Şehrazad durumu değiştirecek bir şey yapamamaktan çok sıkılmıştı. Çölde durup hayatın neler getireceğini beklemekten de.

Bu yüzden bu gece tüm bunlar bitecekti. Kader, aptallara göre bir şeydi ve Şehrazad kaderinin gerçekleşmesini beklemeyecekti.

Ne olacaksa bunu kendi yapacaktı.

"Şimdi seninle kahvaltıya geleceğim, öğleden sonrayı da babamla geçiririz," dedi Şehrazad. "Herkese kendimi gösteririm. Bu endişelerini dindirir mi?"

İrsa'nın alnındaki çizgiler daha da derinleşti. Şehrazad, kardeşinin kendiyle savaş verdiğini görebiliyordu. "Yaptığın şey her neyse, gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Evet." Şehrazad bir saniye bile tereddüt etmemişti.

Kız kardeşi ise kestane rengi örgüsünü parmaklarına dolarken yere baktı. "Bu gece... riske girmek için tehlikeli bir gece."

"Nedenmiş o?"

İrsa lafı dolandırmaya çalışarak bir kez daha duraksadı. Ardından, Şehrazad'ın gözlerine bakarak, "Gel benimle," dedi ve ablasını elinden tutarak dışarı çıkardı.

Bir labirenti andıran alanda çadırların arasında dolaşarak kampın eteklerine geldiler. Orada, askerlerin daha uzağa taşıdıkları kamplarında, Şehrazad atlarını eyerleyen kalabalık bir erkek grubu olduğunu görebiliyordu.

Ve silahlarını hazırlayan.

Başlarında, koyu renk doru aygırı ve rüzgârda uçuşan peleriniyle Tarık göze çarpıyor, arkasında Beyaz Doğan bayrağı uçuşuyordu.

"İlk baskınlarına gidiyorlar," dedi İrsa. "Öğle saatlerinde yola çıkacaklar."

"Ne?" Şehrazad'ın panikten midesi bulanmaya, içi düğüm düğüm olmaya başlamıştı.

Bir... baskın mı?

"Tarık bu gece birlikleri yakınlardaki bir kente götürüp... emirlerini tahttan indirerek kontrolü ele geçirecek," dedi İrsa sessizce.

"Sen nereden biliyorsun?" Şehrazad bağırıyordu.

"Rahim söyledi."

"Hangi kent?"

"O kadarını söylemedi," dedi İrsa. "Sonuçta hâlâ Horasan Hatunu ile aynı çadırda uyuyorum."

Şehrazad'ın aklında bin bir düşünce dönüp duruyordu. Tarık bir grup askeri Horasan ve Part sınırına götürdüğüne göre, o sınırı kontrol altına almaya çalışıyor olmalılardı.

Bu da sınırın tehlikede ve dış saldırılara açık olacağı anlamına gelirdi.

İktidar düşkünü Part Sultanı Salim Ali el-Şerif'in saldırılarına.

Belki de istedikleri budur.

Birden tüm vücudu ürperdi.

Şehrazad'ın bunları bir an önce Halid'e söylemesi gerekiyordu. O gece Rey'e gitmeli ve sebepsiz yere daha fazla insanın ölmesine engel olmak için Part ile çıkacak savaşı durdurmalıydı.

Zihninde bunlar dolaşırken birden suçluluğunun da arttığını hissetti. Bu felaketin sorumlusu oydu. Şehrazad olmasa, Tarık asla adaleti sağlamak için böyle aptal işlere kalkışmazdı.

Aşkının intikamını almak için.

"Şehrazad?" İrsa ablasını omzundan tutmuş, düşüncelerinden sıyrılması için sarsıyordu. "Söylediğim tek kelimeyi duydun mu acaba?"

"Ne?"

"Tehlikeli... bir şey değil, değil mi?" diye sordu İrsa. "Yaptığın şey... tehlikeli değil?"

Şehrazad gülse de sesi kulağına pek içten gelmemişti. Başını, kılıçları parıldayan askerleri görmemek için çevirdi ve kardeşiyle birlikte çadıra döndü.

Sonra tek kelime etmeden bakır küvete su doldurdu. Elleri titrediğinden suyun üzerinde dalgalar oluşuyordu. Şehrazad başını kaldırarak kırışmış kamizini çıkardı ve yıkanıp güne devam etmeye karar verdi.

Ne olursa olsun, planına sadık kalacaktı.

"Şehrazad!" Beti benzi atan İrsa çığlık attı.

Of şu lanet morluklar. Ve Artan Timuçin.

Şehrazad elini sallayıp durumu önemsiz göstermeye çalıştı. "Merak etme. Ciddi bir şey değil." Ama sözlerinin hiçbir şeyi değiştirmediğini görebiliyordu.

İrsa'ya bunların nasıl olduğunu anlatsa daha mı iyi olurdu? Her şeyi itiraf edip kız kardeşinin sadece kısa bir süre daha sessiz kalmasını umsa?

Keçiler uçtuğunda.

Bu çok riskliydi. Özellikle de İrsa artık Rahim'e güvenmeye başladığı için. İrsa ağzından bir şey kaçırsa Rahim, Tarık'a söyleyebilirdi ve Şehrazad'ın, Halid'in yanına gittiğini bilmemesi gereken asıl kişi Tarık'tı.

Yani risk çok büyük, nefret çok fazlaydı.

Bu yüzden Şehrazad için en iyisi, İrsa'ya tek kelime etmemekti.

Kardeşine arkasını dönen Şehrazad pütürlü Nablus sabununu ve suyu vücuduna sürerek temizlenmeye başladı.

Kolunu kaldırdığı anda ise burnuna, sandal ağacı kokusu geldi.

Halid.

Sonra kalbini bir korku sardı. Yutkunamıyordu.

Dişlerini sıkan Şehrazad direnmeye çalışıp banyosuna devam etti.

Şimdi korkaklık yapmanın sırası değil.

Sonuçta her şey yolunda giderse, kısa süre içinde sorularına yanıt alacaklardı. Şehrazad ve Halid lanet konusunda ne yapmaları gerektiğini öğrendikten sonra her şey ortaya çıkabilirdi.

O zaman herkes gerçeği öğrenecekti.

Şehrazad'ın sevdiği çocuğun, zannettikleri gibi bir canavar olmadığını anlayacaklardı. Onun, ülkenin çaresizce aradığı büyük hükümdar olduğunu. Şehrazad'ın, şehrin üzerinde uçarken gördüğü büyük hükümdar.

Ama o ana dek, Şehrazad'ın sessiz kalması gerekiyordu çünkü herkesin nefret ettiği çocuk hükümdarın, unutulmuş bir hükümdarlığı yönetmekle lanetlenmiş olması, hiçbir şeyi çözmezdi. Halid'e karşı birleşen ordu, ancak rüzgârın da ona karşı olduğunu öğrenirse harekete geçerdi.

Ancak Şehrazad buna bir çözüm bulduğunda Tarık'a gerçeği anlatabilirdi.

Belki o zaman, Tarık'ın Halid'e olan nefreti de azalmaya başlardı.

Ve uzlaşmaları söz konusu olabilirdi.

Çünkü bu lanetin sona ermesi, acıların da dineceği anlamına gelmiyordu.

Şehrazad'ın, başlattığı bu savaşı durdurması da gerekecekti.

Bu sadece bir aşk meselesi değil, yaşam mücadelesiydi artık.

Ve bunu tam anlamıyla çözmesi gerekiyordu.

Cihandar bir gözünü aralayıp kapadı. Sonra tekrar araladı.

Yaptığı hatayı fark ettiğinde ise kendine sessizce küfretti.

"Uyandın mı eski dostum?" Karanlıktan sıcak bir ses geliyordu.

Cihandar yanı başındaki adamın gideceğini umarak kıpırdamamaya çalıştı.

Ama alçak kahkahaları duyabiliyordu.

"Gözünü açtığını gördüm," dedi ses. "Dün ve bugün erken saatlerde uyandığını da biliyorum. Haydi Cihandar. Seni yargılamaya gelmedim buraya. Sadece sevdiğim bir dostumla konuşmak istiyorum."

Cihandar dikkatle nefes alıp hareket ettiği için kendine kızdı. Biraz önce çadıra birinin girdiğini hissetmiş ve bunun İrsa ya da Şehrazad olduğunu düşündüğünden çocuklarıyla konuşmak için sahte uykusundan uyanmıştı ama başka biriyle konuşmaya hazır değildi.

Hele Rıza bin Latif'le hiç.

Yine de bir hata yapmış ve uyandığını belli etmişti bir kere. Cihandar'ın bunun arkasında durması gerekiyordu yoksa herkes, bu gizemli hastalığın arkasındaki gerçekten şüphelenecekti.

Ya da yalandan.

Cihandar iki gözünü de açtı. Eski dostu karşısında oturuyor, yanlarında duran cilalanmış pirinç lamba parıldıyordu.

Rıza sabırla gülümsedi. "Berbat görünüyorsun."

Cihandar güldü ve kahkahası yerini öksürüğe bırakınca omuzları sarsılmaya başladı. "Yıllar sana benden daha iyi davranmış, orası kesin. Ama çok da değil."

Bu doğruydu. Cihandar, Rıza bin Latif'i en son, kızı ve karısını sadece birkaç gün arayla kaybettiğinde görmüştü. Hiç kimsenin başına gelmemesi gereken bir trajedinin ardından. İnsanı oldukça yıpratan bir trajedinin.

Rıza kilo vermiş, tepedeki saçları incelirken şakaklarındakiler ağarmıştı. Bıyıkları daha kalın görünen adam sakal bırakmaya başlamıştı. Rıza hayattan zevk alan bir adama benzemiyordu artık. Yüzündeki çizgilerin mutluluktan veya huzurdan olmadığı aşikârdı.

Endişe çizgileriydi bunlar. Ya da plan yapma.

"Saat kaç?" diye sordu Cihandar çatlayan bir sesle.

Rıza ona biraz su uzattı. "Akşam yemeği vakti geldi sayılır."

Cihandar dalgın dalgın bir yudum aldı. "Kızlarım birazdan gelir." Sözcükler ağzından çıktığı anda pişman oldu.

Ne kadar düşüncesiz bir çıkış!

Ama Rıza fark etmemişe benziyordu. "Çok şanslı bir adamsın. Kızların sana çok düşkün. İrsa'nın sıklıkla seni görmeye geldiğini söylediler."

"Şehrazad bugün iki kere geldi." Cihandar sudan bir yudum daha aldı.

Rıza elini sakalına götürdü. "Duyduğuma sevindim. Birkaç gündür hasta olduğunu duymuştum."

"Hasta mı?" Cihandar'ın kaşları çatıldı.

"Eski dostum..." Rıza durup gülümsedi ve ona doğru eğildi. "Buraya vaktini almaya ya da canını gereksiz yere sıkmaya gelmedim. Hâlâ nekahet döneminde olduğunu biliyorum. Benim de bu akşam ilgilenmem gereken acil bir mesele var ama sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Fırtına gecesi Rey'de olanlarla ilgili pek çok çelişkili açıklama duydum."

Cihandar gerildi, boşta olan eli hemen kitabına gitti. Kitap hâlâ sıcak olsa da artık eskisi kadar da yakmıyordu. Boynundaki anahtarın soğuk metali ise, denizin dibine oturmuş bir çapa gibi onu aşağı çekiyordu.

Rıza sessizce onu izledikten sonra bir saniye bile kaybetmeden devam etti.

"Bana neler olduğunu söyleyemez misin?"

"Ben... hatırlamıyorum." Cihandar'ın kırık tırnakları, kitabın eskimiş cildine batıyordu.

"Gerçekten mi?"

Cihandar başını salladı.

Rıza gönülsüzlüğünü belli ederek iç geçirdi. "Ben sünepe değilim Cihandarcan. Uzun yıllardır arkadaşız. İrsa doğduğunda oradaydım. Mina... öldüğünde de." Ses tonu yumuşamıştı. "Elimden gelen her şeyi yaptım, keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Cihandar'ın yüreği sızladı. Doğruydu bu. Rıza, Cihandar'ın karısı hastalandığında kendi doktorunu getirmiş ama adamın çabaları bir işe yaramamıştı. Takip eden günlerde, Cihandar bunu yapamazken Şehrazad ve İrsa ile de ilgilenmişti.

"Biliyorum, eski dostum," diye fısıldadı. "Yaptıklarını asla unutmayacağım."

Rıza hüzünle hafifçe tebessüm etti. "Ne yazık ki böyle zor zamanlar unutulmuyor ama ben, dar günde arkadaşların neler yapabildiğini hatırlamayı tercih ederim." Dediğinin anlaşılması için sustu. "Tıpkı, bunu bilen pek insan olmasa da, *senin* neler yapabileceğini bildiğim gibi."

Bu da doğruydu. Rıza, Cihandar'ın eşsiz yeteneklerini başından beri biliyordu.

Rıza başını ellerine yaslayıp Cihandar'ın pürüzsüz kafa derisine bakmaya başladı. "Eski dostum, fırtına gecesinde bir şey mi yaptın?"

Rıza bin Latif'e bunu itiraf edebilir miydi? Sırrını ona söyleyebilir miydi?

"Yaptıysan," dedi Rıza alçak sesle, "lütfen seni yargılamayacağımı bil. Hatta seni *tebrik ederim*. Çünkü yanlış bir amacın

olmadığını biliyorum. Ve bir şey yaptıysan, bu oldukça büyük bir kahramanlık."

Cihandar yutkundu.

"Oldukça faydalanabileceğimiz bir iş," dedi Rıza.

Faydalanmak mı? Rıza, Cihandar'dan faydalanabilir miydi?

"Tek başına böyle büyük bir işi başardıysan," dedi Rıza sessizce, "arkanda bir de seni destekleyen askerler olsa neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun? Emrine amade bir orduyla?" Kahverengi gözleri tutkuyla ışıldıyordu.

Cihandar, Rıza bin Latif'in yüzünü inceliyordu. Endişe ve kafa yormaktan oluşan çizgilerini.

Rıza'nın ne yaptığını biliyor, bunu görebiliyordu.

Biliyordu... ama umursamadı.

Cihandar yıllardır –Mina ölüp Cihandar saraydaki konumunu kaybettiğinden beri– ilk defa, Rıza'nın onu gerçekten *gördüğünü* fark etti. Yıllar önce tanıştığı adamı. Horasan Halifesi'nin vezirini.

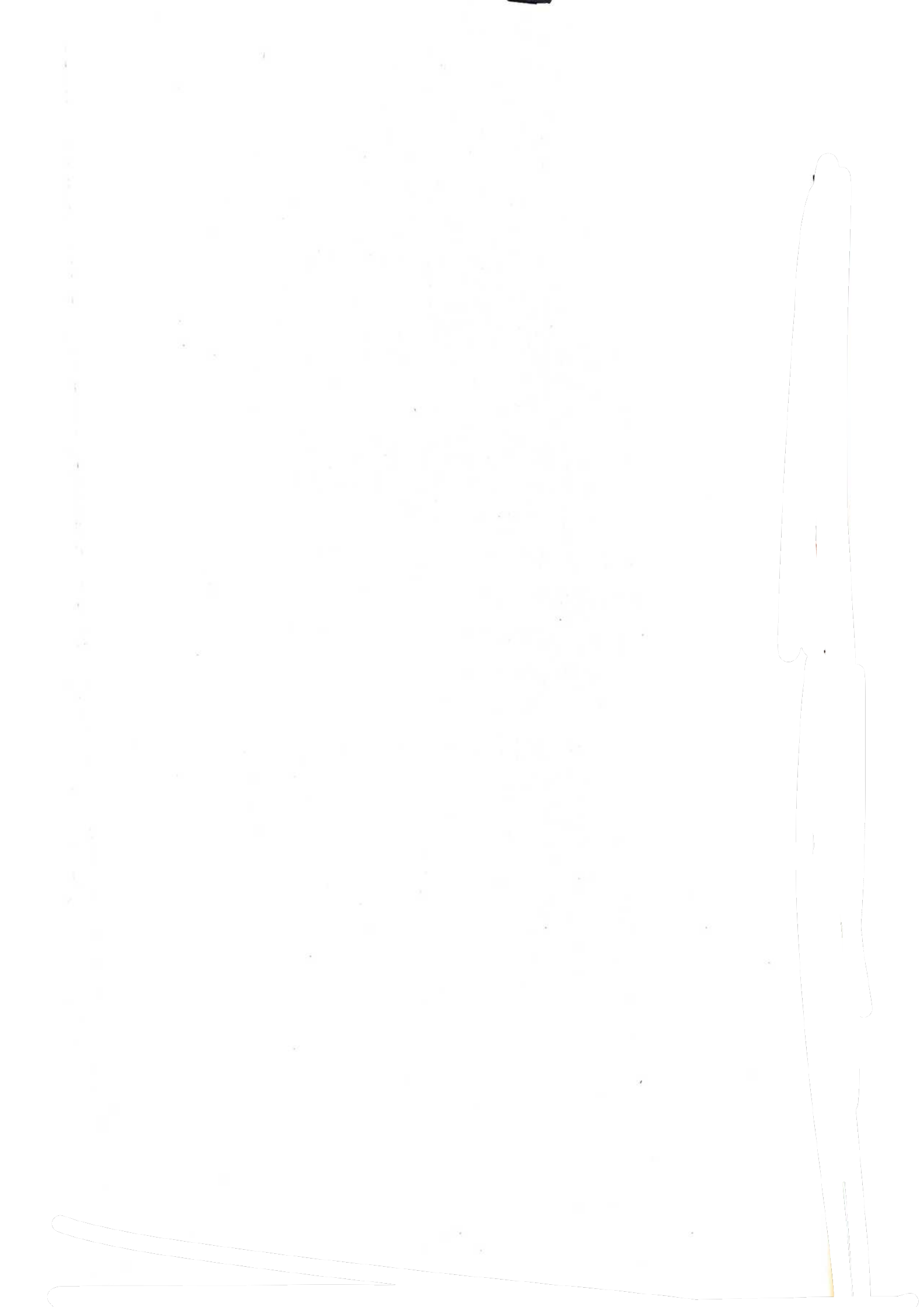
Güçlü, nüfuzlu o adamı.

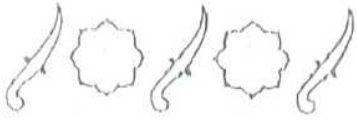
Rıza'nın dikkatini çekecek bir adamı.

Cihandar alçak sesle konuşmaya başladı ve susmadı.

Rıza bin Latif memnuniyetle gülümseyene dek susmadı.

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi.

KANATLI YILAN

Şehrazad, Halid'e sihirli halıyla işkence etmek niyetinde değildi.

En azından en başta.

Fakat Halid bunu kendi istemişti. Gerçekten.

Horasan Halifesi, hükümdarlara yaraşır buz gibi bir kibirle, yalnızca çocukların uçmaktan korkacağını söylediği anda, Şehrazad bu meydan okumayı kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

Onu darmadağın etmesi gerektiğini de.

Ne de olsa, başta kendisi de korkmuştu. Ama Halid'in bunu bilmesi gerekmezdi.

Halife halıya oturduğu anda Şehrazad ona tek kelime bile etmeden halıyı yükseltmeye başladı.

Halid kendine engel olamayıp birkaç küfür savurmuş; Şehrazad halıyı rüzgârın fısıltısıyla şehrin üzerinde daha da yükselttikçe küfürlerin dozu da artmıştı. Karısı ise gülerek halının hızını artırıyordu. Sonra Şehrazad dizlerinin üzerinde doğruldu ve Halid kızarak onu oturtmaya çalışınca o da sert bakışlar ve alaycı bir tavırla karşılık verdi.

"Aşağı in," diye bağırdı Halid, beline sıkı sıkı tutunarak.

"Çok sıkıcısın!"

"Düşeceksin."

"Hayır, düşmeyeceğim." Şehrazad kollarını açmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte!"

"İn aşağı," dedi Halid tekrar. "Lütfen!"

"Neden?"

"Çünkü beni yavaş yavaş öldürüyorsun!"

Şehrazad homurdanarak yeniden halıya oturdu, Halid de onu göğsüne yasladı. Halifenin hızla alıp verdiği nefesi, Şehrazad ensesinde hissedebiliyordu.

Küçük bir parçası, bundan suçluluk duydu.

Ama geri kalanı halinden oldukça memnundu.

Oh olsun. Belki bu sayede, Hükümdarların Hükümdarı bir sonraki sefer bu kadar kibirli davranmaz.

Şehrazad kendi kendine sırıttı. Halid'in kibirli olmaktan vazgeçme olasılığı, Şehrazad'ın onu kışkırtmaktan vazgeçme olasılığı kadar düşüktü. Bu çok kolay ve eğlenceliydi çünkü.

"Sonunda nefesin normale dönüyor mu?" diye sataştı Şehrazad. "İtiraf edeyim, böyle davranman oldukça garip zira sadece çocukların uçmaktan korkacağını söylemiştin."

"Korkmadım." Halid kaslı kolunu Şehrazad'a dolamıştı.

Kız söylediklerine inanmadığını göstererek ona bakıyordu. "Bana yalan söyledin."

"Korkmadım," dedi Halid tekrar. "Ödüm koptu."

Şehrazad gülerken, Halid oldukça nadir görünen o tebessümlerinden birini bahşetti. Gölgelerden ibaret bir suratı, aydınlığa çeviren tebessümlerinden.

Şehrazad'ın, sihirli halının ne kadar küçük olduğunu unutmak istemesini sağlayan tebessümlerinden.

"Çok güzelsin," dedi Şehrazad usulca.

Halid'in, Şehrazad'ın belinde olan elleri onu daha sıkı sarıyordu. "Genellikle erkeklerin kullandığı sözcükleri mi çalıyorsun sen?"

"Daha alışılmadık şeyler söylemekte özgürsün." Şehrazad'ın ses tonu uçarı olsa da kalbi duracak gibiydi.

"Mesela?"

"Zeki adamsın. Eminim bir şeyler bulabilirsin."

"Buldum bile." Halid'in dudakları, boynuna doğru inerken Şehrazad'ın arzuları da bir girdap gibi bedenini sarıyordu.

Şu anda başka şeylerle meşgul olmamız ne kadar yazık.

Öyle olmasa, Şehrazad kesinlikle bu hamleye karşılık verirdi.

Onlar dağların yanı başındaki çölün üzerinde gezinirken birkaç yalnız yıldız da koyu renk bir kumaşı andıran gecenin üzerine dikilmiş gibi başlarının üstünde yanıp sönüyordu. Halid bir süre sonra yüzüne çarpan esintiye alıştı ve omuzlarındaki gerginlik hafifledi. Hava, tuz kokusuyla dolmuş ve ufukta denizin parıltıları görünmeye başlamıştı.

Halı, denize uzanan bir çıkıntıya yaklaşırken yavaşladı, ardından uçurumun dibindeki bir su birikintisinin yanına indi. Halid ava çıkmış vahşi bir kedi gibi şimşirini kınından çıkarırken Şehrazad halısını sırtına aldı.

Birkaç gece önce kendisi de böyle davranmış olsa da, Halid'i görünce gözlerini devirmeden edemedi. "Böyle davranmana gerek yok. Ayrıca bu bir hakaret gibi algılanabilir."

"Gittiğim hiçbir yerde hoş karşılandığımı hissetmediğim için kusura bakma," dedi Halid. "Riske girmediğim için de."

Başını sallayan Şehrazad, boştaki eline uzanıp parmaklarını kenetledi.

"Şehrazadcan?" Musa havuzun iki yanını saran tuhaf heykellerin arasından çıktı.

Halid büyücüyü tanıdığı halde, yine bir an bile tereddüt etmeden Şehrazad'ı kendine doğru çekip şimşirini havaya kaldırdı.

Musa kapkara bir fonda inci gibi parlayan dişlerini göstererek gülümsedi Halid'e. "Geleceğini sanmıyordum."

Halid'in cevap vermesi biraz uzun sürdü. "Karım oldukça ikna edici olabiliyor." Kılıcı hâlâ havadaydı.

Büyücünün gözlerinin etrafında çizgiler belirdi. "Seni gördüğüme sevindim. Çok uzun zaman olmuştu."

Halid karşılık vermedi.

Musa biraz daha yaklaştı. Halid'i inceliyor gibiydi. Belki de karşısında duran bu genç adamda, tanıdığı o küçük çocuktan izler bulmaya çalışıyordu. "Tıpkı..."

"Babama benziyorum," dedi Halid keskin bir sesle. "Çok duyuyorum bunu."

"Benziyorsun. Ama ben sende anneni görüyorum. Özellikle gözlerinde."

"Beni övmene gerek yok. Yalan söylemek sana yakışmıyor."

"Yalan söylemiyorum." Musa havuzun çevresinde dolaşıyordu. "Gözlerin, rengini babandan almış olabilir ama dünyayı Leyla gibi gördüklerini anlayabiliyorum. Her şeyi görebiliyorlar. Babansa," yüzünün ekşimesine engel olamadı, "çok az şey görürdü."

Halid'in gözleri kısıldı. "Yeterince şey gördü."

Ne demek istediği oldukça açıktı.

Küçük bir çocuğun dünyasını başına yıkacak kadar şey gören bir baba.

"Hayır." Musa önlerinde durmuş, rengârenk pelerini kum rengi taşların üzerinde uçuşmaya başlamıştı. "Ne görmek istiyorsa onu gördü ve kimsenin başka bir şey göstermesine izin vermedi."

Büyücünün ne demek istediği de oldukça açıktı.

"Buraya annemin hocasından akıl almaya gelmedim," dedi Halid. "Sana gönlümü alma şansı vermeye de gelmedim, Musa Zaragoza."

Musa başını sallıyordu. "Gönlünü bir gecede almayı beklemiyorum zaten. Ama..."

"Beni hiçbir zaman kazanamayacaksın," dedi Halid buz gibi bir sesle. "Asla."

"Halidcan," diye fısıldadı Şehrazad. Bir yandan da elini çekerek onu susturmaya çalışıyordu.

Halid söylediklerinden hiç pişman görünmese de elini sıktı.

Sonra Musa hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Çok üzgünüm, küçük *pahlang*. Her şey için çok üzgünüm."

Şehrazad, Halid'in bedeninin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

Küçük *pahlang*. Küçük kaplan.

"Bana böyle diyemezsin sen." Halid'in yüz ifadesi sertleşmişti. "Senin için Horasan Halifesi'yim. Bu kadar."

O anda Halid tamamen, Şehrazad'ın öleceği sabahı beklediği zamanlardaki haline dönmüştü. Şehrazad'ın, onu taştan ve buzdan yapılmış, eşlerini sebepsizce ve hiç suçluluk duymadan öldüren bir adam olduğunu zannettiği haline.

Elinde sadece nefretle körüklenen hikâyelerin olduğu zamanlardaki haline.

Halid'in bir kabuğa dönüştüğünü görmek canını acıtıyordu.

Olabileceği şeyin bir gölgesine.

Musa eğilip elini alnına götürdü. "Binlerce kez özür dilerim, *seyyid*."

Şehrazad, Halid'e ters ters bakarak elini çekti. "Musa Efendi, lütfen..."

"Alınmadım, canım yıldızım," dedi Musa. "Genç halifenin benden neden bu kadar nefret ettiğini biliyorum. O yardım isteyip yalvarırken ben hiçbir şey yapmadım. Bu yüzden yıllardır içim içimi yiyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi Şehrazad. "Yardım etmeye çalışsan seni de öldürürlerdi!"

"Hayır." Musa'nın yüzüne buruk bir tebessüm yerleşmişti. "En karanlık korkularımızla yüzleştiğimizde hiçbir şey yapmamak, umutsuzların ya da güçsüzlerin işidir. *Her zaman* yapacak ya da söylenecek bir şey vardır. Sözcükler tek başına..."

"... kâğıt üzerindeki karalamalardan ibarettir," dedi Halid daha da soğuk bir sesle. "Sahip oldukları güç, onları söyleyen insandan gelir."

Musa kıpırdamadan duruyordu. "Hatırlıyorsun." Temkinle gülümsüyordu. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Böyle bir şeyi hak etmesem de teşekkür ederim."

Halid durumu düşünürken göğsü de belirgin şekilde inip kalkıyordu. "Ben de... sana teşekkür ederim. Şehrazad için yaptığın her şey için."

Musa bir kere daha eğildi. "*Seyyid.*" Sonra sıcacık bir ifadeyle Şehrazad'a döndü. "Sabırsız öğretmeniniz sizi her zamanki yerinde bekliyor, hanımım."

Plajda bekleyen yaratık, kesinlikle Artan Timuçin değildi.

Ondan en az beş kat uzun, iki kat kalın bir şeydi ama Şehrazad'ı endişelendiren bunlar değil, yaratığın bir yılana benzemesiydi. Vücudu koyu renk, yanardöner pullarla kaplı ve kocaman bir başlığı bulunan bir yılana.

Bir de... kanatları vardı.

Şehrazad boğuk bir çığlık atmamak için yutkundu, Halid ise hemen kılıcını çekti.

"Nerede kaldın?" diye sordu, sürüngen canavarın arkasından bir anda çıkan Artan.

"Bu... şey... ne böyle?" Şehrazad bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Yaratık kıvrılıp bir sarmal halini alırken deriyi andıran kanatları ay ışığıyla parıldıyor, pulları gökkuşağı gibi renkler saçıyordu.

"Kim? Şeşa mı?" Artan alaycı alaycı sırıtıyordu. "Zararsızdır."

Yılan konuşulanları anlamış, tüm kalbiyle bunun doğru olmadığını göstermek istemiş gibi siyah dişlerini gösterdi.

"O sadece aptal bir kanatlı yılan." Artan konu önemsizmiş gibi elini sallıyordu. "İnsanları korkutmaya bayılır. Ve –tüm iyi despotlar gibi– görüntüsünün büyük kısmı tamamen şov amaçlıdır. Aslında çok tatlı bir şey yani... genellikle."

Tüm bu konuşma boyunca Halid hiç kıpırdamamış, şimşirini havada tutarak Şehrazad ile yılanın arasında beklemişti...

Gözlerini de Artan'dan ayırmadan.

Şimdi hem kılıç hem de sahibi, tüm ciddiyetleriyle bu kel kafalı çocuğa bakıyordu.

Artan alaycı alaycı güldü. "*Lanetli* koca bu sanırım?" Kahkahalarla gülüyordu.

Halid'in ne kadar öfkeli olduğuyla ilgili söylediğim hiçbir şeyi duymadı mı bu aptal?

Şehrazad araya giremeden Artan sürüngenin kuyruğunun üzerinden kumlara atladı.

"Gerçekten de Şehrazad'ın söylediği kadar varmış, şakadan hiç anlamıyorsun," dedi, gözucuyla Halid'e bakarak. "Ama ne yazık ki bunu düzeltmek için bir şey yapamam."

İkinci hakaret.

"Sana Halid desem olur mu?" Artan üsteliyordu. "Çünkü teknik olarak *benim* hükümdarım değilsin. Ama fark etmez. Ben Artan Timuçin ve –fazlaca ısrara dayanamayarak– seni kaderinden kurtarmaya geldim. Tabii karın bana yalvardıktan sonra, diz çökerek tabii." Kıs kıs gülüyordu. "Onu diz çöktüğünde daha çok seviyorum."

Halid'i tetikleyen, yaylım ateşi gibi gelen sözler değil, Artan'ın yanık kollarının görüntüsüydü. Şehrazad bunu görünce irkildi. Ancak Halid'i iyi tanıyan biri neler olduğunu anlayabilirdi.

Gözlerinden birinin altında hafif bir titreme. Bir anda belirip kaybolan bir şey.

Göz açıp kapayana kadar.

Ah Tanrım.

Bunun ardından Artan, korkunç bir kararla Halid'e göz kırpmak ve onun omzuna vurmak gibi bir hata daha yaptı.

Son hakaret.

Karanlıkta Artan'ın boğazına doğru ilerleyen şimşir parıldadı...

Ve hedefine kıl payı kala durdu.

Tüm olup bitenler sırasında gülümseyen Artan, ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. Ardından iki avucu da bir anda alev aldı.

"Seni kışkırtmaya çalıştığımı itiraf ediyorum," dedi korkudan eser taşımayan bir sesle. "Bu benim için bir tür hobi. Şehrazad bana senin çabuk öfkelendiğini söylemişti ama bu kadarını beklemiyordum. Neden..."

"Şehrazad'ı yakan sen miydin?" Boynundan aşağı bir damla ter inse de, Halid ateş küreleri karşısında kılını dahi kıpırdatmamıştı.

Artan'ınsa gözleri fal taşı gibi açıldı. Halid'in aksine, tepkilerini gizlemekte başarısızdı. Hissettiği suçluluk, çıplak kafasının kızarmasına neden olmuştu. "Şey, eee..."

"Kesin şunu!" Şehrazad, Artan'ı arkasından tutup Halid'den uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun sen?" Bir an Artan'ın burnuna yumruk atmayı düşündü. "Tamamen aklını mı kaçırdın?" Sonra Halid'e döndü. "*Sen de* bütün gece boyunca ondan aşağı kalmadın. Önce Musa Efendi, şimdi Artan. Onlar bize *yardım* etmeye çalışıyor, Halid!"

Şehrazad'ın suçlamalarına rağmen şimşir olduğu yerde durmaya, kürelerse dönmeye devam ediyordu.

"İkiniz de çekin şunları geri, sefil herifler!" dedi Şehrazad. "İşte tam da bu yüzden dünya kadınların elinde çok daha iyi bir yer olurdu."

"Daha iyi derken, daha sıkıcı demek istiyorsun sanırım." Artan sırıtsa da silahlarını geri çekmişti. "Sence de öyle değil mi Hükümdarların Hükümdarı?"

Halid kılıcını indirse de Artan'a buz gibi gözlerle bakmaya devam ediyordu.

"Hmm." Artan durup düşündü. "Az önceki kısa fakat etkileyici sohbetimiz olmasa, neredeyse dilsiz biriyle evlendiğini düşünecektim küçük çulluk. *Senin* ne kadar konuştuğunu göz önünde bulundurunca bunu da anlayabilirdim tabii ama itiraf edeyim, şaşırdım."

"O dilsiz değil," dedi Şehrazad. "Sadece aptallığa katlanamıyor."

"Bu yüzden senin yanındayken çok az konuşuyor olsa gerek." Artan göz kırpıp Şehrazad'ın omzuna elini atarak onu kendine çekti.

Şehrazad elini çocuğun suratına dayayarak onu itti. "Yanındaki hak eden biriyse konuşur o, ahmak herif."

"Sürekli bunca aptalın yanında hayatta kalabiliyor mu bari?"

"Her seferinde birini öldürerek, evet," dedi Halid sessizce. Kılıcını özellikle ses çıkararak kınına soktu.

Artan bunu duyunca kahkahalarla güldü. "Ah, sevdim ben bunu, çullukçuk. Pek konuşmuyor ama konuşunca tam konuşuyor. Kalabilir."

"Kalabilir mi?" diye sordu Şehrazad. "Teyzeni görmeye gideceğimizi sanıyordum."

"Gideceğiz gideceğiz!" Artan küpesini çekiştiriyordu. "Sadece Şeşa biraz oyunbozanlık yapıyor." Kumun üzerinde dönüp yukarı çıktı. Sonra ikisine de kürklü cübbeler uzattı. "Bunları şu küçük kilime bağlamanın bir yolunu bulun, ihtiyacınız olacak."

Şehrazad ayaklarının dibindeki kürk yığınına bakıyordu. "Artan... nereye gidiyoruz?" Şüphesi sesinden anlaşılabiliyordu.

"Gizli bir kaleye." Çocuk kaşlarını kaldırıp indirdi. "Dağın içine oyulmuş bir kaleye."

AYNANIN KARANLIK TARAFI

Şehrazad sihirli halısıyla hiç bu kadar uzağa uçmamıştı.

Önceki yolculukları en fazla bir saat sürüyordu. Mümkün olduğuna bile inanmadığı hızlarla seyahat ettiği doğruydu. Altındaki zemin bulanıklaşmış, her iki yanında yıldızlar uzanır olmuştu ama Şehrazad daima nereye gittiğini az çok bilirdi.

Bu defa ise en ufak bir fikri yoktu.

Halı, iki saatten uzun bir süre doğuya uçtu ve ufukta Horasan'dakilerden çok daha yüksek ve heybetli sıradağlar görününce yükselmeye başladı.

Hava giderek daha soğuk ve sert olmaya başlıyordu.

Halid bir şey söylemeden kürk kaplı pelerinlerden birini alıp etraflarına sardı ve Şehrazad'ı kendine çekti. Soğuk, her zaman olduğu gibi, damarlarındaki sihrin sıcaklığı sayesinde Şehrazad'ın tenine işlemiyordu ama Halid'e yakınlaşma fırsatını geri tepecek de değildi. Halifenin göğsüne yaslanıp parmağını adamın avucunda gezdirirken yüzüne bir tebessüm yerleşmiş, bir yandan da ilerideki dağların silüetlerini seyre koyulmuştu.

Şehrazad halıya kanatlı yılanı takip etmesini emretmiş olsa da hâlâ bulutların arasında gezinen bu sürüngen canavarı izlemek ona tuhaf geliyordu. Daha önce hiç bu kadar garip bir

yaratık görmemiş; söylentiler duysa da bunları hep uzaklardaki yıldızlar gibi düşünmüş ya da eski masallar gibi dinlemişti.

Şeşa'nın sivri burnunun iki kenarından çıkan uzun, gümüş rengi bıyıkları, yıldızların ışığında hafif bir esintiye kapılmış kurdeleler gibi savruluyordu. Gözleri de en kaliteli Hindistan yakutlarını andıran kan kırmızısı parıltılarıyla sinir bozucuydu.

Kısa süre sonra Şeşa sola, uzakta görünen karla kaplı bir zirveye doğru döndü. Bu dağ, oldukça tuhaftı çünkü batıya dönük yüzü, kocaman bir kılıçla bir tarafı kesilmiş gibi dümdüzdü. Lacivert-gri taşlar da bulutlu göğün altında siyaha benziyordu. Etrafındaki tüm ışığı emiyormuş gibi koyu bir siyaha. Dağın düz tarafında, tek bir kar tanesi bile yoktu.

Tuhaf dağın etrafından döndükten sonra Şehrazad doğu tarafının sivri tepelerle yukarı yükseldiğini fark etti. Göğe uzanan parmaklar gibi.

Şeşa en alçak çıkıntıya yönelip hızla dalışa geçince, deriden yapılmış gibi duran kanatları pullu bedenine sıkıca yapışmış; sihirli halı da onu takip edince Şehrazad'ın yüzüne çarpan soğuk rüzgâr, kızın nefesini kesmişti.

Dağın başparmağı ve işaretparmağının arasında, kayalara oyulmuş çok katlı bir bina göze çarpıyordu ve Şehrazad böyle bir yerin varlığını bilip de onu arıyor olmasa, kesinlikle göremezdi. Binanın alınlıklı dört çatısı, kademeli yüksekliklerde birbirinin üstüne yerleştirilmiş; altın renkli harflerle yazılmış ahşap bir tabela da girişin üzerine asılmıştı.

Binanın önündeki küçük avluya inerlerken çıkan rüzgâr, ahşap saçaklara asılmış pirinç çanların ötmesine neden oldu ve ortaya ürkütücü, kasvetli bir melodi çıktı. Kendisi rüzgârda kaybolduktan sonra bile tınısı insanın kemiklerinde yankılanan cinsten bir melodi.

Bina, çevresini saran buzla kaplı, boş araziyle oldukça uyumluydu. Avlunun orta yerinde mavi ve turuncu kıvılcımlarla dolu alevlerin doldurduğu taş bir ateş çukuru vardı.

"Büyüleyici değil mi?" Artan, pelerininin kürk kaplı başlığını çıplak kafasına geçirdi.

"Biraz... değişik." Şehrazad da kendi pelerinine sıkı sıkı sarıldı.

"Sen burayı bir de kışın gör."

Şehrazad bunu duyunca, Halid'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştuğunu fark etti.

Ardından, üçü birlikte girişe yürüyüp Şeşa'yı ateşin yanında bıraktılar. Önlerinde yüksek, taştan bir eşik ve bir dizi alçak kapı vardı. Artan'ın sandaletlerini çıkardığını görünce Şehrazad ve Halid de aynı şeyi yaptı.

Onları karşılamaya kimse gelmedi.

Şehrazad bundan pek hoşlanmamıştı.

Yerler güzelce cilalanmış, kalın, lake kâğıtlarla kaplıydı ve üstlerinin tuhaf şekilde sıcak olduğu hemen fark edilebiliyordu. Altlarında ateş yanıyormuş gibi. Havada ise hafif nane kokusu vardı. Daha doğrusu Şehrazad bunun nane olduğunu düşünmüştü. Limonla karışık nane. Yoksa aloe vera ağacı mıydı?

Artan burada yıllar geçirmiş biri gibi dar koridorlarda kolaylıkla ilerliyordu. Balmumu kaplı parşömenden ince uzun fenerlerin aydınlattığı yolda bir dizi merdivenden çıktıktan sonra birkaç koridoru aştılar. Karanlık bir koridora geldiklerinde...

Karşılarına bir yaratık çıkıp Artan'a tısladı.

Beyaz, kertenkele benzeri bir şeydi. Küçük bir vahşi kedi ile aynı boyutlardaki yaratığın keskin pençeleri ve sırtında koyu renk benekleri vardı. Omurgasının üzerindeki dikenler belirginleşmiş, kuyruğu ise uyarı niteliğinde sallanmaya başlamıştı.

Yaratık tıslarken salyaları, lake kâğıt kaplı yerlere damlıyor ve yakarak açtığı deliklerde gümüş rengi bir duman bırakıyordu.

"Geri çekil, küçük şeytan!" Artan avucunu yaratığa çevirdi.

Görünürde hiçbir şey olduğu yoktu ama Şehrazad küçük bir kıvılcım sesi duyduğunu zannetti. O sırada kertenkele Artan'a tükürmeye devam ediyor, omurgası giderek daha da kıvrılırken sarı gözleri parıldıyordu.

Sonra koridorun diğer ucundan, hafif bir kadın kahkahası duyuldu.

"Tolu'nun oğlu sonunda döndü mü?"

Kadının sesi kulağa pek halinden memnun gibi gelmese de keyifsiz değildi.

Şehrazad, Halid'e bir adım daha yaklaştı. Halife ise parmaklarını kılıcının kabzasına koymuştu.

Artan alaycı alaycı güldü. "Şu sefil nöbetçini azat edersen söylerim."

Karanlık koridorda Şehrazad'ın anlayamadığı, sert bir kelime duyulduktan sonra kertenkele geri çekildi. Ama öncesinde Artan'a son bir kez daha tıslamış ve işini sağlama almak için çocuğun çıplak ayağının yanına tükürmüştü.

"Artık güvenle yola devam edebilir miyim Isuke teyze?" dedi Artan. Hâlâ eğlendiği her halinden belliydi.

Kadının kahkahası tekrar duyuldu. "Her zamanki gibi Tolu'nun oğlu."

Şehrazad ve Halid birbirlerine baktıktan sonra Artan'ın peşinden, tik ağacından kirişlerin tavanı doldurduğu büyük bir odaya girdiler. Zemini hasırdan örülmüş odanın ortasına konmuş alçak masada, Şehrazad'a bir kuşu andıran ince uzun bir kadın oturuyordu. Ötücü bir kuşu ya da uçan bir kuşu değil.

Yırtıcı bir kuşu.

Kadının sırtı dimdik, gözleriyse çakmaktaşı gibiydi. Uzun saçları, parlak kalaydan bir pelerin gibi omuzlarına dökülüyordu. Kulağının arkasına attığı ince örgüsünün içinde bir dizi renkli cam boncuk olan kadının tuniğinin uçları kürklüydü ve göğüs kısmından deri bir iple bağlanmıştı.

Onları görünce gülümsemek yerine hafifçe başını hareket ettirdi. Şaşı gözlerinde sarsılmaz ve daima tetikteymiş gibi bir ifade vardı.

"Arkadaşlarınla gelmişsin." Kadın önce Halid'e baktı, o yüz ifadesini değiştirmeyince Şehrazad'a döndü.

"Ben arkadaş gözüyle bakıyorum..." dedi Artan sırıtarak. "Onlar öyle düşünmeyebilir."

"Kız aynı fikirde," dedi Isuke. "Ama çocuk değil." Sonra, neler düşündüklerini böyle anlayabilirmiş gibi etrafı kokladı. "Henüz."

"O kadarını ben de anlamıştım," diye güldü Artan.

"Ama..." Isuke başını bu kez diğer tarafa çevirdi. "Çocuğun hiç arkadaşı olamaz zaten. Kendine bunu bir lüks olarak görüyor." Gözlerini hafifçe kırpıştırdı. "Çünkü karanlıklara gizlenmiş."

Halid, Şehrazad'ın elini daha sıkı tutarken Şehrazad da gözlerini Artan'dan ayırmadan yutkundu.

"Bu kadar etkilenme, küçük çulluk," dedi Artan dalga geçerek. "Bunları sana hükümdarınla tanıştığım anda ben de söyleyebilirdim. Adam gülümsemekten nefret ediyor ve asla gülmüyor. Arkadaşı olmadığını tahmin etmek o kadar da zor değil."

"Onları neden buraya getirdin?" diye sordu Isuke. "Bana kurban mı edeceksin?"

Şehrazad bunu duyunca elini hançerine koyup saldırıya geçmeye hazırlandı, Halid de hiç tereddüt etmeden şimşirini kınından çıkardı.

Artan yüksek sesle ofladı.

"Hiç uğraşma, evlat," dedi Isuke, Halid'e. Sesinde sinsi bir yumuşaklık var gibiydi. "Seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüştün. Buraya yeğenimle gelmen bile seni ilginç bulmama yetiyor. Ama kızın damarlarında mistik bir kan dolaşıyor, senin ruhunun etrafındaysa kara bulutlar var. Size ne yapacağıma karar vermeden önce sizi dinlemek isterim."

Halid silahını indirmeyince Artan ona döndü. "Burada olduğumuz sürece Şehrazad'ın kılına zarar gelmeyecek, söz veriyorum." Ciddiyeti yüz ifadesinden belli oluyordu. "Babamın üzerine yemin ederim."

Isuke gerildi.

Artan'ın bu sözü onu gücendirmiş miydi yoksa ilgisini mi çekmişti, Şehrazad anlayamıyordu. Ama iki olasılık da içini rahatlatmıyordu.

Halid aynı fikirde değil gibiydi. Bir süre o da gözünü kırpmadan Artan'a baktı ve tam Şehrazad olayların daha kötüye gideceğini düşünmeye başlamışken rahatladı, çenesindeki kaslar seğirmeyi bıraktı.

Kılıcını indirdi.

"Neden getirdin onları Tolu'nun oğlu?" Isuke'nin sesi daha da yumuşamıştı. Tehlikeli derecede. Gözlerinin rengi ise artık obsidiyen kadar karaydı. "Ve neden onlar adına sözler veriyorsun?"

"Genç adam lanetli, Isuke teyze. Bu lanetten kurtulmak için de senden yardım istiyorlar. Bir de kızın babasının sağlığının düzelmesi için." Artan duraksadı. "Onları dinlersen, bana iyilik etmiş olursun."

"İyilik mi?"

"Evet."

"Senin için o kadar mı önemliler?" Isuke artık daha büyük bir merakla Şehrazad'a bakıyordu.

"Sana söyledim ya: Onlar arkadaşım." Artan bir an tereddüt eder gibi oldu. "Ve... ailemin durumuyla ilgili bir şeyler biliyor olabilirler."

Artan kelimelerini dikkatle seçmeye çalışmış olsa da Şehrazad bunu duyunca şaşırdı, Halid de giderek asılan bir yüz ifadesiyle Artan'ı süzmeye koyuldu.

Isuke'nin yüzünde garip bir şey belirdi ama daha Şehrazad ne olduğunu anlayamadan, ifadesi eski haline döndü. "Pekâlâ. Sana iyilik olsun diye onları dinleyeceğim." Sonra tavrı değişip sertleşti. "Ama ileride ben de senden bir şey istediğimde aynı nezaketi göstermeni bekliyorum."

Artan nazikçe eğilerek ona selam verdikten sonra Şehrazad Isuke'nin karşısına, yere oturdu; Artan da onun solunda diz çöktü. Kadın, aynı şeyi yapmasını bekleyen gözlerle Halid'e bakınca o da şimşirini yanından ayırmadan yere oturdu.

Şehrazad, Ava ile Halid'in üzücü hikâyesini, görücü usulü evliliklerini, çocuklarını nasıl kaybettiklerini, ardından Ava'nın nasıl yıkılıp sonunda öldüğünü ve Ava'nın babasının Halid'i evine çağırıp kendi canını alarak Halid'i lanetlendiğini anlatırken Isuke dinliyordu.

Şehrazad susunca Halid'e döndü. O da kısaca lanetin koşullarını, nasıl bunları yerine getirmeye başladığını ve artık kindar bir delinin isteklerine boyun eğemeyeceğini anlattı.

Tüm bu süre boyunca kadın, başını bir kuş gibi sallamaktan başka hiçbir şey yapmadı, hikâye bitince masasından olağanüstü bir yavaşlıkla birkaç kâğıt aldı.

"Lanet, bir borcu ödemek, yapılan anlaşmanın koşullarını yerine getirmek gibidir. Ne kadar adaletsiz olsa da," diye başladı Isuke. "Bu durumda büyünün bedeli bir adamın canıyla ödenmiş. Bu büyüyü etkisiz hale getirmek istiyorsanız, aynı değerde bir şey sunmalısınız."

"Öyleyse... benim ölmem gerekiyor." Halid'in sesi pes etmiş gibi çıkıyordu.

Halid bunu tahmin etmişti.

Şehrazad'ın vücudundaki her kas kasıldı, itirazları boğazına dizildi.

Isuke'nin dudağı aşağı doğru büküldü. Herhalde bir tebessümdü bu. "Hayır, öyle söylemedim. O kadar basit olsaydı, cana canla çözülecek olsaydı bu lanet zaten çok uzun zaman önce sona ererdi. Lanetler bu kadar basit şeyler değildir." Masaya iki el büyüklüğünde oval bir ayna yerleştirip ellerini üzerine koydu.

Ayna kendi iradesiyle yükseliyor gibiydi. Şehrazad ve Halid'in yansımasını gösterdikten sonra ağır ağır dönmeye başladı. Görünmez bir iple tavana asılıymış gibi.

"Şunu söylüyorum," dedi Isuke, "büyü hem güç hem de niyet olarak kendisini yansıtır. Her ayna gibi büyünün de bir karanlık tarafı vardır. Neyi görmek isterse onu göstermesinin sağlanabileceği bir taraf." Bir an kendi söyledikleriyle eğlenir gibiydi. "Hem büyüde hem hayatta, birinin düşmanlarını yenmesinin en iyi yolu genellikle onları kandırmaktan geçer."

Ayna dönüyordu. Ağır ağır. Tembel tembel. Şehrazad'ın karşısına gelince gümüşi bir parıltı yaydı, ardından Halid'in yansımasını gösterdi. Sonra sıra aynanın karanlık tarafına geldi ve ışıkla gölge, yeni bir dansa başladı.

Şehrazad gözlerini kırpıştırıyordu. Sağına bakınca, Halid'in kaşları çatılmış halde bir şeyler düşündüğünü fark etti. Ayna, kocası için çözülmesi gereken bir bulmacaydı sanki.

Isuke'nin ses tonu da ağır bir vızıltı halini aldı. "Bu yüzden, bu lanete uygun bir karşılık bulmak istiyorsan daha derine inmen gerekecek."

Anlamıyorum.

Dönmekte olan ayna, Şehrazad'ın bir kere daha dikkatini çekti ve parıldadıktan sonra yavaş yavaş dönmeye devam etti. Bir aydınlık, bir karanlık. Bir Şehrazad, bir Halid. Tekrar. Ve tekrar.

Şehrazad'ın başı döndü. Limon ve nane kokusu burnuna dolmuş, oradan da göğsüne yayılmıştı. Gözkapakları ağırlaşmaya başlarken sanki her an uykuya dalabilirmiş gibi, tüm vücudu da giderek ağırlaşıyordu. Ya da etrafında olup bitenin farkında olduğu fakat bunu kontrol edemediği, rüyalar arası boşlukta süzülür gibi.

Ama o kuş gibi hafiflediği anda aklına davetsiz bir şey girdi.

Kapüşonlu biri, yatak odasına ağır ağır girip gece yarısı gelen bir hırsız gibi eşyalarını karıştırıyordu sanki. Aradığı şeyi bulamayınca Şehrazad'a döndü.

Şehrazad nefesini tuttu.

Bu yaratığın yüzü yoktu. Gözlerinin, burnunun, ağzının olması gereken yerde cilalanmış bir yumurta kabuğunu andıran, boş, oval bir fildişi vardı sanki. Yüzü olmayan bu davetsiz misafir Şehrazad'a doğru geldikten sonra kızı alıp sisli bir koridora çıkardı ve koridoru dolduran açık kapılara bakmaya başladı.

Odalar, Şehrazad'ın anılarıyla doluydu. Şiva ve İrsa ile tartıştığı anlar. Rahim'in iyi niyetli dırdırlarına cevabı yapıştırdığı anlar. Annesinin anlattığı hikâyeleri dinlediği anlar. Tarık'la

kaçamak yapmak üzere ortadan kaybolduğu anlar. Babasının yanında kitap okuduğu anlar. Odasında yalnız başına ağladığı anlar.

Davetsiz misafir, Halid'le olan anılarını da kurcalıyordu. Şehrazad'ın ona lamba ışığında masal anlattığı anlar. Gönül meseleleriyle uğraşıp ekmek bölüştükleri anlar. Karanlık sokaklarda ve ipek perdeler ardında onu öptüğü anlar. Pazarda, ilk kez öpüştükleri o ana geldiğinde ise bir süre oyalandı.

O anda Halid ve Şehrazad'ın farkına vardığı şeyi, kendisi de anlamış gibi.

Bu davetsiz misafir çok geçmeden, Şehrazad'ın babasıyla ilgili tüm anılarıyla ilgilenmeye ve gözleri olmadığı halde Cihandar'ın Şehrazad'a, Rey'deki sarayda geçirdiği ilk gün gonca gül verdiği o anı izlemeye koyuldu. Cihandar gülü bir bilek hareketiyle canlandırıp öldürürken davetsiz misafir de merakla onlara yaklaştı.

Sonra, sisli koridorlarda Cihandar el-Hayzüran'ı aramaya koyuldu ve kısa süre sonra, önceki günün anısına rastladı. Şehrazad'ın, Rey'deki fırtına gecesi neler olduğuyla ilgili babasından bir şeyler öğrenmeye çalıştığı ana.

Cihandar'ın ellerine, saçlarına ve İrsa'nın atına ne yaptığıyla ilgili.

Fırtına konusunda neler yaptığıyla da.

Cihandar çakmak çakmak bakan gözlerle, kızına onca zamandır göğsünden ayırmadığı kitabı göstermiş ve boynundaki siyah anahtarı çıkarmıştı.

Sonra kitabı açtı...

Ve gümüş rengi bir ışık, ağır ağır etrafa yayıldı.

Yüzü olmayan davetsiz misafirin, o beyaz sis perdesinin ardından uzanan soğuk eli, Şehrazad'ın bileğini sıkıca tutmuştu.

Canını acıtacak kadar.

Şehrazad bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Isuke teyze!" diye gürledi Artan. "Bu kadar yeter!"

Kırılan bir camın sesi, Şehrazad'ın zihnindeki sahneyi de yerle bir etmiş ve kızı birden içinde bulunduğu ana döndürmüştü.

Aniden gözlerini açtı. Beyaz bir dumanın her yanı sardığı bir dünyadan buraya gelmiş gibiydi.

İlk fark ettiği, bileğindeki el izi oldu. Kırmızı, zonklayan, son derece gerçek bir iz. Şehrazad gözlerini kırpıştırıp başını kaldırdığında kalbinin yerinden çıkacak gibi attığını fark etti.

Halid de Artan da ayaktaydı.

Sonra Halid'in kılıcının uğultusu duyulmuştu. Karşıdaki duvara tuhaf bir açıyla saplanan silahın mücevherli kabzası, çarpışmanın etkisiyle hâlâ sallanıyordu.

Isuke'nin meşum aynasının parçaları da etrafa saçılmıştı.

Şehrazad aynayı Halid'in parçaladığını anladı. Halife bir şekilde, büyücünün kendi üzerindeki etkisini kırmayı başarmış ve onu durdurmak için de aynayı parçalamış olmalıydı. Kadın da buna karşılık, kılıcı Halid'in uzanamayacağı bir yere savurmuştu.

Artan, Halid ile teyzesi arasında tampon görevi görüyordu.

Teyzesi zihnimin içinde gezerken hiçbir şey yapmadığına göre, nerede Artan Timuçin'in sadakati?

Şehrazad başlangıçta, Artan'ın, teyzesini Halid'den korumak için ikisinin arasına girdiğini düşünmüştü.

Ama sonra yanılmış olabileceğini fark etti. Artan, teyzesinin değil onların safında gibi görünüyordu. Sırtı Halid'e dönüktü. Ancak bir aptal, düşmanına sırtını dönerdi ve Artan aptal falan

değildi. Çocuğun o anki surat ifadesi, kararlılık ve pişmanlığın karışımı gibiydi. Yanıldığını biliyor gibi.

Yani Artan, Halid'in önüne onu durdurmak için değil, *korumak* için atılmıştı.

Daha yeni tanıdığı birini, kendi ailesine tercih etmişti.

İyi de neden?

Şehrazad karşısında oturan büyücüye döndü.

Belli ki Isuke, düşüncelerimi çalmaya çalıştı. Ama neden?

Ellerini masaya koymuş, dimdik oturan büyücünün hiç özür diler gibi bir hali yoktu.

"Bana söz vermiştin." Artan, kadını suçlayan bir tavırla söze girmişti. "Kitabı aramaktan başka bir şey yapmayacağına söz vermiştin. Söz ver..."

"Ben söz falan vermedim." Isuke'nin cevabı, acımasız bir ses tonuyla söylenmiş olsa da sakin bile sayılabilirdi. "Sen verdin. Hem kıza bir şey olmadı."

"Yalan söylüyorsun," dedi Halid öfkeli bir fısıltıyla. "Çığlık atıyordu."

"Canım yanmadı ama. Sadece... şaşırmıştım," dedi Şehrazad. "Ama şunu bilmek istiyorum..."

"Ne istediğinle zerre kadar ilgilenmiyorum," diye araya girdi Isuke. "Ama babandaki kitap... onda kalamaz."

Şehrazad'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Anlamıyorum. Babamın..."

"Babanın yaraları zamanla iyileşecek ama dünyana, çok daha yıkıcı bir şeyi musallat etmiş." Kadının yüzündeki tek değişiklik, çakmaktaşından obsidiyene, sonra yine çakmaktaşına dönen göz rengiydi. "Kitabı benim için yok edersen, ben de bu kadar sevdiğin o çocuğun lanetini kaldırır, borcunu ödemiş sayılmasını sağlarım."

Şehrazad aklındaki tüm soruları sormak için can atsa da en merak ettiğini seçti. "Kitabın neden yok edilmesi gerekiyor?"

Kadına güvenmediği için sebebini öğrenmek istiyordu. Ayrıca Şehrazad hakkında her şeyi bilip kendisiyle ilgili her şeyi gizleyen birine kolay kolay güvenmeye de niyeti yoktu.

Isuke biraz durup düşündü. "O kitap, sahibine beladan başka bir şey getirmez. Ondan kurtulacağın için mutlu olman gerek."

"Üzgünüm ama bu bir cevap değil," dedi Şehrazad, aynı derecede sert bir tavırla. "Kitapla senin ne ilgin var?"

"Seni kendi hedeflerine ulaşmak ilgilendirir, benim sebeplerim değil. Ama şu kadarını söyleyeyim: Kitapta Artan'ın annesi ve babası da var. Onu yok ettiğinde, Artan'ı da onların borçlarından kurtarırsın."

"Nasıl bir borçmuş o?" diye sordu Halid Artan'a bakarak.

"O kitap, dile getirilmeyen acılar ve yıkımlar getirdi. Hayal edebileceğin en kötü ölümü," dedi Isuke parıldayan gözlerle. "Bundan yıllar önce, aptal bir hükümdara hediye edildiğinde kaybolduğunu düşünmüş ve sevinmiştik. Şimdi ben olsam onu tamamen yok ederim."

Şehrazad karşısında duran ve bir kuşa benzeyen bu kadını şüpheyle inceliyordu. "Peki, artık kitabın yerini biliyorsan neden onu kendin yok etmiyorsun?"

Isuke neredeyse gülümsüyordu. "Senin zihnine girince, başta zannettiğim kadar aptal olmadığını anladım."

"Evet." Artan gülse de ses tonunda en ufak bir neşe belirtisi yoktu. "Değildir."

"Bu kitabı ben yok edemem," dedi Isuke. "Ailemden kimse yok edemez. Bu, bizim damarlarımızda dolaşan büyüyle yapılmış bir kitap. Bunu ancak *özgürce verilen* bir kan yok edebilir ama o bizim kanımız olamaz."

"Öyleyse benimki olmalı." Şehrazad anlayıp kasvetle başını salladı. "Ben de bunu isteyerek yapmalıyım."

"Hayır," diye araya girdi Halid. Yüz hatları daha da keskinleşmişti. "Buna..."

Şehrazad aynı keskinlikle ona karşı durmak üzere kocasına döndü. "Laneti bozmanın bir yolu varsa bunu yapacağım. Sen de bana engel olmayacaksın."

"Şazi..."

"Bu senin alabileceğin bir karar değil, Halid. Sadece benim kararım."

"İstediğini yapmakta özgürsün." Yumruklarını sıkıyordu. "Ama ben de öyle. Bunu yalnız başına yapman için hiçbir sebep yok ve..."

"Aslında kararı zaten sen vereceksin, çocuk." Isuke yine o tuhaf tebessümünü takınınca dudağı aşağı doğru kıvrılmıştı. "En nihayetinde kitabı *sen* yok etmelisin çünkü lanet senin içinde. Kız kitabı anahtarıyla birlikte babasından çalacak. Sonra da sana getirecek ki kitabı yok edip laneti sonlandırabilesin."

Şehrazad altdudağını ısırıyordu. "Peki... bunu nasıl yapması gerekiyor?"

"Lanet, bedeli kanla ödenmiş bir lanet," dedi Isuke. "Bu yüzden şimdi de kanla ödemeniz gerekiyor. Hem şimdi hem de kitabı yok ederken. Ama merak etmeyin. Kan sunmanın anlamıdır önemli olan, miktarı değil. Önce bunu nasıl yapacağımızı bulmam lazım..." Gözü, Şehrazad'ın belindeki bıçaktaydı. "Bana hançerini ver, kızım."

Şehrazad istemeyerek de olsa hançeri kadına verdi, Isuke de kınından çıkarıp kendi kendine mırıldanmaya başladı. Bunun üzerine metal akkor haline geldi. Büyücü, Şehrazad'a tam

olarak anlamasa da tanıdık gelen bir dilde fısıldamaya devam ederken bıçağın üzerinde küçük semboller belirmeye başladı.

O semboller, ürkütücü bir ışıkla parıldamaya başlayınca Isuke Halid'e döndü. "Elini ver bana."

Kocası elini uzatırken Şehrazad dişlerini sıkıyordu. Ama Isuke, Halid'in kolundaki yaranın üzerine, parıldayan bıçakla ince bir yara daha açarken halife gözünü dahi kırpmadı. Kırmızı damlalar hançerin yüzeyine düşmeye başladığı anda metal de akkor halinden çıkıp kızgın bir kırmızıya büründü. Adeta kalp gibi atıyor, üzerindeki semboller bir kuyruklu yıldızın ışığı gibi titreşiyordu.

Etraflarındaki her şey bir anda kararda.

Isuke ifadesiz bir suratla kanı silip hançeri, mücevherli kılıfına yerleştirdi. Ardından bıçağı geri vermek üzere Şehrazad'a döndü ama elini bıçaktan çekmemişti.

Şehrazad metal kılıfa dokununca buz gibi olduğunu fark etti. Ölüm gibi.

"Kitabı anahtarla açabilirsin ama ancak onu yok etmeye hazır olduğunda," dedi büyücü, Halid'e. "Az önce gördüğün ritüeli tekrar et: Hançerle tenini kes ve kanını bıçağa akıt. Ardından, hançerle kitabın sayfalarını deş ve sonra onu ateşe ver." Sonra bir şey düşünür gibi sustu. "Kitap karşı koyacak, bağıracaktır. Onu yakmak için ne gerekirse yap çünkü kitabın külleri rüzgârla dağılırken, alevler lanetini de beraberinde götürecek. Sana kendim ve atalarım adına yemin ederim."

Isuke'nin parmakları, Şehrazad'ın bileğini, eski izinin olduğu yerden pençe gibi sardı. Yüzünde ancak o zaman bir his belirdi. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle geri çekilmiş ve burnunun üstünde iki dikey çizgi oluşmuştu.

"Ne gerekiyorsa yap, kızım. Kitabı yok edersen bizi korkunç bir yükten kurtarırsın ama başaramazsan, bu yük sadece benim ailemin omuzlarında olmaktan çıkar..." Büyücünün gözleri, obsidiyen havuzlarına dönüşmüştü sanki. "Seninkine de bulaşır."

EL ÇABUKLUĞU VE ALDATMACA

Şehrazad ne yapacağını bilemiyordu.

Üç gün boyunca her şeyi denemişti. Üç gün boyunca, babasının kitabıyla ilgilenir gibi yaptı ve adamın küçük çadırında onunla beraber oturup babasının kitabın sihrini anlatışını dinledi. Adam ona, yazılanları nasıl titizlikle çevirdiğini ve ezberlediğini anlatmaya çalışırken Şehrazad da gülümsüyordu.

Hepsi de Şehrazad'ı kurtarmak içindi.

Kurtarmak mı?

Güzel hikâyeydi bu.

Özellikle de Şehrazad artık babasının kitaba bu kadar değer vermesinin, deliliğin sınırında gezinirken bile kitabı korumak istemesinin sebebini bildiği için. Artık, kitabın sunduğu imkânlar yanında, kötülüğünün önemsiz göründüğünü fark ettiği için.

Bir hükümdarlığı yerle bir etme gücü.

Hiçbir bedel ödemek zorunda kalmadan diğerlerini küçük görebilme hakkı.

Eskiden olsa, Şehrazad babasının kendini güce bu kadar kaptıracağına asla inanmazdı ama şimdi, kanıt gözlerinin önündeydi. Babasının gözleri çakmak çakmak bakıyor; yaralı ellerini

çıplak başında gezdiren adam, olup biteni hatırlamaya çalışır gibi görünüyordu.

Yaptığı şeylerin sonuçlarını.

Cihandar, Rey'in kalbine böylesi bir yıkım ve ölüm getirmek istemediğini, tek istediğinin Şehrazad'ı kurtarmak olduğunu söylese de Şehrazad içine düşen şüpheden bir türlü kurtulamıyordu.

Çünkü babası, bunları söylerken onun gözlerine bakamamıştı.

Bu yüzden, babası Rıza bin Latif'in gelecekte yapacağı şeyler için kendisinden yardım istediğini söylediğinde, Şehrazad yaşadığı korkuyu belli etmemek için çok uğraştı.

Yapacağı şeyler mi? Nasıl şeyler?

Bunu düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu.

Tarık'ın adamları, Horasan ve Part sınırındaki iki kenti çoktan kontrol altına almayı başarmıştı. Şehrazad da önceki gece Halid'i uyarmıştı ama Halid sancakbeylerini haftalar öncesinden Rey'e toplamaya başlamış olsa da şehrin kuşatma altında oluşu, sınırı geri alacak bir kuvvet oluşturmayı oldukça zorlaştırıyordu. Rey'in mevcut ordusu da paramparça olduğundan Halid'in karşı saldırı yapması biraz zaman alacaktı.

Ama onların zamanı yoktu.

Bu yüzden Şehrazad kitabı vermek konusunda babasının aklını çelme çalışmalarına devam ediyordu.

Lanetin etkilerini, savaştan önce bozabilmek için.

Ama ne yazık ki Cihandar kitabı gözünün önünden asla ayırmıyor, onu göğsüne yaslayıp anahtarı da kolye gibi daima boynunda taşıyarak uyuyordu.

Babası kitabı bir an bile bırakmazken Şehrazad nasıl onu alıp da Halid'e verecekti ki?

En iyisi doğruyu söyleyip kitabı bana vermesini istemek.

Şehrazad bunu defalarca düşünmüştü. Özellikle de ilk gün. Bir yanı, babasının, kendisinin bulamadığı aşkı ve mutluluğu kızının bulması için her şeyi yapacağına inanmak istiyordu.

Ama babasının, kitabın gücünün ona verdiği amaçtan bahsederken ne kadar saygıyla konuştuğunu duydukça, adamın bundan kolay kolay ayrılmayacağını da anlamıştı. Bu, Şehrazad'ın mutsuz olacağı anlamına gelse bile.

Ve bunu fark etmek, Şehrazad'ın canını kabul etmek istemeyeceği kadar acıtıyordu.

Babası hayatı boyunca iyi bir adam olmuştu. Nazik. Akıllı.

Gurur duyulacak onlarca özelliği, onu seven kızları ve hâlâ önünde uzun bir ömrü olan bir adam. Ama Şehrazad babasının zihninin kendi oyunlarının kurbanı olduğunu biliyordu artık. Adam kendi yalanlarına inanmaya başlamıştı.

Bu yüzden, o öğleden sonra Şehrazad telaşla akşam yemeği için ekmek yapmaya koyuldu.

"Şazi?" İrsa arkasından ona sesleniyordu.

"Hmm?"

Kız kardeşi, sabırlı olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Berberi hamuru yoğuruyorum."

"Onu görebiliyorum. Ama... sangak unu kullanıyorsun."

Şehrazad ne yaptığına bakınca hatasını fark etti. Yapış yapış yığını, anında çadırın kırkyama kumaşına fırlatacaktı ki durdu. Bunun kendisini teskin etmeyeceğini ve sonunda başına daha çok iş çıkaracağını biliyordu çünkü. Bu yüzden, ekmek hamuru olmayan şeyi tek harekette yere attı. En azından bunu kısa sürede temizleyebilirdi. Çocukça bir şey olsa da, hamur gerçekten de yere çaparken insanı oldukça mutlu eden bir *pat* sesi çıkarmıştı.

İrsa alaycı alaycı güldü. "Sanırım ikimiz de biraz dinlensek iyi olacak."

Bunun ardından iki fincan, birkaç dal da nane alıp Şehrazad'a verdi ve kök sebzelerle dolu bir masanın arkasına geçti. Sonra üzerine kurumak üzere bitkilerin asıldığı bir kafesin altına eğilip elinde badem unundan yapılmış, küçük, yuvarlak keklerin ve şekere bulanmış kayısı şekerlerinin olduğu küçük bir tabakla çıktı.

Kızlar, Şehrazad'ın yanlış yaptığı hamurun yanına, yere oturduktan sonra Şehrazad naneleri koparıp fincanlara attı ve bademli keklerden birini aldı.

"Canını sıkan ne?" diye sordu İrsa keki ikiye bölmeden önce.

"Hiç." Şehrazad'ın sesinde, garip bir şekilde keyifsiz bir hava var gibiydi.

"Pekâlâ, canını sıkan bir şey yok." İrsa parmaklarındaki şekeri yaladı. "Bir gün sormaktan vazgeçeceğim ve bu tamamen senin suçun olacak."

"Ne kadar aksi bir insan oldun. Belki de Rahmeddin Veled'le bu kadar vakit geçirmeyi bıraksan iyi olacak." Şehrazad neredeyse dişlerini sıkıyordu.

"Sen de yalancının teki oldun çıktın." İrsa imalı gözlerle ablasına bakıyordu. "Bana onlarca söz verdin ama hâlâ hiçbirini tutmuyorsun."

Şehrazad derin bir nefes aldı. Kız kardeşinin söylediği her şey doğruydu. Uzun zamandır İrsa'ya, ona güvendiğini göstermiyordu ama kötü bir niyeti yoktu. Kendi neden olduğu bir çıkmazın içinde olduğundan, İrsa'yı da buna dahil etmenin yanlış olduğunu düşünüyordu sadece.

Ama kısa süre önce, bu gurur Şehrazad'ın çöküşüne neden oluyordu. Masalların ardındaki gerçeği görmek istemeyişi, az

kalsın Halid'in aşkına mal olacaktı. Şimdi kız kardeşine güvense, İrsa ona çaresizce ihtiyaç duyduğu desteği sunabilirdi. Belki de annelerinin hep söylediği gibi, bir elin çıkaramadığı sesi iki el çıkarırdı.

Belki de Şehrazad kendi çıkarı için kardeşinin hayatını riske attığı güne lanet ederdi.

Çayından ağır ağır bir yudum alan Şehrazad nane ve şekerle şüphelerini de yutmaya çalıştı.

Böyle devam edemem. Bir şeylerin değişmesi lazım.

Belki de değişmesi gereken benim.

"Babamın kitabını ve anahtarını almam lazım..." Şehrazad gözlerini kardeşinden kaçırmıyordu.

İrsa ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Tabii ona söylemeden," dedi Şehrazad. "En azından ilk anda. Bunu nasıl yapabileceğim konusunda bir fikrin var mı?"

İrsa kek yemeye devam ederken bir yandan da düşünüyordu. "Rahim'in bana verdiği ilaç tarifleri arasında bir uyku ilacı var. Sence işe yarar mı?"

Şehrazad bunu düşünürken dudaklarını büktü.

Çok riskli. Ama üç gündür daha iyi bir fikir bulabilmiş değilim.

"Olabilir."

"Ama seni uyarmam lazım," dedi İrsa. "Babanın uykuya dalması biraz sürebilir. Ve ilacın ne kadar etkili olduğunu bilmiyorum çünkü henüz denemedim." Çayından bir yudum aldı. "O kitabı neden istiyorsun, Şazi? Ve neden babama söylemiyorsun?"

Şehrazad oldukça sakinmiş gibi bir ifade takındı. İrsa'ya bildiği her şeyi söylemek büyük düşüncesizlik olurdu. Babasının, sahip olduğu gücü kötüye kullanmasıyla ilgili can sıkıcı detayları söylemek de öyle. "Neden istediğim seni..."

"Hayır," dedi İrsa dişlerini sıkarak. "Yardım etmemi istiyorsan sebeplerini de söyleyeceksin. Gerçeği."

"Gerçek pek..."

"Hoş mu değil? Yoksa kolay mı? Göründüğü gibi mi değil yoksa?" diye çıkıştı İrsa. "Sence kaç yaşındayım Şazi? Kundakta bebek miyim? Yoksa uyku ilacı hazırlayabilen genç bir kadın mı? Çünkü ikisi birden olamam."

İrsa'nın sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark eden Şehrazad afalladı. Artık onu nasıl isterse öyle göremez, İrsa'yı korumaya devam edemezdi. Bunu ne kadar isterse istesin.

İrsa ona yardım edecek kadar büyüdüyse, Rahmeddin Veled'le vakit geçirecek kadar büyüdüyse, Şehrazad'ın o kitaba neden ihtiyacı olduğunu bilecek kadar da büyümüş olmalıydı.

"Haklısın. Kabul etmek istemesem de artık çocuk değilsin. Gerçeği söyleme vakti geldi." Şehrazad derin bir nefes alıp başladı.

Bu kez hiçbir şeyi atlamadı. Güçlükle duyulacak kadar usulca, lanetin hikâyesini kız kardeşine anlattı.

Sevdiği gencin, halkını korumak için yapmak zorunda kaldığı her şeyi. Kederinden deliye dönmüş bir adamın yarattığı dehşeti sonlandırmak için yapmak zorunda oldukları her şeyi.

İrsa şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle onu dinliyordu.

Nihayet sıra, onları bekleyen ürkütücü göreve gelince İrsa ablasına biraz daha yaklaşıp iyice odaklandı.

"Bu yüzden babam uyurken kitabı çalmalı, ardından kitabı yok edip laneti ve bu gereksiz savaşı sonlandırabilmesi için Halid'i Rey'den almalıyım." Üzerinden attığı yük sayesinde, omuzları biraz rahatlamış gibiydi.

İrsa bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bu çok büyük bir risk. Özellikle de bu kadar düşmanın gözü üzerindeyken," dedi sonra.

"Biraz yardım alsan işleri daha sorunsuzca halledebilirsin. Neden sen Rey'e giderken ben de kitabı babamdan almıyorum?"

"Hayır," dedi Şehrazad başını sallayarak. "Bu çok tehlikeli."

"Hayır." İrsa ısrar ediyordu. "Değil. Benim yapmam daha mantıklı çünkü benim kitapla ilgileneceğimi düşünmez. Akşam çayına uyku ilacından katarım, sonra uyumasını bekleyip çölde seninle buluşurum."

"Sana bir şey olursa buna dayanamam."

"Ne olabilir ki?" İrsa'nın yüzü asıldı. "Ön cephede savaşmıyorum ya. Altı üstü bir kitap taşıyacağım," dedi olayı basitleştirerek. "Bak, kamp alanının doğusundaki kuyunun orada buluşalım. Buraya epey yakın. Ayşe'nin atını alır, kitap ile anahtarı oraya getiririm. Böylece sana hem vakit kazandırırım hem işini kolaylaştırırım. Ben babama çayını verdikten sonra sen de Rey'e doğru yola çıkabilirsin." Konuştukça sesi daha hararetli çıkıyor, sözcükleri kulağa oldukça kendinden emin geliyordu.

Şehrazad hâlâ pes etmek istemese de fikre giderek ısınmıştı. Yanağını ısırmaya başladı.

Mantıklı aslında. Hem değişiklik yapıp birlikte çalışmak da güzel olur.

"Merak etme, Şazi." İrsa sevecen bir tavırla gülümsedi. "Sadece babamın uykuya dalmasını bekleyip sana bir kitap getireceğim. Bunun tehlikeli hiçbir yanı yok."

Şehrazad'ın mantığı buna karşı gelse de gülümseyerek karşılık verdi.

Belki de kardeşi haklıydı.

Olayların kontrolünü ele alıyor ve geleceklerine kaderin karar vermesine karşı çıkıyorlardı. Belki de Şehrazad'ın son zamanlarda bu kadar zorlanmasının nedeni, güçlü bir akıntıya

karşı koymaya çalışmasıydı. Belki bir kez olsun, akıntı yönünde yüzmeliydi.

"Pekâlâ," dedi. "Haydi işe koyulalım."

"Birlikte." İrsa'nın ağzı kulaklarındaydı.

Şehrazad başını salladı. "Birlikte."

Tarık, o gece İrsa el-Hayzüran'ın peşine düşmesine neyin sebep olduğundan emin değildi.

Yapması gereken pek çok şey vardı ve gizlice İrsa'yı takip etmek kesinlikle bunlardan biri değildi. Bunun yerine bir sonraki baskını planlaması ya da en azından Rıza bin Latif'in amacıyla ilgili giderek artan huzursuzluğuna rağmen, enişteşiyle bir strateji oluşturmaya başlaması gerekiyordu.

Oysa Rahim'le at sırtında çölde dolaşmakla meşguldü...

Sessizce.

İrsa gizli işler yapmada bu kadar kötü olduğu için şanslılardı aslında. Aynı zamanda bu kadar kötü bir gözcü olduğu için de. Aldığı parayı hak eden her asker, onların peşinden geldiğini çoktan fark ederdi.

Ve bu saçmalığı çoktan sonlandırırdı.

Ama Tarık, bir süredir Şehrazad için endişeleniyordu. Son birkaç gündür, kızın nereye gidip geldiğini takip etmeye çalışmış ve o akşam, elinde rulo bir şeyle çöle ilerlediğini görmüştü. Fakat adamlarından kurtulup kızın peşine düşene kadar, Şehrazad en ufak bir iz bırakmadan ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Bu yüzden şimdi, yapabileceği en iyi şeyi yapıyor ve İrsa'yı takip ediyordu çünkü Şehrazad'ın bu garip ortadan kayboluşlarının nedenini bilen biri varsa, o da kız kardeşi olmalıydı.

Tarık, Şehrazad'ın son zamanlardaki halini anlamak için gerekirse hile yapmaya razıydı. Ay ışığı altında, kapüşonlu birini çölde takip etmeye de.

Peki ya Rahim?

Onun da İrsa el-Hayzüran'ı nereye gitse takip edeceği, günbegün daha aşikâr hale geliyordu.

İrsa'nın elindeki tek şey, göğsüne bastırdığı, koyu renk kumaşa sarılı küçük bir paket gibi şeydi. Üzerindeki kıyafetlerse seyahate pek uygun görünmüyordu çünkü omuzlarındaki ince şahmina onu pek korumazdı.

Tarık bunun garip olduğunu düşündü çünkü İrsa el-Hayzüran genellikle oldukça duyarlıydı. İnsanı endişelendirecek bir şey yapmazdı. Yapacak bir kişiliği yoktu.

Her hareketi tahmin edilebilir olan kız tatlı ve yumuşak başlıydı.

Şehrazad'ın tam tersi.

Yine de Tarık yayını hazırda tutuyordu.

Karşılarına ne çıkacağını bilemezdi.

Yarım saat kadar at üzerinde ilerledikten sonra kuyuya ve Tarık'ın aylar önce Ömer el-Sadık'la tanıştığı noktaya yaklaştılar. Bir an aklına, yaşlı şeyhin Zoraya'nın pençelerinden nasıl kaçtığı gelen Tarık, ilk defa doğanını yanına almadığına sevindi çünkü Zoraya, şimdiye kadar yerlerini çoktan açık etmiş olurdu.

Rahim ve Tarık atlarından inip duvarları çatlamış taş binalardan birinin arkasına gizlendi. İrsa atını kuyunun yakınlarındaki bir direğe bağlarken gölgede bekliyorlardı.

Tarık her şeye rağmen merak içindeydi.

Küçük Çekirge kiminle buluşuyordu?

Çünkü etrafta Şehrazad'dan hiç iz yoktu.

Rahim derin bir nefes alınca, Tarık aralarındaki mesafeye rağmen, arkadaşının ne kadar kaygılandığını hissetti.

"Neden bu kadar endişelisin?" diye fısıldadı.

Rahim, İrsa el-Hayzüran'ı izlemeye devam ediyordu.

Tarık gülümsedi. "Tehlikede olmadığı ortada. Belli ki tanıdığı biriyle buluşuyor. Başka bir erkek olmasından mı korkuyorsun?"

"Niye başkasıyla buluşuyor diye korkacakmışım?" diye tersledi Rahim. "Sadece tehlikede olmadığından emin olmak istiyorum."

"Tabii ki başkasıyla buluşuyor diye korkmazsın." Tarık gözlerini devirdi. "O yüzden gecenin bir yarısı onu takip ediyorsun."

Rahim bezginliğini belli ederek homurdandı. "İkimiz de neden burada olduğumuzu biliyoruz ve bunun onunla hiçbir..."

Ama Tarık elini omzuna koyarak onu susturdu.

İrsa'ya doğru gelen iki kişi vardı ve biri, Tarık'ın nerede görse tanıyacağı biriydi. Genç adam, hayatının büyük bir kısmını o vücudu ezberleyerek geçirmişti. Küçük ve zarif bir beden. Rüzgârda dağılmış bir saç örgüsü.

Diğeri ise uzun boyluydu. Kapüşonlu. Erkek.

O kadar kolay tanıyabileceği biri değildi.

Yine de Tarık, adam daha ridasının başlığını açmadan, elini Şehrazad'ın beline koymadan, onun kim olduğunu anlamıştı.

Nefreti öyle büyüktü ki parmak uçlarında hissedebiliyordu. Midesinde. Kendi sözcükleri, kulaklarında yankılandı.

"Emin ol, Halid bin el-Reşid'i bir sonraki görüşümde ikimizden biri ölecek."

Tarık bir an bile duraksamadı. Bir an bile tereddüt etmedi.

Aşkın gözlerini kör etmesine izin vermeyecekti.

Öfkesi giderek artarken, kendisini durdurmaya çalışan Rahim'e engel oldu...

Ve okuna uzandı.

Şehrazad burayı sevmemişti.

Halid'le kuyunun etrafındaki bölgenin üzerinde ilk uçtuklarında, tuhaf şekilde içine kötü bir his doğmuştu.

Şimdi oraya giderlerken, his giderek artıyordu.

Etraflarındaki tüm binalar terk edilmişti. Saz çatıların çoğu çökmüş, bölgeye daha da ürkütücü bir hava veren delikler oluşmuştu. Buraya gelip vakit geçirme cüretinde bulunan kimseye hayır gelmeyeceğine dair bir uyarı gibi.

Daha da kötüsü, daha önce onu aksine ikna ettiği halde kız kardeşi oldukça gergin görünüyordu. Kuyunun etrafında küçük bir daire çizerek dolaşan İrsa'nın elinde, göğsüne bastırdığı kumaş kaplı bir şey vardı. Şehrazad kumun üzerine ayağıyla giderek küçülen halkalar çizen kardeşini izlemeye koyuldu.

Onun da aynı kötü hisse kapıldığını biliyordu.

Şehrazad'a her şeyin kısa süre sonra yoluna gireceğini hissettiren tek şey, sırtındaki o güven veren eldi.

Yanındaki adamın sıcak ve sağlam varlığı.

Halid her şeyi görür. En önemsiz detayları bile daima fark eder. İrsa'ya bir şey olmasına izin vermez.

Şehrazad dikeldi. Biraz sonra Halid, babasının kitabını yok edecek, sonra da her şeyi düzeltmeye başlayacaklardı. Ve Şehrazad'ın artık hiçbir şey için endişelenmesi gerekmeyecekti.

Onlar kuyuya ilerlerken, nal şeklinde dizili terk edilmiş binaların arasında birden bir esinti oluştu ve etrafı saran taştan sessizliği, ürkütücü bir ses ve havayla bozdu.

Ardından tanıdık bir ses geliyordu.

Şehrazad durdu.

Bu bir... at mı?

Bir an, uzaktan nal tıkırtıları duyduğunu zannetmişti.

Halid de durdu, ne olduğunu çözmeye çalışır gibi Şehrazad'ın önüne geçti. İrsa'nın atı yakınlardaki bir direğe bağlıydı.

Burada olduklarını bilen başka kimse yoktu.

Sonra rüzgâr dindi ve kumlar, ayaklarının üzerine düştü.

Ama hâlâ bir sorun olduğu açıktı.

Şehrazad hissedebiliyordu.

Tıpkı, sağ taraflarındaki bir binanın duvarında hareket eden gölgeleri görebildiği gibi.

Ve anladı. Adeta uçurumun kenarına tutunmaya çalışan biri gibi içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı.

Çünkü Şehrazad yıllardır bu alanda eğitim alıyordu. Ve o an mükemmel bir andı.

Rüzgâr yeni dinmişti. Biraz aşağı ve sola hedef alsa yeterdi. Tüyleri neredeyse parmaklarının arasında hissediyordu. Çekilen yayın çıkardığı *tın* sesini de.

Bırakılan okun şaklayışını da.

Bir an bile tereddüt etmeden, Halid'i kenara itti.

KALBE GELEN OK

Ok, karanlıkta vızıldayarak İrsa'yı geçip, ölümcül hedefine ilerliyordu.

İrsa bir anda her şeyin yavaşladığını hissetti.

Ablası, Horasan Halifesi'nin üstüne atıldı ve adamı kenara çekmeye çalıştı.

Aynı anda halife de kendini ona siper etmeye çabalıyordu. İki inatçı âşığın, birbirlerini aynı tehditten korumaya çalıştığı bir manzara.

Kaybetmek üzere oldukları bir savaşta verilen çaba.

Şehrazad, Halid'i iterken Halid de onu yakaladı ve her şey sona erdi.

Ok Şehrazad'ın sırtına saplandı.

Ve dünya nasıl bir anda yavaşladıysa, aynı şekilde hızlandı.

İrsa halifenin, Şehrazad'ı göğsüne bastırırken yüzü ifadesiz görünse de gözlerinde fırtınalar koptuğunu fark edebiliyordu. Etrafı fırtına bulutlarıyla çevrilmiş yakıcı bir güneş gibi.

Sonra ablasının dudaklarından şaşkın bir feryat duyuldu.

İrsa, Şehrazad'ın sırtındaki oku görünce çığlık attı.

O sesle gökyüzü delindi sanki.

"Şazi!" İrsa, Şehrazad'ın yanına koştu.

Ablasının parmakları, halifenin siyah ridasına dolanmıştı. İkisi de tek kelime dahi edemiyor, gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı. İrsa bu sessiz bakışmalarda konuşulanları anlayamazken halife ve karısı yere çöktü. Halid, Şehrazad'ı hâlâ bırakmıyordu. Kendini yere bırakan İrsa'nın kalbiyse yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Bir... bir şeyler yapmalıyız!" diye bağırdı. "Bizim..."

O sırada arkalarındaki hareketlilik dikkatini çekince Halid, Şehrazad'ı İrsa'ya bırakıp ayağa kalktı. İrsa delirmiş gibi, ablasının omzundaki yaraya bakıyor ve ne yapması gerektiğini, ne *yapabileceğini* düşünüp duruyordu...

Kınından çıkan kılıç sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı ve okun fırlatıldığı andan sonra Horasan Halifesi'ne ilk kez dikkatle baktı.

Rey'in delisi. Katil çocuk hükümdar.

Ablasının kocası.

Halid uzun boyluydu. Rahim kadar olmasa da İrsa'nın düşündüğünden uzundu. Başka zaman olsa, insanlar onun çekici olduğunu düşünebilirdi ama o anda değil. O anda Halid'in yüzündeki ciddiyet, birini cezalandırmak istediğini gösteriyordu. Hedefini acımasızca yerine getireceğini. İrsa'nın halifede sezebildiği tek duygu öfkeydi.

Ve havadaki ölüm kokusu.

Halid korkutucuydu.

Gerçek bir canavar gibi.

Onu ablasının başında, kılıcını birini öldürmek üzere kaldırmış halde görmek, İrsa'nın korkunç kâbuslarında gördüğü işe yaramaz fare gibi bir köşeye sinmek istemesine neden oluyordu.

Şehrazad *bu adamı* nasıl sevebilirdi ki?

İrsa düşünecek vakit bulamadan halife kılıcının kabzasını iki eliyle tutup silahı ikiye böldü. Şimdi iki elinde de, birbirinin yansıması gibi görünen birer kılıç vardı. İki kat yıkım getirecek ikiz kılıçlar. Halid gözünü hedefinden ayırmadan Şehrazad ve İrsa'nın önüne geçip onların olacakları görmesine engel oldu.

Sonra onun arkasından, kumun üzerinde koşan ayak sesleri geldi.

"Şazi!"

"Tanrım!"

İrsa duyduğu iki sesle şoke olmuş halde onlara döndü.

Rahim ve Tarık mı? Onların *burada* ne işi vardı? Nasıl...

Şehrazad titrek ellerle İrsa'nın şahminasına uzandı.

"Şazi?" İrsa şaşkınlığından kurtularak ablasına doğru eğilip ne dediğini duymaya çalıştı.

"İrsa," dedi Şehrazad boğuk bir sesle. Parmakları, İrsa'nın şalının ince kumaşına dolanıyor; renksiz dudaklarından çıkan ses, konuşmadan çok bir fısıltıyı andırıyordu. "Onu durdurman gerek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu İrsa ağlayarak.

"Onları öldürecek." Şehrazad'ın artık sadece elleri değil, tüm vücudu titriyordu. O sarsılmaya başlarken İrsa ellerinin kandan yapış yapış olduğunu fark etti.

"Ben... ne yapacağım..."

"Durdur onları," dedi Şehrazad güçlükle. "Onları durdurmak zorundasın!"

Rahim palasını çıkarıp Tarık'ın arkasında yerini alırken Tarık'ın omzunda da oklar görülüyordu.

Onlara ok atan *Tarık* mıydı? Bunun sorumlusu *Tarık* mıydı? Çocuk halifeyi hedef almış ama *Şehrazad*'ı vurmuş olmalıydı! Tanrım! Bu nasıl olmuştu?

Peki, İrsa onları nasıl durduracaktı? Kendi ablasının dikkatini çekmesi bile haftalar sürmüşken Tarık kadar küstah, kan ve zafer hayaliyle dolu bir çocuğu nasıl durdurabilirdi?

Horasan Halifesi gibi taş yürekli bir canavarı durdurmaksa bundan bile zordu.

"Lü-lütfen," dedi İrsa. Bir fare, dağa sesleniyordu. "Yapmayın!"

Tarık'ın yüzü küle dönmüştü sanki. "Öldü mü?" diye sordu halifeye. Bir yandan da acıyla saçlarını çekiştiriyordu.

İrsa ancak o zaman Tarık'ın sırtındaki oklardan başka, kendini koruyacak bir şeyi olmadığını anladı. Ne doğru düzgün bir yayı, ne elinde palası ne de belinde bir hançer.

İki kılıçlı bir canavar karşısında çaresizdi.

Ne yazık ki İrsa, Tarık'ın bunu önemsemeyeceğini de biliyordu. Hem de hiç.

Çünkü mantıklı düşünemediği gün gibi ortadaydı.

Horasan Halifesi hiçbir şey söylemedi ve elindeki iki cezalandırıcı yayı andıran kılıçlarını salladı. Niyetini oldukça iyi gösteren iki yayı.

Ardından bir adım öne çıktı.

Rahim de tek kelime etmeden, Tarık'ı korumak için harekete geçti.

Halife, Rahim'in karşısında iki kılıcını kaldırdığı sırada İrsa çığlık attı. Ablasının soluklanmaya, doğrulmaya, karşı koymaya çalıştığını hissediyordu...

"Öldü mü?" Tarık'ın üzüntüden sesi çatlıyordu. "Sadece cevap ver piç herif, sonra bana ne istersen yap."

"Neden senin için bir şey yapayım?" diye karşılık verdi Halid, alçak ve ürkütücü bir sesle.

"Çünkü öldüyse bana ne olacağı umurumda bile değil!"

"Demek en azından iki konuda hemfikiriz." Kılıçları ay ışığıyla parlayan halife dikkatini Rahim'e yöneltmişti.

"Lütfen!" diye bağırdı İrsa. "Lütfen yapmayın..."

"İrsa." Şehrazad son bir çabayla onu kendine çekip yüzünü buruşturarak hırıltılı bir fısıltıyla konuştu. "Halid'e... bağırman lazım. Ayağa kalk. Durdur onu! *Bir şey* yap."

İrsa başını salladı. Adam Horasan Halifesi'ydi! Bir fare buna nasıl cüret edebilirdi?

"İrsa!"

Kılıçların sesi çölü inletiyor, her yanı çarpışan metal sesi sarıyordu.

Fakat İrsa korkudan kılını bile kıpırdatamamaya devam etti. Onu buna ikna edebilecek her düşüncesi, tek nefeste yutulmuştu sanki.

Dört hamlede her şey olup bitti. Ortada yarıştırılacak bir şey yoktu. Horasan Halifesi, cehennem ateşinde dövülmüş kılıçlar kullanan bir şeytandı.

Rahim kumların üstüne düşüp kaybettiği kılıcını aramaya başladı.

İrsa'nın yüreği ağzına geldi.

Vücudundaki her hücre, olup bitenin farkındalığıyla karıncalanıyor; İrsa artık gerçeklerden kaçamıyordu.

Halifeye, Rahim'i silahsız bırakmak yetmedi. O anda, bundan çok daha fazlasını isteyen Rey canavarı, Tarık'a ulaşmak için Rahim'i gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

Şehrazad'a yaptığı şey yüzünden Tarık'ı yok etmek için.

İrsa böyle bir şeyin olmasına izin verdiği bir dünyada yaşayamazdı. Yaşamak *istemiyordu.*

Bu yüzden onu harekete geçiren, ablasının yalvaran fısıltıları ya da kanında dolaşan korku değildi. Hiçbir zaman korku olmamıştı. Onu tetikleyen şey bundan çok daha fazlasıydı.

Hissettiği şey çölden bile eskiydi ve nihayet, farenin dizginlerini sonsuza dek serbest bırakmıştı.

"Halid bin el-Reşid!" diye kükredi İrsa ve tüm gözler ona döndü. "Buna hemen bir son ver yoksa Şehrazad seni asla affetmeyecek!"

Gözleri kumda yatan genç adama döndüğünde göğsü inip kalkıyordu.

Daima ne sorulacağını bilen, ona kendini güzel olmaktan da iyi hissettiren, İrsa'ya bir aslan gücü veren genç adama.

"Ayrıca Rahim'e zarar verirsen seni asla ama *asla* affetmem,"dedi İrsa. Sözlerindeki gerçeklik, onları hiçbir kılıcın kesemeyeceği bir çelik kadar sertleştiriyordu.

İrsa'nın bu çıkışının ardından sanki kum taneleri bile ona dönüp derin bir iç çekti.

Horasan Halifesi bir süre gözünü bile kırpmadan ona baktı. Yüzündeki sert ifade, biraz olsun yumuşamış gibiydi. Doğruldu.

Ve kılıçlarını indirdi.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi kılıçlarını birleştirerek İrsa'ya doğru yürüdü. Rahim de ayağa kalkıp palasını aldıktan sonra, peşinde Tarık'la arkasından gitti.

Şehrazad'ın yanına gelince Halid diz çöküp onu kaldırmaya çalıştı. Kız acıyla yüzünü ekşitti. Rengi iyice solmuş, alnı terden sırılsıklam olmuştu.

"Onu... kamp alanına götürmemiz lazım," dedi İrsa her şeye rağmen sakin kalmaya çalışarak. "Oku burada çıkarmaya çalışmanın yanlış olduğunu düşünüyorum. Yarası çok derin görünmese de çok kan kaybedecektir, Tarık..."

"Obsidiyen ok uçları kullanıyor." Halife'nin gözlerinde, azalan öfkesinin izleri vardı.

İrsa başını sallayarak onu doğruladı. "O yüzden hareket ettikçe durumunun kötüleşmesi muhtemel. Bir şeyler yapmamız lazım. Hem de bir an önce."

"Şazi?" Halife karısına uzandı, birdenbire nazikleşen tavrı İrsa'yı da garip şekilde sakinleştirmişti. Sanki adam birdenbire başka birine dönüşmüştü. "Seni hareket ettirmeden önce, okun sapını başından ayırmam gerekiyor."

Şehrazad İrsa'nın şahminasına doğru başını salladı.

Halife duraksadı. "Bu canını acıtacak."

Şehrazad dudaklarını yaladıktan sonra cevap verdi. "Konuşmayı bırak da yap artık, seni eşek." Sesi güçlükle duyuluyordu.

İrsa, ablasının korkusuzluğuna da, halifenin gülümsemesine de şaşırmıştı. Halid, Şehrazad'ı dikkatle kendine doğru çektikten sonra hızlıca okun sapını, vücuda olabildiğince yakın bir noktadan kırdı. Şehrazad bağırmamak için ağzını kapatırken vücudu daha fazla titremeye başlamıştı.

"Bilinci uzun süre açık kalamaz," dedi halife sessizce. "Deneyimli askerlerin bile bundan çok daha önce kendinden geçtiği oluyor."

"Be-ben yokmuşum gibi konuşmayı kes," dedi Şehrazad dişlerini sıkarak.

"Kampa çok mesafe yok," dedi İrsa da. "Eğer..."

"Atlarımızdan birini al," dedi arkalarında duran Rahim. "Sonra Tarık'la Bedevi kampına git. Yanında Tarık olur, yüzünü de kapatırsan kimse bir şey demez. Ben de İrsa ile arkanızdan gelirim."

Halife omzunun üzerinden Rahim'e baktı, Rahim ise onun bu soğuk tavrından hiç etkilenmemişti. Bir süre sonra halife,

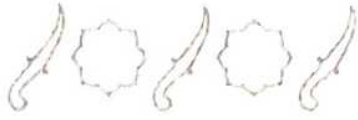
kollarında Şehrazad'la ayağa kalktı ve hiç konuşmadan Tarık'ın atları almasını beklediler. Tarık, Şehrazad'ın ata binmesine yardımcı olmak için adım atınca Rahim, elini göğsüne koyarak onu durdurdu ve onun yerine yardım etti. Çok geçmeden halife, koyu doru ata binip oldukça solgun görünen Şehrazad'ı önüne oturttu.

Yine tek kelime etmeden ridasının kapüşonunu başına geçirip onları almadan gidecekmişçesine atını dehledi. Ardından, Tarık'ın atını onlara doğru çevirdi. Gözleri alev almış kehribarlar gibi görünüyordu.

"Tarık İmran el-Ziyad?" derken hafifçe gizlediği öfkesi, adının kulağa küfür gibi gelmesine neden oluyordu.

İrsa, Tarık'ın yumruklarını sıktığını fark etti.

"Fikrimi değiştirip seni şuracıkta öldürmeye karar vermeden önce önden buyur."

KARDEŞ VE EV

İrsa, ablasının kocasını tam olarak çözemiyordu.

Adam siyah bir ridanın arkasına gizlenmiş, aşırı uçların kafa karıştırıcı bir birleşimi gibiydi.

Diğer herkese karşı dağların zirvesindeki buzlar gibi olan adam, ablasına karşı denizden gelen bir yaz esintisi gibi davranıyordu.

Ama ne yazık ki, bu durum İrsa'nın ondan fazlasıyla korktuğu gerçeğini değiştirememişti çünkü Bedevi kampına döndüklerinden beri, en az üç defa Tarık'ı öldürmenin kıyısından döndüğünü biliyordu.

İlki, Tarık'ın çadırına dönmelerinden kısa süre sonra olmuştu. Gerçi İrsa o sefer halifenin nefretinin haklı olduğunu düşünüyordu.

Çadıra girip saklandıkları anda İrsa yarayı daha iyi görebilmek için Şehrazad'ın kan lekeli kamizini çıkarmaya çalışmıştı. Tarık'ın ona yardım etmemesi gerekirdi. Özellikle de Şehrazad'ın kocası yanlarındayken. Ama Tarık bunu düşünememişti elbette. İrsa onun böyle bir şeye neden kalkıştığını bile anlayamıyordu.

En hafif tabirle aptallık, en açık tabirle ise canına susamaktı bu.

Hem de katil bir delinin karşısında.

O anda onlarca farklı şekilde can verebilirdi.

Yara temizlendikten sonra İrsa, halifeyle okun başını çıkarmaya çalıştı. İkisi de daha önce böyle bir şeyle uğraşmadıklarından epey zorlandılar. Şehrazad'ın karşı koymaları da tuz biber oldu ve sonunda Tarık'tan yardım almak zorunda kaldılar. Ne de olsa bu, onun okuydu.

Büyük bir zarar verme amacıyla yaptığı bir ok.

Cildi delip kemiği parçalaması amacıyla.

İrsa, halifenin Tarık'ı bu yüzden öldürmek istediğinden emindi ve okun başını çıkarması Tarık'ın lehine işlemedi. Sonuçta bu silahların tasarımından en iyi anlayan da, yetenekli bir okçunun kontrollü ellerine sahip olan da oydu. Bu sayede oku parçalanmadan çıkarmayı başarmıştı ki İrsa için her ne kadar buna tanıklık etmek zor olsa da okun çıktığını gördüğüne sevinmişti.

Bu sırada, Şehrazad eski bir deri parçasını ısırıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hepsi, Şazi'nin olaydan kısa süre sonra, Tarık'a tüm bunların intikamını alacağını ima eden küfürler savurduğunu duysa da İrsa, halifenin Tarık'a yakın zamanda fiziksel zarar vereceğinden emindi.

Son olaysa, İrsa Şehrazad'ın yarasını son kez, eski şarap ve ılık su karışımıyla temizledikten kısa bir süre sonra gerçekleşmiş ve Tarık ölümden dönmüştü. İrsa kanamanın yakın zamanda durmayacağını fark ettikten sonra.

Yarayı sıcak bir bıçakla dağlamaları gerekiyordu.

Şehrazad böyle bir şeyden korkacak biri değildi. Yara izi kalacak diye şikâyet de etmezdi.

Ama İrsa bunun kolayca tahammül edilebilecek bir şey olmadığını biliyordu. Yine de yapmak zorundaydılar. Şehrazad

fazlasıyla kan kaybetmişti zaten. Bu durum biraz daha sürerse, neler olup bittiğini kamptakilerden saklamaları imkânsız hale gelirdi. İrsa önerisini söylediğinde Şehrazad bu konuyu tartışmak istemediğini ve teklifi kabul ettiğini söyledi.

Sonunda, yara izini en aza indirmek için bunu Rahim'in ince uçlu hançeriyle yapmaya karar verdiler. Şehrazad'ın isteğiyle, işi yapmak halifeye düştü.

Halid yarayı dağlarken Şehrazad bayılsa da İrsa sevinmişti çünkü yanık et kokusu, insanın midesini bulandırmaya yetiyordu.

Tarık bu kez de ölümün kıyısından dönmüştü. İrsa bundan emindi.

Çünkü yara dağlandıktan sonra, ki Şehrazad'ın bilinci bu sırada tamamen kapalıydı, sağ elinde hâlâ kıpkırmızı olan hançeri taşıyan halife, sol eliyle Tarık'ın kamizini tutmuştu. İrsa bir yandan hiç dermanı kalmadığını hissederken bir yandan da odadaki nefreti fark edebiliyordu. Halifeyi, istediklerini yapmaktan alıkoyan tek şeyse Rahim'di.

Rahim, Tarık'ı geri çekip çadırdan zorla çıkarmış ve arkasına dönüp özür dileyen gözlerle baktıktan sonra onu izlemişti.

Pişmanlığı yüzünden okunan Tarık onu hemen dinlemiş ve karanlıkta kaybolmuştu. Ama en azından, Rahim sayesinde hâlâ hayattaydı.

Artık çadırda sadece İrsa, halife ve Şehrazad kalmıştı. Tarık'ın çadırında.

İrsa, genç kızları öldüren... bir canavarla baş başaydı.

Şehrazad'ın kanlı kamizini ılık suyla yıkayan İrsa kumaşı sıktı ve giderek üstüne çöken yorgunluktan kurtulmaya çalışarak ayağa kalktı. Halife ise Şehrazad'ın sırtındaki yarayı ve sargı bezlerini inceliyordu.

"Uyanınca ona kediotu kökü katılmış arpa çayı getireceğim. Ateşini düşürür ve acısına rağmen uyumasına yardımcı olur." İrsa bir an ablasının ne kadar acı çektiğini düşününce dudağını ısırdı.

Halife ise ne cevap verdi ne de dönüp ona baktı. Sadece anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle Şazi'yi seyrediyordu.

İrsa işkenceyi andıran sessizliği bozma dürtüsüne engel olamadı. "Bunu söylemek aptalca gibi gelebilir ama..." dedi. "Ok böylesine tuhaf bir açıyla saplandığı için seviniyorum. Yarası daha derin olabilirdi. Şimdi birkaç gün kendini halsiz hissedecek, omzu da bir süre acıyacak belli ki ama... çok daha kötü olabilirdi."

Halife hislerine engel olmaya çalışarak İrsa'ya döndü. "Evet," dedi. "Daha kötüsü de olabilirdi." Sonra gözlerini kıstı. "Sen yanımızda olmasaydın, çok şey daha kötü olabilirdi. Teşekkür ederim İrsa el-Hayzüran."

İrsa'nın yanakları gerginlikten alev alev oldu. Nihayetinde Horasan Halifesi her gün İrsa'ya cevaplaması gereken bir soru gibi yaklaşmıyordu. "Rahim... size yeni kıyafetler getirdi." İrsa rahatlamak için derin bir nefes aldı. "Şuradaki sürahide temiz su var. Yetmezse, yakındaki kanaldan daha fazlasını da alabilirsiniz. Tüm bu... kandan kurtulmak istediğinize eminim. İstediğiniz zaman çıkabilirim... seyyid."

Halife bu kez cevap vermeden önce biraz oyalandı. Bir şeyler düşünür gibi. Ama onu çözmek imkânsız olduğundan, İrsa neler düşündüğünü anlayamıyordu.

Halifenin her şeyi imkânsızdı.

"Bana böyle demene gerek yok."

Huzursuzlukla kıpırdanan elleri, şaşkınlıkla duruverdi. "Ama..."

"Bana Halid demeni istiyorum." Halife kollarını dizlerine dayadı. "Çoktan beni tipik bir el-Hayzüran olarak azarladığına göre, o kadar zor olmasa gerek." Yüzünde, keyif aldığını gösteren belli belirsiz bir ifade vardı.

İrsa'nın kızarıklığı alnına kadar yayılıp tüm yüzünü sardı. "Ben... özür dilerim. O anda aklım başımda değildi."

"Ben katılmıyorum. Bence aramızda o anda aklı başında olan tek insan sendin."

Halifenin, zihnini okuyabiliyormuşçasına dikkatli bakışlarını görmek, İrsa'nın daha da utanmasına sebep oluyordu. Yüzüne düşen bir tutam saçı geri attı. "Sanırım biraz... çabuk öfkeleniyorsun."

Halife gülümsüyor gibiydi. "Yakın zamanda bu hatamın bedelini ödeyeceğimden eminim." Uyuyan Şehrazad'a bakıyordu. "Ama hak ettim."

"Evet." İrsa huzursuz olsa da gülmeyi başardı. "Muhtemelen öyle olacak. Şehrazad'ın, birini kolayca öfkelendiği için cezalandırmayı nasıl becerebildiğini anlamasam da böyle."

Halife bu kez içtenlikle gülünce tüm yüz hatları yumuşadı ve... bir çocuk gibi göründü. Neredeyse yakışıklı gibi.

Ama kesinlikle, az önceki canavarlığından eser yoktu.

İrsa buna hazırlıksız yakalanmıştı. Horasan Halifesi'nin kendisinden yalnızca birkaç yaş büyük olduğunu ilk defa bu kadar net algılıyordu.

Karşısındaki kendi halinde bir çocuktu.

Belki de, rivayetlerde söylenenlerden daha fazlası olan bir çocuk.

İrsa bunu dikkate alarak örgüsüyle oynamaya başladı.

Yine sustular.

"Yanımda huzursuz olmanı anlayabiliyorum," dedi Halid sonra sessizce. "Oradaki davranışım gerçekten yanlıştı ve bunun için özür dilemek istiyorum."

İrsa'nın yüzü bu kez bambaşka bir sebeple kızarıyordu.

"Umarım bir gün beni affedebilirsin."

Hâlâ doğru kelimeleri bulmaya çalışan kız, başını sallamakla yetindi.

Halid boynunu ovuşturarak ışıktan çekildi. Tereddüt eder gibi. "Babanın kitabının nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Halife oldukça kısık sesle konuşmuş olsa da İrsa cevap vermeden önce çadırın girişine bakmaktan kendini alamadı. "Burada," diye fısıldadı. "Bohçamda."

Halife'nin yüz ifadesi artık o kadar sert değildi. İrsa'ya bakarken aklından geçenlerle alnı bir kırışıyor, bir düzeliyordu. "Ben..." Derin bir nefes aldı. "Benim hiç kız kardeşim olmadı." Sonra kaşları düzleşti ve gözlerinin üzerinde koyu renk bir çift gölgeye dönüştü. "Ve daha önce bunun nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Sen erkek kardeşin olsa nasıl olacağını düşündün mü?"

"Yani, benim... erkek kardeşim yok."

Ama gerçekte, İrsa hep bir erkek kardeş istemiş; küçük bir kızken bile özenecek bir ağabeye sahip olmanın nasıl olacağını hayal edip durmuştu. Onu, ancak bir ağabeyin yapacağı gibi kızdıracak biri. Onu gerekse de gerekmese de koruyup kollayacak, laf sokacak biri.

Yıllarca İrsa o ağabeyin Tarık olabileceğini düşünmüştü ama o daima başka şeylerle, daha büyük şeylerle meşgul olurdu. Ok, yay, bahisler ve doğanlar gibi. Onun gibi bir çocuğa son derece uygun büyük şeyler. Şehrazad da onun gibiydi. İrsa bu

duruma o kadar bozulmamış, büyüdüklerinde işlerin değişeceğini umut etmişti.

Tarık'ın da onu kardeş gibi görüp zamanla ona gerçek bir ağabey gibi davranacağını.

Halife düşünceli bir tavırla başını eğdi. "Bugün bana bağırdığında, ilk defa bunun, yani bir kız kardeşim olmasının nasıl olacağını anladım."

"Peki, ne hissettin?" diye fısıldadı İrsa.

"Galiba sevdim."

Kızın ağzı açık kaldı. "Sana bağırdığım halde mi?"

"Aslına bakarsan, tam da bu yüzden sevmiş olabilirim."

"Gerçekten mi?" İnanamayan İrsa gözlerini kırpıştırıyordu. "Tanrım, çok garipsin. Bunu daha önce söyleyen olmuş muydu?"

Halife yine gizemli gizemli gülümsedi ve sonra...

Kahkaha attı. Horasan Halifesi.

Ve bu, hiç de İrsa'nın beklediği gibi bir kahkaha değildi.

Rahat, yumuşak, melodik bir kahkahaydı bu. Kulağa pek üzerinde çalışılmış bir ses gibi gelmese de, pek bilinçli bir kahkaha da sayılmazdı. Daha iyi günleri anımsatan bir gülüştü. Daha güzel, daha olumlu şeylere gülen küçük bir çocuğun hayatını anımsatan bir gülüş.

İrsa oldukça sıradışı bir duruma tanıklık ettiği hissine kapıldı.

"Üzgünüm," dedi, davranışlarının hiç de öyle göstermediğini bilse de saygılı olmaya çalışarak. "Garip biri olduğunu ima etmek istememiştim."

"İmadan fazlasını yaptın, doğruca söyledin." Halifenin gözleri ışıldasa da İrsa içlerinde hiçbir kötülük göremiyordu.

"Evet." Kollarıyla oynamaya başladı. "Sanırım öyle yaptım."

"Ama hiç alınmadım. Hatta sana minnettar hissediyorum kendimi. Bunu söylemem gerek."

İrsa'nın gözleri kocaman açılmıştı. Bu adam onu şaşırtmaktan vazgeçmeyecekti herhalde.

"Teşekkür ederim..." Halid'in ağzı, hâlâ bir şeyler düşünür gibi büzülmüştü. "İrsa."

İrsa bir an kendini düşüncelere kaptırdığını fark etti ve geri dönülmez bir karar aldı.

"Rica ederim... Halid."

Yüzüne çarpık bir tebessüm kondurmaya çalışırken şaşkınlık içini ısıtıyordu ve yüzü kızarmaya başlamadan önce Rahim'in getirdiği kıyafetleri toparlayıp... Halid'e uzattı.

O da ayağa kalkıp lekelenen ridasını çıkardı ve hiçbir şey söylemeden su dolu sürahiye yöneldi.

Ablasının herkesin canavar dediği bu adamı neden sevdiğini anlamaya başlayan İrsa hemen bohçasını aradı ve kumaşlara sarılmış kitabı aceleyle Halid'e verdi. Sonra karmakarışık düşüncelerle çadırdan çıktı.

Köşeyi dönünce kendini zifiri karanlıkta buldu.

Ardından Rahim'in orada dolaştığını fark etti.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu geri çekilerek.

Rahim ne diyeceğini şaşırmıştı. "Ben... ben..." Çenesindeki kirli sakalı okşamaya başlarken sesi hırıltılıydı. Hem de her zamankinden fazla. Uzun zamandır göklere haykırıp duruyor gibi.

"Sanırım seni bekliyordum," dedi sonunda, hem duruşunu hem de sesini düzelterek. Gözlerini açıp kapatırken kapkara kirpikleri, yumuşak gözkapaklarını şehvetli bir yavaşlıkla okşuyordu sanki. "İyi olup olmadığını görmek için."

"Ya." İrsa hevesli görünmemeye çalışıyor ve kesinlikle beceremiyordu.

"Ya mı?"

Örgüsüyle oynamaya başladı. "Neden içeri gelmedin?"

Rahim suratsız bir tebessümle karşılık verdi. "Beni sevmiyor da ondan."

"Bence pek fazla kimseyi sevmiyor zaten."

"Seni seviyor ama." Hâlâ gülümsüyordu.

"Öyle mi dersin?"

Rahim başını salladı. "Eminim. Seni dinledi. Ve bana, bunu pek de sık yapan bir hükümdarmış gibi gelmiyor." Bir şeyler daha söyleyecek gibi ağzını açtı, yeniden düşününce de bundan vazgeçti.

İrsa artık tahammül edemiyordu. Rahim'in ne demek istediğini anlayamamaya. Her an her düşündüğünü bilememeye. Bunun abartı olduğunun farkında olsa da onun ne istediğini her an bilmek istiyordu.

En azından artık bu arzularının bir adı vardı.

Sevgi.

İrsa çölde hislerini itiraf etmek dışında her şeyi yapmıştı ve Rahim'in de buna en azından bir ölçüde karşılık verdiğini düşünüyordu. Ya da en azından, onu oldukça önemsediğini.

Ama hâlâ bu konuyla ilgili tek kelime bile etmemişti.

Bir anda boğazı kuruyan İrsa dudaklarını yaladı. "Bana... bir şey mi söyleyecektin?"

Rahim derin bir nefes aldı. "Hem evet... hem hayır."

"O ne demek?"

"Öyle işte." İç geçirdi. "Senin yanındayken her şeyi unutuyorum."

"Unutuyor musun?" İrsa'nın siniri bozulmaya başlamıştı.

"Aynı zamanda hatırlıyorum da."

"Kafamı karıştırıyorsun Rahmeddin Veled." İrsa kalbinin bir anda hızlanışını gizleyebilecekmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonra Rahim sırıtarak kendi buklelerini karıştırdı ve yere kumlar döküldü. "Sana pek çok şey söylemem gerekiyor, İrsa el-Hayzüran. Bugün beni kurtardığın için, en yakın arkadaşımı kurtardığın için teşekkür etmeliyim. Ama," Rahim ona doğru yavaşça bir adım attı, "benim istediğim bu değil."

"Peki... ne istiyorsun?" diye sordu İrsa.

Bir adım daha attı. Fazla yakın ama bir o kadar da uzaktı. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor o zaman." Beziryağı ve portakalın sıcak kokuları İrsa'ya kadar geliyor, onu daha da yaklaşmaya ve öyle kalmaya davet ediyordu.

Rahim yutkunurken âdemelması bir yukarı bir aşağı hareket etti.

"Seni öpebilir miyim?"

"Neden izin istiyorsun?" diye mırıldandı İrsa. "Bu biraz... anı mahvetmek olmuyor mu?"

"Hayır." Rahim gülümserken dudakları çok daha derin anlamlar barındırıyordu. "Çünkü bu sadece bir öpücük değil."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü seni öperken, dudaklarının... öptüğüm ilk ve son dudaklar olmasını istiyorum."

"Ya," dedi İrsa bir kez daha. Ve son kez.

Bu hem bir iç çekiş hem de bir algılama anıydı. İkisi aynı anda.

"Yani..." Rahim saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için İrsa'ya doğru uzandı. "Seni öpebilir miyim İrsa el-Hayzüran?"

Kızın kalbi duracak gibi olup yeniden atmaya başladı. Hiç olmadığı kadar hızlı ve ateşli.

"Evet."

Ciddi bir ifadeyle ona yaklaşan Rahim burnunu kızın burnuna değdirdi. İrsa dudaklarının üstünü usulca öpen Rahim'in titrediğini fark etti. Ardından dudakları birleşti ve İrsa anladı.

Nerede olursa olsun, kendini evinde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu. Her an her yerde kendini bir şeye ait hissetmenin nasıl bir şey olduğunu.

Çünkü o anda, Rahim'in dudaklarına değen dudakları, damarlarını alev alev yakan diliyle, burada her zaman evinde olacağını anlamıştı.

Bu genç adamla. Bu an. Burada.

Artık kalbi hiçbir zaman yalnız kalmayacaktı.

Tarık, Bedevi kampının tümünü iki defa dolaşmıştı. Transa geçmiş gibi. Pişmanlık ve kırgınlıktan, öfke ile acıdan başka bir şey hissetmiyor ve ne yapacağını bilemiyordu.

İsteyeceği son şey, her şeyden çok sevdiği kızın onun okuyla vurulmasıydı. Öfkesinin kurbanı olması.

Ve buna tanık olmuştu. Her anına.

Kaçamamıştı.

Çünkü bu kendi hatasıydı.

Oku fırlattığı anda, sivri çubuk yaydan kurtulduğu anda neler olacağını anlamış ve bunu geri almak istemişti.

Elbette Şehrazad, çocuk hükümdarı kurtarmak için onun önüne atılmıştı çünkü o, sevdiklerine her şeyini veren bir insandı. Tıpkı, Şiva'nın intikamını almak için her türlü riske girerken yaptığı gibi. Yani Şehrazad'ın tereddüt bile etmeden

Horasan Halifesi'ni kurtarmak için öne atılmasına kimsenin, hele Tarık'ın hiç şaşırmaması gerekiyordu.

Ama Tarık, çocuk hükümdarın da böyle yapacağını düşünmemişti. Kendi hayatını, tereddüt bile etmeden karısına feda edeceğini.

Halifenin, Şehrazad'ı kendi bedenini öne atarak korumaya çalıştığını kendi gözleriyle görmüştü.

Tıpkı Tarık'ın yapacağı gibi.

Tarık, Şehrazad'ın pelerininde taşıdığı mektubu okurken düşündüğü gibi, bunun geçici bir hevesten kaynaklanan bir sevgi olmadığını anlamıştı. Aslında kazanamayacağını o zamandan beri biliyordu. Bu, zafer elde edebileceği bir savaş değildi.

Ancak bir aptal aksini düşünmeye devam edebilirdi.

Ve Tarık aptal olmayı seçmişti.

Şimdiyse bundan kesinlikle emindi. Büyük Revak'ın altında, Şehrazad'ın çocuk hükümdarı sevdiğini ilk kez fark ettiğinde olduğu gibi. O vahim günde, gerçeği görmezden gelmeyi seçmişti ama şimdi, tüm cüretkâr hayallerine ve çaresiz düşüncelerine rağmen, Şehrazad ve çocuk hükümdar uzun süre ayrı kalsa bile... hayallerinin gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Asla Şehrazad'la Taligan'a dönemeyecekti.

Çünkü Şehrazad artık oraya ait değildi.

Onun yeri, mermerden ve taştan yapılmış o saraydı. O artık bir hanımdı. Onu seven ve kendisinin de sevdiği çocuk hükümdarın yanında olacaktı. O gece, her an yanında istediği hükümdarın. Önce omzuna ok saplandığında, ardından dayanılmaz acılar çektiğinde ve hatta, fısıltılarla yarasını bıçakla dağlamak gerektiği konuşulduğunda bile...

Şehrazad yanında yalnızca onu istemişti.

Ve bu Tarık'ın canını acıtıyor, o bencil ruhunun her zerresini paramparça ediyordu. Birlikte geçirdikleri iki yılın tüm anılarını da. Tarık her gün onun geri dönmesini ve birbirleri için ne kadar önemli olduklarını görmeyi beklemişti.

Çocuk hükümdarın bir anlam ifade etmediğini görmeyi.

Şehrazad ve Horasan Halifesi, yalnızca birkaç ay birlikte olmuş, ondan daha kısa bir süreyi de ayrı geçirmişlerdi ama ikisi de birbiri için canını feda etmeye hazırdı.

Tarık sadece yan gözle baktığı için bile o çocuk hükümdarı öldürebilecekken.

Hayatları nasıl bu hale gelmişti?

Sevgileri bir anda nefrete dönüşmüştü.

Sonra aklına bir kez daha, Şehrazad'ın kendi attığı okla vurulup düştüğü an geldi ve ürpererek duraksadı. O anda yüzü olmayan binlerce tanrıya, binlerce söz verdi.

İçlerinden birini, oldukça tutkulu olanı anımsadı sonra: *Onun yaşamasına izin verirsen ne istersen yaparım.*

Tarık'ın, yayını bir kenara bırakıp başka hiçbir şeyi umursamayarak yerde yatan Şehrazad'a doğru koşarken verdiği düşüncesiz bir söz.

Kendi nefretini bile umursamayarak.

Çadırının önüne gelince durdu. Bu çocuk hükümdarla, halifeyle konuşması gerekiyordu. Şehrazad'ın Halid bin el-Reşid'de ne bulduğunu o da anlamalıydı çünkü bir canavar, kimseyi Horasan Halifesi'nin Şehrazad'ı sevdiği gibi sevemezdi. Kimseye, Tarık'ın o gece kendi gözleriyle şahit olduğu kadar değer veremezdi.

Bundan hiç şüphesi yoktu.

Kararı kesinleşince çadıra daldı.

İrsa dingin karanlığın ortasına altın rengi bir ışık saçan ince mumun olduğu çadırda, hareketsizce yatan Şehrazad'ın yanındaydı.

Ama halife orada değildi.

"Tarık." İrsa biraz endişeyle ona döndü.

"O nerede?"

"Biraz önce yıkanmaya gitti." İrsa ayağa kalktı. "Ben de Şehrazad'a uyumasına yardımcı olacak bir çay içirdim." Bir yandan omzunu ovuyor, bir yandan da aynı huzursuz gözlerle Tarık'a bakıyordu. "Bence burada kalman akıllıca değil. Halid... halife birazdan döner..." Niyeti de söyledikleri de oldukça açıktı.

Tarık onun kendisini iyi niyetle uyardığını bildiği halde görmezden geldi. "Uyuyor mu şimdi?"

İrsa başını salladı.

İç geçirmemek için kendini tutan Tarık, artık Şehrazad'ın yattığı yatağın yanına çökmüştü. Yarası merhemlerle kaplanmış kızın çenesi yastığa gömülüydü. İrsa hem kızgın hem de acıyan gözlerle Tarık'ın karşısına geçti.

Bir süre sonra göz göze geldiler. "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm, Çekirge. Lütfen inan bana, asla böyle bir şey olmasını istemezdim."

"Biliyorum ama özrünü hak eden sadece ben değilim," dedi İrsa sessizce.

"Biliyorum."

"Biliyorsan buna göre hareket etmen yararına olur." İrsa bunu söyledikten sonra Şehrazad'a çay yaparken kullandığı bitkileri alıp kenara çekildi.

Tarık da Şehrazad'ın elini tutup saçlarını okşamaya başladı. Şehrazad'ın eli, yıllarca okçulukla ilgilenmekten kaynaklanan nasırlar haricinde yumuşacıktı. Tarık'ın da onunla talim yap-

tığı yıllar. O zamanlar Şehrazad'ı ihtimallere karşı koyması, herkesin ondan beklediği gibi bir eşten fazlası olması için cesaretlendirirdi. Girdiği her yerde, yalnızca onun yapabileceği gibi dikkat çekmek için. Kendisi için dünyada ondan başka bir kız olmadığını ve olmayacağını anladığı andan itibaren Tarık'ın dikkatini çektiği gibi.

Tarık için sadece o vardı. Ve hep öyle olacaktı.

Yanlış olduğunu bilse de Şehrazad'ın parmaklarını okşadı. Bir daha ona asla böyle dokunma şansı bulamayacağını biliyordu ama yine de yapmak istiyordu.

Son kez.

"Çok üzgünüm, Şazican," diye mırıldandı. "O anı geri alma şansım olsaydı, ne olursa olsun böyle bir şey yapmazdım. Sana zarar gelmesin diye binlerce okla vurulmaya razıydım." Şehrazad'ın yüzüne doğru eğilmişti. "Öldüğünü zannettiğimde tek istediğim o anı geri almak oldu. Çok üzgünüm, canım. Ben senin gibi, nefretimi içime atamıyorum. Sen değilim. Ama bir dahaki sefere seni dinleyeceğime yemin edebilirim. Söylediklerin hoşuma gitmese bile seni dinleyeceğim, Şazi."

Tarık ayağa kalktı, sonra Şehrazad'ı şakağından öptü. "Sana hayatım üzerine yemin ederim ki bir daha sana asla zarar vermeyeceğim," dedi buklelerden birini çekip kulağına fısıldayarak.

O sırada çadırın köşesinden gelen boğuk bir sesle irkilince döndü. İrsa el-Hayzüran dehşet dolu bir ifadeyle donakaldı. Gözleri çadırın girişindeydi.

Horasan Halifesi'nin durduğu yerde.

Ve Tarık'ı izlediği.

Tarık, halifenin yüzünde en ufak bir duygu emaresi dahi göremiyordu. Söylediklerini duyduğuna dair bir işaret. Halife

bir süre bekledi ve yüzünün ridasının ardına gizlendiğinden emin olunca, aceleyle ve sessizce Tarık'ın yayını ve oklarını aldı.

Ardından da girişte beklemeye koyuldu.

Tarık tek kelime bile etmeden onun peşinden çöle çıktı. Sonra Halid ok ve yayı ona vererek yirmi adım kadar uzaklaştı.

Fırtına öncesi sessizliği andıran bir sükûnetle şimşirini çıkarıp ikiye ayırdı.

"Üç ok," dedi, Tarık'ın hiçbir duygu sezemediği bir sesle. "Üç atış, Tarık İmran el-Ziyad. Burada seni durduracak, beni koruyacak kimse yok. Sana üç ok vereceğim. Kuyunun yanında başladığın işi bitirebilmek için üç şans."

"Neden üç?" Tarık halifenin sakin tavrını taklit ederek sadağı omzuna aldı.

"Biri kuzenin için." Halife mücevherli kabzası ay ışığında parlayan kılıçlardan birini kuma fırlattı, diğerini de aynı ışıltıyla havada savurdu. "Biri teyzen için. Biri de aşkın için."

Tarık gözlerini ona dikmişti.

Halifenin tuhaf gözlerinin başka bir dünyadan gelmiş gibi görünmesine neden olan ışıltı, bu mesafeden bile görülebiliyordu. "Ama başarısız olduğunda –ki olacaksın– az önce gördüğüm şey asla tekrarlanmayacak."

"Kıskandın mı yani?" Tarık sözcüklerinin soğuk kumlar üzerinde yankılanmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle sormuştu bunu.

Açık mor bulutlar, insanı huzursuz edecek kadar hızlı fakat fırtına taşımayacak kadar yavaş ilerliyordu.

Ertesi günkü fırtına, hiç belli etmeden gelecekti. Tabii gelirse.

"Kıskançlık çocukça, önemsiz bir duygudur." Halife şimşirini çevik bir hareketle sol eline aldı. "Benim hissettiğim kıskançlık değil, hiddet."

Tarık bir an duraksadı. Çocuk hükümdarın sözcükleri ile yaptıkları örtüşmüyordu. Nihayet bir zaaf yakalamış olabilir miydi? Onu bir canavardan çok bir insan gibi gösterecek bir şey?

"Benden korkuyor musun, Halid bin el-Reşid?"

Halife tereddüt etti ki bu, sözcüklerle ifade edilemeyecek şeyler anlatıyordu. "Bir zamanlar korkardım. Ama ona dokunabilmek için Şehrazad'ın uyumasını beklemen, buna izin vermeyeceğini bildiğini gösteriyor. Bu yüzden, ona bir daha asla böyle bir saygısızlıkta bulunmayacaksın. Bana da."

Tarık yayını yere eğdi. "Saygısızlık olsun diye yapmadım. Onu geri kazanmaya çalışmıyorum." Dikkatlice nefes aldı. "Ben... kaybettiğimin farkındayım."

Şimşir havada bir kez daha döndü. "Yine de beni öldürmek istiyorsun." Bu bir soru değildi.

Ama Tarık cevaplamakta kararlıydı. "Elbette."

"Öyleyse al sana şans."

"Kaybedeceğimi söylediğine göre pek öyle sayılmaz."

"Edeceksin." Halife diğer kılıcı da kumdan aldı. "Kazanamayacağım bir savaşa gireceğimi düşünüyorsan aptal olmalısın."

"Bu yüzden mi henüz benimle savaş alanında karşı karşıya gelemedin, kibirli piç?"

Halifenin dudaklarında alaycı bir tebessümün izleri vardı. "Kısmen."

"Diğer sebepler neymiş peki?" Tarık sırtından bir ok aldı.

"Çünkü henüz düşmanımı tanımıyorum, Tarık İmran el-Ziyad. Ve senin aksine, ben bilinmezle savaşa girmem."

"Ben senin kim olduğunu biliyorum," dedi Tarık hırlarcasına.

"Hayır. Bildiğini sanıyorsun sadece."

"Belki fikrimi değiştirmek için uğraşman gerekiyordur."

"Belki." Halid kılıçlarıyla bir kez daha zarif yaylar çizdi. "Elinde üç ok var. İyi nişan al."

Tarık nefes alıp ilk okunu yerleştirdi ve geri çekti.

Pisliğin kalbine nişan alması gerekiyordu çünkü çocuk hükümdar kibirli olsa da kimse, arka arkaya atılan üç oktan kurtulamazdı. Birinden kurtulabilirdi. İkinciyi kılıcını iyi bir zamanlamayla savurarak def edebilirdi.

Ama üçüncüyü hayır. *O kadar* yetenekli olamazdı. Kimse değildi. Böyle bir şeyin düşüncesi bile aptalcaydı. Şehrazad'ın başının sıklıkla belaya girmesine neden olan deli cesaretinden kaynaklanan bir aptallık.

Şazi ve çocuk hükümdar, bu anlamda birbirlerine çok benziyorlardı.

Kibirli. Cüretkâr.

Yine de tuhaf şekilde sabit fikirli, gururluydular.

Tarık onun kalbine nişan almalı ve onu yere indirmeliydi. Şiva için. Teyzesi için.

Kendisi için.

Damarlarında dolaşan öfkeyle okunu daha da geri çekti. Yayın ne kadar gerildiğini duyabiliyordu. Parmaklarının arasındaki kaz tüylerinin yumuşaklığına öylesine aşinaydı ki bu temas, insana rüzgârı vaat ediyordu sanki.

Acısına bir son vermeyi.

Bunu yapabilirdi. Çocuk hükümdarın kibri onu güçsüzleştiriyor ve Tarık'ın böylesi bir şiddet gösteremeyeceğini düşünmesine neden oluyordu. Ya da o kadar yetenekli olmadığını düşünmesine.

Tarık okun ucuna bakınca obsidiyen ok başı da ay ışığında şeytani şeytani parıldayarak ona karşılık verdi sanki.

Gördüğü son ok başı, Şehrazad'ın sırtından çıkan, kızın kanıyla kaplanmış olandı.

Ucundan sevdiği tek kızın kanı damlayan.

Tarık'a, Şehrazad'ı bir daha incitmeyeceğine dair söz verişinin üzerinden yalnızca bir dakika geçmiş gibi geliyordu.

Bir dakika ve bir ömür.

Peki ya bu? Yapmak üzere olduğu şey? Bu, onu incitmekten de fazlasıydı. Böyle bir şey, Şehrazad'ı mahvederdi. Kelimelerle anlatılabilecek olanın, zamanla iyileşebilecek olanın da ötesinde. Şehrazad'ın bir zamanlar, onun ölümü için söylediği gibi. Tarık'ın, Horasan Halifesi yüzünden öleceğini düşünüp korktuğu, çok da uzak olmayan o gecede olduğu gibi.

Bunun asla sonu gelmeyecekti.

Tabii biri, sonlandırmaya karar vermezse.

Tarık silahını indirdi. "Rüzgâr olması gerektiği gibi esmiyor."

"Senin kadar usta bir okçu için rüzgârın bir önemi olmamalı."

"Olmamalı," dedi Tarık. "Ama var."

Halife de kılıçlarını indirdi. "Belki düşündüğüm kadar iyi bir okçu değilsindir."

"Olabilir." Gözlerini çocuk hükümdara dikti. "Belki de, daha iyi bir rüzgârı bekliyorumdur."

Çocuk hükümdarın yüzü karardı, dişlerini sıkmaya başlamıştı. "Sana böyle bir şans verdiğimi sakın unutma, Tarık İmran el-Ziyad. Bugün sen bana saldırdın... ve hayattan daha önemli bir şeyi vurdun. Bir daha Şehrazad'ın yanında böyle bir şeye kalkışırsan canlı canlı derini yüzer, leşini de köpeklere atarım."

Tarık'ın kaşları iyiden iyiye çatılmıştı. "Ben de senin canavar olmayabileceğine inanmaya başlıyordum."

"Ben babamın oğluyum. Canavarlık hem hakkım hem de kanımda var." Sözcüklerinin yakıcılığına rağmen, halifenin sesi hâlâ buz gibiydi. "Boş tehditler savurmam. Bunu unutmasan iyi edersin."

"Bir de gelmiş, Şehrazad'ı hak ettiğine inanmamı istiyorsun. Onun için en iyisi olduğuna." Tarık alaycı bir tebessüm takınmamak için zor duruyordu.

"Hiçbir zaman bu kadar kibirli olmam. Ayrıca merak etme, senin hakkımda iyi şeyler düşünmeni istediğim gün güneş de batıdan doğar. Ama şunu unutma: Son nefesime kadar, benim için önemli olan şeylerin uğruna savaşmaktan vazgeçmeyeceğim."

"Şehrazad benim için de önemli. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi onun kadar sevmeyeceğim."

Bunu duyunca Halid'in alaycı tebessümü geri döndü. "Ben aynı fikirde değilim. Kendini daha çok seviyorsun."

Göğsünü saran kızgınlık içini yakmaya başlıyordu. "Sakın..."

"Nefretinden kurtulmayı öğrenene dek, kendini daha çok seveceksin."

Tarık'ın dudaklarından karanlık ve iğneli bir kahkaha döküldü. "Sen gerçekten benden nefret etmediğini söyleyebilir misin?"

Halife bu soruyla duraksadı. "Hayır, senden nefret etmiyorum. Ama geçmişinde yaşananlara, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar kızgınım." Kılıçları birleştirip Tarık'a doğru yürümeye başladı. "Seni kaç kez öldürebilirdim, biliyor musun Tarık İmran el-Ziyad? Kaç kez ruhumun en karanlık köşelerinde senin artık var olmamanı diledim? Senin kim olduğunu, ailenin kim olduğunu uzun zamandır biliyorum. Babam, seni sadece Şehrazad'a böyle baktığın için bile öldürebilirdi. Ben de öldürürdüm. Ama onun için öldürmedim." Kılıcı hızlı bir

hareketle kınına soktu. "Bu geceki olaylar olmasa, asla da öldürmezdim," dedi sonradan aklına gelmişçesine.

Tarık, halifenin itirafını düşünürken yayını sıktı. Kabul etmesi çok zor olsa da halifenin yalan söylediğini düşünmüyordu çünkü adamın hiç böyle bir yanı yok gibiydi. Bu da Tarık'ın uzun zamandır aklında olan, ona dair şüpheleri yeniden sorgulatıyordu. Uzun zamandır cevaplanmayı bekleyen şüpheleri.

"Kuzenimi neden öldürdün?" diye sordu birden.

"Çünkü başka şansım olmadığını zannediyordum," dedi halife dikkatle. "Benim de kendisinin çektiği acıları çekmemi isteyen bir adamın, bu şansı elimden aldığını sanıyordum. Beni..." Derin bir nefes aldı. "Düşüncesizliğim için lanetlemek isteyen bir adamın. Rey halkını, her şafakta kızlarının ölümüyle lanetlemek isteyen bir adamın. Böylece Horasan'ın tümü lanetlendi." Acısı gözlerinden okunuyordu. Dile getiremediği kadar acı çektiğini belli eden gözlerinden. Yıllardır bu soruyu cevaplamayı beklemiş gibiydi. Hiçbir cevabın yeterli gelmeyeceğini biliyormuş gibi.

"Bir... lanet mi? Kuzenimi bir *lanet* yüzünden mi öldürdün?" Tarık kulaklarına inanamıyordu. Kocaman açılan gözleri, bir an hiçbir şey göremeyecek kadar bulanıklaşmıştı.

"Başka şansım olmadığını düşünürken yanılmışım," dedi halife sessizce. Ona doğru yürümeye devam ediyordu. "Hem de çok. Ve bunları geri almanın bir yolu yok. Ailene yaşattıklarımı geri almanın bir yolu yok. Ama bana bir şans verirsen telafi edeceğime söz veririm."

Tarık dişlerini sıktı. Bu itirafa, Şazi'nin ona söylemeye çalıştığı şeyin bu olduğunu anlamasına rağmen halifenin cevabının gerçek bir cevap olmadığını düşünüyordu. Bu boş vaatlerle dolu bir açıklamadan başka bir şey değildi.

Önemsiz bir şey.

"Boş sözler bunlar," dedi tersleyerek. "Ve çok geç gelen sözler."

"Sözlerimi boş yere vermem." Halife, Tarık'a iki metre kala durmuştu. "Ama güven olmadan, verilen sözlerin de değeri yoktur."

Tarık dişlerini sıkmaya devam ediyordu. "Bu kampın şeyhi, bir zamanlar bana güvenin verilen değil, kazanılan bir şey olduğunu söylemişti ve sen henüz benimkini kazanmadın."

Halifenin dudakları gergin bir tebessümle kıvrıldı. "Bu şeyhle tanışmak isterim."

Kısa süreli tuhaf bir sessizliğin ardından Tarık aynı derecede gergin sözcüklerle karşılık verdi. "Bunu itiraf etmek midemi bulandırsa da sanırım seni severdi."

"Neden öyle dedin?"

"Güzel aşk hikâyelerine bayılıyor." Tarık pes eder gibi iç geçirmişti.

"Ben bunun güzel bir aşk hikâyesi olduğundan henüz emin değilim."

Bu beyanın ardından Tarık, o kibrin altında, derinlerde gizli bir zaaf olduğunu fark etti. Canavarın arkasında gerçek bir insan olduğunu.

Uzun zamandır nefret ettiği bu çocuk hükümdarı incelemek için durdu. Binlerce kez, büyük zevkle ve acı vererek, ağır ağır öldürmeyi istediği hükümdarı.

Ve ikinci defa, onda... daha fazlasının olduğuna dair bir işaret gördü.

Sevdiği bir şey değildi bu. Hatta belki de asla sevemeyeceği bir şeydi.

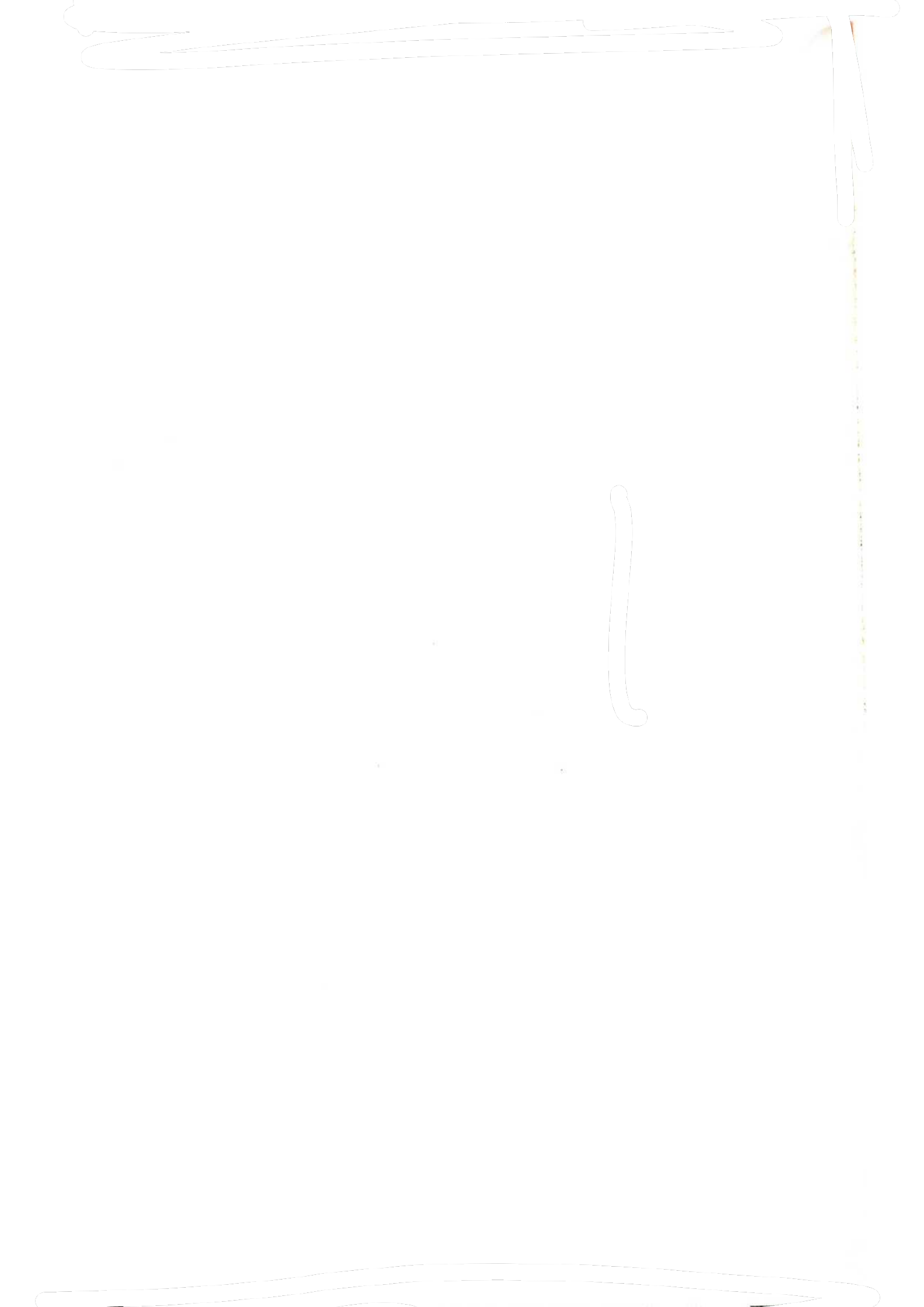
Ama artık ondan nefret de etmiyordu.

"Senin iyiliğin için söylüyorum, güzel bir hikâye olsa iyi olur," diye fısıldadı.

Ve Horasan Halifesi, Tarık İmran el-Ziyad karşısında eğilip elini alnına götürdü.

Biraz bekledikten sonra Tarık da aynısını yaptı...

Kalbinde hafif bir acıyla.

ÇARPIK

Şehrazad ertesi sabah, baş dönmesi ve tutulmuş omuzlarla uyandı. Dili şişip ağırlaşmış, vücudundaki her kas sızlamaya başlamıştı.

Ama kendini sıcak hissediyordu. Hiç olmadığı kadar sıcak.

Hayatında ilk defa birinin kollarında uyanmıştı.

Halid altında uyuyordu.

Şehrazad, kocasının üzerine uzanmış, kolları bacakları birbirine dolanmıştı.

Genç kız bir an donakalmış gibi öylece durdu. İrsa'nın tadı kötü toniklerinden birinin etkisiyle, rüyada olabileceğini düşünüyordu.

Halid nasıl uyuyor ki?

Uyku mahmurluğunun etkileri, şaşkınlığıyla birleşen Şehrazad kocasını seyrederken adamın boğazında bir parça deri ve metal olduğunu fark etti.

Halid, Musa Zaragoza'nın Şehrazad'a verdiği tılsımı takıyordu.

Şehrazad, Halid'i mükemmel hali dışında hiç görmezdi. Onu böyle, kontrolü dışında bir halde görmek... en hafif tabirle ilginçti.

Halife mükemmel bir felakete benziyordu.

Koyu renk saçları darmadağın olmuş, bir gözünün altındaki yaranın kırışıklıkları arasına toprak dolmuştu. Kamizi üstüne hiç oturmuyor, kendisine ait olmadığı açıkça belli oluyordu. Göğsü fazla dar, kollarıysa uzun gelmişti.

Şehrazad ses çıkarmamaya dikkat ederek uyuyan Halid'i seyre koyuldu. Kendini bıraksa, kocasının göğsünün her nefeste kalkıp inişinin yarattığı hareketle tekrar uykuya bile dalabilirdi.

Ama başını ellerine yaslayıp dikkatle izlemeye devam etti.

Uyuyan Halid mükemmel bir tablo gibiydi. Uyanıkken her gölgesi, her boşluğu, içinde yatan duyguları gizlemek için taktığı o mağrur ve fevri maskesiyle her şeye olumsuz yaklaşan buz gibi biri olduğunu daha da vurgular hale geliyordu. Uyurken ise her şey daha yumuşaktı. En kaliteli kilden yapılmış gibi. Hafifçe aralık dudakları, dokunulmak için yalvarır gibiydi. Normalde çatık ve sert görünen kaşlarında, insanı yargıladığını gösteren o ürkütücü tavırdan eser görünmüyor; uzun ve kalın kirpikleri, siyah kıvrımlar halinde elmacıkkemiklerine dökülüyordu.

Müthiş bir güzellik.

"Tablo olsa daha iyiydi."

Şehrazad'ın nefesi kesildi.

Halid'in dudakları neredeyse hiç kıpırdamamış, gözleri açılmamıştı.

Kız boğazını temizledi. "Benim tabloya ihtiyacım yok. İstemem de." Şehrazad umursamaz görünmeye çalışsa da sesindeki hırıltı onu ele veriyordu.

Belki bunu saate ya da son yaşanan olaylara bağlayabilirdi.

Ya da pek çok...

"Yalancı."

Kanın yanaklarına hücum ettiğini fark edince yüzünü çevirdi... ve birden derin bir nefes aldı.

Omzundan sırtına keskin bir acı yayılıyordu. Sertçe altdudağını ısırdı.

Halid anında gözlerini açıp genç kadının yüzünü tutarak dikkatle ona bakmaya başlamıştı. Ardından, yatağın yanında duran bardağı alıp Şehrazad'a verdi.

"Ne o?" diye sordu Şehrazad öksürerek.

"Kardeşinin ağrını dindirmek için bıraktığı bir şey."

Şehrazad bardaktaki şeyi içince acı tat boğazına yapışıp kaldı. Yüzünü ekşitti. İrsa'nın toniğin nahoş tadını bal ve taze naneyle bastırmaya çalıştığı ortadaydı fakat o berbat tat gitmiyordu.

O sırada çadırın diğer tarafındaki karanlık köşede bir şeyin hareket ettiğini fark etti ve hemen ardından, uykulu gözler ve dağınık saçlarla Tarık geldi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Halid. "Sabah inatçılığından başka bir şey yok."

Şehrazad kaşlarını çattı. "Sana soran olmadı."

"Aslına bakarsan ona sordum." Tarık konuşurken esniyordu. "Çünkü doğruyu ondan öğrenme ihtimalim daha fazla."

Şehrazad canı yandığı halde Tarık'a sataşmak ister gibi ters ters baktı. "Artık öldürmeye çalışmak yerine onunla konuşmaya mı başladın yani?"

"Biraz nazik ol, Şazi," dedi huzur timsali Tarık. "Ne de olsa çadırımda uyumasına izin verdim."

Tarık'ın çadırındayız ve geceyi sağ salim atlattık.

Şehrazad inanamıyordu. Bir kere daha, hâlâ bir önceki gece yaşananların etkisiyle hayal görüp görmediğini merak etti. Çünkü Tarık şakayla karışık konuşuyor, Halid de hiç gergin görünmüyordu.

Belli ki aralarında önemli bir şey olmuş.

Birbirlerini öldürmeye çalışmaları dışında.

Ama Şehrazad her şeyin göründüğü gibi olduğundan o kadar emin değildi.

Vücudu giderek gerilirken bir kocasına bir ilk aşkına bakıyordu.

Tarık neden artık Halid'in varlığı bile canını acıtır gibi görünmüyordu? Halid neden Tarık'ı gördüğü yerde öldürmeye çalışmıyordu?

Erkekleri asla anlayamayacağım.

Ama şansını sorgulamayacaktı. En azından şimdilik.

"Saat kaç?" diye sordu normalden daha kalın bir sesle. İrsa'nın içirdiği çay, duyularını köreltiyor gibiydi. Belki de bunun sebebi, yatağın yanında duran tonikti. Hangisi olursa olsun, Şehrazad tüm suçu içeceklere atamazdı çünkü içtiği şey her neyse acısının azalmasına yardımcı oluyordu ki bu durumda da her şeye tahammül edebilirdi.

Tarık çadırın dikişlerinden sızan ışığa bakarak yanıtladı. "Sanırım şafak sökmek üzere."

Şehrazad gözlerini kapadı. "Ya."

"Ama bence Halid burada daha fazla kalmamalı," dedi Tarık düşünceli bir tavırla. Bir an kararsız kalmış, kendisi de olayların nasıl sonuçlanacağını kestiremiyor gibi görünmüştü. "Çünkü biri onun kim olduğunu anlarsa güvende olacağının garantisini veremem. Sonuçta," ciddileşti, "bu ordu onu desteklemek için toplanmadı."

Şehrazad kendini kocasından gelecek sert bir çıkışa, Tarık'ı kışkırtacağından emin olduğu kaba ve aşağılayıcı laflara hazırladı.

Ama bir şey söylemediğini görünce fırsatı değerlendirmeye karar verip başını salladı. "Haklı. Bir an önce Rey'e dönmeliyiz,

Halid." Acısını belli etmemek için kendini zor tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Kendim gidebilirim," dedi Halid.

"Hayır. Kimse oradan ayrıldığını bilmiyor ve şehriban sana bir şey olduğunu düşünürse deliye döner. Celal'den bahsetmiyorum bile. Bir an önce gitmemiz lazım."

Bunu yapmanın en iyi yolu da sihirli halı.

"Amcam zaten ne olursa olsun kızacak. Celal'se... fark edeceğini sanmam." Kuzeninden bahsederken Halid'in bedeninin hafifçe kasıldığı fark edilebiliyordu.

"Tabii ki eder."

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım."

Bu ani gerginlik ve sesindeki hüzün, Şehrazad'ın kocasına bakmasına neden oldu. Halid'in duruşundaki değişiklik, alacakaranlıkta bile belli oluyordu... bakmasını bilene tabii.

Halid'le Celal arasında neler olmuş?

Ama Şehrazad, Halid'in kendisine uyaran gözlerle baktığını görünce, meseleyi uzatmamaya karar verdi. En azından Tarık'ın yanındayken.

Bunun yerine kolundaki acıdan bağırmamaya çalışarak doğrulmak istedi ama vücudunun sağı kaskatıydı. Parmaklarını hareket ettirebilmek için yumruğunu sıkıp bırakmaya başladı.

"Şazi..." Tarık endişeyle ona döndü. "Bence bunu yapmasan..."

"Senin ne düşündüğün hiç umurumda değil." Sağlam kolunu umursamaz bir tavırla sallarken bir yandan da ters ters bakıyordu. "Özellikle de sorumlusu senken."

Tarık irkildi. "İtiraz etmeyeceğim. Her ne kadar bir işe yaramasa da söyleyeyim, *çok* üzgünüm. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar."

"Biliyorum. Tüm bu olanlar yüzünden hepimiz üzgünüz," dedi Şehrazad ters ters. "Ama şimdi bana ne yapacağımı söylemenin vakti değil. Özellikle de bunca hata yapmışken." Sonra alev saçan gözlerle bakıp yeniden sağ tarafını hareketlendirmeye çabaladı. Her hareketinde çektiği acıya rağmen.

"Ona engel olmayacak mısın?" diye sordu Tarık, Halid'e. Ne kadar bezdiği her halinden belliydi.

"Hayır." Sessiz olmaya özen göstererek yatağında uzanmaya devam eden Halid bunu oldukça sakince söylemişti. "Olmayacağım."

Şehrazad zafer kazanmış gibi Tarık'a döndü.

"Karşılığında bana bir at ve Rey'e kadar yetecek miktarda azık verirsen." Oldukça doğal bir zarafetle yataktan kalktı. Şehrazad'ın bunu yapamayışıyla dalga geçer gibi.

"Halid!"

Halife dönüp karısına baktı. "Ben senin istediğini yapmana karışmayacağım, sen de bana karışmayacaksın."

Şehrazad'ın baltayı taşa vurmasına fazlasıyla sevinen Tarık sırıtıyordu. "Sana seve seve at ve yiyecek veririm ama aynı şekilde geri ödemen lazım. Tabii faiziyle çünkü bunu yapabileceğini biliyoruz. Ha, bir de benim atımı almayı bekleme sakın. Bu defa olmaz." Duraksadı. "Hatta bir daha asla olmaz."

"Kabul ediyorum." Halid, on santimetre kadar uzun olan Tarık'ın karşısında dururken her nasılsa ikisi de aynı boyda görünüyordu.

Toprağındaki asilzadelerden biriyle eşit olan bir hükümdar.

Neredeyse dostane denebilecek bir ifadeyle Halid'e başını sallayan Tarık, Şehrazad'a döndü. "Gereken erzakları toplar, sizi dışarıda beklerim." Sonra üzüntüsünü perdeleyen çekici tebessümüyle çadırdan çıktı.

Bizi yalnız bıraktı.

Tarık baş başa kalabilmemiz için bize izin verdi.

Ya durumu kabullenmişti ya da Rey'in en iyi sokak sanatçılarına taş çıkartacak bir performans sergiliyordu.

Tarık gerçekten de Şehrazad'ın Halid'le olmasına razı geliyor olabilir miydi?

Tarık, Halid'e yanıldığını göstermesi için bir şans mı veriyordu?

Bir an şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen Şehrazad yatağın kenarında kıpırdamadan otururken Halid de temizlenmek için leğene yöneldi.

"Tarık'la aranızda ne oldu?" Şehrazad doğruca konuya girmişti. Sonra sesini alçaltarak devam etti. "Ve babamın kitabı kimde?"

"Tarık sana bir ok fırlattı," dedi Halid hazırlanmaya devam ederken. "Üstelik hâlâ hayatta." Şehrazad'a döndü. "Kitaba gelince, artık onun için endişelenmene gerek yok. Yeterince şeyle uğraştın zaten."

"Halid."

Islak ellerini yüzünde ve boynunda gezdiren Halid bir süre hiçbir şey söylemedi. "Tarık İmran el-Ziyad ve ben bir tür anlaşma yaptık." Leğenin yanında duran küçük, ahşap kutunun kapağını açıp biraz kuru nane ve öğütülmüş kaya tuzu alarak ağzını yıkamaya hazırlandı.

"Öyleyse endişelenmemi gerektirecek bir şey yok mu?"

Halid nihayet ona döndü. "Nasir el-Ziyad'ın oğlu adına bir söz verememem. Ama kendi adıma, endişeleneceğin bir şey yok. Söz veriyorum."

Son sözcük, oldukça ağır bir külçe gibi havada asılı kaldı.

Şehrazad yavaşça nefes aldı.

Halid önceki gece olanların intikamını almaya çalışmayacaktı ki bu da, Tarık'a onu öldürmeye çalıştığı için öfke duymadığı anlamına geliyor olmalıydı. O sırada Şehrazad'ı yaraladığı için de.

Ateşin başında hayalini kurduğu barış umudu yeniden canlanıyordu.

"Seni Rey'e götürmeme izin vermeyecek misin?" diye sordu Şehrazad yeni hislerine sıkıca tutunarak.

"Hayır, vermeyeceğim." Halid tek kelime daha etmeden temizlendi.

Çenesinden damlayan suları silerken Şehrazad kaşlarını çatıyordu. "Bu kadar inatçı olmasan keşke."

"Sen de dün gece o okun önüne atlamasaydın keşke. Ama dilekler sadece cinler ve onlara inanan aptallar içindir." Sözlerindeki hiddet kırıntısı, Şehrazad'ın alev alev yanmasına neden oldu.

Böyle bir şey yaptığım için bana kızmış olamaz.

"Sence okla vurulmayı *ister miydim*?" dedi kızarak. "Bana bunun için kızıyor olamazsın Halid bin el-Reşid. Benim de niyetim..."

"Biliyorum." Halid, Şehrazad'ın önünde diz çöküp bacaklarını tuttu. "Öyle demek istemedim. Ama," yüzündeki sert çizgiler kayboldu, "bunu bir daha yapamazsın. Ben... öyle bir şeye tekrar dayanamam, Şehrazad."

Kocasının yüzündeki acıyı görünce Şehrazad'ın boğazı düğümlendi, annesinin gözlerinin önünde ölümünü seyreden o küçük çocuk gözünde canlandı.

Halid karısının yanağını, çenesini okşuyordu. "O ok kalbinin ne kadar yakınına saplandı, haberin var mı?" diye fısıldadı. "Oracıkta ölebilirdin."

"Seni itmeseydim Tarık seni öldürecekti," dedi Şehrazad elini tutup yüzüne bastırarak.

"Sen öleceğine ben öleyim, daha iyi."

Şehrazad'ın bakışları sertleşmişti. "Bana bunu tekrar yapıp yapmayacağımı soruyorsan, yaparım. Hem de bir an bile düşünmeden."

"Şehrazad, bunu bir daha asla yapamazsın." Halid'in sesi boğuk ve sertti. "Söz ver bana."

"Söz veremem. Böyle bir şey için *asla* söz vermem. Hayatta olmaz. Senin de bir zamanlar söylediğin gibi, bu konuda seçim yapılacak bir şey yok. Benim için yok."

Halid derin bir nefes alınca göğsü kalkıp indi. "Keşke bu kadar inatçı olmasan," dedi tekrar. Bir yandan da Şehrazad'ın yanağını okşamaya devam ediyordu.

Gizlemeye çalışmadığı hisler, gözlerinden rahatlıkla okunabilirdi.

Şehrazad gülümsedi. "Lamba cini misin yoksa aptal mı?"

"Aptal. Söz konusu sen olduğunda daima olduğum gibi."

"En azından kabul edebiliyorsun."

"En azından iki defa." Çarpık tebessümü yine oradaydı. "Ve sadece sana."

Şehrazad iki eliyle kocasının yüzünü tuttu ve kirli sakallarını okşadı. Halid de gözlerini kapayıp anın tadını çıkarıyordu.

Bu doğru an değildi. Ne yazık ki doğru an hiç gelmiyordu.

Ama bir önemi yoktu.

Toniğin ağırlığı bile kanındaki alevleri söndürmeye yetmemişti. Şehrazad, Halid'i kendine çekip dudaklarını dudaklarına dayadı.

Halid'in tadı su, nane ve Şehrazad'ın hatırlayıp özlem duyduğu her şeyin karışımı gibiydi. Çöl güneşi ve sandalağacı gibi

kokuyordu. Rey'deki saray ve Bedevi kumları da bu senfoniye eşlik ediyordu.

İpek kaplı bir çeliğe dokunmak gibiydi ona dokunmak. Şehrazad aynı anda hem yanıyor hem üşüyordu. Öpücükleri, sertlikle yumuşaklığın mükemmel karışımıydı. Defalarca denenmişe benzeyen, sel suları gibi coşkun öpücükler.

Halid'i kendine çekmeye çalışınca kocasının dikkatli olmaya çalıştığını fark etti. Fazla dikkatli.

Ama o her zamanki gibi daha fazlasını istiyordu. Parmaklarını halifenin ödünç kamizinden içeri sokarken, ona da bu isteğini belli etti. Ama Halid ellerini tutarak onu durdurdu.

Şehrazad iç geçirip yaralarına sövdü. "Seninle gelemiyor olmaktan nefret ediyorum."

"Ben de seni geride bırakıp gitmekten nefret ediyorum. Hem de böyle bir... kaosun içinde." Halid'in yüzü gerilmişti.

Bunu duyan Şehrazad neredeyse aklından tamamen çıkan diğer önemli meseleyi hatırladı.

Etrafa bakındı. "Nerede o Halid?"

Babasının kitabı. Bunca ölümün ve kaosun sebebi.

Halid yatağın altından İrsa'nın kuyunun başındayken elinde olan paketi çıkardı. "İrsa dün gece bana bıraktı," dedi sessizce. "Ben de kılıcım ve senin hançerinle, onu da gözümün önünden ayırmadım."

"İrsa mı?" Şehrazad neredeyse gülümseyecekti. "Ona böyle demene izin mi verdi?"

"Sayılır," diye mırıldandı Halid, Şehrazad'ın saçlarını düzeltirken.

"Bir zamanlar, halkının seni sevmesi gibi bir amacının olmadığını söylemiştin Halid bin el-Reşid. Ama tek bir gecede,

en azılı düşmanlarının bile kalbini kazanmayı başarıyorsun." Şehrazad gülüyordu.

"İrsa azılı düşmanlarımdan biri miydi?" Halid'in tek kaşı kalktı.

"O benim kız kardeşim. Tabii ki öyleydi."

Halid belli belirsiz gülümseyince Şehrazad'ın içi ısındı.

O sırada çadırın arka tarafından gelen keçi sesi, onları gerçek hayata döndürdü.

"Gitmem gerek." Halid yerde duran kanlı bandajları kenara çekip bir kez daha yatağın altına uzandı. Sonra kendi kılıcı ile Şehrazad'ın hançerini aldı ve hâlâ kahverengi kumaşa sarılı kitabın yanına koydu.

"Anahtar?" diye fısıldadı Şehrazad.

Halid boynunda duran zinciri gösterdi. Siyah anahtar, yeşil tılsımıyla kalbinin üzerinde duruyordu. Onları böyle görünce Şehrazad'ın tüyleri ürperdi.

Elini Halid'in göğsüne, soğuk metalin üstüne koydu. "Bunu en yakın zamanda yok et. Mümkünse bu gece. Hiç vakit kaybetmeden."

Halid başını salladı. "Gün boyu yolda olur, güneş batar batmaz kitabı yok ederim." Alnını Şehrazad'ın alnına yasladı. "En yakın zamanda senin için geri geleceğim."

"Hayır. Ben *sana* geleceğim."

Halid gülümsedi ve Şehrazad'ı boynundan öperek nefesini kesti. Sonra hançerini kuşağına yerleştirip çadırdan çıktı.

Ve çadır birden soğuk bir esintiyle doldu.

Şehrazad etrafın hâlâ karanlık olduğunu yeni fark ediyordu.

Cihandar'ı uyandıran şey soğuk oldu.

En son ne zaman bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu.

Beyni oldukça bitkin ve suyla dolu gibiydi. Biri onu denize atmış gibi. Sonra boğazında, ipek ipliklerle tıkanmış gibi bir his belirdi ve Cihandar kuruyan ağzı, şaşkın bakışlarıyla göğsünde duran kitabı bulup insanı rahatlatan sıcaklığından faydalanmaya çalıştı.

Ama kitap yoktu.

Panikle gözlerini açtı.

Yatağında doğrulunca, işe yaramaz battaniyeler kabuk gibi üzerinden düştü. Çadırında hâlâ gecenin karanlığı vardı. Güneş ışınları, yeni yeni çadırın dikişlerinden sızmaya başlıyor ve içeri kesik kesik ışık huzmeleri dolduruyordu.

Cihandar elleriyle yatağı, sonra da yeri yokladı ve karanlıkta ilerledi.

Ama kitap hâlâ yoktu.

Giderek artan panikle bu kez anahtarı yokladı.

O da gitmişti.

Neler olduğunu bir anda anladı.

Biri hem kitabı hem de anahtarı çalmıştı. Bulanık zihni ve şişen dili, birinin en kıymetli varlıklarını çalmak için ona ilaç verdiğinin kanıtıydı.

Biri onu kandırmış ve soyup soğana çevirmişti.

Cihandar öfkeyle ayağa fırladı ve yatağının yanında duran pirinç lambayı devirdi. İçindeki yağ yere damlarken çadır keskin bir kokuyla doldu.

Ona, en masum şeyin içinde bile uykuda olan gücü hatırlatan bir kokuyla.

Cihandar tek bir el hareketiyle bu kampın tümünü yakacak güce sahipti.

Ya da *eskiden* sahipti.

Çünkü fırtınanın, yeteneklerini nasıl etkilediğini hâlâ bilmiyordu. Öyle muazzam bir yeteneğe sahip olabilmek için ödemesi gereken bedeli de.

Eski gücüne sahip olabilmek için kitaba ihtiyaca vardı.

Rıza'ya yardım edebilmek için de.

Cihandar küçücük çadırda volta atarken aklından onlarca şey geçiyor, düşünceleri birbirinin üstüne yığılarak pireyi deve yapıyordu.

Kampta kitaptan haberdar olan yalnızca üç kişi vardı.

Biri önceki gece ona çay hazırlamıştı. Onu böylesine derin bir uykuya sürüklemiş olması muhtemel olan çayı.

Diğeri, üç gündür kitabı sorup duruyordu. Onu görmek ve içinde neler olduğunu öğrenmek istemişti ve o ana dek, kitabı Cihandar dışında doğru düzgün önemseyen yoktu.

Cihandar durdu.

Ona ihanet eden kendi kanından, canından bir parça mıydı yani? Kendi çocukları onu tuzağa düşürmüş ve nüfuz sahibi, güçlü biri olabilmek için elinde kalan tek kozu ondan almışlar mıydı?

Dikkate değer bir adam olabilmek için kalan tek kozunu.

Cihandar yumruklarını sıkıp pelerinine uzandı. Öfkesi kollarına, göğsüne, tüm vücuduna yayılıyor; sıcak dalgalar halinde beyninde dönüp duruyordu.

Kitaptan haberi olan son kişi, Cihandar'ın onu geri almasına yardım edecekti.

Çünkü onun kaybedecekleri de Cihandar kadar çoktu.

Tıpkı kitap ellerinde olsa, kazanacaklarının da çok olması gibi.

Cihandar artık pek fazla şey bilmiyor olabilirdi ama bundan emindi.

Kitabı geri almak için her şeyi yapabileceğinden emin olduğu gibi.

Bunlara yalvarmak, takas yapmak ve hırsızlık da dahildi.

Hatta cinayet bile.

Şehrazad, Tarık'ın çadırından ayrılması gerektiğini biliyordu.

Neredeyse tüm öğleden sonrasını orada geçirmişti.

Önceki gece yaşananlar nedeniyle omzu hâlâ acıyor, kendini halsiz hissediyor olsa da artık kendi çadırına dönmesinin vakti gelmişti. Her şey yolundaymış gibi yapmasının da. Çünkü Tarık'ın çadırında bir gece daha kalırsa, birilerinin onu fark edeceğinden emindi.

Ve bu, uzun vadede ikisi için de hiç iyi olmazdı. Hem de sahte ilişkilerine rağmen.

Şehrazad ayağa kalkınca vücudunun bir tarafını ele geçiren keskin acıyla irkildi.

Ağzı ve boğazının kupkuru olduğunu fark edince kaşlarını çatıp yatağının kenarında duran ve ayağa kalkarken neredeyse devireceği toniğe uzandı. Sonra sessiz bir küfür savurup acı sıvıdan büyük bir yudum aldı.

Bir daha asla arpa veya söğüt kabuğunda demlenmiş bir şey içmese de olurdu.

Bu kadar güçsüz olmaya devam edemem. Özellikle de yakın zamanda Rey'e dönmem gerekirken.

Ayakta durmak için çabalayan Şehrazad kamizini düzeltip şahminasına, omzundaki kalın sargıları gizleyecek şekilde sarındı. Bir an, İrsa'dan yardım alabilmek için beklemeyi düşündü. Kız kardeşi, bir saat kadar önce toniği getirip yatağının yanına bıraktıktan sonra ortadan kaybolmuştu ve Şehrazad'ın tek başına, aylak aylak dolaşmaya devam etmeye hiç niyeti yoktu.

"Şehrazadcan?"

Elindeki bardağı az kalsın düşürüyordu. Kendini toparlamaya çalışarak şahminasına daha da sıkı sarıldı. "Rıza Enişte." Bardağı bıraktı ve ellerinin titrediği anlaşılmasın diye yumruklarını sıktı.

"Seni korkutmak istememiştim." Adam içten bir sıcaklıkla gülümsüyor, çadırın girişinden sızan ışıkla kahverengi gözleri sıvı kadar parlak görünüyordu.

"Korkmadım," dedi Şehrazad yutkunarak. "Tarık'a mı bakmıştın?"

"Hayır." Rıza dağınık yatağa bakıyordu. "Seni arıyordum. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Aslında ben de İrsa'yla buluşmak için çadırıma dönüyordum. Önemli miydi?"

"Sayılır." Ağırlığını bir ayağına verdi. "İzin verirsen ben de seninle geleyim, yürürken konuşuruz. Benim çadırım da yolun üstünde."

Şehrazad bu ısrardan huzursuz olsa da aklına adamı savuşturacak bir bahane gelmedi. "Tabii."

Rıza çadırın girişini açıp Şehrazad'ın geçmesine izin verdi. Dışarıda, onları yol boyu izleyecek bir muhafız vardı. Şehrazad hem adamın yakınlığından hem de yarasından kaynaklanan rahatsızlığını gizlemeye çalışıyordu.

Rıza Enişte'nin her an bir muhafızla gezmesi ne garip. Hem de kendi kampında.

Etrafındakilere güvenemiyor sanki.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sakin görünmeye çalışarak. Huzursuzluğunu belli etmemeye çalışıyordu çünkü Rıza bin Latif'in, önceki geceyi kendi çadırında geçirmediğini bildiği aşikârdı.

Başka bir şey biliyor mu acaba?

Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Rıza sabırla gülümsedi. "Son zamanlarda Tarık'la daha fazla vakit geçiriyorsun bakıyorum."

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Şehrazad ne kastettiğinden emin olamadığı adama gözucuyla baktı.

"Hastalığın geçti mi yani?"

Şehrazad bir kez daha yutkundu. "Hayır."

"Son zamanlarda senin için endişelenmeye başladım. Kulağıma gün boyu yorgun olduğuna dair söylentiler geliyor..." Adam, Şehrazad'ı pür dikkat süzerek sustu.

Şehrazad gülümseyip dudaklarını ısırdı. Uysal bir koyun gibi görünmeye çalışıyordu. "Sanırım son birkaç ayda yaşadıklarımın acısı çıkıyor, Rıza Enişte. Buraya... alışmaya çalışıyordum. Ama şimdi çok daha iyiyim."

Adamın tek kaşı kalktı. "Gerçekten mi? Benzin öyle demiyor ama. Ayşe'yle sağlığın konusunda konuştun mu?"

Şehrazad meseleyi önemsiz göstermeye çalışır gibi elini salladı. "Ayşe'nin başını böyle şeylerle ağrıtmak istemiyorum. Hem İrsa bir tonik hazırladı, o da bayağı iyi geldi."

"İrsa mı?" Rıza anlamaya çalışır gibi duraksadı. "Tonik hazırlamayı biliyor mu?"

"Sayılır. Bir tane deneyerek kendin karar verebilirsin." Şehrazad'ın tebessümü suratına daha da yayıldı.

"Anladım." Rıza kendi çadırına gelince yüzünde hâlâ şüpheci bir ifadeyle durdu, sonra Şehrazad'ın koluna uzandı. Dokunuşu nazik olsa da dikkate alınması gerektiği ortadaydı. "Şehrazad?

Sana güvenmeyi çok isterim ama aklıma takılan bir şey var... ve bu konuda daha fazla sessiz kalamayacağım."

Şehrazad geri çekildi. "Anlayamadım?" Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Yatağın yanındaki kanlı kumaşı gördüm, Şehrazadcan." Adam onu rahatlatmaya çalışır gibi kolunu tutuyordu. "Yaralanmışsın belli ki. Ayşe'yi göndereyim de bir baksın." Rıza arkalarında duran muhafıza gitmesi için bir işaret yaptı.

"Rıza Enişte... gerçekten bir şeyim yok." Panikleyen Şehrazad, adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Israr ediyorum." Kolunu sıkarak gülümsüyordu Rıza. Karşısında başka biri olsa, Şehrazad kendini fazlasıyla tehdit altında hissederdi ama bu adam babasının en yakın arkadaşıydı. Şehrazad'ın neredeyse hayatı boyunca tanıdığı bir adam. İkinci babası saydığı bir adam. "İyi olduğundan emin olmadan gitmene izin veremem," dedi Rıza. "Lütfen bırak da Ayşe gelip yaranla ilgilensin. Senin için sorun olmazsa, ben de o gelene kadar seninle bekleyeyim."

"Rıza Enişte..."

"Şehrazadcan," adamın yüz ifadesi yumuşadı, "seni çok uzun zamandır ihmal ettim. İlk geldiğinde de sana haksızlık ettim. Yaramı deşmiştin ama bu bir bahane olamaz. Lütfen hatamı telafi etmeme izin ver. Halin beni gerçekten endişelendiriyor ve bunu görmezden gelmeye devam edemeyeceğim. Bırak bari bunu yapayım. Lütfen." Başıyla, Şehrazad'a çadıra girmesini işaret ediyordu.

Kızcağız istemeye istemeye içeri girdi çünkü daha fazla dikkat çekmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu.

Çadırın içi karanlıktı. O kadar ki, gözlerinin alışıp gölgeleri seçmesi epey uzun sürdü. Sonra gözucuyla, girişte birinin durduğunu fark etti.

Bedevi kampına geldiği ikinci gün tanıştığı askerdi bu. Kolunda Fedai dövmesi olan. Şehrazad'a önyargılı yaklaşan ve aynı şekilde karşılığını alan adam.

Asker gri bir bulut gibi karanlığı yararak Şehrazad'a doğru atıldı.

Şehrazad çığlık atarak girişe koştu ve yardım ister gibi Rıza bin Latif'e baktı. Şiva'nın babasına. Uzun zamandır güvendiği, ikinci babası saydığı adama.

Ama o, hiçbir şey yapmadan izlemekle yetiniyordu. Gözlerinde ölümcül bakışlarla hem de.

Fedai, Şehrazad'ın boğazına sarıldı ve mide bulandıran bir tatlılık, kızın bilincinin kapanmasına neden oldu.

Ardından her yer karardı.

EN BÜYÜK GÜÇ

Ömer el-Sadık korkuyordu.

Korkuyu gerçekten hissetmeyeli uzun yıllar olmuştu. Artık korkmak için fazla yaşlıydı. Fazla huzurlu, fazla düzenli.

Ama Horasan Hatunu'nu tüm öğleden sonra aradığı halde bulamamıştı. Kız kardeşi İrsa el-Hayzüran'ı da.

Ömer, önceki gece en güvendiği nöbetçi gelip Şehrazad'ın çadıra dönmediğini söylediğinde bir sorun olduğunu anlamıştı. Aynı nöbetçi, o sabah da kızı hiçbir yerde görmediğini söylüyordu ki bu telaşlanmaları için yeterliydi. Daha önce Şehrazad her gece ortadan kaybolur fakat şafak sökmeden çadırına dönmüş olurdu.

Şimdi ise Ömer, en büyük korkusunun gerçekleştiğinden emindi.

Aslında bunun an meselesi olduğunu biliyordu zaten.

Bu da bir karar vermesini gerektirecekti. Rıza bin Latif'in ona niyeti hakkında yalan söylediği aşikârdı ki Ömer bunu tahmin etmişti. Fakat artık arkadaş oldukları için, gerçeği bu kadar net şekilde bilmek canını acıtıyordu. Aslında Rıza, bir zamanlar karısını ve kızını seven, basit şeylerle mutlu olabilen bir adamdı.

Ama çektiği acı her şeyi değiştirmişti. Çünkü bolluk zamanında iyi ve nazik olmak kolaydı. İnsan esas kimliğini zor zamanlarda gösterirdi.

Peki ya sevgi? Sevgi de insanı fazlasıyla değiştiriyordu. Hem acıyı hem neşeyi tattırıyor, insanın karakterini tanımlayan anlar yaşatıyordu.

Sevgi ölüyü diriltirdi. Mevcut tüm güçlerin en büyüğü oydu.

Ama her şey gibi, onun da karanlık bir yanı vardı.

Ve o karanlık, tam da Ömer'in tahmin ettiği gibi Rıza bin Latif'i ele geçirmişti.

Ömer, tıpkı kabilesinin bu iki hükümdarlığın, Horasan ile Part çatışmasının ortasına düşeceğini bildiği gibi, bu gölgenin arkadaşının üzerine düştüğünü de görmüştü. Horasan kısa süre önce büyük bir talihsizlik yaşayan bağımsız bir ülke; diğeri ise hırsı hariç her şeyiyle ondan çok daha azına sahip bir toprak parçasıydı.

Bedevi toprakları, Horasan ile Part sınırında olduğundan Ömer aksini ne kadar istese de, ikisi arasında oluşacak herhangi bir çatışmada olaylardan uzak kalmanın mümkün olmayacağını biliyordu. Halkı olaylara çok yakın, topraklarıysa çok değerliydi.

Ama Ömer izlenecek en iyi yolu bulamamıştı.

Gerçek düşmanının kim olduğunu ya da kiminle dost olabileceğini bilmiyordu. Ve her şeyi öğrenmeden, olayların iki yüzünü de görmeden taraf seçebilecek biri değildi.

Tertemiz bir kalbi olan Horasanlı genç bir asilzade Tarık'ın kendisine yardım edeceğini ummuştu. Topraklarını karanlıktan aydınlığa çıkaracak olan Horasanlı Beyaz Doğan'ın.

Ama artık Ömer o kadar emin değildi. Çünkü henüz bu meseleleri Tarık'la rahatça konuşamamıştı. Ve çocuk, son zamanlarda yakınlardaki kalelere yapılan yağmalarla da pek ilgili

görünmüyordu. Ömer, Tarık'ın enişteşinin peşinden giderek doğru olanı yaptığından emin değildi. Tarık'ın doğru ile yanlışı ayırt edebildiğinden de.

Çünkü Tarık her şeyin sadece bir yüzünü biliyordu.

Artık Ömer'in, bildiği her şeyi Tarık'la paylaşmasının vakti gelmişti. Sessiz gözlemleriyle öğrendiği, uzun zamandır şüphelendiği her şeyi.

Tarık'ın da artık bir seçim yapması gerekiyordu.

Çünkü enişteşi bunu çoktan yapmış, karanlığa giden yolu seçmişti.

Ve şimdi Horasan Hatunu ile kız kardeşi kayıptı. Ömer'in onların nereye götürüldüğünü tahmin etmesiyse hiç zor değildi.

Bu da iki hükümdarlığın savaşın eşiğinde olduğu anlamına geliyordu.

El-Sadık kabilesinin yeniden atlara bineceği anlamına.

Ama kimin yanında?

Herhangi bir sebebi olmadan tüm eşlerini öldüren gizemli bir çocuk hükümdarın mı? Yoksa Ömer'in halkı arasında bekleyen paralı askerler tutan, güce aç bir tiranın mı? Ömer, bu tiranın Rıza bin Latif'le uzun zamandır birlikte iş yürüttüğünü düşünüyordu.

Çünkü gece yarısı gizlice, altınlarla dolu sandıkların kaçırıldığını görmüştü. Bokböceği dövmeli eşkıyaları da. İki hafta önce Rıza bin Latif'in adamlarının kampın dışına taşınmasını istemesinin sebebi de buydu zaten.

Peki, iki hükümdardan hangisi bu hikâyenin gerçek kötüsüydü?

Çünkü bir hikâyenin güzelliğini, hikâyedeki kötü karakter belirlerdi.

Artık Ömer'in gerçekten bir karar verme ve çölün gözlerinden o eski yünü kaldırma vakti gelmişti.

Çölün gerçekten gözleri vardı çünkü. Ömer'in aylar önce yerleştirdiği gözler. Dinlemeyi, izlemeyi hep bilirdi Ömer, burası onun çölüydü. Altı nesildir atalarının yönettiği çöl.

Ömer'in, Tarık'ın kas ve cesaretten fazlasına sahip olup olmadığını; gerçeği kaldırıp kaldıramayacağını görme vakti gelmişti. Önce gerçeği söyleyecek, sonra da Tarık'ın cevabını bekleyip kararını buna göre verecekti.

Çocukla düşman mı yoksa müttefik mi olacaklarını ancak o zaman görecekti.

Ama halkı her şeyden önde geliyordu. Çocuğu ne kadar önemserse önemsesin, hedeflerine ulaştığını görmeyi ne kadar isterse istesin.

Tarık'ın aşk hikâyesinin mutlu sona ermesini ne kadar isterse istesin.

Ömer, bunu Ayşe'ye defalarca söylemiş; karısı ise her duyduğunda ona ateş püskürmüş olsa da Ömer içten içe hoşuna gittiğini de biliyordu.

"Bana anlamlı bir aşk ya da güzel bir ölüm ver!"

Ne yazık ki Ömer açgözlü bir adamdı.

Ve hep ikisini birden istiyordu.

BİR KİTABIN SAYFALARINDA YAŞAM VE ÖLÜM

Halid güneş batana dek çölde ilerlemeye devam etti.

Rey'e ulaşmak için iki gün daha, hızla yola devam etmesi gerekiyordu. O zamana dek amcasının küplere binmiş olacağından da emindi. Halid'in halife olması ve bu sayede canının istediğini yapabilme özgürlüğüne sahip olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu tür meselelerde Komutan Aref el-Huri, karşısında sadece gölgelere gizlenmiş, öfkeli bir çocuk görürdü. Yıllardır sessizce ilgilenip büyüttüğü çocuğu.

Halid'in tek umudu, şehribanın, şehirdeki sayısız gezintilerinden birine çıktığına inanmasıydı. Ya da Celal'in, Halid'in kısa süreli yokluğunu gizlemiş olması.

Ama Halid kuzeninin böyle bir şey yapacağını zannetmiyordu.

Çünkü son birkaç haftadır takındıkları tavıra en hafif tabirle yapmacık denebilirdi.

En ağırıyla ise düşmanca.

Bu nedenle kayboluşunu kuzenine nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Üstelik Despina ile Rajput'un izini hiçbir yerde bulamamıştı.

Kızıl kumların arasından, güneşin ufukta tamamen kaybolmasına ramak kalana dek hızla ilerlemeye devam etti, ardından ödünç aldığı attan inerek eyerindeki çantayı aldı.

Soluklanmak için bile duraksamayan Halid kitabı deri çantadan çıkardı. Hâlâ kahverengi, sert kumaşa sarılı kitabı kolunun altına alarak attan uzaklaştıktan sonra elini hançerine koydu.

Neler olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Doğudaki dağlarda yaşayan tuhaf büyücü, onu kitabın çığlık atacağına, savaşacağına dair uyarmış olsa da Halid hâlâ ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu.

Kadına da güvenmiyordu. Hem de hiç.

Bu yüzden kitapla ilgili bir hamle yapmadan önce herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istemişti.

Lanet yüzünden artık bir kişinin daha ölmesini istemiyordu.

Elinden gelecek bir şeyse, buna engel olacaktı.

Kuşağındaki mücevherli hançeri çıkarıp kitabı kumlara bıraktı. Etrafını saran kumaşı açtıktan sonra bir süre kitabı inceledi.

Oldukça sıradan bir kitaptı. Hatta çirkin. Yıpranmış, üstü su lekeli, deri bir cildi vardı. Köşeleri kıvrılmış, bağları paslanmış kitabın ortasındaki eski kilide bakınca, en yeteneksiz hırsızın bile bir telle açabileceğini gördü.

Bu kadar alelade bir şeyin bu kadar çok şey ifade etmesi, çok sayıda cana tahayyül edilemeyecek zararlar vermesi garipti. Koskoca şehirlere. Yüzlerce aileye.

Basit bir kitap. Sadece sayfalar üzerindeki karalamalar.

Acı acı tebessüm etti. *Sözcüklerin sahip oldukları güç, onları söyleyen insandan gelir.* Annesinin en sevdiği deyişlerden biriydi. Musa Zaragoza'nın, her ikisine de aktardığı bilgeliklerden en çok akılda kalanı.

Halid gözlerini kısıp kitaba baktı.

Bu kitaptaki sözcükler, artık kimseye güç bahşetmeyecekti.

Ve o büyücü, dağdaki kalede görüştükleri o akşam yalan söylemediyse, kadının sözcükleri, Halid'i geçmişteki hayatından kurtaracaktı.

Günahlarının bedelini ödemekle geçirdiği bir hayattan.

Halid boynundaki siyah anahtarı alıp kitabı açtı.

Önüne saçılan sayfaların arasından ürkütücü bir beyaz ışık yayılıyor, Halid önündeki ağır metinden hiçbir şey anlamıyordu.

Sayfalardan birine dokunmak için elini uzatınca birden kitaptan öyle bir sıcaklık yayıldı ki parmak uçları yandı. Halid bir küfür savururken kitap bu kez daha canlı, parlak ve şiddetli bir ışık yaymaya başlamıştı. Hatta vahşi.

Halid hançerini kınından çıkardı.

Kitap kalp gibi atmaya, titreşmeye başlamıştı. Kanlı canlı bir kötülük gibi.

Hançeri avucuna değdiren Halid elinden damlayan kanları metalin üzerine akıttı ve metal, ateş kırmızısı bir renge büründü. Ardından kanı sayfaların üzerinde gezdirmeye başladı.

Kitap artık çığlık atıyor, tiz bir sesle ağıt yakar gibi bağırıyordu. Bir an sayfalar yanar gibi görünmeye başladı ve etrafa ağır bir koku yayıldı. Kitaba değen kırmızı damlalar siyaha dönüyor, sinsi bir havayla dönüp duran soluk gri dalgalar yükseliyordu.

Halid'in etrafını saran rüzgâr onu toz ve dumanla kapladı. Esinti giderek kuvvetlenirken büyücünün bıçağa işlediği semboller tehdide karşılık verir gibi titreşmeye başlıyordu.

Halid hançerini kaldırdı.

Ama duman hâlâ elindeydi ve hayat bulmuş gibi soğuk bir dalga halinde Halid'in bileklerine dolanıyordu.

Horasan Halifesi daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bu bir sanrı da değildi, anı da. Rüya da değildi, kâbus da.

Sadece basit bir histi. Çıplak, korunmasız bir his. İçinden kopup gelen ve kendini tüm dünyanın önüne atan bir his. Hayatının büyük kısmı boyunca inkâr etmeye çalıştığı, kendisini güçsüz göstermesinden korktuğu bir his. Etrafındakilerin, tenini geçip ruhunun derinliklerini görmesine izin vereceğinden korktuğu bir his.

Halid'in kendini yalnız, güçsüz hissettiği ve ortadan kaybolmak istediği her an oradaydı sanki.

Tüm çirkin düşünceler ve boş hisler; kitap Halid'in içine girmiş de tüm şüphelerini, tüm güvensizliklerini yüzeye çıkarmış gibi bedenini sarıyordu.

Halid'e değersiz olduğunu söylemeye gelmiş gibi.

Hiçbir şeye değmeyecek biri olduğunu.

Ne bir hükümdar olmaya, ne amcasının itimadına, ne Celal'in sadakatine ne Vikram'ın dostluğuna.

Ne de Şehrazad'ın sevgisine.

Halid bunları hak etmek için ne yapmıştı? İstenmeyen bir ikinci eşin, istenmeyen ikinci oğluydu. Önce bir insanın her şeyi, sonra da hiç kimsenin hiçbir şeyi.

Hiçbir şey.

Uzun zamandır gölgelere gizlenen öfkeli bir çocuktan fazlası olamamıştı. Ağabeyini gölgelerden kıskanan bir çocuk. Annesinin ölümünü gölgelere saklanarak izleyen bir çocuk.

Gölgelerde büyüyen bir çocuk.

Şimdi o çocuğun aydınlıkta yaşaması gerekiyordu.

Şiddetle yaşaması.

Aldığı her nefes için savaşması.

Halid hançeri iki eliyle kavrasa da duman ona karşı koyuyor, yeşim tılsım boynuna dolanıyordu. Etrafında yankılanan çığlık giderek arttı, kumlarsa adeta bir hortuma dönüşüp onu yutmaya başlamıştı. Halid'i yok etmeye.

Halid'in uzun zamandır istediği şeydi bu aslında. Ortadan kaybolmak ve tüm çirkinlikleri, bir sabah annesinin kanının mavi damarlı akik ve ipek iplerden damladığı korkunç anıları... yanına almak.

Ardında bir iz bile bırakmadan kaybolmak.

"Hayır."

Halid hançeri daha da sıkı kavradı.

"Hayır!"

Yazdığı her sözcüğün bir amacı, dilediği her özrün bir nedeni vardı. Rey'e yaptığı her yolculuğu, umutla yapmıştı.

Çünkü daha iyi biri olmak istiyordu.

Bu, daha iyi olma şansıydı. Nihayet.

Aydınlıkta yaşama –sevme– şansı.

Ellerinden kanlar damlayan Halid hançeri kitaba sapladı.

Kitap yürek parçalayan son çığlığını atarken kumlar Halid'in etrafını iyiden iyiye sarmış, canını acıtmaya başlamıştı.

Nefes alamıyor, hiçbir şey göremiyordu. Rüzgâr ve kum onu boğmaya, içindeki son amacı elinden almaya çalışır gibiydi.

Kitabın gücünü sonuna dek tüketme isteğini.

Göğsü sıkışan Halid kahverengi kumaşın bir parçasını ateş yakmak için koparıp çakmaktaşıyla tutuşturdu. Ama rüzgâr alevi hemen söndürdü.

Beş kez denemesi gerekti. Dalgalanan kumlarla beş savaş. Ateşi yakmak ve sayfaları tutuşturmak için beş deneme.

Kitap saatlerce mavi mavi yandı.

Ta ki kumlar yere geri dönene dek. Ta ki, Halid de bitkin halde onlarla beraber yere yığılana dek. Yorgun vücuduyla göğe bakan Horasan Halifesi'nin vücudundaki her yara acıyordu çünkü boğuşmayla tekrar açılmışlardı. Kanı kuma süzülürken gözkapakları da kapanmaya başlıyordu.

Bilinci kapanan, kan kaybetmeye devam eden çocuk hükümdar çölün ortasında ölecekti.

Ama önemi yoktu. Yeter ki laneti de yanında götürsün. Yeter ki halkını koruyabilsin.

Yeter ki Şehrazad'ı koruyabilsin.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra şaşırtıcı derecede huzurlu bir esinti saçlarını okşamaya başladı ve Halid'e, sadece Şehrazad'ın yanında hissettiği huzuru getirdi. O küçücük huzur parçasını korumak için çok savaşmıştı. Bir avuç su gibi.

Şehrazad güvendeyse o da huzurlu olabilirdi.

Gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Yeşim tılsımı ise paramparça olmuştu.

KUMTAŞI SARAY

Şehrazad kuş sesleri ve tenine değen ipeğin yumuşaklığıyla uyanmıştı.

Etrafını saran güzel kokulu esintide bile hafiflik ve güzellikten başka bir şey yoktu.

Yine de birinin kendisini kontrol ettiği düşüncesinden, hapsolmuşluk hissinden kurtulamıyordu.

Özel bir odaya kapatılmış gibiydi.

Gerçekten de üzerinde hâlâ o kırışmış kamiz ve kirli şalvarı vardı ama uyuduğu oda, Rey'deki sarayın en iyi odalarıyla yarışacak kadar güzeldi.

Hatta onlardan iyi olduğu bile söylenebilirdi.

Sağındaki açık panellerde çok daha süslü oymalar vardı. Hatta belki biraz gösterişli. Parlak renkli ahşap paneller gömme fildişleriyle süslenmiş, koyu yeşil yeşimlerle bezenmişti. Panellerin ardında ise mermer bir balkonu gölgeleyen çardağı görebiliyordu. Çiçek açmış ağaçların balkona uzanan dalları, beyaz kafesi perde gibi sarmış, parlak pembe çiçekler dalları sarkıtmıştı.

Odanın duvarları kumtaşındandı. En azından görebildiği kadarı. Açıkta olan her yüzey, kalın duvar kilimleriyle örtül-

müştü. Köşede de rengârenk karo parçalarından bir masa vardı. Çıldırmış bir sanatçı, eline bir çekiç alıp gökkuşağına saldırmış ve güzel bir şeyden, o kadar da güzel olmayan bir şey yaratmaya çalışmış gibiydi. Etrafa atılmış yastıklar oldukça dolgundu ve her birinde, altın ve gümüş rengi iplerle tutturulmuş küçük aynalar vardı. Şatafatlı masanın üzerinde içinde bazlama olan bir sepet ve bakır bir bardak, taze bitkiler, keçi peyniri, küçük salatalıklar ve tatlı ekşi sosla dolu bir tabak göze çarpıyordu.

Yemek tepsisini daha yakından inceleyince ev sahibinin ona bir bıçak, kaşık ya da keskin herhangi bir şey bırakmadığını fark etti.

Nerede olduğuna dair merakı giderek artan Şehrazad ipek minderlerin üzerinden kalkıp odada dolaşmaya başladı. Süslü panellerin ardını göremiyordu. Hatta bu kumtaşı ve fildişinden hücrenin dışında görebildiği neredeyse hiçbir şey yoktu. Odanın girişi olduğunu tahmin ettiği çift kanatlı kapının kollarını çevirmeyi denedi ama tam da beklediği gibi ikisini de döndüremedi.

Omzu hâlâ ağrısa da en azından artık hareket edebiliyordu. En azından, fırsatını bulduğu anda buradan kaçabilirdi.

Uzun zamandır "uyuyormuşum" anlaşılan.

Şehrazad birden hüzünlendi.

Şiva'nın babası ne zamandır beni Bedevi kampından kaçırmayı planlıyordu acaba?

Çünkü Rıza bin Latif'in uzun zamandır Fedailerle işbirliği içinde olduğu aşikârdı artık. Haftalar önce, Rey'e Halid'i öldürmek ya da Şehrazad'ı kaçırıp koz olarak kullanmak üzere askerleri gönderen de o olmalıydı.

Şehrazad'ı gafil avlamayı başarmıştı.

Burada neler olacağını tahmin edebiliyordu. Özellikle de içinde, getirildiği yerin neresi olduğuna dair bir his varken.

Korkularını bastırmaya çalışarak odanın köşesinde duran renkli ve zevksiz masadaki yemek tepsisine yönelip bardaktaki suyu tepsinin gümüş kenarlarına damlattı ve herhangi bir renk değişimi olup olmayacağını beklemeye koyuldu. Beklediği olmayınca bir damla da kolunda denedi. Cildinin de zarar görmediğini anlayınca dikkatle bir yudum aldı. Boğazı kupkuruydu. Hâlâ yiyeceklere güvenmiyor olsa da hayatta kalmak istiyorsa en azından dilini ıslatması gerektiğinin farkındaydı.

Kapıların ardından gelen metal sesini duyunca bitkileri bir kenara çekip tabağı mozaik masanın kenarına vurarak kırdı ve porselenin büyük parçalarından birini alıp bir ucuna kumaş mendil sararak kendine ilkel bir silah yaptı.

En azından savaşmadan ölmeyecekti.

Sonra çift kanatlı kapının bir tarafı savrularak açıldı ve Şehrazad silahını güneşten solan pantolonunun yanına gizledi.

Ama eşikten giren babasıydı...

Oldukça güzel giyinmiş, tıraş olmuş, gülümseyen babası.

Baba?

Cihandar, Şehrazad'ın silahlanmış ve neredeyse vahşi denebilecek bir pozisyonda mermer zemine çöktüğünü görünce yaralı ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

"Şehrazadcan! Korkmana gerek yok." Şehrazad'ın uzun zamandır görmediği kadar çevik hareketlerle ona doğru ilerliyordu.

"Baba..." Onu böyle özgüvenli ve şık gördüğü için şoke olan Şehrazad gözlerini kırpıştırıyordu. "Neredeyiz?"

"Canım, silahını bırak lütfen. Korkmana hiç gerek yok!" Adam bu kez daha da ışıl ışıl gülümsüyordu. "Dışarıdaki muha-

fızlar bir süre önce kapıyı açmaya çalıştığını söyleyince hemen geldim."

"Neredeyiz?" diye sordu Şehrazad tekrar.

"Korktuğunu biliyorum ama sana zarar vermek istemiyor. Kimse istemiyor. Hatta burada, kamp alanından daha güvende olacak, daha iyi bakılacaksın. Durumuna uygun şekilde." Son cümleyi söylerken Cihandar garip bir gururla omuzlarını geri attı. Şehrazad'ın durumuna hiç de uygun olmayan bir gururla.

"Baba!" Şehrazad iki defa sorduğu soruya hâlâ cevap alamamanın öfkesiyle çıkışmıştı.

Adamın tebessümü biraz kayboldu. "Rıza, seni Amardha'ya getirmenin daha iyi olacağını düşündü."

Tam da tahmin ettiği cevabı alsa da Şehrazad'ın kalbi sıkıştı, bir an nefes alamadı. "Beni Salim Ali el-Şerif'e mi getirdiniz?"

"Tabii!" Cihandar kızının tehditkâr ses tonuyla irkilmemişti bile. "Sonuçta o kocanın dayısı değil mi?" Bunu son derece sıradan bir şey gibi göstermeye çalışsa da Cihandar'ın daha fazlasını bildiği belliydi.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye fısıldadı Şehrazad.

Bu sessiz suçlamayla babasının yaşlı gözleri titredi, sonra yeniden berraklaştı. O anda Şehrazad babasını yalvararak ikna edemeyeceğini anladı.

Bu kez olmayacaktı.

Cihandar doğruldu. "Belki de bu soruyu ben sana sormalıyım kızım."

Şehrazad bu suçlamanın ve babasının gözlerinde gördüğü soğukluğun etkisiyle geri çekildi. O gözlerde daima, kendi sıcaklığının karşılığını görmeye alışıktı çünkü.

"Kitabıma ne yaptın?" diye sordu sertçe.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum." Şehrazad endişesini gizlemeye çalışarak başını kaldırdı.

"Şehrazad. İrsa'yla çoktan konuştum. Bana ilacı onun verdiğini biliyorum."

Kardeşinden bahsedilince kalbi duracak gibi olsa da Şehrazad istifini bozmadı.

"Daha fazlasını anlatmayı reddetti ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki İrsa yalan söyleyemez. Gerçeği gizleme çabaları da yaptıklarıyla çelişiyordu." Babasının yüzü öfkeyle kasılmıştı. "Bu yüzden ısrar ediyorum..." Yapmakta zorlansa da öfkesini kontrol etmeyi başarıyordu. "Kızgın değilim canım. Seni buna birinin ikna ettiğini biliyorum. Belki halife ya da benim kuyumu kazmak isteyen başka biri..."

"Hayır. Kimse beni bir şey yapmaya ikna etmedi çünkü bir şey yapmadım."

Babasının gözleri yine aynı şekilde buz kesti. "Bana yalan söyleme, kızım."

Şehrazad duruşunu korumak için çabalıyordu. "İrsa nerede baba?"

Hafif bir nefes sesi haricinde hiçbir cevap gelmedi. Belli belirsiz bir tereddüt.

"Baba?"

Cihandar cevap vermek için ağzını açsa da duraksadı. Şehrazad'ın boğazına, korku dolu bir yumru oturtan bir duraksama. Sonra babası gülümsedi. "Yol yorgunusun hâlâ. Yaraların da var. Sultanın hizmetçileri seninle ilgilensin de sonra yemek yiyelim. Sultanın kızı da senin için endişeleniyor. Sana söz veriyorum, bu gece her şey konuşulacak."

Şehrazad korkusunu daha fazla saklayamayarak babasına uzandı. "Baba, lütfen yapma..."

"Sana büyük özgürlük tanıdım, kızım. Belki fazlasıyla." Ses tonu oldukça kararlı olan babası dimdik duruyordu. Şehrazad'ın hiç görmediği kadar. Hatta annesi öldüğünden beri onu bu kadar enerjik gördüğünü hatırlamıyordu. "Uzun zamandır bana karşı geliyorsun, Şehrazad. Ama bu konuda bana yalan söylemene izin vermeyeceğim. Fazla tehlikeli ve fazla önemli bir şeyle oynamaya kalkışıyorsun. Şimdi biraz dinlen. Bunları sonra konuşuruz." Cihandar arkasını döndü.

"Lütfen İrsa'nın iyi olduğunu..."

"Dinlen. Bu gece her şeyi konuşacağız... Bana doğruyu söylemeye hazır olduğunda." Bunu söyledikten sonra Cihandar el-Hayzüran, ipek kıyafetlerini savurarak odadan çıktı.

Şehrazad uyduruk silahını elinden bırakmadan kırık porselen parçalarının arasına sindi.

Babasını gördüğü andan, hatta nerede olduğuna dair bir fikre kapılmaya başladığı andan beri hissettiği panik şimdi her yanını korkunç bir şiddetle sarmıştı.

Sonlandırmaya çalıştığı savaş artık kontrolünden çıkmış, en büyük korkularının ötesinde bir seviyeye ulaşmıştı.

Çünkü Şehrazad'ın Amardha'da tutsak olduğu, onu bir piyon olarak kullanmayı planlayan dayısının "misafiri" olduğu haberi Rey'e ulaşınca Halid bir orduyla şehre gelecekti.

Şehrazad bundan emindi.

Bunun doğruluğu Şehrazad'a, babasının güvenine ve daha fazlasına mal olacak olsa da bir şeyden daha emindi: Halid kitabı çoktan yok etmişti. Bu da pazarlık edilecek bir şeyin olmadığını gösteriyordu. Ortada hiçbir koz yoktu.

Şehrazad'dan başka.

Ama Şehrazad aptal değildi. Part Sultanı karşısında diz çökmeyecek, düşmanından bir tatlı söz bile dilenmeyecekti. Ağlayan bir çocuk gibi kurtarılmayı beklemeye de niyeti yoktu.

Ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktı.

İrsa'yı bulacak ve bu lanetli şehirden bir şekilde kaçacaktı.

Ya da bunu yaparken ölecekti.

İrsa hakkındaki endişeleri, Şehrazad'ın boyun eğmesine neden olmuştu.

Babasının, kız kardeşine zarar verilmesine izin vermeyeceğini düşünse de o güce aç gözlerin arkasında ne tür fikirler dolaştığından emin olamazdı.

Bu nedenle onu yıkayıp giydirmek için gelen hizmetçilere hiç itiraz etmedi.

Tuhaf şekilde, tüm bu olanlar Şehrazad'a Rey'deki saraya gittiği ilk günü, bir canavarla evlenmek üzere onu hazırlamaya gelen iki kızı anımsattı. Kollarına sandalağacı macunu sürüp cildini altın parıltılarıyla kapladıktan sonra, üzerine ağır bir pelerin giydirişlerini.

Şehrazad'ın kıyafetleri, yine neredeyse o öğleden sonra giydikleri kadar şıktı.

Parlak kırmızı. Ona batan yaz güneşini hatırlatan bir renk.

Açık bir yaradan akan taze kanı.

En kaliteli ipekten şalvar, yaldızlı iplerle işlenmiş; üstüne giydiği vücuduna oturan parça, göğüs kısmında dekolte verecek şekilde kesilmişti. Şehrazad'ın alışık olduğundan çok daha açık bir dekolte. Pelerini, altın renkli ince bir kumaştandı. Alışık olduğu damaskodan ziyade, bürümcüğe benzer bir kumaş. Işıkta içini açıkça gösteren bir kumaş.

Şehrazad kendini oldukça açıkta hissediyordu. Zayıf. Ve bunun tesadüf olmadığının farkındaydı.

Hizmetçiler siyah saçlarını kalın bir örgü yapıp aralarına inci taneleri eklemişlerdi. Şehrazad'ın sol kolundaki bilezikler ve kulağındaki halka küpeler de aynı şekilde inci ve küçük elmaslarla süslenmiş altın parçalarıydı.

Tıpkı babasının söylediği gibi, Şehrazad'a oldukça iyi bakılıyor; kız, durumuna uygun giydiriliyordu.

Yine de kendisini hükümdarın hanımı gibi hissetmiyordu.

Bir tutsak, hükümdar hanımı olamaz çünkü.

Ama bir hanımın tutsak olması için, bunu kendisinin istemesi gerekir.

Bunları düşünürken omuzlarını geriye attı ve sivri burunlu terliklerin içindeki ayak parmaklarını sıktı. Ardından başı dik halde, hizmetçilerin peşinden koridora çıktı. Burada da onu gideceği yere götürmek için bekleyen silahlı muhafızlar bulunuyordu.

Şehrazad bir kere daha etrafını saran bu kumtaşı yapının abartılı şaşaasıyla afalladı. Rey'deki saray da haddinden fazla süslü ve mermerle doluydu ama tüm bunların üzerinde daima bir soğukluk olurdu. Tüm bunlara dair açık bir isteksizlik gibi. Şimdi Şehrazad sarayın ne hale gelebileceğini gördüğünden Halid'in her köşeyi yaldızlı heykellerle ya da her çıkıntıyı parıltılı bir goblenle doldurmamış olmasına şükrediyordu. Amardha'daki her boşluk altın ya da gümüş varakla kaplanmış; her çıkıntı, zevksiz mücevherler ve oymalarla süslenmiş gibiydi ki bunlar Şehrazad'ı huzursuz ediyordu.

Rey'deki sarayın Amardha'daki kumtaşı yapıyı alt ettiği tek alan, hat sanatıydı. Rey'de bu şık sanata haddinden fazla rastlanıyordu. Kelimelerin üzerinde zarif halkalar ya da bolca

süs vardı. Şehrazad bunun sebebinin, Halid'in şiirlere olan düşkünlüğü olduğunu biliyordu.

Oysa Salim Ali el-Şerif belli ki lükse düşkündü.

Bana her gün bir şiir ver.

Şehrazad her şeye rağmen gülümseyecek gibi olmuştu.

Muhafızlar, Şehrazad'ı şatafatlı koridorlardan geçirerek daha önce hiç görmediği kadar yüksek ve geniş, güzel oymalarla süslenmiş bir kapının önüne getirdiler. Elbette bir günden kısa sürede gördüklerinden yola çıkarak beklediği üzere kapılar da altın kaplamaydı ve kollarının yerinde, yumruğu büyüklüğünde safir taşlar duruyordu. İki muhafız kapıyı açınca cilalanmış kumtaşı basamaklardan indi ve kendini şarap rengi damarları olan açık pembe granitten yapılmış, devasa bir odada buldu. Odanın ortasında upuzun bir masa, üzerinde de gülsuyu ve mürrüsafi kokan uzun mumlar vardı. Masa örtüsü, en kaliteli bürümcükten yapılmışa benziyor, mumlardan gelen sıcak ışıkla parıldıyordu.

Odanın biraz daha altına ihtiyacı var çünkü.

Gözünün alabildiğine gereksiz bir lüksün içindeydi Şehrazad. Mumların yaydığı koku bile aşırı olduğundan boğazını tıkıyordu. Her şey fazlaydı.

Çok fazla.

Odada Şehrazad'dan başka kimse yoktu.

Bunun da kasten yapıldığını biliyordu.

Muhafızlardan biri, onu odanın ortasındaki lacivert, oldukça dolgun bir mindere götürdü. Askerlerin hiçbiri kabalık yapmamıştı ama Şehrazad mindere oturmak için eğildiğinde en yakınında duran, burnunda yara izi olan genç asker göğüslerine pis pis baktı, diğerleri de bununla eğlendi.

Şehrazad gözlerinden alevler saçarak askere baktı. "Gözlerini bana dikmenin bir nedeni var mı?" Gür sesi devasa salonda yankılandı. "Canına mı susadın yoksa sadece göründüğün kadar aptal mısın?"

Asker hemen başını eğip selam vererek dişlerini sıktı.

"Bu bir cevap değil, küstah herif. Selama da benzemiyor." Şehrazad bir daha böyle bir tavırla karşılaşmak istemediğini anlatmakta kararlıydı.

Bu lanet şehirdeki hiçbir erkeğin kendisine böyle davranmasına izin veremezdi. Bir an bile. Zerre kadar bile zayıflık görseler, bu felaketi olurdu.

O sırada arkasından bir kahkaha duyuldu.

Şehrazad kaskatı kesildi.

Salim.

"Her zamanki gibi tatlı dillisiniz hanımım." Alkışlar gibi ellerini çırpınca keskin ses Şehrazad'ın kulaklarında yankılandı.

Ama arkasını dönüp ona bakmayı, ona böyle bir zevki yaşatmayı reddeden Şehrazad yüzüne son derece umursamaz bir ifade takınmayı tercih etti.

"Askerleriniz saygı konusunda bir ders alabilir, sultanım." Part Sultanı karşısına geçerken Şehrazad gülümsüyordu.

Salim abartılı hareketlerle eğilerek onun sert selamına karşılık verdi. "Sanırım dersi siz vermek niyetindesiniz?" Elini, palasının parıltılı kabzasına yerleştirdi.

Şehrazad'a oradaki konumunu hatırlatan elini.

"Eh, birinin bunu yapması gerekiyor." Şehrazad onun alaycı hürmetini taklit ederek elini alnına götürdü.

Cihandar el-Hayzüran ipek giysileriyle, ellerini önünde birleştirmiş halde sultanın arkasından içeri geldi. Yüzünde yarı tedirgin yarı düşünceli bir ifade vardı.

Babası ya Salim'in rahatsız edici tavırlarından bihaberdi ya da bunu bilmezden gelmeyi tercih ediyordu. Şehrazad onunla göz göze gelmekten kaçındı. İhanet hâlâ çok tazeydi ve Salim'e, aralarının açık olduğunu göstermek istemiyordu.

Babasının ihanetiyle ne kadar incindiğini de.

Salim rahat ve zarif hareketlerle Şehrazad'ın karşısına geçti. Yoğun işlemelerle süslenmiş pelerini ve oldukça kaliteli giysileri de tıpkı sarayı kadar şaşaalıydı. Süt içmiş mutlu bir kedi gibi Şehrazad'a gülümseyen Salim'in kusursuz bıyıkları, kurdunkini andıran dişlerinin üzerini süslüyordu.

"Bizi ziyaret etmek için Amardha'ya gelmene çok sevindim, Şehrazadcan. Arayı çok açmıştık."

"Ziyaret mi?" Şehrazad tek kaşını kaldırdı. "Bu oldukça ilginç bir kelime seçimi."

Salim safir rengi minderinin üzerinde sol yanına uzandı. "Burayı, son birkaç haftadır zorla kaldığın o kabile karakolundan bozma yere tercih edeceğine eminim."

"Ben değilim. O *kabile karakolunda* kapım asla kilitlenmezdi."

"Öyle tabii." Yüzünde yine sahte bir tebessüm vardı. "Çadırların kapısı mı var ki?"

"Yok gerçekten. Ama en azından, orada kız kardeşim yanımdaydı. Ama sanıyorum siz..."

"Tabii ya! Ne kadar düşüncesizim. Çok acıkmış olmalısın." Salim gülüp Şehrazad'ın arkasındaki çift kanatlı kapıları işaret etti. Tabağının yanında duran oymalı kaşıkla oynayan babası ise dönüp bakmaya bile tenezzül etmiyordu.

Şehrazad kapıların açıldığını duydu ve ardından, burnuna tereyağı ve baharat kokuları geldi. İrsa'nın nerede olduğunu öğrenene dek ağzına bir lokma bile koymamaya karar vermiş olsa da insanı sarhoş eden kokular, işini oldukça zorlaştırıyordu.

Hizmetçiler önüne baharatlı patates dolu gümüş bir tabak, yanında da hepsi süslü servis tepsilerine yerleştirilmiş safranlı tavuk şişle çevrili fıstıklı ve narlı pilav, dumanı üstünde kuzu kebap ve buharda pişmiş domatesler koyunca Şehrazad'ın midesi guruldamaya başladı.

En son ne zaman bu kadar güzel yemekler yediğini hatırlayamıyordu.

Dumanı üstünde mercimek ve karamelize soğanla yapılmış yahninin kokusuyla ağzı sulanmaya başladı. Tarçın ve karanfilin tatlı kokusu onu adeta davet ediyor, hurma ve patlıcanın kokusuysa baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Bardağı taşıran ayvalı sos oldu.

Şehrazad ellerini altına aldı.

"Aç değil misin?" diye sordu Salim, gözlerinde acımasız bir ışıltıyla. "En sevdiğin yemeklerin bunlar olduğunu duyduğumdan bunları yaptırdım."

Babası kaşlarını çattı. "Şehrazadcan, sultanın kızı, aşçıya senin şerefine özel yemekler pişirmesini söyledi."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı yanağını ısıran Şehrazad.

"Belki kızım seni yemeye ikna edebilir." Şehrazad'ın arkasına bakan Salim'in gözleri ışıldıyordu.

Şehrazad dönüp arkasına bakmadı çünkü Yasemin el-Şerif'in kusursuz tebessümü, o an görmek istediği en son şeydi.

Bu gece beni rahatsız etmeye kalkarsa dişlerinde bulacağı şey iş olmayacak.

Hayır.

Bu kez yumruğumla tanışacak.

"Gel kızım," dedi Salim. "Misafirimiz seni görmek için sabırsızlanıyor."

Tabii. Acayip mutluyum.

Şehrazad dudaklarını mühürledi ve bu ona güç verecekmiş gibi, ipek minderini sıkmaya başladı.

Sonra cilalı granit üzerinde gezen terliklerin yumuşak sesi yaklaştı.

Şehrazad isteksizliğini açıkça belli ederek başını kaldırdı.

Masmavi göğü andıran bir çift göz, ışıldayarak ona bakıyordu.

Şehrazad dehşetle başını öne eğdi.

"Merhaba, Küçük Hatun."

Despina.

Aynı anda pek çok şey birden gerçekleşti.

Şehrazad eski hizmetçisine saldırmak için ayağa kalkmaya yeltendi ve birden yanlarına birileri yaklaştı.

Ama muhafızlar ona yetişemeden Şehrazad durdu.

Bunun nedeni, askerlerin sessiz tehdidi değildi.

Tuhaf bir görgü kuralı da değildi. Şehrazad söz konusu olduğunda sebep hiçbir zaman bu olmuyordu. Şimdi de bunu yapmasının bambaşka bir nedeni vardı.

Endişe. Eski bir arkadaş, henüz doğmamış bir çocuk için duyulan endişe.

Tam bu endişe içini sardığı anda, bir başka duygu fırtınası daha ele geçirmişti Şehrazad'ı.

Acı. Kapkara, boğucu bir acı.

Gözleri, karşısında duran kızın daima güzel görünen ve şimdi ametist rengi ipek elbisesinin içinde daha da göz alıcı duran belirgin kıvrımlarında geziniyordu. Elbisenin kolları, bakır halkalarla omuzlarında toplanmış, görünümüne ışıltı katıyordu. Aynı kıvrımlar, leylak rengi dalgalar halinde ayaklarına kadar devam ediyor; elbisenin derin dekoltesi, yüksek bel kesimi ve etrafı pembe altınla çevrili canlı mor ve uçuk pembe taşlarla

süslü bakır kemerle güzel vücudunu daha da ortaya çıkarıyordu. Bal-ceviz rengi saçlarıysa pırıltılı taşlarla süslü bir bantla, güzelce tepesinde toplanmıştı.

Bir taçla.

Şehrazad'ın içindeki acı giderek büyüdü.

Despina onun için bir zamanlar çok şey ifade ediyordu. Şehrazad'ın en çok ihtiyaç duyduğu anda ona arkadaşlık, yoldaşlık etmişti. Ama Şehrazad artık ona dair bildiği her şeyin yalandan ibaret olduğunun farkındaydı. Despina'nın Şehrazad'ın bildiğinden çok daha fazlası olduğu aşikârdı. Salim Ali el-Şerif'in bilinmeyen kızı. Part prensesi. Bir casus ve yalancı.

Hepsinden öte, Despina hiçbir zaman Şehrazad'ın gerçekten arkadaşı olmamıştı.

"Bana doğru söylediğin tek bir an var mı?" diye sordu Şehrazad hırıltılı bir fısıltıyla.

Despina'nın bükülen dudakları, Şehrazad'ın aşina olduğu kusursuz bir şekle büründü. "Beni tebrik etmeyecek misin? Evlendim. Yoksa duymadın mı?" Despina sırıtıyordu.

Onun arkasından Yasemin geldi. Huzursuz huzursuz gülüyor, bir sır saklar gibi yürüyordu. Şehrazad yaşadığı şaşkınlığın etkisiyle varlığından haberdar olduğu ve görmeyi beklediği kızı fark etmemişti bile.

En azından Yasemin utanacak kadar erdemliymiş.

Yasemin el-Şerif gerçekten de oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Omuzlarından sırtına dökülen kestane rengi saçları, uğraşılarak asla elde edilemeyecek bir zarafetle salınan zümrüt rengi eteğiyle hâlâ Şehrazad'ın hatırladığı kadar göz alıcı olsa da, prenses bu korkunç ifşanın parçası olmaktan hiç hoşnut değil gibiydi. Sürekli oradan kaçmak ister gibi arkasına bakıp duruyordu.

O an başka her yeri o salona tercih eder gibiydi.

Şehrazad, Despina'ya döndü. "Evlendin mi? Hangi zavallıyı kandırdın?"

Despina göz kırptı. "Bilmek istersin tabii." Sonra babasının yanına kuruldu. "Ama yine de tebrikleri kabul edeyim çünkü kocam senin çok yakın bir arkadaşın."

Yasemin şaşırtıcı sessizliğiyle Despina'nın, Cihandar da Şehrazad'ın yanına geçmişti. Kızına ikaz eder gibi bakışlar attı ama Şehrazad onu tamamen görmezden geliyordu.

Öfkesinden önündeki ziyafeti unutan Şehrazad birlikte geçirdikleri zamanları hatırlarken kızgın gözlerle eski, yalancı hizmetçisine bakıyordu.

"İyi bir casus kimliğini saklar."

"En iyilerin buna ihtiyacı olmaz."

Birlikte bir sürü çay içmiş, bir sürü şey konuşmuşlardı.

Bir sürü sözde itiraflarda bulunmuşlardı.

Despina'nın annesi, Kadmeia'nın en güzel kadınlarından biriydi. Babası da parlak bir gelecek için ikisini arkasında bırakıp giden zengin bir adam.

Yoksa değil miydi? Despina'nın hangi söylediklerine inanabilirdi ki?

Elbette Celal'le evlenmek istemeyecekti! Yıllardır casusluk yaptığı ailenin bir ferdiyle elbette evlenmek istemeyecekti! Elbette kaçacaktı! Babasının kollarına... ve dört açtığı kulaklarına dönmek için.

Şehrazad'a ihanet etmek için. Ve tabii tüm sevdiklerine.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Bunu bize nasıl yapabildin?" diye sordu Şehrazad. "Seni arkadaşım bildim. Halid'in sana hep iyi davrandığını söyledin."

"Horasan Halifesi kimseye iyi davranmaz," dedi Despina rahat bir tavırla. "Yoksa o saraya nasıl geldiğini unuttun mu?" Alay eder gibi güldü. "Bence bu, durumu gayet iyi açıklıyor."

Sultan kahkahalarla güldü, Despina da aynı şekilde karşılık verdi. Şimdi ikisini yan yana görünce Şehrazad da birbirlerine benzediklerini fark edebiliyordu ama bu, ayrı ayrı bakınca fark edilebilecek kadar aşikâr bir benzerlik değildi. Despina ten rengini annesinden alsa da tavrı kesinlikle sultana benziyordu. Kibirli. Mağrur. Kemik yapısı da ona çekmişti. Çıkık elmacık-kemikleri ve açık bir alın. Şehrazad, Yasemin ve Despina'nın benzerliklerini bile görebiliyordu artık. İkisinin de uhrevi ve soylulara yaraşır bir güzelliği vardı.

Despina'nın herkesin yanından böyle rahat geçmesine, küstah bir cazibe taşımasına şaşmamak lazımdı çünkü bunlar doğuştan sahip olduğu özelliklerdi. Bir sarayda yaşamak, türlü yılanlıklarla sarayın en önemli insanlarının arasına sızmak doğasında vardı.

Sadece altı yılda Horasan Halifesi'nin güvenini kazanmayı başarmıştı.

Yüzbaşı'nın kalbini de.

"Bunu Celal'e nasıl yapabildin?" diye sordu. Hiddetini bastırabilmek için yumruklarını sıktığından, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Despina sinir bozucu bir lakaytlıkla narlı ve fıstıklı pilavdan alıp tabağına doldururken cevap verdi. "Ne yazık ki artık Celal el-Huri'nin hisleriyle ilgilenmiyorum." Sonra Şehrazad'a dönüp güldü ve bu gülüşün ardındaki sahte anlayış, Şehrazad'ın uzanıp o parıltılı taşlarla dolu tacı çekip almak istemesine neden oldu. "Ama merak etme. Yüzbaşı incinen gururunu onaracak bir kız bulmakta zorlanmayacaktır, bundan eminim." Son sözcüklerde tuhaf bir hüzün var gibiydi.

Dişlerini sıkan Şehrazad sessiz kalmak için kendini zor tutuyordu. Sonra Yasemin'in yarı aralık gözleriyle ona baktığını fark etti.

Prensesin bu kadar sessiz olması tuhaftı ve Şehrazad'ı şaşırtıyordu ama Yasemin el-Şerif onu daha önce de defalarca şaşırtmıştı. Kızın konuşmak istediği halde konuya dair ne diyebileceğini bilmediği gibi bir hisse kapıldı. Ya da babasının önünde konuşacak cesareti olmadığı.

Ama ne olursa olsun, Yasemin rahatsız görünüyordu. Şehrazad bir an onunla konuşmayı düşünse de güzel kızın onunla göz göze gelmeye hiç niyeti yok gibiydi. Yasemin onu hâlâ sadece düşmanı olarak görüyordu.

Kendisiyle eşit biri gibi değil.

Eski hizmetçisi, yıllarını bir yalanın içinde yaşamamış gibi Part Sultanı, daha doğrusu *babası* ile gülüp şakalaşırken Şehrazad ona öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

Sonra aklında gezen onlarca düşüncenin arasından biri öne çıktı.

Despina hamileliği konusunda yalan söylemiş olamazdı.

Çünkü Şehrazad, onun, gözlerinin önünde hastalandığını hatırlıyordu.

Bunun üzerine biraz rahatladı ve mücevher kaplı kadehine uzandı. "Salim dayı," dedi soğukkanlı bir tonla, "kızının hamile olduğunu biliyor musun? Yoksa söylemeyi unuttu mu?"

"Tabii ki biliyor," dedi Despina anında. "Sana söyledim ya, evliyim. Hamile olmam gayet doğal."

Yine yalanlar.

"Öyle mi?" Şehrazad dişlerini sıkıp şarabından bir yudum alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Peki, şu sözde kocana ne yaptın? İşin bitince onu denize mi attın?"

"Ah, hayır." Despina'nın gözleri ışıl ışıldı. "Canımı sıkamayacağı, güvenli bir yere koydum."

"Yani zavallı adamı yanında mı getirdin?" Şehrazad alaycı alaycı gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Tabii ki."

"Nasıl bir aptal bu?"

"En iyisinden. Pek konuşmayanından."

"Yalan söylemekten hiç vazgeçmeyecek misin?" Şehrazad dişlerini sıkarak konuşmuş, sonra Salim'e dönmüştü. "Sultanım, çocuğun babasının..."

"Halifenin en sevdiği koruması olduğunu biliyor," dedi Despina ağır ağır gülerek.

Şehrazad gözlerini kırpıştırdı. "*Ne?*" diye bağırdı kadehini masaya vurarak.

Ve bir kez daha muhafızlar çıkageldi.

Despina onu öldürecek gibi bakarak sırıtıyordu. "Babası Vikram Singh. Bilmiyor muydun? Ben de ikinizin çok yakın olduğunu sanıyordum."

Rajput mu? Vikram burada mı? Ben onun fırtına gecesi öldüğünü sanıyordum.

O gece ikinci kez şaşkınlıktan dilini yutan Şehrazad gözlerini eski hizmetçisinden alamıyor ve onca zamandır inandığı şeyler ile şimdi duyduklarını bağdaştırmaya çalışıyordu.

Hayır. Bu mümkün değil. Bunca yalanın içinde gerçek olan hangisi?

"Merak etme, Şehrazad," dedi Despina. "Vikram güvende. Ya da bu koşullar altında olabilecek en güvenli yerde diyelim."

Bir anda Şehrazad'ın en önemli soruları uçup gitmişti. "Vikram'a ne yaptın?"

Sağında Cihandar'ın huzursuzca iç geçirdiğini duydu. Susması gerektiğini ima eden bir iç geçiriş.

"Baba?" Despina, Salim Ali el-Şerif'in oldukça mutlu görünen suratına bakıyordu.

Salim de ne cevap vermesi gerektiğini düşünür gibi derin bir nefes aldı ve "Yeğenimin en kıymetli koruması, tam da olması gereken yerde. Kendilerini ilgilendirmeyen meselelerde dilini tutması gerektiğini bilemeyenlerin olduğu yerde."

"Neymiş o meseleler?" diye fısıldadı Şehrazad öfkeyle.

"Kızımın kocası olarak senin ailenden çok kendi ailesini düşünmesi gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

"Affedersin *Salim Dayı* ama ben aynı aileden olduğumuzu sanıyordum."

Belirgin bir duraksama. "Hayır, Şehrazad el-Hayzüran. Değiliz."

Cihandar nefesini tuttu.

Şehrazad yine minderini sıkıyordu. "Öyleyse zamanı geldi. Lafı dolandırmayı bırakalım. Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Salim kollarını masanın parıltılı kenarına dayayarak öne eğildi. "Sence ne yapacağım?"

"Halid'in ne yapmasını beklediğine göre değişir," dedi Şehrazad.

"Seni almak için gelmesini bekliyorum."

"Peki, gelince ne olacağını düşünüyorsun? Sonunun gelmesi dışında yani."

Yasemin nihayet Şehrazad'a baktı. "Baba..."

Ama Salim onunla göz göze gelme tenezzülünde bile bulunmadı. "Yıllardır bir korkak olduğu için yapamadığı şeyi yapıp düzgün bir ordu toplayarak benimle çölde karşı karşıya

gelmesini bekliyorum. Sonra bu toprakları yönetmeyi kimin hak ettiğini göreceğiz."

Şehrazad, Halid'in hâlâ düzgün bir ordusu olmadığını bildiğinden korksa da dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. "Halid ömrü boyunca korkak olmadı. Sen ne kadar çabalasan da sana asla boyun eğmeyecek. Bu işin bu kadar kolay olacağını sanıyorsan aptal olman lazım."

Bunu duyunca Cihandar bir sonraki darbeye hazırlanır gibi iki büklüm oldu.

Yasemin hızla nefes alınca Şehrazad elinde olmadan ona döndü. Part Prensesi ikaz eden gözlerle ona bakıyordu.

İkazın ardında ise anlayış vardı.

"Kolay mı?" dedi Salim yakıcı bir kahkahayla. "Bunun *kolay* olduğunu mu sanıyorsun? Hiçbir yanı kolay değildi. Yıllardır bu işin peşindeyim. O asık suratlı oğlanın beni her fırsatta küçümsemesine yıllarca tahammül etmek zorunda kaldım. Kızımı yıllarca reddetmesine!" Masaya yumruğunu vurdu. "Onu piç olarak anılmaktan kurtaran tek şey, babasına olan olağanüstü benzerliğidir."

Şehrazad, Yasemin'den yeni bir uyarı alsa da bunu görmezden geldi. "Bir de senin ondan korkman."

Cihandar masanın altından kızının bileğini sıktı.

Salim ise öfkeden deliye döndü. "Ben ondan asla korkmadım."

"Sen de hain kızın kadar yalancısın." Şehrazad gülümsüyordu. "Halid'den her zaman korktun."

"Şehrazad!" Cihandar nihayet konuşmaya karar verdi.

Ama Şehrazad'ın düşmanının yanında yer alarak.

"Baba, sakın daha fazla konuşma."

"Kızım, bana karşı geliyorsun..."

Şehrazad bunun ardından kolunu çekip babasından kurtardı. "Sen de beni bu iğrenç yalancıların piyon olarak kullanabilmesi için, ben istemediğim halde buraya getirdin!"

"Ben seni ateşkes imzalanabilmesi için buraya getirdiğimi düşünüyordum. Yaraları sarmak için!"

"*Kimin* yarasını?" diye sordu Şehrazad suçlarcasına. "Çünkü bana kalırsa yardım etmek istediğin tek insan sensin!"

Cihandar'ın suratı önce kıpkırmızı oldu, ardından tüm kanın çekilmesiyle beyaza döndü.

Gözlerini kaçırdı.

Ama inkâr edecek tek bir söz bile söylemedi.

"Nasıl bir hismiş, Şehrazad el-Hayzüran?" Despina'nın sesi şarkı gibiydi. "Köle muamelesi görmek? Sen içten içe eşit olduğunu bilsen de kendisini senden üstün zanneden insanların hizmetinde olmak?"

"Babana sor sen onu," diye tersledi Şehrazad.

"Kocana sormayı tercih ederim. Gelip... dizlerime kapandığı zaman."

Şehrazad bunu duyunca bir an bile düşünmeden, kalan şarabını Despina'nın suratına fırlattı.

Muhafızlar gelip onu alarak masadan uzaklaştırmaya başladılar.

"Kardeşim nerede?" diye bağırdı Şehrazad. "Vikram nerede? Onlara ne yaptınız?"

Despina elindeki mendille sakince ağzını siliyordu. "Eski korumasını görmeyi bu kadar istiyorsa ona götürün. Sonra da bırakın orada çürüsün."

Cihandar başını titreyen ellerine gömmüş, kaskatı halde oturmaya devam ediyor; Şehrazad küfürler savururken dönüp ona bakmıyordu bile.

Muhafızlar, Şehrazad'ı bir süre lambalarla aydınlatılan koridorlarda yürüttükten sonra Şehrazad direnmeyi bıraktı. Çünkü adamlar, onu bir hayvanın cesedini taşır gibi sürükleyerek utandırmak istiyordu ve Şehrazad onlara bu hazzı tattırmayacaktı. Onları kumtaşı sarayın derinliklerine götüren kemerli koridorlar, mücevher süslü oyukları sayesinde daha gösterişli hale geliyor; muhafızların meşalesinden yayılan duman Şehrazad'ın hem boğazını hem gözlerini yakıyordu.

Kıvrılarak inen merdivenlerden sarayın küf kokulu, nemli ve soğuk bölümlerine indiler. Duvarlardaki çatlaklardan sızan küf, kalın bir tabaka oluşturmuştu.

Sarayın zindanındaki hücrelerin her biri, yamuk birer yarım daire şeklinde büyük demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Tavanı oldukça alçak hücrelerin zeminleri kirli saman kaplıydı. Her yanda oldukça kötü kokan, kalın küf tabakaları göze çarpıyor; iki hücreden birine yerleştirilmiş meşaleler, liken kaplı duvarları güç bela aydınlatıyordu.

Suratında yara izi olan ve yemekten önce Şehrazad'ı dikizleyen muhafız, kızı ıslak bir duvara doğru itti. Duvarın pürüzlü yüzeyi belini ve yaralı omzunu acıtınca Şehrazad istemsizce bağırdı.

"Şimdi o kadar tatlı dilli olamıyorsun, değil mi?" dedi nefesi iğrenç kokan asker.

Şehrazad adamın karnına yumruk attı.

"Kaltak!"

O sırada bir başka muhafız, gelebilecek darbelerden korumak istercesine Şehrazad'ı yerden kaldırdı. Şehrazad onunla göz göze gelince, bir an adamın paniklediğini düşündü. Yumruğu yiyen muhafızsa elleri midesinde iki büklüm duruyor, Şehra-

zad'a küfürler savurmaya devam ediyordu. Sonra doğruldu ve öfkeyle yeniden kıza doğru atıldı.

Ama endişesi yüzünden okunan ikinci asker, diğerinin kolunu tuttu. "Dikkatli ol. Parçalara ayrılıp kargalara yem edilmek istemiyorum. Şu piç çocuk hükümdar kıza zarar verdiğimizi öğrenirse..."

"O piç hükümdarın bir şey öğreneceği falan yok. Hele biz ordusunu darmadağın edip cesedini kumların üzerinde çürümeye bıraktıktan sonra." Diğer muhafıza tiksinti dolu gözlerle bakıyordu. "Kaybeden tarafta olacağımızı düşünmüyorsun herhalde?"

Daha ufak tefek asker başını hayır anlamında sallayıp gözlerini kaçırdı.

"Ayrıca," dedi ilk asker, "ona zarar falan vermiyorum." Suratında iğrenç bir sırıtışla tekrar Şehrazad'a döndü. "En azından şimdilik."

"Bana bir daha dokunursan düşüneceğin en son şey kargalar olur," dedi Şehrazad.

Adam onu saçlarından yakaladı. "Pek emin değilim." Şehrazad'ı kendine doğru çekiyordu. Sonra kuşağında duran hançeri aldı. "Merak etme. Kalıcı hasarı başka gece vermeyi planlıyorum."

Bunun ardından, Şehrazad'ın örgüsünü omuz hizasından kesti.

Ve inciler dökülüp sert zemine düştü.

KAPLAN VE ŞAHİN

AKSARAY
İL HALK

Halid yorgunluktan ölüyordu.

Önceki gece geç saatlerde çölden geldiğinden beri doğru düzgün dinlenememişti.

Döndükten sonra şehriban onu epeyce bir süre azarlamış, Halid de izin vermişti. Ta ki, nereye gittiğini kimseye söylemek zorunda olmadığını hatırlatması gerekene kadar.

Sonuçta o Horasan *Halifesi*'ydi.

Halid bunu söyleyip hemen oradan uzaklaşmıştı.

Ama Celal, peşini bırakmadan ön odasına kadar gelmişti.

Kuzeni de öfkeliydi.

"Öldüğünü sandım," demişti Celal, hoş geldin bile demeden.

"Öyle olsa biraz sevinmez miydin?" demişti Halid. "Bir anıdan nefret etmek çok daha kolaydır. Bana sor."

Kindar bir çıkış olduğuna şüphe yoktu ama Halid eskiden beri bu konuda hünerliydi. Karanlık yönünün sahip olduğu pek çok yetenekten biriydi. Babasından ona geçen yeteneklerden biri.

Celal ona kötü bir söz söylemiş, sonra da karanlıkta gözden kaybolmuştu.

Halid peşinden gidip özür dilemeyi düşünmüştü.

Ama işe yaramazdı.

Haftalarca, geride bıraktığı hasarı tamir etmeye, o gün kütüphane merdivenlerinde yaşadıkları tartışmada olanları telafi etmeye çalışmıştı ama Celal'in kalbi, Despina şehrin kapılarından çıkıp da çölde kaybolduğundan beri kırıktı ve kırık bir kalple baş etmek çok zordu. Özellikle de gerçek kalp ağrısını hiç tatmamış biri için. Celal el-Huri neredeyse istediği her şeyi alabildiği bir hayat sürmüştü. Çocukluğundan itibaren onu seven bir anne. Daima yanında olan bir baba. Aref el-Huri biraz soğuk görünse de oğlunu daima çok sevmiş ve bunu açıkça göstermişti.

Yirmi yıllık ömründe Celal'in sahip olamadığı şeyler bir elin parmaklarını geçmezdi. En büyük kaybı ise en yakın arkadaşının ölümü olmuştu.

Halid'in ağabeyi Hasan'ın.

Önceki gece, Celal sarayın soğuk koridorlarında kaybolduktan sonra Halid bir an Hasan'ın o savaşta ölmesinin ardından Celal'in yanına gelişini anımsamıştı. Bu ortak kayıp sayesinde bir bağ kurmaya çalışmasını.

Ama Halid o zaman da gölgelere çekilmiş ve her şeyden, herkesten uzaklaşmıştı.

Her şeyi en yakınlarından bile gizlemeye çalışarak o kadar uzun zaman geçirmişti ki şimdi bile hislerini nasıl dışa vuracağını bilemiyordu. Celal'le arasını nasıl düzelteceğini de. Çünkü Halid karanlığın dışında yaşamayı yeni yeni öğrenmeye başlamıştı.

O sabah amcasına, şehribana, son birkaç gün yaşadıklarını anlatmıştı ama lanetin tamamen bozulduğundan hâlâ emin değildi çünkü kanıt görmeden hiçbir şeye inanmazdı.

Hayır. Halid'i ancak zaman teselli edebilirdi.

Önceki gece yine uyumuştu Halid. Bölük pörçük, rahatsız bir uyku. Rüya görmeye imkân vermeyen türden. Ama Halid zamanla rüya da görebileceğine inanmak istiyordu.

Rüyaların umuduna tutunmak istiyordu.

Ama ne yazık ki gerçekler, Halid'i yine cumbasına, abanoz masasına döndürmüştü. Yokluğunda biriken işlerin bulunduğu bir yığın kâğıdın arasına. Çöle, Şehrazad'a dönmeden önce bunlardan en az birkaç tanesini halletmesi gerekecekti.

Tam Halid bir sayfa daha okuyamayacağına karar vermişti ki kapısı kararlı bir sesle çalındı.

"Girin." Halid başını kaldırdı.

Amcası, her zamanki gibi hislerini asla açığa vurmayan yüz ifadesiyle içeri girdi. Bir aile geleneğiydi bu. Erkeklerin neredeyse hepsinde mevcuttu. Celal hariç. Bir de Hasan. Hasan bol bol gülümserdi. Özellikle küçük kardeşine.

Halid neler olduğunu sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Seyyid?" dedi amcası yürümeye devam ederken. "Yüzbaşı sarayın avlusunda oldukça ilginç bir güruh yakalamış durumda."

"İlginç mi?" Halid kolunu koltuğuna yasladı. "Nasıl yani?"

"Sizinle konuşmak isteyen bir Bedevi şeyhi var. Yanında küçük bir grupla gelmiş..." Şehriban duraksadı. "Aralarında bir de, ne olursa olsun konuşmamanı önereceğim biri var."

Halid masasından kalkınca kâğıtların yere düşmesine neden oldu. "Kimmiş?"

"Emir Nasir el-Ziyad'ın oğlu."

Halid bunu duyunca bir an bile vakit kaybetmeden amcasının yanından geçip gitti.

"Onları derhal görüşme odasına alın."

"Hiç bu kadar büyük bir oda görmüş müydün?" diye fısıldadı Rahim şaşkınlıkla, çapraz döşenmiş siyah beyaz karolarla dolu odayı incelerken.

"Ağzını kapa," diye tısladı Tarık.

Ömer gülünce sesi tavandan yansıyıp mermer duvarlarda yankılandı. Etraflarındaki soğuk taş duvarları, düşmanlarını haklayan savaşçılar ve saçları rüzgârda savrulan kanatlı kadınlarla dolu rölyefler süslüyordu. Her sütunun altında, kükreyen ağızlarından demir meşaleler çıkan iki başlı aslanlar vardı.

İlk bakışta oda büyük görünse de Tarık, bu şık zırhın altında bazı çatlaklar olduğunu fark etmişti. Bir duvarda bir yarık, başkasında çok sayıda ufak çizik...

Büyük Fırtına'nın son izleri.

Burası büyük bir odaydı elbette ama bir de hikâyesi vardı.

Büyük alanın diğer ucunda, ortasına alçak bir kanepe yerleştirilmiş yüksek bir platform vardı. Arkasında da iki yana açılmış kollara benzeyen merdivenler.

Tarık platforma ilerlerken Rahim ve Ömer peşinden geliyordu.

Burayı daha önce görmüştü. Buraya en son yemekler, içkiler, müzik ve dansla dolu o büyüleyici gecede gelmişti. Horasan Halifesi'nin, yeni hatununu topraklarındaki tüm asilzadelere tanıttığı gece.

Tarık, halife ile Şehrazad'ın el ele merdivenlerde göründüğü anı hatırlıyordu. İkisi de bir diğerinin ayrılmaz bir parçasıymış gibi.

O zaman anlamalıydı. Sadece gözüyle değil, kalbiyle bakmalıydı.

Halife aynı merdivenlerden aceleyle inince Tarık anılarından sıyrılıp gerçeğe döndü. Bu kez, halife salona büyük

bir gösteriyle girmek yerine çevik hareketlerle, herhangi bir tören olmadan giriyordu. Arkasında ise Rey Şehribanı ve Saray Muhafızları'nın yüzbaşısı vardı.

"Neden geldiniz?" Çocuk hükümdar resmi davranmak için en ufak bir çaba dahi göstermemişti.

Tarık ise bir yanının, onu bu nedenle biraz daha fazla sevdiğini hissediyordu. Ama sadece biraz.

Şehriban, Ömer'e hızlıca bir bakış attıktan sonra Rahim'i es geçerek Tarık'a döndü. "Seyyid belki de..."

"Şehrazad kayboldu," dedi Tarık, en az onun kadar resmiyetten uzak bir tonla.

Muhafızların komutanı, bunu duyar duymaz Tarık'ın yakasına yapıştı. "Onu güvende tutma konusunda sana güvenmemem gerektiğini biliyordum, seni beceriksiz..."

Rahim herhangi bir uyarıda bulunmadan palasını kınından çıkarıp yüzbaşının boğazına dayadı. O sırada Şehriban gölgelere doğru sertçe bir emir verip kendi silahını çekti.

Hareketsiz duran Ömer ise, suratında korkutucu derecede makul bir ifadeyle, yaklaşan kargaşayı izliyordu.

"Yeter!" diye bağırdı halife birden. Emri salonun her yerinde yankılanmıştı.

Muhafızlar tek vücut olup geri çekildi.

Tarık'ın baş hareketiyle Rahim de kılıcını indirdi, aynı anda Yüzbaşı da Tarık'ın yakasını bıraktı.

"Bu pek de iyi bir başlangıç olmadı, dostum," dedi Ömer Tarık'a, başını hafifçe sallayarak. "Ama genç halife hakkında ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Kendisinin çok konuşmadığı belli." Aslanın ağzındaki meşaleden yayılan ışıklar, adamın gözlerini parlatıyordu. "Ama görünüşe bakılırsa doğru sözcükleri kullanıyor."

Halife gözlerini Ömer'e dikti. Hiçbir şey söylemediği halde, soruları delici bakışlarından okunuyordu.

"Ben Ömer el-Sadık." Ömer bir adım öne çıktı. "Ve bana, senin güvenimi kazanabilecek bir adam olduğun söylendi."

"Kim söyledi?"

"Tarık tabii." Ömer kocaman gülümseyince eksik dişleri ortaya çıktı.

Halifenin kaşları çatılmıştı. "Bu kelimeleri mi kullandı?"

"Hayır. Ama bunları ima etti. Yaptığı seçimle." Duraksadı. "Ve bence nihayet doğru olanı seçti."

Halife bu kez Tarık'a döndü.

"Gördüğün gibi, tüm farklılıklarınıza rağmen Beyaz Doğan seni seçti," dedi Ömer. "Bu yüzden, biz de seninle savaşmak için buraya geldik. Güvenimi kazanmak senin için büyük bir şeref olur çünkü karını çok seviyorum ve zarar görmesini istemem."

Tarık, yüz ifadesi sertleşen halifenin yumruklarını da sıktığını görebiliyordu.

"Şehrazad Part'a götürüldü," dedi Ömer. "Amardha sultanına." Şehriban ve Yüzbaşı, bunları duyunca kaskatı kesilse de halife istifini bozmamış, yüzünde taştan bir ifadeyle dinlemeye devam etmişti. "Ben paralı askerler tarafından götürüldüğünü düşünüyorum. Tarık'ın eniştesi Rıza bin Latif'in tuttuğu, parasını da seni tahtından etmek isteyen bir sultanın ödediği askerler." Ömer başını yana eğdi. "Bu yüzden tekrar soruyorum, sana güvenebilir miyim?"

Kısa bir süre kimseden çıt çıkmadı. "Bana güvenerek ne elde etmeyi umuyorsun, Ömer el-Sadık?" diye sordu halife sakince. Eklemleri bembeyaz olmuştu.

Tarık, halifenin de ona güvenmeye çalıştığını biliyordu çünkü Halid bin el-Reşid henüz Bedevi şeyhini çözememişti.

"Kötünün iyisini," dedi Ömer hemen.

"Bu pek de parlak bir giriş değil."

"Keşke daha iyisini yapabilseydim." Ömer sırıtıyordu. "Çünkü karınla epey vakit geçirdim ve onu pek sevdim. Dahası, o sana inanıyor. Ve artık Tarık da sana inanıyor. Bu nedenle ben de aynısını yapmaya karar verdim. Halkımı rahat bırakır ve üzerinde yaşadığımız toprakları korursan ben de senin yanında olurum."

Halife bir süre düşündü, ardından Tarık'a baktı. "Eniştene sırtını mı döneceksin?"

Tarık dişlerini sıkıyordu. "Enişte benim ne için savaştığımı unuttu. Ve ben..." Sözcükleri güçlükle telaffuz ediyordu. "Baştan beri ne için savaşmam gerektiğini bildiğimden bile emin değilim. Ama Ömer doğru söylüyor. Rıza enişte Şehrazad'ı rızası yokken alıkoyduysa, sen gerçekten de kötünün iyisisin demektir."

Halife başını salladı. "Tüm sancakbeylerimi anında toplayamam. Ama yakın olanlara haber gönderebilirim ve..." Durup düşünen Halid bir kez daha Tarık'a döndü. "Dağlarda, deniz kenarındaki Ateş Tapınağı'nı biliyor musun?"

"Daha önce duymamıştım."

Rahim öne çıktı. "Ben biliyorum."

Halife bu defa Rahim'e başını salladı. Sonra Tarık'a dönüp sordu. "Doğanınla oraya bir mesaj gönderebilir misin?"

Tarık şaşırsa da kabul etti. "Evet. Nedenini sorabilir miyim?"

"Orada bize yardım etmek isteyebilecek birini tanıyorum."

YANAN BANYAN AĞACI

Şehrazad soğuk taş duvara yaslanmıştı. Terlikli ayaklarının yanından sürekli çamurlu su akıyor, el ve ayak bileklerindeki ağır zincirler en ufak harekette tıkırdıyordu.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi.

Belki günler olmuştu.

Bulunduğu yere en ufak ışık girmediğinden, anlamak imkânsızdı.

Parmaklıkların yanına bıraktıkları kirli bardaktaki su tuzluydu ve kokusu bile Şehrazad'ın midesini bulandırmaya yetiyordu. Yanındaki ekmekse kuru ve bayattı. Bu yüzden sadece gücünü korumaya yetecek kadarını yemişti.

Bu sırada iki kez ziyaretine gelen babasının tek yaptığı ise özür dilemesi için yalvarmak olmuştu.

Mantıklı olması, sultanın yanında yer alıp huzuru sağlaması için.

Teslim olması için.

Şehrazad iki seferde de ona sırtını dönmüş, babasıyla yüzleşmemek için küçülüp ortadan kaybolmayı dilemişti.

Onun, değer verdiği her şeye nasıl ihanet ettiğini kabul etmek zorunda kalmamak için.

Kendisinin de kitabı çalarak babasına ihanet ettiğini biliyordu ama kitap ve hayat birbirinden farklı şeylerdi. Gelecek de öyle.

Babası o kitapla, Rey'deki pek çok kişinin canını almış, geleceklerini çalmıştı.

Şimdi ise Şehrazad neredeyse tamamen karanlık bir hücredeydi. İki hücre ileride asılı olan tek meşale, nadiren onun olduğu yeri aydınlatıyordu.

Başta, muhafızlar düzenli olarak onu kontrol etmeye, tehdit etmeye, alay edip affedilmez şeyler ima etmeye gelmişti.

Kızı itip kakmış, kafasını çamura sokmuş, kollarını arkasına çevirmiş ve Şehrazad'ın vahşi hayvanlara bile söylendiğini duymadığı şeyler söylemişlerdi.

Başta o tehditlere inanmıştı. Kendini kötü muamelelere hazırlamış ve bu sırılsıklam, kasvetli yerde titreyerek, daima tetikte beklemiş... kendi kendine ağlamayacağına dair söz vermişti.

Onlara bu hazzı tattırmayacağına.

Ama ilk muhafızın saçlarını kesmesi ve ara sıra suratını çamura batırması dışında onu fazla zorlamamışlar, kalıcı bir hasar bırakmamışlardı.

Çünkü bir şey, ellerini bağlıyordu.

Şehrazad bunu saygı zannedecek kadar aptal değildi çünkü böyle adamlar asla saygı duymazdı.

Bu duvarların ardında tuhaf bir şeyler oluyor, muhafızlar bir şeyden korkuyordu.

Bunlar Şehrazad'ı biraz rahatlattı. İlk olarak, nahoş namının faydalarını görüyordu.

Kanla ve şiddetle kazanılmış bir namın.

Başlarına geleceklerden korksunlar. Muğlak bir geleceğe bakarak karanlıkta saklanmanın ne demek olduğunu öğrensinler.

Horasan'dan ve hükümdarından korksunlar.

Çünkü Halid şehrin duvarlarını aşınca onları paramparça edecekti.

Şehrazad'ın burada olduğunu öğrenince.

Peki, ne zaman?

Bir kere daha çok şey istemenin tehlikesini düşünmeye başlamıştı. Ama kontrol edemeyeceği şeyleri istemenin pek faydası olmadığını son birkaç hafta içinde öğrenmişti.

Dizlerini göğsüne çekerken güçlükle yutkundu. Her geçen saat kararlılığı biraz daha azalıyordu ve gücüyle birlikte iradesinin de azalmasına izin veremezdi.

Fırtınada sarsılan bir ağaç gibiydi ve devrilmeyecekti.

Asla.

İrsa'yı bulmalı ve bu saraydan uzaklaşmalıydı.

En azından artık askerler onu rahat bırakıyordu. Uzun süredir kimse gelip onu taciz etmemişti.

En azından artık yalnızdı.

Şehrazad bacaklarına sarıldı. Burnunu çekerken çıkardığı ses duvarlarda yankılanırken hücresinin önündeki meşale de sönmüştü.

Artık tamamen karanlıktaydı.

"Umudunu hâlâ yitirmedin mi?" Parmaklıkların ardında hırıltılı bir ses vardı.

Şehrazad hiçbir şey söylemedi. Bunun başka bir mahkûm mu yoksa onunla alay etmeye, direncini kırmaya çalışan bir muhafız mı olduğunu anlayamıyordu.

"Hey. Kız. Sana söylüyorum, hayatta mısın?" diye tekrarladı hırıltılı ses. Granit taşlara sürtünen bir yığın kuru yaprak gibi.

Şehrazad yine cevap vermedi.

Pes etmeyeceğim. Asla.

"Kız? Hayatta mısın?"

Şehrazad uzunca iç geçirdi. "Hayattayım, adi pislik. Ne olmuş?"

"Güzel." Öksüren adam her kimse, yaşlı ve hasta olduğu her halinden belliydi. "Dört gündür seni izliyorum. Çok cesursun."

"Gurur duymam mı gerekiyor?"

Bir öksürük daha. "Hayır."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Henüz bilmiyorum."

"O zaman beni rahat bırak."

"Yapacak daha iyi işlerin mi var?"

"Hayır."

"Benim de yok." Tuhaf, yaşlı adam, bir süre bekledi. "Bana bir şeyi hatırlatıyorsun."

Şehrazad gözlerini tavana dikerken kıpırdayınca zincirleri yine şıngırdadı. "Neymiş o?"

"Çocukken içine saklandığım banyan ağacı."

Adam her şeye rağmen Şehrazad'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı çünkü bugüne dek ona işkence etmeye gelen askerlere hiç benzemiyordu. "Banyan ağacı mı?"

Karanlıktan gelen hışırtılar, Şehrazad'a bu tuhaf ziyaretçinin yerleşmeye çalıştığını düşündürdü. Sonra adam boğazını temizledi. "Küçükken yaramazlık yaptığımda, babam beni cezalandırmasın diye ormanın kıyısındaki çok yaşlı bir banyan ağacının içine saklanırdım."

"Neden o ağacı anımsatıyorum peki?"

"Çünkü o ağaçlar da zamanla etraflarındaki her şeyi yok eder."

Şehrazad alay eder gibi güldü. "Bu güzel hikâye için teşekkür ederim, ihtiyar."

Adam kıkırdadı. "İltifat olarak söylemiştim."

"Öyle algılamadığım için kusura bakma."

"Benim geldiğim yerde, her şey sonu olmayan bir döngü gibi görülür. Banyan ağacının hayatında da o döngüyü gördüm. Büyüyerek etrafındakiler için bir sığınak olur önce. Sonra zamanla o kadar büyür ki etrafındaki her şeyi yok eder. Ama ben, onun yavaşça yeni hayatlar oluşturmasını; yeni ağaçlara kök, yeni çiçeklere tohum vermesini de izledim. Sen de bir banyan ağacısın çünkü senin içinde de bu hikâyeyi görüyorum. Her şeyin başı ve sonu. Gölgelerde bile büyüme umudu."

Şehrazad'ın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Yaşlı adamın sesi, konuştukça derinleşiyor ve hırıltısını kaybediyor gibiydi. Artık uzaktan gelen bir gök gürültüsünü andırmaya başlamıştı.

"Hem başlangıç hem son ol, Şehrazad el-Hayzüran." O sırada bir ışık yandı. "Etrafındaki her şeyden güçlü ol."

Titrek ışıkta Rajput'un yüzü parlıyordu.

"Fedakârlıklarımıza değsin."

UÇAN YILANIN KAFASI

Amardha kapılarına gelen ordu alışılmışın dışındaydı.

Eşi benzeri yıllardır görülmeyen türde.

Ordunun başında, bayrağında iki çapraz kılıç bulunan çocuk hükümdar vardı. Zırhı gümüş ve altın karışımı, ridası ise katran karası olan hükümdarın yanında amcası ve kuzeni görünüyordu. Birinin üzerinde kartal başlı, aslan gövdeli ejderha işlenmiş bir pelerin; diğerinde ise Saray Muhafızları'nın yüzbaşısı olduğunu gösteren bir madalyon vardı.

Genç hükümdarın yakınlarında bir de doğan resimli bir bayrak taşıyan, beyaz giyinmiş bir çocuk göze çarpıyordu. Sadece birkaç gün önce düşmanı olan bir çocuk.

Bu çocuğun yanında ise Kum Denizi'nin bu yanındaki en iyi atlılardan oluşan bir grup vardı. Bir nesildir hiçbir savaşa girmemiş atlılar.

Ve üstlerinde, kel kafası güneşte parıldayan bir genç uçuyordu. Her iki kulağında da birer altın küpe olan bir genç. Deriye benzer kanatlarını her çırpışında titreşen, geceden bile karanlık pullara sahip bir yılanın üzerinde uçan bir genç.

Yılan, sıcak havada, taşa sürtünen tırnaklar gibi bir ses çıkararak çığlık atıyordu.

Çocuk hükümdarın ve uçan yılanın komutasındaki grup, uyum içinde hareket ediyordu.

Gerçekten tuhaf bir görüntüydü ama korkutucuydu da. Bir duygu kargaşasının oluşturduğu bir görüntü.

Ama tuhaftır, bu duygular arasında öfke yoktu.

Çünkü grubun lideri olan çocuk hükümdar, Rey'den Amardha'ya yürümeye başlamadan önce öfkesini kontrol etmeyi öğrenmişti.

Ve bu, böyle bir durumda çok daha ölümcül olan bir kontroldü. Çok daha şiddetli bir öfke. Bir anda salınabilecek bir öfke.

Bir yılanın başı gibi.

Amardha'nın gri kapılarının görüntüsü, çocuk hükümdarın gözlerini ışıldattı. Sadece bir defa.

Hayır. O buraya intikam almaya gelmemişti.

Çünkü intikam, saçma ve sığ bir şeydi.

Hayır. O buraya karısını geri almak için gelmemişti.

Çünkü karısı geri alınacak bir şey değildi.

Hayır. O buraya ateşkes için de gelmemişti.

Çünkü ateşkes, onun da bir şeylerden feragat edeceği anlamına gelirdi.

Çocuk hükümdar, siyah el-Hamse'sini dehleyip tozu dumana katarak ilerlemeye koyuldu.

O, buraya bir şeyi yakmaya gelmişti.

GALİP

Birbirine çarpan metaller ve kişneyen atların sesi, çölde tuhaf bir beklenti yaratıyordu. İrsa ise henüz bunun olumlu bir şey olduğundan emin olmasa da yeni kurulan kampın dışında dolaşıyor ve içini ferah tutmaya çalışıyordu.

"Çok heyecanlı değil mi?" dedi yan gözle Rahim'e bakarak.

Rahim gülümsedi ama bunun içten olmadığı belliydi. "*Heyecanlı* pek doğru kelime olmayabilir."

İrsa'nın suratı asılınca Rahim onun eline uzandı, İrsa da ellerinin var olmasının tek sebebi buymuşçasına onun elini sıkıca tuttu.

Sonra birlikte, kalabalık kamp alanına gittiler. Saray Muhafızları çoktan Halid'in çadırındaki işlerini bitirmiş, kendi çadırlarıyla ilgilenmeye başlamışlardı. Bedevi askerleriyse Ömer'in kırkyama çadırını kurmaya çalışıyordu.

Hâlâ el ele olan Rahim ve İrsa sessizce adamları izlemeye koyuldu.

"Korkuyor musun?" diye sordu İrsa.

Rahim bu soruya hemen cevap vermedi. "Biraz. Bugüne kadar yaptığımız tüm savaşlarda onları hazırlıksız yakalama avantajına sahiptik. Ama bir şehrin kapılarına yürüyüp kamp

kurunca, şaşırtma ihtimalin pek kalmıyor." Gülüyordu. "Ama halife, iyi bir stratejiste benziyor. Yok yere can kaybı yaşatmaya da pek meyilli değil gibi."

"Onu seviyorsun," dedi İrsa sırıtarak. "Değil mi?"

"Pek sayılmaz." Rahim burun kıvırdı.

Ama İrsa durumun öyle olmadığını biliyordu. Rahim'in, Halid'e istediğinden çok daha büyük bir saygı duyduğu ortadaydı. "Merak etme. Tarık'a söylemem."

"İstersen söyle." Kamp alanının kıyısındaki küçük bir kum tepeciğinin gölgesinden geçtiler. "Bir şey değişmez. Tarık ve ben zaten çoğu zaman olayların dışında tutuluyoruz." Yerdeki bir taşı tekmeledi. "Tarık hâlâ halifeyle birlikte, sultana teslim olmasını söylemek için Amardha'ya gidemeyeceği için kızgın."

İrsa kaşlarını çattı. "Neden gitmek istediğini anlamıyorum. Dürüst olmam gerekirse Halid'in neden gitmek istediğini de anlamıyorum. O korkunç adam sadece Halid istedi diye Şazi'yi bırakacak değil."

"Öyle bile olsa ben ikisinin de Amardha'ya gidip şanslarını denemek istemesini anlayabiliyorum." Rahim duraksadı, sonra üstlerine savrulan kumlardan İrsa'yı korumak için ona döndü.

İrsa gözlerini korumaya çalıştı. "Ama sen hâlâ Halid ile aynı fikirde değilsin."

"Bence halife bizi de yanında götürmeli," dedi Rahim kendinden emin bir sesle. "Kampta Tarık'tan daha iyi bir okçu yok. Halife, Yüzbaşı'nın yanı sıra genç Ateş Tapınağı büyücüsünü de yanlarında götürüyor. Halifeyi koruyacaklarına şüphe yok ama Şazi için onun güvenliğini tehlikeye atarlar mı emin değilim. Başkalarının olmasını tercih ederdim. Güvendiğim birilerinin."

"Sultanın gerçekten Halid'e teslim olacağına inanıyor musun?" İrsa şüpheci gözlerle Rahim'e bakıyordu.

"Bu işi onun teslim olmasını sağlamaktan çok, Şazi'nin hâlâ şehirde olup olmadığını öğrenmek için yapıyor."

"Sultanın ona zarar vermiş olmasından korkuyorsun." Bu bir soru değildi.

Rahim derin bir nefes aldı. "Şehrazad'a zarar vermek için aptal olması lazım. Adam yıllardır her şekilde mağlup edildi. Part varlıklı bir hükümdarlık olsa da Horasan'la aşık atacak seviyeye asla gelmedi. Ordularımız, hazinemiz, yöneticilerimiz daima onlarınkilerden güçlü oldu."

"Fırtınaya kadar," dedi İrsa sessizce.

Rahim başıyla onayladı.

İrsa, Kum Denizi'ne dönüp sordu. "Rahim... sence Şazi'ye zarar verir mi?"

Çocuk, kızın yüzünü elleri arasına aldı. "Şehrazad'ın kendi başının çaresine bakabileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun." Yanaklarını okşuyordu.

İrsa, Rahim'e inanmak istese de çölde Örümcek ile yaşadıkları o korkunç günü unutması mümkün değildi. Rahim'le birlikte, Şehrazad'ın nefrete kurban olduğunu gördükleri o korkunç günü.

Şazi'ye yardım etmek için orada olmasalar, telaffuz bile etmek istemediği şeyler olabilirdi. Rahim orada olmasa, ablası ölebilirdi. Rahim, o karışıklıkta İrsa'yı mantıklı hareket etmeye iten şey olmuştu. Tehlikeye atılmaktan korkmamış, atik davranıp başarılı olmuştu.

İrsa bunu unutamıyor, olaydan bir gün sonra Örümcek'in ortadan kaybolduğunu aklından çıkaramıyordu.

Hayır. Böyle hain pisliklerin, umulmadık bir yerde saklandığını asla unutmayacaktı.

Başını kaldırdı. "Halid'le konuşacağım."

"Ne?" Rahim şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu.

"Ona bana bir iyilik yapmasını ve Tarık ile seni, Amardha'ya giderken yanında götürmesini söyleyeceğim."

Rahim'in yüzünde hem şaşkınlık hem minnet vardı. "Teşekkür ederim, İrsacan." Gülümsedi. "Senin bizim adımıza konuşmanı istemek değildi niyetim ama teşekkür ederim."

"Lütfen," diye fısıldadı İrsa. "Onu sağ salim geri getirin." Bir kez daha, Rahim'in neredeyse hiç kan dökmeden Şehrazad'ı kurtarmaya yardım edişini hatırlamıştı. "Bir yol bulacağından eminim."

Rahim kızın elini öptü ve kampın çevresinde yürümeye devam ettiler.

Bir süre sonra İrsa durdu. "Ömer'in çadırından pek uzaklaşmasak iyi olur."

"Evet," dedi Rahim suratsız bir tavırla. "Bir ders daha dinleyecek halim yok."

"Adamı suçlayamazsın. Şehrazad'ın ortadan kaybolduğu gün saatlerce bizi aradılar. Endişelenmelerine sebep olduk." İrsa olayın suçluluğunu bir kez daha hissetmişti. Herkes ablasını kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını, muhtemelen kendisinin de kurban olacağını söylese de İrsa hâlâ Rahim'le dolaştığı için suçluluk duyuyordu.

Düşüncelere dalıp sessizce Ömer'in çadırına yürüdüler. Vardıklarında Ayşe, tebessüm etmek ile kaşlarını çatmak arasında bir ifadeyle onları bekliyordu.

Azarlanmadan önce İrsa parmak uçlarında yükselip Rahim'in kulağına fısıldadı. "Merak etme. Ben Halid'le konuşurum." Rahim yüzünü ona biraz daha yaklaştırınca İrsa midesinde o aşina olduğu sıcaklığın peyda olduğunu hissetti. "Ve dinlemesini sağlarım."

"Biliyorum." Rahim içtenlikle İrsa'ya bakıyordu. "Seni bu yüzden seviyorum."

Tarık, Part Sultanı'nın, onları sarayına davet etmesini değil, savaş halindeki bir hükümdarlığın liderinin, kendileri ile çölde buluşmasını bekliyordu.

Peşinde adamlarıyla.

Ama sultan bunun yerine bir elçi göndermiş, halifeyle yüz yüze konuşmak istediğini belirtmişti.

Bu yüzden halife de barış anlaşması yapmak üzere Amardha'ya gitme kararı almıştı.

Şehriban bu karara kesinlikle karşıydı ama halife, düşmanının niyetini öğrenmenin önemini vurgulayarak kararının arkasında durmuştu. Salim Ali el-Şerif'in oynayacağı oyunu öğrenmenin. Ayrıca korkmayı reddediyordu.

Tarık, halifenin her şeyden çok Şehrazad'ın nerede olduğunu öğrenmek istediğini düşünmeye başlamıştı. Tıpkı kendisinin de istediği gibi. Bunun saçma ya da mantıksız olup olmadığını zaman gösterecek olsa da Şehrazad'ın da içinde olup olmadığını bilmeden şehri kuşatmak zor olacaktı. Onu kurtarıp kurtaramayacaklarını bilmeden.

Onun güvende olup olmadığını bilmeden.

Bu yüzden o öğleden sonra Tarık, Rahim, Saray Muhafızları'nın yüzbaşısı, doğudaki dağlardan kel bir çocuk ve küçük bir muhafız ordusu, halifeyle birlikte Amardha'ya gitmişti. Tarık'ın ancak şaşaalı diyebileceği bir saraya. Avluyu saran mermer fıskiyeler, mücevherlerle süslüydü. Suyun kendisi bile elmas tozuyla dolu gibi ışıl ışıldı.

Halife, sultan ile ana avluda buluştu çünkü saraya adım atmayı reddetmişti. Sultan, yalaka suratında kocaman bir sırıtışla ona doğru gelirken Halid tek kelime dahi etmedi.

"Halidcan!" dedi sultan. "Anlaştığımızdan daha kalabalık bir grupla gelmişsin. Ben sadece sen ve Yüzbaşı'nın geleceğini sanıyordum."

Halife cevap vermeden, soğuk ve inatçı bir ifadeyle kılını bile kıpırdatmadan durmuştu.

Sonra sultanın suratı asıldı. "Bu bir tehdit olarak algılanabilir, yeğenim. Yani şehrimin kapılarına, açıkça belirttiğim bir isteği yok sayarak kalabalık bir orduyla gelmen."

"Yaptıklarımı nasıl algıladığın hiç umurumda değil," dedi halife. Ağzından çıkanlar sözcük değil, fısıltı biçimini almış iğnelerdi. "Tek istediğim şunu bilmen: Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

"Ödemek mi?" Sultan kollarını göğsünde kavuşturunca bol miktarda işlemeyle süslü gömleği, güneşte parıldamaya başlamıştı.

"Seninle oyun oynayamayacağım, Salim. Nerede o?"

Bir kibirli tebessüm daha. "Önemli bir şey mi kaybettin, yeğenim?"

Bunu duyunca Tarık bir adım öne çıktı, Yüzbaşı ise durması için elini kaldırdı.

"Bir *şey* kaybetmedim, Salim Ali el-Şerif. Şehrazad'ın nerede olduğunu hemen söyleyeceksin. Yoksa söyletmesini bilirim." Çenesindeki kasların seğirdiği görülebiliyordu. "Sonra da bu şehri küle döndürürüm."

Sultanın muhafızları hemen yanına gelip ellerini kılıçlarına attılar.

"Cesurca," dedi sultan, istifini bozmadan dalga geçerek. "Özellikle de *benim* sarayımda. *Benim* topraklarımda."

"Burası senin sarayın, senin toprakların ama *benim* takdirimle. Her zaman olduğu gibi."

"Ne kibir ama." Sultan alaycı alaycı güldü. "Madem öyle, neden almadın?"

"Saygımdan. Ve savaş çıkarmak istemediğimden."

"Saygından mı?" Sultanın buna inanmadığı yüzünden anlaşılıyordu. "Kime?"

"Ağabeyimin ailesine."

"Yanlış. Part'ın gerçekten bu kadar kolay kazanılacağını düşünseydin, şimdiye çoktan alırdın."

"Sandığın kadar açgözlü değilim," dedi halife küçümser bir ifadeyle. "Bende senin iki katın kadar sancakbeyi var. Askerlerin ve silahlarınsa bendekilerin yarısından az. Çölde toplamaya çalıştığın o zavallı kuvvetlere gelince, istesem onları bir günde yok edemez miydim sanıyorsun?"

"Bence sen de annen gibi saçmalayıp duran, burnu havada bir çocuksun."

Halife, annesine sataşıldığı halde sükûnetini korudu. "Dene o zaman. Ama beceremezsen bu sarayı yerle bir eder, taş üstünde taş bırakmam. O sırada sen içinde olursan ne olur biliyor musun? Zerre umursamam." Halid, sultana cevap verme şansı bile tanımadan arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım, aşağılık herif. Hiç emin olmazdım." Salim bunu söyledikten sonra onlara doğru bir şey attı.

O şey, Halife'nin ayağının yanından geçti.

Tarık bunun ne olduğunu hemen anlamıştı.

Ve anladığı anda buna pişman oldu. Sultanın gösterişli avlusunun taşlarında duran şeyi, anında tanıyacak kadar iyi bilmiyor olmayı dilerdi. Böyle hissetmenin ne demek olduğunu da.

Aynı anda hem korku hem nefretle dolmanın ne demek olduğunu.

Yerde duran, kopmuş bir inci dizisine sarılı siyah bir örgüydü.

Halid'in adamları donakaldı.

"Askerlerim bana bir bahar çiçeği gibi koktuğunu söyledi," dedi sultan usulca ve hiçbir duygu belirtisi göstermeden. Ardından ağır ağır ve acımasızca gülümsedi.

Tarık o anda kılıcını kınından çıkardı.

Gözü kandan başka bir şey görmüyordu.

Halid, Salim dayısının onu kışkırtmaya çalışacağını biliyordu.

Ama Part Sultanı'nın ne kadar alçalacağını öngörememişti.

Dayısının yere attığı şeyin ne olduğunu gördüğünde bir an tüm dünyası kül olmuş gibi hissetmiş ve o anda tek istediği, herhangi bir şeyi ellerine alıp paramparça etmek olmuştu.

Ama sonra hemen Salim'in ne yaptığını anladı. Halid'in ne yapmasını istediğini. Ve onun isteğini yerine getirmekten çok istediği bir şey olmasa da, o anda öfkeden gözünün dönmesinin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu.

Bu, gölgelerde yaşayan bir çocuğun işi olabilirdi.

Halid'in olmak istediği gibi bir hükümdarın değil.

Salim, Halid'e soğukkanlılıkla saldırmak için bahane arıyordu. Onu bu avluda, bir dizi tanığın önünde öldürmek ve nefsi müdafaa adına Halid'i katletmek için.

Çünkü bu, tahta haklı olarak yükselmesinin en iyi yoluydu. İhanet gibi görünmeyecek bir yol.

Bu yüzden Halid damarlarında gezinip boğazına oturan öfkesine rağmen sakin kalmaya devam etti.

Bir şey yapmadı, bir şey söylemedi. Bu kışkırtmalardan kaçmak, çöle dönüp göğe haykırmak istiyordu. Ama ancak tek başına kaldığı zaman.

Halid, Part Sultanı'na yaptığının bedelini ödetecekti.

Bunu yapmanın binlerce yolu vardı. Binlerce.

Ama henüz değil. O an değil.

Ne yazık ki Tarık İmran el-Ziyad, onun bildiği şeyleri bilmiyordu.

Bu yüzden çocuk kılıcını çekip Part Sultanı'na saldırınca Halid olacakları herkesten önce anladı.

Avlunun karanlık köşelerinden çıkan bir dizi asker, sultanlarını korumaya ve hükümdarlarına saldırma cüreti gösteren herkese saldırmaya hazırdı.

Halid tereddüt bile etmeden şimşirini çıkardı.

"Geri çekil!" diye bağırdı Tarık'a. Bir yandan onu omzundan tutuyordu.

Halid çocuğu ilk darbeden korumak için kılıcını savurmuş, bir sonrakini de aynı şekilde Tarık savuşturmuştu. Askerler, güneş ışınlarını ürkütücü şekilde yansıtan kılıçlarını savurarak etraflarını sararken Tarık, Halid'in arkasında duruyordu. Çok geçmeden her yanlarını kınından çıkarılan kılıç sesleri sardı.

Halid hiddetini damarlarında hissetse de kalbi taş gibi midesine çökmüştü sanki. Bu, kazanabilecekleri bir savaş değildi. Salim'in adamları onlardan sayıca üstündü. Her anlamda üstün.

Yine de Halid üzerine gelen askerleri görünce şimşirini ikiye ayırdı. O sırada ortalık iyice karışmış, Halid de Celal'i görmek için sağına bakmıştı ama Hasan öldüğünden beri, çocukluğundan beri orada olan Celal, şimdi yanında yoktu. Her iki yanına da bakan Halid tek başına savaştığının farkına vardı. Kuzeni ise uzakta, çok sayıda başka askere karşı koymaya çalışıyordu.

Celal, durup Halid'e bakmadı bile. Tıpkı o gün Rey kütüphanesinin merdivenlerinde söylediği gibi, artık onu korumaya çalışmıyor; kuzeni için gereksiz yere endişelenmiyordu.

Güvenine ihanet eden hükümdar için.

Halid kılıcına daha sıkı sarıldı.

Askerler giderek yaklaşırken Halid adamlarından birinin keskin bir bıçağa yenik düştüğünü gördü. Kapılara ulaşma şansını yakalamak istiyorlarsa, bu alçak avluyu saran yüksek bir yere çıkmaları gerektiğinin farkındaydı.

"Celal!" Halid, kuzeninin kendisine bakmasını sağlamaya çalışıyordu.

Ama Celal o kargaşada onu duymadı. Bunun üzerine Halid, Salim'in askerlerinden birine doğru koşup kılıçlarıyla adamın yüzüne ve göğsüne saldırdı. Akan kanlar, yerdeki kumtaşlarını boyuyordu.

"Celal!" Bu kez hem kuzeni hem de cesetlerin arasından Salim'e doğru gitmeye çalışan Artan Timuçin ona dönmüştü.

Artan onu uyarmak için bağırırken, kuzeninin gözleri kocaman açılmıştı. Halid arkasından gelen askeri fark ettiğinde çok geçti. Adamın hücumunu savuşturmak için döndü...

Ve sağ tarafında, saldırıyı sonlandıracak biri belirdi.

Onu kurtaracak biri.

Çölde gece yarısı kavga ettiği çocuktu bu.

Rahim.

Tarık İmran el-Ziyad'ın dostu. İrsa el-Hayzüran'ın sevdiği.

Halid iki asker daha kendilerine doğru gelir ve önündeki adama kılıcıyla saldırırken Rahim'in bir sonraki dalgayı savuşturamayacağını anladı.

Arkasından gelen bir kılıç Rahim'in karnını deşti.

Halid kendisine saldıran adamı savuşturup Rahim'e doğru koşmaya başladı. Sonra onu kendine doğru çekip bağırarak yardım istemeye başladı ama çarpışan metaller ve yaralı adamların haykırışları yüzünden kimse onu duyamıyordu.

Ardından bir anda her şey kesildi.

Salim'in emriyle.

Çünkü Artan Timuçin, Part Sultanı'nın yanı başında durmuş, ellerini de omuz hizasında açmış duruyordu...

Salim Ali el-Şerif'in başının etrafında ise ateşten bir çember dönmekteydi.

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış Salim kılını bile kıpırdatmadan duruyordu.

"Bizi bırakacaksın," dedi Artan yüksek sesle. "Peşimizden gelmeyeceksin." Ellerini biraz daha açarak geri geri yürüdükçe Salim'in ateş çemberi de büyüyordu. "Ve bundan sonra, konuşulanları dikkate alacaksın."

Vikram ellerini onun hücresinin metal ızgaralarına koyarken Şehrazad hiçbir şey söylemedi. Adam ağır ağır metale üflerken demirler kırmızı bir renge bürünüyordu.

Şehrazad birkaç ay önce avluda gördüğü şeyi çoktan unutmuştu ama bu manzara, Hindistan'ın Belası'nın bir ateş püskürten olduğunu anımsaması için yeterliydi. Bir esintiyle tulvarını yaktığını, talimi ejderha gibi bir silahla bitirdiğini.

Şimdi kendine en ufak zarar vermeden eriyik metali bükerken Şehrazad onu izliyordu. Yeterince geniş bir aralık açılınca, Vikram içeri girdi.

"Fazla zamanımız yok," diye mırıldandı. "Askerler bir süre sonra seni kontrol etmeye gelebilir." Şehrazad'ın el ve ayaklarındaki prangaları görünce sessiz bir küfür savurdu.

"Nasıl..."

"Şimdi böyle şeyler sormanın zamanı değil, küçük baş belası." Vikram prangaları incelerken öfkeyle homurdanıyordu. "Bileklerine yakın zincirleri eritebilirim ama öyle yaparsam hareket ettikçe ölüleri bile ayağa kaldıracak kadar ses çıkarırsın. Bu da kimsenin işine yaramaz. Üstelik ağırlar ki bu da bize köstek olur."

Şehrazad ne diyeceğini bilemediğinden başını salladı. Rajput'un tek nefeste bu kadar konuştuğunu hiç görmemişti.

Gerçi banyan ağacı hikâyesini de o anlatmıştı.

Vikram, Şehrazad'ın ayağının yanındaki zinciri kaldırınca birbirine çarpan metaller, oldukça yüksek bir ses çıkardı. "Zinciri erittiğimde bileğindeki kelepçeler de ısınacak. Derini yakabilirler."

"Bu hücrede kalmaktansa yanmayı tercih ederim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dalga geçer gibi öksürdü. "Kısa süre önce olsa seni bu hücrede çürümeye bırakırdım, biliyorsun."

Şehrazad neden bahsettiğini hemen anladı. Fırtınanın olduğu gece, Vikram'ın gözünde Şehrazad Halid'e ihanet etmişti. *Ona* da. "Açıklayabilirim..."

"Köprünün altından çok sular aktı." Vikram, Şehrazad'ın ayak bileğindeki prangaları elleriyle tutmuş ve yavaşça üflemeye başlamıştı.

Metal ısınmaya başlayınca Şehrazad'ın kalbindeki karıncalanma hissi yeniden ortaya çıktı ve afallayan kız, birden nefesini tuttu.

Bileğindeki sıcaklık artıp zincirler sıcaktan parıldamaya başladıkça kalbindeki his güçleniyordu.

O anda Şehrazad içinde bir şeyler olduğunu hissetti. Ani, yok sayılamayacak bir kıvılcım gibi. Prangaların giderek ısındığını

bilse de hissettiği acı çok azdı. Sadece giderek artan bir farkındalık gibi. Şehrazad metali ve Vikram'ın zincirleri eritmesini incelerken içindeki bu ipe benzer şey de onu çağırıyordu sanki.

Bu mümkün mü...

Gözünü karartarak ellerini bileklerindeki metallerin üzerine koydu. Tıpkı sihirli halı ile yaptığı gibi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rajput, öfkeli bir fısıltıyla. Kömür karası gözleri, insanı delip geçiyordu.

Şehrazad cevap vermedi.

Tıpkı beklediği gibi, demirler artık kavurucu sıcaklığa erişmiş olsa da canı çok az yanıyordu. Metale dokunduğu anda Vikram'ın oraya yönlendirdiği sihir, gazyağıyla kuvvetlenen alevler gibi Şehrazad'ın bedenine yayıldı.

İçinde hissettiği ipin sihirle bağlantı kurup gerildiğini hissedince prangaların açılıp düşmesini diledi. Sihrin, dile getirmediği talimatlarına uymasını.

Ve parıldayan kelepçeler yere düştü.

Ne yapacağını bilemeyen Şehrazad gülmeye başladı.

Artan yanılmıştı. Ama aynı zamanda haklıydı da. Şehrazad'ın sahildeki o gecelerde çocuğun kışkırtmalarından kaçmaması ve korkularıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Ama Artan'ın hayal ettiği gibi değil. Çünkü Şehrazad'ın sihri, ancak *dokunarak* çalışıyordu. Sadece etrafındaki şeylerle –kendisiyle aynı güce sahip nesnelerle– iletişime geçtiğinde gücünü kontrol edebiliyordu.

Şehrazad tam da tahmin ettiği gibi gücünü etrafındaki şeylerden alıyordu.

Vikram bu manzarayı görünce sendeledi, Şehrazad'ın ayaklarının yanındaki kirli suyun yanı başında donakaldı. "Nasıl..."

"Şimdi soru sorma zamanı değil..." dedi Şehrazad neredeyse alaycı bir tonla.

O da huysuzca homurdandıktan sonra doğruldu. "Tam bir baş belasısın."

"Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir." Şehrazad uzanıyordu. "Şimdi yardım et de bileklerimdeki bağlardan kurtulayım kız kardeşimi bulayım ve bu Tanrı'nın unuttuğu yerden kaçalım."

BEYAZ KABUK

Şehirden alelacele uzaklaştılar. At nallarının tıkırtısı. Rüzgârın esintisi. Ter damlaları.

Ama bunca şeyin arasında tek bir kelime bile eden yoktu.

Yara bere içindeki erkeklerden oluşan küçük bir grup.

Halid olup bitenlerden ötürü duyduğu suçluluğun kendisini ele geçirmesine; hissettiği pişmanlığın, onu yolundan alıkoymasına izin vermemişti. Salim'in kırılan gururundan uzaklaşmak için şehirden kaçmaları gerekiyordu.

Bu nedenle yola devam ettiler. Caddeler, sokaklar ve geçitlerden hızla ilerlerken bir meyve tezgâhını devirince arkalarından öfkeli küfürler duyuldu. Kadınlarsa telaşla haykırarak çocuklarını Halid'in yolundan çekmeye çalışıyordu.

Bir kez daha suçluluk duygusu yüreğine çöreklenip içini parçalamaya başladı.

Ama bunun önemi yoktu. O anda nasıl hissettiğinin hiçbir önemi yoktu.

Halid'in önemi yoktu.

Önlerinde çok daha önemli meseleler vardı.

Halid, Rahim'i eyerin üzerinde tutmaya çalışıyor; güçsüz hissettiği anlarda, ellerine bulaşan kanına bakıyordu. Ve eyerine. Ve dizginlerine.

Çok geçmeden öne eğildi.

"Haydi!" diye bağırdı arkasındakilere ve Ardeşir'i daha da hızlanması için dehledi. Aygırın gövdesi, terden sırılsıklam olmuştu.

Şehrin kapılarından çıktıktan kısa süre sonra Halid Ardeşir'i durdurup indi.

Tarık da Rahim'i yere indirdi.

Halid bu tür şeylerden pek anlamadığı halde yapılacak çok fazla şey kalmadığını fark edebiliyordu. Çocuğun yarası derindi ve Rahim çok kan kaybetmişti. Ama buna rağmen, Halid dönüp Artan'a baktı. Kendisi küçük bir çocukken Musa Zaragoza'nın yaralarını sihirle iyileştirdiğini hatırlıyordu.

Ama onlar düşe kalka büyüyen çocuk sıyrıklarıydı. Savaş yarası değil.

Artan, Rahim'in yanına gidip küpelerinden birine dokunduktan sonra ellerini kanayan yaranın üzerinde tutmaya başlayınca bir ışık topu belirmiş fakat iki kez titreştikten sonra kaybolmuştu. Artan, yüzünde kederli bir ifadeyle halifenin çoktan tahmin ettiği şeyi doğruladı. Tarık İmran el-Ziyad, elini saçlarına götürünce arkadaşının kanı alnına bulaştı. O sırada Rahim'in ağzından da kan gelmeye başlamıştı. Öksürünce kan etrafa sıçradı.

Nasir el-Ziyad'ın oğlu, hemen onun yanına gidip eğilerek kanlı ellerini tuttu. "Rahim..."

Rahim başını salladı. "Ben de." Sesi o kadar güçsüz çıkıyordu ki sözcükler bir fısıltıdan ibaretti. Kesik bir nefes gibi.

Halid yanı başına diz çöküp elini omzuna koydu.

"Teşekkür ederim, Rahim," dedi gözlerini, lacivert gözlerine dikerek.

Rahim yutkundu ve başını hafifçe salladı. Selam verir gibi. "Seyyid."

Halid'in boğazı düğümleniyordu. "Benden istediğin bir şey var mı?"

Rahim'in gözleri önce buğulanmış, sonra yeniden ışıldamıştı. "İrsa."

"Evet?"

"O..." Öksürünce dudakları iyice kanlandı. "Kendini yalnız hissetmesin. Hep sevildiğini bilsin."

Halid'in boğazındaki düğüm giderek sıkılaşıyordu sanki. "Söz veriyorum."

"Tarık?" Rahim, çocuğun elini sıktı.

"Evet." Onun da sesi boğuktu.

"Bazen," dedi Rahim güçlükle, "seçtiğimiz ailemiz... gerçek ailemizden daha yakın olur."

Göğsü iki kez daha kalkıp indi.

Tarık İmran el-Ziyad'ın gözlerinden yaşlar süzülürken Halid başını çevirdi.

Yaşlar dinene kadar da kıpırdamadı.

Kimse kıpırdamadı.

İrsa gün boyunca Ayşe ile çadırda beklemiş, Ömer de zaman zaman Tarık ve diğerlerinin dönüp dönmediğini görmek için dışarı çıkmıştı. Son gidişinde İrsa ona eşlik etmek istese de çadırda kalmanın daha akıllıca olduğuna kanaat getirmişti.

Bir soruna yol açmamanın.

Ne de olsa Şazi'nin ortadan kaybolduğu gün onu ararken ve Amardha'ya yapılacak yolculuk sırasında herkesin başına yeterince bela açmıştı.

Olası bir savaşa yapılacak yolculuk sırasında.

İrsa başlangıçta tüm bunların heyecanlı olacağını düşünse de çoktan sıkılmıştı. Artık belirli bir yerde sabit kalmak ve geleceğini görebilmek istiyordu.

Sevdiği insanların yanında ve güvende olmalarını.

İrsa bir süre, o gün şehirde olanlar hakkında endişelenmesi gerekip gerekmediğini düşünmüştü. Ne de olsa erkekler gideli epeyce bir süre oluyordu ama Ayşe, onların beyaz bayrakla gittiğini ve bu tür pazarlıkların normal olduğunu söyleyerek onu rahatlatmıştı. Kelimeler, anlamlı eylemlere sebep olabilirdi.

Yine de İrsa bir an önce dönmelerini diliyordu.

Önceki gün çölde atıyla ilerlerken üzerinde çiçek resmi olan beyaz bir kabuk bulmuştu İrsa. Bu da aklına, kendini Rahim'in çadırında bulduğu gece beceriksizce anlattığı hikâyeyi getirmişti.

Beyaz çiçek yapraklarından kanatları olan küçük balığın hikâyesini.

Aslında İrsa, Rahim'e âşık olmaya o gece başladığını düşünüyordu.

Bu yüzden beyaz kabuğu bulduğunda, yanına almak istemişti. Aptalca olduğunu bilse de kabuğu daha sonra Rahim'e vermek istiyordu. Belki tüm bunlar sona erdiğinde. Bu kabuk, fazlasıyla kırılgan bir şeydi ve en ufak hatada parçalanabilirdi ama İrsa en azından bunu Rahim'e göstermek ve belki onu gülümsetmek istiyordu.

Gülüşüne bayılıyordu.

İrsa kendini anılara, Rahim'in gözlerinin güldüğünde nasıl kırıştığına kaptırmışken çadırın girişi açılmış ve tozlu çöl havası içeri dolmuştu.

"Ayşe."

Kadının adını duyunca İrsa sese doğru dönse de Ömer onunla konuşmamıştı.

Adamın yüzü küle dönmüş gibiydi.

Onu öyle görünce İrsa içinde bir tuhaflık hissetti. Dünya durduğu halde, kanı damarlarında çok daha hızlı akıyor gibi.

Şehrazad. Ablasına bir şey olmuştu.

İrsa nefes alamamaya, düşünememeye başladı.

Ayşe ise hızlı ve kendinden emin adımlarla Ömer'e doğru yürüyordu.

Adam hâlâ Ayşe'nin adından başka bir şey söylememiş olsa da Ayşe neler olduğunu anlamış gibiydi. Aralarında böyle bir bağ vardı çünkü. Ömer önce İrsa'ya, ardından yeniden karısına bakarken gözleriyle konuşuyordu.

"İrsacan," dedi Ayşe sessizce. Eli, Ömer'in göğsünde, kalbinin üstündeydi. "Benimle gelir misin?"

İrsa dizleri titrediği halde ayağa kalktı. *Ablası.* "Ne... ne oldu?"

"Hayır." Ömer sakinleşmek için derin bir nefes alıp nasırlı elini Ayşe'nin elinin üstüne koydu. "Ona ben söylemeliyim."

İrsa bir adım öne çıktı. "Bir şey mi oldu?" Vücudu kendisine ait değildi sanki. Sesi, suların ötesinden gelen boğuk bir yankıyı andırıyordu.

Ömer yanına gelip gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kızın ellerini tuttu.

"Evet canım. Bir şey oldu."

"Şehrazad... o..." İrsa aklından geçeni dile getirememişti bile.

Ama Ömer başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Sarayda bir çatışma yaşanmış." Kendini toplamak için bir kere daha durdu. "Ve Rahim ölmüş."

Rahim mi? İrsa dünya ayaklarının altından kayıp gidiyor gibi hissediyordu. "Hayır." Başını sallarken sesi kendine bile çok tuhaf geliyordu. Bir denizin ortasında kaybolmuş gibi. "Bu olamaz."

"Çok üzgünüm İrsacan."

İrsa buna inanmıyor, inanmak istemiyordu.

Rahim ölmemişti. Heyetin oraya barış için gittiğini Ayşe bizzat söylemişti. Kötü hiçbir şeyin olmaması gerekiyordu.

Bu doğru olamazdı.

"Nerede o?" diye sordu İrsa birdenbire yükselen bir sesle.

Ömer'in yüzünde büyük bir keder vardı. "Bence sen..."

"Hayır. Onu görmek istiyorum."

"Götür onu, Ömer," dedi Ayşe üzgün bir sesle. "Çocuk değil artık."

Bedevi şeyhi bunun üzerine iç geçirip İrsa'nın omzuna elini koydu. Kız ise gözlerini kırpmaya ve güzel çöl güneşine doğru ilerlerken adımlarını birbiri önüne atmaya odaklanıyordu. Gökyüzü, turuncu ve pembeye bürünmüştü. İnsanın içini ısıtması, gülümsetmesi gereken parlak renklere.

İrsa günbatımını çok sever, bir el gelip güneşi gökyüzünden çekiyor gibi hissederdi... güneş de ona karşı koyup direnirken yıldızların arasına kendinden bir iz bırakıyor gibi gelirdi.

Şimdi ise boş gözlerle bakıyordu göğe. Bulanık görmeye başladığını fark edince gözlerini sildi.

Hayır. Buna inanmayacaktı.

Daha o sabah Rahim'le buralarda yürümüş, elini tutmuştu.

Ve gülüşünü izlemişti.

Halid'in çadırının önünde duran muhafızlar, şeyhi görünce kenara çekilip İrsa'nın geçmesine izin verdiler.

İrsa içeri girer girmez, içeridekiler ayağa kalktı.

Yüzbaşı hemen İrsa'nın yanına geldi. "Bence görmese..."

"Bırak onu," dedi Halid sessizce.

Yüzbaşı gözlerini yere indirip İrsa'nın kolunu sıktıktan sonra kenara çekildi.

Tarık ve Halid yerden yükseğe yerleştirilmiş bir yatağın başında duruyordu. Tarık'ın gümüş zırhı matlaşmış, ifadesiz suratı ter ve kire bulanmıştı. Halid'in ise elleri ve gümüş-altın zırhı koyu renk lekelerle kaplıydı. Her ikisinin pelerinde de kan lekeleri göze çarpıyor; beyazlar kırmızıya, siyahlar kızıla dönmüş görünüyordu. Görmezden gelmenin mümkün olmadığı renklere.

İrsa o anda bunun yalan olmadığını anladı çünkü kan yalan söylemezdi.

Ama yine de damarlarındaki kan giderek buz keserken transa geçmiş gibi yürümeye devam etti.

Rahim hareketsizce yatıyordu. İrsa dikkatli bakmasa, uyuduğunu zannedebilirdi.

Bir metre kadar kala durdu.

"Nasıl..." Boğazını temizledi. Bu kez fare gibi ciyaklamayacaktı. Artık fare değildi o. Rahim sayesinde. Başını kaldırdı. "Nasıl oldu?"

"Benim hatamdı," dedi Tarık üzüntüyle. Kendinden tiksindiği belliydi.

"Hayır," dedi Halid. "Hatası olan biri varsa o da hepimiziz. En çok da ben." İrsa'ya doğru yürüyordu. "Ama o benim hayatımı kurtardı, İrsacan. Ve son anında seni düşündü."

İrsa kocaman açtığı gözlerini hiç kırpmadan başını salladı. "Rahim böyledir. Hep önce başkalarını düşünür."

Bunu duyunca Yüzbaşı, boğuk bir ses çıkararak çadırdan çıktı.

"Onunla yalnız kalmak ister misin?" diye sordu Halid, İrsa'ya bakarak.

İrsa ona döndü. Birkaç gün önce Halid ona böyle baksa, ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissedip korkardı. Oysa şimdi İrsa'nın tek gördüğü, sorgulayan gözlerdi. Anlamaya çalışan gözler.

Yardım etmeye.

"Evet, lütfen," diye fısıldadı.

Halid diğerlerine bakınca Tarık ve kendisi hariç herkes çadırı terk etti.

Sonra Tarık, kan lekeli beyaz giysileri ve uzun boyuyla İrsa'nın önünde durup kızı usulca kendine çekerek sarıldı.

"Çok üzgünüm, Çekirge," dedi saçlarına doğru.

Tarık şimdi o kadar... fazla görünmüyordu. Eskiden, İrsa onun gerçeküstü olduğunu düşünürdü. Coşkulu, İrsa'nın sahip olmak istediği her şeye sahip biri gibi. Ve hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi kaybetmeyen biri gibi.

Oysa şimdi, Tarık en yakın arkadaşını kaybetmiş birine benziyordu.

Bir şeyleri kaybedebilen birine.

İrsa konuşamadığı için başını sallamakla yetindi.

Onlar çıktıktan sonra yatağın kenarına oturan İrsa tuhaf şekilde herhangi bir acı hissetmiyordu. Sanki kendi bedeninin

dışına çıkmış gibi. Rahim hâlâ uyuyor gibi görünüyordu. Biri onu temizlemeye çalışmış olsa da boynundan süzülen kanın bıraktığı izi atlamıştı. Sırf o yüzden İrsa onu bir dokunuşuyla uyandırabileceğine inanabilirdi.

Ama bunun yerine sessizce o ize baktı.

Sonra pelerininin içinden, üzeri çiçeğe benzeyen beyaz kabuğu çıkardı. "Bunu sana vermek istemiştim."

Ve bekledi. Cevap alabilecekmiş gibi.

"*Ah.*" Sessiz bir hıçkırıktı bu. Kalbinden gelen bir çığlık. İrsa bu ani yanma hissine karşı koymak istese de tamamen teslim olmuş ve tüm vücudunu sarmasına izin vermişti. Güçsüz olmayacaktı. Zaman, güçsüz olma zamanı değildi. Şimdi kendisiyle, o an hissettikleriyle savaşmak güçsüzlüktü.

Gerçekte kim olduğunu reddetmek.

"Ben..." İrsa konuşmaya devam edebilmek için derin bir nefes aldı. "Hayatımın büyük bir kısmında kendimi hep yalnız hissettim. Ta ki sana kadar." Kabuğu onun göğsüne koydu. "Ama artık böyle hissetmeyeceğim. Seni asla unutmayacağım." Bacakları titriyordu. "Daima hatırlayacağım."

"Seni seviyorum, Rahmeddin Veled. Sen de beni sevdiğin için teşekkür ederim."

İrsa bunun ardından dönüp her yanı titrese de başını dik tutarak çadırın çıkışına yürümeye başlamıştı.

Halid ve Ateş Tapınağı'nın genç büyücüsü bir çift meşalenin ardında, dışarıda bekliyordu. Onu izlerken büyücünün yüzündeki ifade yumuşadı. İrsa onların yanından geçerken durdu. Büyücü de derin bir nefes aldıktan sonra hüzünlü bir tebessümle elini Halid'in omzuna koydu ve tek kelime etmeden gitti.

"O..." Gözlerine dolan yaşlar her an akacak gibi görünürken İrsa dudağını ısırmaya başlamıştı. "Rahim acı çekti mi?"

"Fazla değil."

"Sevindim."

"Ben de öyle." Halid kızın suratına bakıyor ve karmakarışık hislerini çözmeye çalışıyordu. "İrsa..."

"Buna nasıl izin verdin?" diye sordu, artık yanaklarından süzülen yaşlarla. "Neden onu korumadın? Neden..."

Horasan Halifesi, kızı kendine çekip başını göğsüne yasladı.

İrsa ise güneş ufukta gözden kaybolana dek ağlamaya devam etti.

TAKAS, YALANLAR VE İHANET

Vikram sağ elindeki meşaleyle kumtaşı sarayın tekinsiz yerlerinde Şehrazad'a yolu gösteriyordu. Şehrazad herhangi bir şey göremese de iriyarı muhafız, burayı önceden bildiğini gösterir şekilde ilerlemeye devam ediyordu.

En azından labirenti andıran bu koridorları insanı huzursuz edecek kadar iyi bildiği aşikârdı.

Şehrazad'ın içi içini yemeye başladı. "Bunca zamandır tam olarak neredeydin?"

"Bir hücrede," diye homurdandı adam her zamanki tersliğiyle.

Döner merdivenlerden çıktıktan sonra başka bir küçük koridora gelmişlerdi. Her dönüşlerinde koridorlar biraz daha daralıyordu sanki.

Şehrazad, Vikram'ın kendisini görmezden gelmesine izin vermeyecekti. "Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Öyleyse sarayın içini nereden biliyorsun?"

"Söyledim sana, şimdi soru sormanın sırası değil."

Şehrazad bunu duyunca durdu. Son zamanlarda defalarca ihanete uğramıştı ve bunun bir kere daha olmasını istemiyordu.

"Ben aynı fikirde değilim. Şu an tam sırası bence. Özellikle de senin peşinden bir adım daha gelmemi istiyorsan."

Vikram olduğu yerde arkasına dönünce elindeki alevlerden çıkan ışık, yüzündeki korkunç ifadeyi ortaya çıkardı. Korkak birinin koşarak annesinin yanına gitmesine neden olacak ifadeyi.

Şehrazad sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

Vikram ise önce kaşlarını çattı, ardından ofladı. "Bana bir harita verdiler."

"Kim?"

Adamın kaşları daha da çatılsa da bir an yüzünde bunu komik bulur gibi bir ifade de belirdi. "Sence?"

"Saraydaki bir fare," dedi Şehrazad. "Ne bileyim kim?"

"Despina."

"Despina!" dedi Şehrazad tükürükler saçarak. "O haine güvenecek kadar aptal mısın?"

Vikram meşalesini Şehrazad'ın geriye kalan bir avuç saçını da yakacak kadar yakınında tutarak kıza bakıyordu. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Buradan bir fare gibi kaçma şansı bulmanın tek sebebi Despina."

"Burada olmamın tek sebebinin de o olduğunu düşündüğüm için, mantıklı."

Kel kafasını sallayan Vikram anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. "Buna engel olmanın bir yolu yoktu çünkü sultanın planlarını o da bilmiyordu. Sadece neler olabileceğini tahmin etti ve sana yardım etmek için her şeyi yaptı."

"Hah!" Şehrazad şüpheyle bakıyordu. "Saray muhafızlarının beni götürmesini gülerek izleyen kızın bana *yardım* etmek istediğine inanmamı mı bekliyorsun? Yapabileceği binlerce şey vardı!"

"Mesela?"

Şehrazad bıkkınlıkla elini salladı. "Halid'e kim olduğunu, neler olacağı konusundaki tahminlerini söyleyebilirdi!"

"Part Sultanı'nın kızı olduğunu ve yıllardır ona casusluk yaptığını mı itiraf etseydi yani?" Vikram sinirlenmişti. "Kocanın bunları duyduktan sonra ona inanacağını sanıyorsan, onu zannettiğim kadar iyi tanımıyorsun demektir. Halid bin el-Reşid, dünyanın en zor güvenen adamıdır ki bunun için onu suçlayamam."

Gerçek bir arkadaş gibi konuştun.

Şehrazad ellerini beline koydu. "Vikram, Despina tüm bu aldatmacalarla ne yapmaya çalışıyor?"

"Başka birinin sırlarını açıklamak bana düşmez." Sesinde bundan başka bir şey söylemeyeceğini açıkça belirten bir tonlamayla arkasını dönüp yürümeye devam etti. Şehrazad onun uzun bacaklarının hızına yetişebilmek için hızlanmak zorunda kaldı ve kendini, bir filin peşine düşen bir pire gibi hissetti.

Etraflarındaki duvarlar giderek üstlerine kapanırken tavan kubbe gibi kıvrılmaya başlıyor, taşlar azalırken toprak artıyordu. Etraf sessizleşince Şehrazad kendini Vikram'ın söylediklerini düşünürken buldu.

Despina'nın ihanetini düşünürken.

"Halid'e her şeyi söyleyebilirdi," dedi Şehrazad tekrar. Ama bu kez sesinde biraz önceki hararetten eser yoktu. "Halid zamanla inanırdı ona. Sonuçta sen inanmışsın."

"Zamanla inanmazdı." Yarı karanlık koridorlarda Vikram'ın sözcükleri yankılanıyordu. "Asla güvenmezdi de. Benim bile... ikna olmam vakit aldı." Vikram omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Ve bir daha yalan söylediğini anlarsam boğazını kesmeye yemin ettim."

"Ben hâlâ kesebilirim," dedi Şehrazad sessizce. O sırada az kalsın Vikram'ın geniş sırtına çarpıyordu.

"Öyleyse sana istediğin fırsatı vereyim." Bunun ardından Vikram önlerindeki eski, gıcırdayan kapıyı açmış ve kanalizasyon sistemi karşılarına çıkmıştı. İçeriden gelen iğrenç kokulu sıcak hava Şehrazad'ın burnunun tıkanmasına neden olmuş, oradan da boğazına inerek midesini bulandırmıştı.

Karanlıkta bekleyen Despina'yı görmek de öyle.

Şehrazad bir kez daha ona saldırma isteğiyle doldu.

Eski hizmetçi, yeni prenses, koyu renk pelerini ve Şehrazad'a dönük yüzünde çarpık bir tebessümle karşılarında duruyordu. "Berbat görünüyorsun." Yaklaştı. "Ve göründüğünden kötü kokuyorsun."

"Senin de cehenneme kadar yolun var."

Despina daha da kocaman gülümsemeye başladı. "Sen de orada olacaksan hiç itiraz etmem sanırım."

Şehrazad bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Seninle hiçbir yere gitmem Despina *el-Şerif.* Bir öylesin bir böyle. Sayende başım döndü. Ama şunu merak ediyorum: Neden bunca zamandır bana yalan söylüyorsun?"

Despina omuz silkti. "Ben yalan söylemek için doğmuşum, Şehrazad. Sorarım sana, insan buna meyilliyse nasıl kurtulabilir?"

"İğrenç bir babanın emellerine hizmet etmeyi nasıl seçiyorsa öyle," dedi Şehrazad alaycı alaycı.

"Bunun sebebini bilmek isteyeceğini tahmin edebiliyorum." Despina'nın yüzünde imalı bir tebessüm vardı. "Konuşmaya yürürken devam etsek olur mu?"

Şehrazad kollarını kavuşturup kıpırdamadan durdu.

Onunla hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni aksine ikna edene kadar bunu yapmayacağım.

"Görüyorum ki geçen birkaç haftada inadından hiçbir şey kaybetmemişsin. Yazık." Despina alaycı alaycı gülüyordu. "Peki o zaman. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum." Ağırlığını geri verip ellerini beline koydu. "Annem, ölüm döşeğindeyken babamın kim olduğunu itiraf etti ve bana kanıt olarak bir kâğıt verip artık bakacak kimsem kalmadığından, beni kabul edeceği umuduyla onun yanına gitmemi söyledi."

Despina saygısızca konuşsa da gözlerinde gerçek hislerini gösteren bir parça acı vardı. Berbat kokuya ve etraflarından gelen su şırıltısına rağmen Şehrazad sessizce, kılını kıpırdatmadan durmaya çalışıyordu.

Despina devam etti. "Annem ölünce Kadmeia'dan Amardha'ya kadar dilenerek, bir şeyler takas ederek veya çalarak gitmeyi başardım. Nihayet saray kapılarına geldiğimde muhafızlar beni hendeğe atmaya kalkıştı. On bir yaşında çelimsiz, sıska bir kızdım. Sonunda anlatacaklarımı dinleyen bir asker buldum ve babamın mührünü taşıyan kâğıdı gösterdim. O da saraya girip birkaç saat ortalıkta görünmedi."

"Yanlış anlama ama," dedi Şehrazad kaşlarını çatarak, "Salim Ali el-Şerif'in seni hoş karşıladığını hayal bile edemiyorum. Özellikle de onca yıl seni yok saymışken."

Vikram boğazını temizlemek için öksürdü.

Despina artık düşünceli bir hal almış olsa da tebessüm etmeye devam etti. "Anlaman gerekiyor. Çocukluğunun büyük kısmı babanı tanımadan geçmişken onun en güzel rüyalarından bile daha büyük bir servete sahip, yakışıklı, büyüleyici bir hükümdar olduğunu görünce sevgisini kazanmak için *her şeyi* yapacak hale geliyorsun." Despina öfkeyle gölgelenmiş anılarının büyüsüne kapılmıştı. "Rey'deki sarayın sırlarını öğrenmesine yardım edersem, kızı olduğumu kabul edeceğine söz vermişti.

Yapmam gereken ilk şey, Yasemin'in koca bulmasını sağlamaktı. Sonra Halid bin el-Reşid'in tahtını ele geçirmek. Beni satın alıp Rey'deki saraya yerleştirecek bir köle tüccarı buldu. Başta hanımın odasını temizliyordum. Halid bin el-Reşid halife olunca beni özgür bıraktı ve hizmetçi olmamı teklif etti. Sonra da hızla yükseldim. Gerisini zaten biliyorsun."

Hem de çok iyi biliyordu. Despina görevini layıkıyla yerine getirmişti.

Babasının amacına güzelce hizmet etmişti.

"Bu güzel bir hikâye," dedi Şehrazad ne olduğu belli olmayan bir su birikintisinden kaçmak için yana çekilirken. "Ama sana hâlâ güvenmiyorum."

"Pekâlâ." Despina iç geçirdi, öfkelenmeye başlamıştı. "O halde şuna güven, Şehrazad el-Hayzüran: Part prensesi olmaktansa Rey'de hizmetçi olmayı tercih ederim. Oradayken kim olduğumu daima bilirdim. Kendimle gurur duyardım. Part'ta ise sıklıkla hak ettiğim yerden uzaklaştırılıyorum. Kendi babam beni kovuyor, evlatlıktan reddediyor. Hatta bana kalsa, kimse ailemin kim olduğunu bilmezdi. Tek istediğim, çocuğumu memleketim gibi sevdiğim şehirde büyütebilmek. Benimseyip sevdiğim insanların yanında. Ailem gibi gördüğüm *ailenin* yanında." Gözlerinde, inkâr edilemez bir coşku vardı.

Şehrazad yutkundu ve gözlerini kaçırdı.

Despina ise bezginlikle oflayıp onun yanına geldi. Kısa bir tereddütten sonra Şehrazad'ın eline uzandı. "Bildiğim tek aile Rey'deki ailem. Arkadaşlarım. Aşkım." Ses tonu yumuşamıştı. "Bunların eşi benzeri yok."

Şehrazad bunları o kadar iyi biliyordu ki. O kadar iyi görmüştü ki. Fırtınanın çıktığı gece Celal'in gözlerinde gördüğü öfke. Despina'nın gözlerinde şimdi gördüğü sıcaklık.

"Neden geri geldin o zaman?"

"Ailemizi korumak için." Elini sıkıyordu. "Bedeli ne olursa olsun."

Şehrazad elini çekmek, Salim Ali el-Şerif'in kızından kurtulmak istese de yapmadı.

Çünkü ona dokunan bir dosttu. Ve bu dokunuşun altında aile olmanın gücü yatıyordu.

"Yemekte beni bilerek kışkırttın değil mi?" diye sordu sessizce.

Despina üzülmüş gibi başını eğdi. "Seni bir şekilde saray hapishanesine indirmem gerekiyordu."

"Bir şekilde," dedi Şehrazad burnunu çekerek.

"Kontrolsüz öfkeni ve oldukça sadık olduğunu biliyordum. Geri kalanını zamana bırakmak gerekti."

Şehrazad durup düşündü. "Yaptığın çok tehlikeliydi."

"Askerlerin kocandan tanrı gibi korkmasını sağladım," dedi Despina gülerek. "Hepsi inanmadı tabii ama umursamadım. Anlattığım hikâyeleri bir duysan..."

"Ben senin için tehlikeli demek istedim."

Despina gözlerini kırpıştırmış, yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Tabii ki."

"Peki ya Salim?" diye sordu Şehrazad daha da alçak sesle. "Ne yaptığını öğrenecektir."

"En azından birkaç gün fark etmez. Yasemin'i de beni de, olacakları düşünerek Amardha'dan gönderdi bugün."

"O ne demek?"

Despina kocaman gülümsedi. "Az kalsın unutuyordum! Horasan Halifesi hatırı sayılır bir orduyla şehrin kapılarına dayandı."

Şehrazad, Despina'nın elini sıkı sıkı tutuyordu. "Halid burada mı?"

"İki saattir sana bunu söylemeye çalışıyorum." Gözlerini devirdi. "Seni ona götürmeye çalışıyorum, Küçük Hatun. *Zahmet edip* izin verirsen tabii."

Vikram bir kez daha homurdanınca Şehrazad bunun Despina ile aynı fikirde olduğunun bir göstergesi olduğunu anladı.

"Tamam," dedi elini çekerek. "Planın nedir?"

"Bu güzel kanallardan çıkacağız. Giderler, pazarın yakınlarında bir yere çıkıyor. Orada bizi atla beklesinler diye adamlara epey para verdim."

Şehrazad başını salladı. "O zaman geriye sadece kardeşimi bulmak kalıyor."

"Kardeşin mi?" Despina'nın kusursuz kaşları çatıldı.

"Küçük kardeşim İrsa da saraya getirilmişti."

Despina bunu duyunca daha da şaşırdı. "Yoo, öyle olsa duyardım. Sen ve baban hariç kimse Amardha'ya getirilmedi."

Şehrazad durup düşününce kız kardeşini her soruşunda babasının nasıl gözlerini kaçırdığını, nasıl suçlu göründüğünü anımsadı.

Bu yüzden mi kimse bana İrsa'dan bahsetmiyor?

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Epey eminim," diye başını salladı Despina. "Çünkü burada olsa yemeğe gelirdi. Babam aksine izin vermez. Avıyla oynamayı sever."

Şehrazad, Despina'nın yüzüne bakarak yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Söylediğine dair hiçbir iz bulamasa da ona tam anlamıyla inanmayı başaramadı. Bunca yalanın ardından kendini rahat hissedemiyordu.

Bunca ihanetin ardından.

Bir süre bir Despina'ya, bir Vikram'a baktı.

Halid onlara güvenmişti. Ve Halid kimseye güvenmezdi.

Kaçmak istiyorsam birine güvenmem lazım.

"İrsa'nın nerede olduğuyla ilgili yalan söylüyorsan seni kendi ellerimle öldürürüm," dedi Şehrazad ürkütücü derecede alçak bir sesle.

"Bunu tahmin edebiliyorum, Küçük Hatun," diye sırıttı Despina da.

Ardından Şehrazad biraz rahatladı. "Önden buyurun, Part Prensesi."

"Bana bir daha öyle dersen gazabımdan kork," dedi Despina ona bir pelerin fırlatarak.

Şehrazad kendini pelerinle gizledikten sonra hep birlikte şehrin kanalizasyonunda, Vikram'ın öncülüğünde ilerlemeye koyuldular. Adam su damlatan taştan kanalda eğilerek yürüyor, vücudunu kamburlaştırıp elleriyle duvardan destek alarak ilerliyordu. Şehrazad ne kadar uğraşsa da karanlıkta gezinen çok bacaklı yaratıkları görmezden gelmeyi başaramadı. İçlerinden biri parmaklarına doğru koştuğunda tepeden tırnağa ürperdi.

Pisliklerin içinde, akan kirli suyun kenarından yürümeye devam ettiler. Şehrazad eğri büğrü taşlara ve hizalanmadan yerleştirilmiş levhalara takılıp tökezliyordu. Pek çok defa, farelerin o tiz sesini duymuş; damlayan suların gürültüsü ve yankılanan ayak seslerinin Vikram'ın elindeki meşalenin giderek azalan ışığıyla birleşmesiyle gerginliği iyice artmıştı.

Nihayet tünelin sonuna geldiklerinde paslı, metal bir ızgarayla karşılaştılar. Vikram meşalesini çıkardı ve gıcırdayan kapıyı açtı. Bu sırada güçlü kaslarının lekeli kamizinin altında şiştiği görülebiliyordu.

Üçü birlikte Amardha'nın ortasındaki ıssız bir ara sokağa çıktılar. Birkaç sokak ileriden gelen gece eğlencelerinin sesleri, yazın ağır havasına karışıyor; kavga edenlerin gürültüsü, sar-

hoşların neşeli haykırışlarıyla birleşiyordu. Despina kutlamaları duymazdan gelerek emin adımlarla karanlıkta ilerlemeye devam etti.

Pazarın yakınlarında çok sayıda ara sokaktan geçtikten sonra, kokuları rüzgârla etrafa saçılan limon ağaçlarına ilerlediler.

Ardından Despina yavaşlayıp durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Şehrazad fısıldayarak.

"Burada değiller," dedi.

Vikram da durmuştu.

"Ne?" diye sordu Şehrazad.

"Adamlar da atlar da yok." Despina onu kendine doğru çekip Şehrazad'ı kolunun altına aldıktan sonra geldikleri yere yürümeye başladı.

Şehrazad ona bu kadar yaklaşınca kızın kalbinin ne kadar hızlı attığını fark etti. Ve güçlükle nefes aldığını. Ama eski hizmetçisinin ne kadar korktuğu ortada olsa da sessiz kalmayı seçti çünkü konuşmanın bir işe yaramayacağını biliyordu.

Vikram hançerini koluna gizleyerek karanlıkta yürümeye devam etti.

O sırada Despina birden durup yolunu değiştirerek pazardaki curcunaya yürümeye başladı.

Bu ani değişikliğin üzerine Şehrazad kendini tutamayıp sordu. "Despina, neden *herkesin* içine gidiyoruz?"

"Aptallar çoktan yarınki zaferi kutlamaya başlamış," dedi Despina sessizce. "Biri planımızı anlayıp peşimize düştüyse kalabalığın içinde gözden kaybolmamız daha kolay olur."

Toprak bir yoldan ilerlerken önlerindeki kalabalığın sesi de iyice yükselmiş, bazıları yanlarından geçip pazara yürürken eğlenceden nasibini alanlarsa kenarda oyalanmaya devam

etmişti. Sonra burunlarına yanmış yağın ağır ve havada asılı kalan kokusu geldi.

"Hey sen! Sana diyorum!" Despina'nın sağ tarafındaki bir sarhoşun sesiydi bu.

Despina, Şehrazad'ı daha da sıkı tutarak, "Yürümeye devam et," dedi.

"Sen!" Yaygaracı bir grup genç adam önlerine çıktı ve gülümseyen bir oğlan kolunu Despina'ya dolayıp kızın kukuletasının açılmasına neden oldu. "Gelin de birlikte bir şeyler içelim!"

Şehrazad panikle etrafına bakınca Vikram'ın ortadan kaybolduğunu fark etti.

Eğer dikkat çekersek...

Çocuğun sesi daha da yükseldi. "Size diyorum..."

"İşte buradasınız!" Arkalarından gelen bir kadın sesi, her yanı sardı. "Gece boyu sizi bekledim."

Yumuşak bir el, Şehrazad'ı geçip Despina'yı çocuğun kollarından, ısrarından kurtardı. Kız oldukça kaliteli, ipek bir pelerine sarınmış olsa da Şehrazad o saçı nerede görse tanırdı.

Yasemin.

DAVETSİZ MİSAFİRLER

Despina'nın bileğini sıkıca kavrayan Yasemin, arkalarındaki limon ağacı koruluğunu gösteriyordu.

Şehrazad karşılığında onun kolunu yakaladı. Tehdidi oldukça açıktı.

"Sakin olun, hanımım," dedi Yasemin usulca. Sonra yavaşça yana baktı.

Ve bakışlarını onları izleyen silahlı adamlara çevirdi.

"Seni pislik," diye fısıldadı Despina tebessüm ederken.

Yasemin de sırıtmaya başlamıştı. "Sözlerine dikkat et, yoksa yalanlarına inanmaya başlayacağım."

Şehrazad yanı başında duran bu güzel kızı incelemeye koyuldu. Kızı yere sermesi bir dakika bile sürmezdi. Elinde silah olsa, onu kullanmaktan da çekinmezdi ama ne yazık ki öfkesinden başka bir şeyi yoktu.

Titremesine ve susmasına neden olan bir öfke.

"Benimle gelin." Yasemin bir kez daha başıyla aynı yeri işaret etti.

"Tabii, kesin geliriz," dedi Şehrazad.

"Gerçek yüzünü ne zaman göstereceğini merak ediyordum, Küçük Hatun," dedi Yasemin. "Bu kadar ihtiyatlı olmak hiç sana göre değil."

Şehrazad dişlerini sıkıyordu. Bu lakabı sadece Despina kullanabilirdi.

"Haydi ahmaklar, son kez söylüyorum. Peşimden gelin," dedi Yasemin ışıl ışıl gülerek.

Vikram bunu duyunca Yasemin el-Şerif'in arkasındaki karanlıktan çıkıp hançerini kızın boğazına dayadı. Yasemin bir süre donakaldıktan sonra kurtulmak için çırpınmaya başladı. O sırada askerler de kılıçlarını çekmiş, ona doğru geliyordu.

"Bir adım daha atarsanız hepiniz onun kanında yüzersiniz." Vikram'ın gözleri obsidiyen gibi parıldıyordu.

Askerler hemen durdu.

"Silahlarınızı bırakın," dedi Şehrazad.

Yasemin de başını sallayarak onlara bırakmalarını işaret edince askerler kılıçlarını yere fırlattı.

Şehrazad eğilip kılıçlardan birini alarak, "İşte böyle. Talih şıp diye dönüverir," dedi ve Halid ile Vikram'ın öğrettiği savaş pozisyonunu aldı.

Despina kollarını bağlamış sırıtıyordu. "Part'ın gözde prensesiyle ne yapsak sence?"

"Bilmem." Şehrazad bir yandan kılıcının ucunu incelerken bir yandan askerleri süzüyordu. "Sen ne yapardın?"

"Bence pazarlık için mükemmel bir koz olur."

Yasemin, Vikram'ın üstüne atıldı. "Aptallar. Ben de bu yüzden geldim zaten."

"Dikkat et." Şehrazad, Yasemin'e doğru bir adım attı. "Yoksa yalanlarına inanmaya başlayacağız."

Yasemin öfkeyle homurdandı. "Despina, kocana söyle beni hemen bıraksın!" Hâlâ vahşi bir hayvanı andıran adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "İğrenç kokuyor!"

"Vikram Singh kocam değil. Söylediğim hiçbir şeyi yapması gerekmiyor," dedi Despina. "Ve yerinde olsam, şu anda kime hakaret ettiğime dikkat ederdim, kardeşim." Kolundan daha ufak bir hançer daha çıkarmıştı.

Şehrazad iç geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

O silahın varlığından daha önce haberdar olsak hiç fena olmazdı, Despina.

Şehrazad'ın asılan suratını görmezden gelen Despina, ikinci hançeri üvey kız kardeşinin güzel yüzünün önünde tutuyordu. "Ne yapıyorsun burada, küçük iblis?"

"Ben... yardım etmeye geldim," dedi Yasemin kekeleyerek.

"Peşinde saray muhafızlarıyla mı?" diye dalga geçti Şehrazad. "Çok inandırıcı gerçekten."

"Doğru söylüyorum!" Yasemin, Vikram'a dirseğiyle sertçe vurdu ama adam homurdansa da kıpırdamadı. "Ayrıca onlar saray muhafızı değil, kendi paramla tuttuğum paralı askerler. Saray muhafızı olsalar, beni kurtarmak için harekete geçmekte tereddüt ederler miydi sence? Hem giysileri bile onlar gibi değil. Despina'ya sor."

Şehrazad eski hizmetçisine bakınca Yasemin'in doğru söylediğini anladı.

Yine de Despina, hançeri indirmek şöyle dursun daha da havaya kaldırıyordu. "Nerede olacağımızı nereden bildin?"

Yasemin'in mükemmel yüzü öfkeyle kararmıştı. "Şehirden benimle ayrılmayı reddettiğinde bir şeyler çevirdiğini anlamıştım. Yemekte yaptığın gösteri, senin için bile fazla görkemliydi."

"Sen de beni takip mi ettirdin?" diye sordu Despina ısrarla.

"Hayır. Hizmetçine, bana ne zaman gelip gittiğini söylemesi için para verdim. Bu şehirde, senin de gayet iyi bildiğin üzere para konuşur."

"Sultana söyledin mi?"

"Tabii ki hayır." Yasemin'in kusursuz burnunun kemeri kırışmıştı. "Babam ne yaptığını bilse hâlâ yaşıyor olur muydun sence?"

Şehrazad bu konuşmayı yeterince dinlemişti. "Neden buradasın, Yasemin? Canının kıymetini biliyorsan doğru söyle."

Yasemin kir içinde kalmış Şehrazad'ı tepeden tırnağa süzerek vakit kazanmaya çalışıyordu. "Çünkü iki ülkenin savaşa girmesini istemiyorum."

"Bu, söylemesi işine gelen sebep. Ben gerçeği sordum."

Part Prensesi temkinli bir nefes aldı. "Çünkü babamın ölmesini istemiyorum. Halid'in zarar görmesini de. İkisini de seviyorum ve savaşa girersek, birinin ruhunu teslim edeceğini biliyorum."

Şehrazad'ın gözleri, Yasemin'in yüzünde geziyordu. "Peki, bunu önlemek için ne yapabiliriz?"

"Beni de yanınıza alın." Prenses hiç düşünmeden cevap vermişti.

Despina ve Şehrazad aynı anda sordu: "Ne?"

Yasemin başını iyice doğrultmuştu. "Halid'le konuşmak istiyorum."

"Neden?" Şehrazad gözucuyla Yasemin'e bakıyordu.

"Çünkü boş yere kan dökmeden bu savaşı bitirecek bir fikrim var."

Kumların arasından Horasan Halifesi'nin kampına yürüyen grup oldukça perişan görünüyordu. Hepsinin üzerinde yırtık

pırtık fakat süslü kıyafetler vardı ve ikisi lağım gibi kokuyordu. Beraberce, kampın girişinde gece boyu nöbet tutmakla görevlendirilmiş muhafızların yanına geldiler. Arkalarından bir de bronz tenli, iriyarı bir savaşçı belirince askerler hemen kılıçlarını çekti. İkisi hemen adamın önüne dikildi.

Sonra kızların en ufak tefek olanı konuşmaya başladı.

"Halifeyle konuşmak istiyorum." Oldukça kötü kesilmiş saçlarını kulağının arkasına atarken yüzüne daha da kir bulaştırmıştı.

Bunu görünce muhafızların başı güldü. "Ben de bir harem ve bir sürahi dolusu şarap istiyorum."

Kızın gözleri binlerce renge büründü, ardından yeşilde karar kıldı. "Aptal aptal konuşma."

"Sen mi bana akıl öğreteceksin, seni küçük..."

Bunu duyunca savaşçı hemen öne atılsa da küçük kız ona engel oldu.

Sonra daha dolgun olan ve kıvırcık saçları darmadağınık görünen kız, amirane bir sesle lafa girdi. "Sözlerine dikkat et, asker. Horasan Hatunu ile konuşuyorsun."

Askerin espri anlayışı körelmeye başlamış gibiydi. "Ben de Rey şehribanıyım."

"Korkarım ki değilsin," dedi aynı kız. "O daha yaşlı ve senin kadar aptal değil."

Diğer askerler bu karşılığa tepkisiz kalamayıp güldü.

"Yeter!" En alımlıları olan diğer kız nihayet sesini çıkardı. "Benim adım Yasemin el-Şerif ve..."

"Seninle biraz yalnız kalmak istiyorum." Asker sırıtarak kızı kendine çekip öpmeye çalıştı.

Ama savaşçıya gerek kalmadan, saç kesimi berbat görünen küçük kız, delirmiş bir maymun gibi adamın üzerine atılıp iki eliyle adamın yüzünü ve boynunu yumruklamaya başladı.

Askerler kahkahalarla gülerek onları seyrediyordu.

"Sadece bir öpücüktü!" dedi asker ama kızdan kurtulmayı başaramayınca, diğerleri yardımına koştu.

O sırada kızların yanında olan iriyarı adam bir anda askerleri silahsız bıraktı ve içlerinden birinin kılıcına üfleyerek kılıcın yanmasına neden oldu. Ardından yanan kılıcı, askerlerin liderinin yüzüne doğrulttu.

"Dur..." Askerlerden biri, geri geri kaçmaya başlamıştı.

Başka biri de kaçmaya çalışırken takılıp kumların üzerine düştü. "Bu... bu Rajput!"

"Yüzbaşı'yı çağırın," dedi ateş çıkaran adam. "Hemen."

Yıllar içinde, Celal el-Huri'yi uykusundan uyandıran pek çok ilginç şey olmuştu.

Bunlardan çoğu sevdiği şeylerken bir kısmı için aynı şey söylenemezdi.

Ve savaşın ortasındayken uyandırılmanın iyi bir şey olabileceğini düşünmüyordu.

O gece kampta nöbet tutan aptalın yerine başka birini bulmayı aklının bir köşesine not etti çünkü bu aptalın o görevi yerine getiremeyeceği, az önce kavga ettiğinin göstergesi olan kanayan dudaklarından belliydi.

Celal silahını da alıp ne dediği anlaşılmayan aptalın peşinden kumların üzerinde yürümeye başladı. Aptal adam ateşli kılıçlardan ve lağım kokan güzel kadınlardan bahsedip duruyordu.

Görev başında sarhoş olduğunu anlarsa, Celal kesinlikle onu cezasız bırakmayacaktı. Dikenli çalıların arasında pantolonsuz bir gece geçirmesini sağlamak gibi.

Ama kampın girişine yaklaşınca birkaç kadın sesi duydu.

Aptal asker en azından bu konuda haklıydı. Ama lağım kokan güzel kadınların, Celal'e cazip geldiği pek söylenemezdi.

Sonra melodik, tanıdık bir ses duyup donakaldı.

Ve ardından koşmaya başladı. Aptal asker arkasında kaldıysa bile umurunda değildi. O anda tozu dumana katsa umurunda olmazdı.

Ama mümkün değildi bu. Aklı ona oyunlar oynuyor olmalıydı. Son zamanlarda sık sık yaptığı gibi.

Celal köşeyi dönünce güçlükle durdu. Az kalsın düşecekti.

Ve işte orada, karşısındaydı.

Ondan başka kimseyi görmüyordu.

Ondan başka herkesin cehennemin dibine kadar yolu vardı.

Despina.

Kız ağır ağır gülümsedi. Elleri bir çift kedi pençesi gibi belindeydi.

"Merhaba," dedi. "Ailen seni özledi. Hem de çok."

"Sen..." Hâlâ şaşkın olan Celal, soluklanmak için durdu. "Nerelerdeydin?"

Despina omuz silkti. "Şimdi buradayım işte. Bana çok mu kızgınsın?"

"Sen..." Celal'in sesi boğuk çıkıyordu. "Seni özlemekten kalbim kurudu."

"Biliyorum." Despina ona doğru yürüyordu. "Ve hayatımın geri kalanı boyunca onu canlandırmaya çalışacağım."

Celal de yürümeye başlamıştı. İki eli iki yanda, tıpkı bir kedi gibi.

"Evet," diye fısıldadı Celal. Kalp atışları delice hızlanmıştı. "Çalışacaksın."

Bu cevap Despina'yı daha da mutlu etmiş gibiydi. "Yani beni kabul ediyor musun?"

Celal kızın yüzünü tutarken Despina da onun ellerini tutuyordu.

"Ediyorum."

Ardından bir öpücükle bu kararı mühürlediler.

Halid huzursuz uykusundan bir hışırtıyla uyandı.

Çadırının girişinin açıldığını ve içeri bir gölge girdiğini fark eden halife, düşünmeden kılıcına uzandı.

"Silahsızım seyyid. Bu seferlik."

Halid, kızın gülümsediğini sesinden anlayabiliyordu. Nihayet rüya görebildiğinden emin olduğundan, kılını bile kıpırdatamadı.

Bu, uyanmak istemediği bir rüyaydı.

Şehrazad karanlıkta yürüyüp yatağının yanına geldi ve diz çöktü.

"Buraya nasıl geldiğimi sormayacak mısın?" Halid, kızın sesindeki üzüntüyü ve bitkinliği duyabiliyordu.

"Bilmeme gerek yok." Uzanıp ellerini tuttu. "Şu anda yok. Sen söylemek istemiyorsan tabii."

"İstemek ve ihtiyaç duymak çok farklı şeyler. Bunu eskiden de düşünürdüm ama bilmek çok farklı." Şehrazad onun göğsüne yaslanıp derin bir nefes aldı. "Babamın kitabı?"

"Yok edildi."

Şehrazad başını salladı, kollarındaki gerginlik kaybolmuştu. Cildinde ise Nablus sabununun kokusu vardı. Çok geçmeden Halid, kızın gözyaşlarının kamizini ıslattığını fark etti.

Ve neler olduğunu anladı.

"İrsa'yı mı gördün?"

Şehrazad başını sallıyordu. "Rahim..."

"Hep kalbimizde olacak," dedi Halid usulca.

"Onun yanında olamadım." Şehrazad'ın yüzündeki pişmanlık, Halid'in yüreğini parçalıyordu. "Bana ihtiyacı varken İrsa'nın yanında olamadım. O sırada kontrol edemeyeceğim şeyleri istemekle meşguldüm." Halid'e daha sıkı sarılmıştı. "Bu kadar aptal olmamalıydım."

"Senin de söylediğin gibi, istemek ve ihtiyaç duymak farklı şeyler. Artık bunu bildiğine göre, eminim daha makul davranacaksın." Halid elini kızın ıslak saçlarında gezdirirken uçlarının nasıl kırpık kırpık olduğunu fark edince öfkeden deliye döndü. Şehrazad'ın saçı omuzlarına kadar geliyordu.

Kısa süre önce kötü muamele gördüğü her halinden belli olan saçları. Salim Ali el-Şerif'in marifetleri.

"Kızdın mı?" diye sordu Şehrazad fısıldayarak.

Halid öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Evet."

Şehrazad gözlerinde yaşlarla Halid'e bakıp sordu. "Bunu ona ödetecek misin?"

"Hem de defalarca."

Şehrazad dikkatle, derin bir nefes aldı. "Benim bir fikrim var." Gülümserken dudakları kıvrılıyordu. "Aslında sadece benim değil. Ve yardımına ihtiyacımız olacak."

"Her zaman, canparem. Her zaman."

kendi adamlarına gereken emri veremediler. Hedefi ıskalayan; toprak, kum, taş ve enkaz kaldıran oklar havada uçuşuyordu. Gelişigüzel, hedefine asla ulaşamayan savunma ateşleri.

Ve sonra...

Halid'in askerleri dikkatle nişan almaya başladı.

Tek bir damla kan bile ziyan olmayacaktı.

Emir vermekle görevlendirilen askerler, ilk yaylım ateşinde düşmüş; biri mazgallı siperlerden yuvarlanırken diğerleri çığlık çığlığa bağırarak ölmüştü.

Atılan okların üzerinde ikiz kılıç sembolü vardı. El-Reşid sembolü.

Bir uyarı: Horasan, karşı koymaya devam edenlere merhamet etmeyecek.

Halid gözden uzak kalmaya devam etti, askerleriyse Amardha'nın düzensiz savunmasına kasti bir saldırıyla karşılık verdi. Sultandansa hâlâ iz yoktu. Aynı şekilde, askerlere moral verecek sözcükler ya da öncü birliğin başında bir lider de.

Vicdansız korkak.

Oklar, sultanın adamlarının üzerine yağmur gibi yağmaya ve hedeflerini ıskalamaya devam ediyordu.

Anında toplanan ve yakılan oklar.

Halid ise emirlerini sessizce veriyordu. Yalnızca nüfuzlu kimseler hedef alınacaktı. Bir süre sonra, askerler oklarını gaz-yağına batırıp yakmaya başladılar. Halid de kıvılcımdan alevlere dönüşen kaosu seyrediyordu.

Ama Amardha kapıları hâlâ kapalıydı.

Yine de Halid, Amardha askerlerinin olan biteni üstlerine bildireceğini biliyordu. Part Sultanı mücevherlerle kaplı sarayından, şehrinin yanışını seyrediyor ve karşılık vermiyordu.

Salim Ali el-Şerif, Halid bin el-Reşid'den korkuyordu.

Öğleden sonra, Halid mancınıkların getirilmesini emretti. Metal uçlu oklar kullanacak on devasa yay, yaklaşık elli kiloluk demir fırlatabiliyordu. Duvarı kuşatacak olan demirleri. Her mancınık, Amardha şehrini saran duvara, önemli bir hasar verecek uzaklıkta konumlandırılmıştı.

Bir mühendisin hassas hesaplamalarıyla karar verilmiş bir noktada.

Siperlerdeki askerler, birbirlerini uyarmak için bağırarak koşturmaya başlamıştı.

Korku dalga dalga yayılıyordu.

Halid, Salim'in harekete geçip geçmeyeceğini beklemeye başladı ve sultan, tam da beklediği gibi hiçbir şey yapmayınca Halid bir sözsüz mesaj daha göndermeye hazırlandı.

Tahıl ve başka gıdalarla dolu yapıları hedef aldılar bu kez. Halid bunların içinde insan olmamasını ya da varsa az sayıda olmasını umuyordu çünkü daha fazla can kaybından sorumlu olmayı hiç istemiyordu. Bu savaşta kaybedilen her hayatın büyük bir etkisi olacaktı ve Halid masum insanların kanını dökmek istemiyordu.

Mancınıklar ateşlendi ve hepsi, büyük bir rüzgâr ve gürültüyle hedeflerini buldu.

Çığlık sesleri Amardha'nın her yanını sarmıştı.

Devrilen bir kuleden, biri demirlerden birine geçmiş halde çok sayıda insan düştü. Halid'in göğsü sıkışıyordu. Şimdiden çok sayıda insan yok yere ölmüştü. Bir an durup nefes almaya çalıştıktan sonra kendini topladı.

Savaşın doğası buydu.

Hislerini, ortada hiçbir şey kalmayana, kazanana dek bastırması gerekiyordu.

Halid, Salim Ali el-Şerif'in, kendisinin Amardha'ya asla saldırmayacağını düşündüğünü biliyordu çünkü bugüne dek böyle bir şey yapmamıştı. Yıllardır defalarca kışkırtıldığı halde.

Ama Salim'in artık yanıldığını görmesi gerekiyordu.

Halid'in gözünü bile kırpmadan tüm şehri yerle bir edebileceğine inanması gerekiyordu.

Güneş batarken arkasındaki topraklar da sarsılmaya başladı ama Halid dönüp bakmadı. Neler olacağını biliyordu ve Salim bile bunu göz önünde bulundurmak zorunda kalacaktı.

Uzakta, kumlardan oluşan ışıl ışıl bir bulutun içinde Amardha kapılarına gelen Arap atları vardı. Atların üzerindeki adamlarsa pelerin ve maske takmış, geniş palalar ve kalın, deri mankalalar kuşanmışlardı. Çölde yaşayan, yakıcı güneşin altında doğup büyüyen insanlardı bunlar. Korkusuz ve mağrur. Pek kimseyi esir almamalarıyla meşhur.

Ve merhametsizlikleriyle.

Grubun önünde, mavi-gri bir doğanı olan genç bir çocuk ve uzun sakallı, yaşlı bir adam vardı.

Emir Nasir el-Ziyad'ın oğlu ile el-Sadık kabilesinin şeyhi.

Şehrin kapılarına bir kilometre kala durdular ve Tarık İmran el-Ziyad palasını göğe kaldırdı. Ardından, adamlar hep bir ağızdan ulur gibi sesler çıkarmaya başladılar ve sesleri giderek tizleşirken kılıçlarını havaya kaldırdılar. Atların toynaklarının yarattığı toz bulutu, çelik bıçakların ışıltısına karışıyordu.

Halid korkunun şehrin üzerine çöktüğünün farkındaydı. Artık bu durum, tehlikeli bir kıvılcım olmaktan çıkmış ve kontrolsüz bir yangın gibi her yeri sarıp Amardha'nın en karanlık sokaklarına bile sızmıştı.

Tıpkı Artan'ın bir önceki gün söylediği gibi, savaş meydanlara dökülmeden kazananı belli olurdu.

Sonra, güneş ufukta batmaya devam ederken kanatlı yılan, kanatlarının altında bir şeyle gökyüzünde belirdi. Üzerinde oturan Artan'ın yüzünde şeytani bir gülümseme ve ürkütücü bir ifade vardı.

Kanatlı yılan, bağırarak şehrin kapılarına yönelince duvardaki adamlar delirmiş gibi oklarını fırlatmaya başladılar. Ama hepsi, yılanın zırhı andıran derisinden geri sekiyor; yılansa buna cevaben daha da yüksek sesle bağırıyordu. Halid adamların kulaklarını kapayıp dehşet içinde bağrıştıklarını fark etti.

Sonra yılan, kanatlarındaki şeyi şehrin kapılarına bıraktı ve yoğun sıvı, gri duvarın her yanına yayılarak onu parlak, kaygan bir tabakayla kapladı.

Gazyağı.

Ardından kanatlı yılan son bir çığlık daha atıp gökyüzünde kayboldu.

Dilini şaklatan Halid, Ardeşir'i dehledi ve gizlendikleri yerden çıktılar. Halid'in gümüş ve altınla süslenmiş savaş kıyafetlerinin arkasında ridası dalgalanıyor, Saray Muhafızları da peşi sıra geliyordu.

Siperlerde duran nöbetçiler bağırmaya, askerler de bir kez daha koşturmaya başlamıştı.

Bir kilometre ötede ise Tarık, obsidiyen okunu gazyağına batırıyordu. Sonra, Nasir el-Ziyad'ın oğlu, Ömer'in ateşe verdiği oku şehrin kapılarına fırlattı.

Kapılar alev alır almaz, uğultu da yeniden yükseldi.

Halid, Amardha kapılarının yanışını siyah Arap atının üzerinden seyrediyor, karanlık ormanın mavi-beyaz parıltılarını ve dans eden turuncu alevleri görebiliyordu.

Duvarların ardında, şehre muazzam bir kargaşa hâkim olmuştu.

Halid çığlıkları, bağırışları, panik seslerini dinlerken yanındaki elçiye döndü.

"Mektubu ilet."

Part Sultanı Halid'in kampına geldiğinde ay hâlâ gökyüzündeydi. Adam, en büyük çadırın önünde sessizce atından inerken öfkesi yüzünden okunuyordu. Arkasında ise Cihandar el-Hayzüran ve Part ordusunun en yüksek rütbeli iki komutanı vardı.

Salim içeri doğru uzanan tentenin altına adım atarken Saray Muhafızları'nın yüzbaşısı adamlarını durdurup silahlarını dışarıda bırakmalarını söyledi.

Salim buna hemen karşı çıktı.

Celal alaycı bir huzurla gülümsedi. "İstersen sarayına dönebilirsin." Abartılı hareketlerle eğilerek selam verdi. "Her koşulda kısa süre sonra görüşeceğiz."

Part Sultanı kibirli ve alaycı bir tebessümle kılıcını ve belindeki hançeri yere atınca adamları da aynı şeyi yaptı ve Horasan Halifesi'nin çadırına girmelerine izin verildi.

İçeri girdiklerinde Halid ve adamlarını, uzun ve alçak bir masaya oturmuş, onları beklerken buldular. Masanın iki ucunda demir direklere asılmış lambalar, masanın arkasında ise detaylı oymalarla süslenmiş, çadırı ikiye bölen bir paravan vardı.

Halid masanın ortasında oturuyor; solunda Rey Şehribanı, onun yanında da Tarık İmran el-Ziyad göze çarpıyordu. Tarık'ın yanında ise Ömer el-Sadık vardı. Yüzbaşı, Halid'in sağına geçti.

"Oturun." Halid etraftaki ipek minderleri gösteriyordu.

Küçümseyici bakışlarını gizleyemeyen Salim iki yanına komutanlarını alarak oturdu; Tarık'ın gözleri üzerinde olan Cihandar el-Hayzüran ise masanın köşesine geçti.

Halid bir süre sessizce Salim'e baktı. "Artık dikkatini çekebildiğime göre..."

"Kızım nerede, şerefsizin dölü?" diye sordu Salim.

"Kızın mı?" Halid'in tiksintisi yüzünden okunuyordu. "En azından *kızlarım* diyecek kadar onurlu ol."

Bunu duyunca bir an Salim'in ağzı açık kaldı, sonra hemen gardını alan adam gözlerini kıstı.

"Çünkü Despina'nın da çocuğun olduğunu kabul etmen gerek," dedi Halid buz gibi bir ifadeyle. "Özellikle de senin için yaptığı onca şeyden sonra."

Arkasından gelen sessizlik oldukça rahatsız ediciydi. Yumruklarını sıkan Celal'in vücudu, her an saldırıya geçecek gibi duruyordu.

Adaleti anında sağlayacak gibi.

"Ediyorum." Salim'in cevabı oldukça keskindi.

"Güzel," dedi Halid. "En azından bu konuda doğru olanı yaptın."

"Despina umurunda sanki," dedi Salim. "Bunca yıldır sarayında köle gibi yaşıyor." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Ama ne olursa olsun, ona kötü davranmayacağını biliyordum." Gülümsemesi oldukça yakıcıydı. "Ne de olsa o yüzünü karılarına gösteriyorsun, çalışanlarına değil."

Celal sessiz bir küfür savursa da Halid tepki vermedi, kendini savunmaya bile çalışmadı. "Her zamanki gibi kendi günahların için başkalarını suçluyor ve her seferinde aynı sonucu alıyorsun. Koca bir hiç."

Salim alaycı alaycı güldü. "Buraya küçük bir çocuktan akıl öğrenmeye gelmedim. Sadede gelelim. Mektubunda Yasemin'in elinde olduğunu söylemişsin."

Halid başını sallayıp arkasına yaslandı, ellerini de masaya koydu. Bir süre öyle bekledikten sonra söze girdi. "Şehrazad'ı getirdin mi?"

Salim'in yüzü asıldı. "Sevdiğini ancak kendi sevdiğimi geri alırsam veririm."

Bir sessizlik daha. "Bir şeyleri önemsediğini görmek güzel. Kendinden başka yani."

"Benimle oyun oynama, kibirli..."

"Sen de bana yalan söyleme, korkak herif." Halid gözlerinden ateş saçıyordu.

"Sen ne cüretle..."

"O çok cüretkârdır, Salim Dayı," dedi paravanın arkasından gelen bir ses. "Sık sık bir şeylere cüret eder."

Şehrazad paravanın arkasından çıkarken, Halid'in yüzünde karanlık bir tebessüm belirdi. Kızın üzerinde basit kıyafetler vardı; krem rengi bir kamiz ve açık gri bir şalvar. Dalgalı saçları omuzlarına geliyor, belindeki mücevherli hançer dışında hiçbir takısının olmadığı hemen fark ediliyordu.

Ama buna rağmen, Şehrazad her zamanki gibi tam bir hükümdar eşiydi.

Halid şaşkınlığını beceriksizce gizlemeye çalışan Salim'i izliyordu.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Şehrazad parıldayan ela gözleriyle. "Beni bulmaları için bir dizi asker görevlendirdiğine eminim. Belki de şehrinden çıkmayı asla başaramayacağımı sanmışsındır." Şehrazad, Halid'in yanına oturdu.

Part Sultanı hızla şaşkınlığını gizlemeyi başarıp gülümsemeye çalışsa da tebessümünde eski özgüveninden eser yoktu. "Beni daima şaşırtıyorsun, Şehrazad el-Hayzüran. Ama belli

ki kaçarken yardım almışsın. Belki bir gün bana o hikâyeyi anlatırsın, ben de güvenlik birliğimdeki açıkları kapatırım."

"Ah, *mükemmel* bir hikâye bu." Şehrazad sırıtıyordu. "Ve gerçekten çok yardım aldım. Ama senin için sorun olmazsa, hikâyeyi kızlarının anlatmasını istiyorum."

GÜL

Salim Ali el-Şerif'in, kızlarıyla çözülmesini izlemek Şehrazad'a buruk bir mutluluk veriyordu. Önce biri, sonra diğeriyle.

Çünkü planları tamamen başarısız olmuştu.

Bunun, Rahim'in ölümünün içinde yarattığı boşluğu doldurmaya pek faydası olmasa da, Salim'in kadınların eline düştüğünü görünce az da olsa mutlu oluyordu. Özellikle de bir kenara atmak ya da piyon olarak kullanmak istediği kadınların eline.

Artık Salim'in, kızların keyfine göre kullanıp bir kenara atabileceği nesneler olmadığını anlamasının vakti gelmişti.

Ama esas zor olan, Salim'in Yasemin'le yüzleşmesiydi.

Despina'yı göz ardı etmek kolaydı. Bunu ömrü boyunca yapmıştı zaten. Ama Yasemin? Yasemin, Salim'in sevdiği kızıydı. Gözdesi.

Geleceği.

"Sen ne yapmamı istersin, Yasemin?" diye sordu Salim, kızının ihanetinin boyutlarını fark edince.

Yasemin'in güzel gözleri doldu ama kız ağlamadı.

Şehrazad uzun zamandır bu kızın en zorlu zamanlarda bile çok güçlü olduğunu düşünüyordu. "Bunu durdurmanı isterdim, baba. Bitmek bilmeyen savaşı, huzursuzluğu sonlandırmanı."

"Ama bunu *senin* için yaptım. Senin geleceğin için."

"Hayır." Yasemin başını sallıyordu. "Bunu pek çok sebeple yaptın ama benim ne düşündüğümü bir kez sorsaydın, bunu istemediğimi bilirdin. Ne istediğimi bilmiyorsun."

Salim'in yüz hatları sertleşti. "Ne istiyorsun?"

"Hayatımı yaşamak ve kendimden nefret etmemek istiyorum."

"Ben böyle yapmak..."

"Yaptın ama." Doğrulmuştu. "Sen böyle biri olmasan, gerçekten önemsediğim insanlar da benden bu kadar nefret etmeyebilirdi. Belki o zaman, aradığım mutluluğu bulabilirdim."

Şehrazad, Yasemin'in gözlerinin bir an Halid'e döndüğünü gördü ama bunu elinde olmadan yapmıştı. Şehrazad da bunu anladığı için kızmadı. Yasemin, babasının yaptığı elim hareketlerin, Halid'le birlikte olmalarını engellediğini başından beri biliyordu.

Kız derin bir nefes aldı. "Belki sen de amacına ulaşmak için böyle ucuz numaralara başvurmak zorunda kalmazdın."

Salim'in yüzü bir kez daha öfke doldu. "Artık burada olduğumuza göre biz ne olacağız kızım? Yaptığın şeyle ailemizi küçük düşürdün. Beni teslim mi edeceksin şimdi? Çocukça umutların yüzünden her şeyi kaybetmemize mi neden olacaksın?"

Yasemin cevap vermedi.

"İstediğini yapabilirsin, Salim," dedi Halid. "İstediğin buysa, şimdi bu masadan kalkıp gidebilirsin. Ama şehrinin kapıları sabaha kadar yanacak ve sonrasında, bizi Amardha'yı kuşatmaktan alıkoyan hiçbir şey kalmayacak." Halid ona doğru uzandı. "Ama ben bunu yapmamayı tercih ederim. Benim gururum, seninse kibrin için onca insanın ölmesini istemiyorum."

"Öyleyse teslim olmamı mı istiyorsun?" diye tısladı Salim öfkeyle.

"Çadırıma geldiğin anda teslim oldun zaten."

Sultanın öfkesi yüzünden okunuyordu. "Peki, bu işe karışan diğerleri? Sancakbeylerinin çoğu bu işe para ve silahlarını koydu. Onlara ne olacak?" Sesi giderek yükseliyordu. "Rıza bin Latif'e ne olacak?"

Bu çıkışa yanıt veren Tarık oldu. "Merak etme, komplo heveslisi enişteml de ilgileneceğiz. Onun yanında olan diğerleri gibi. Konuşulacak çok şey var." Şehrazad'a imalı gözlerle baktı, kız da buna memnun oldu. Nihayet anladığına.

"Ne istiyorsun Halid bin el-Reşid?" diye sordu Salim. "Ölmemi mi?"

Halid gözlerini dikkatle Part Sultanı'na dikti. "Yaptığın onca şeyi düşünecek olursak seni öldürmem lazım. Sevdiklerime çektirdiğin onca acı, yaşattığın ölüm ve yıkımlar için."

"Buna cesaret edemezsin." Salim bunu oldukça sert şekilde söylese de Şehrazad sözcüklerin ardındaki korkuyu sezebiliyordu.

"Öldürmek için değil, yaşamak için cesaret gerekir."

"O halde benden ne istiyorsun?"

"Tahttan çekilmeni istiyorum," dedi Halid. "Sana Rey'in dışında bir ev vereceğim. Benim seçeceğim muhafızlar daima o evi gözleyecek."

Salim'in yüzündeki öfke geçmek bilmiyordu. "Part'ı da sen yöneteceksin sanırım. Beş nesildir ailemin yönettiği yerleri?"

"Sana daha önce de söyledim. Senin topraklarını yönetmekle ilgilenmiyorum."

"Kim yönetecek o zaman?"

Halid, Şehrazad'a baktı; Şehrazad da, en büyük sırrı açıklamayı kendisine bırakmasına sevinerek kocasına döndü. Önceki gece birlikte aldıkları bir karardı bu.

Gözlerini Halid'den ayırmadan cevap verdi. "Bence Yasemin el-Şerif, Part Sultanı olmak için mükemmel bir seçim hükümdarım."

"Ben de öyle düşünüyorum, hanımım."

Cihandar, halifenin çadırındaki masada yerini almış ve dünyanın, ipek bir kumaş gibi açılmasını seyre koyulmuştu.

Seçimi hatalıydı. Rıza bin Latif'in, onu kitabın lütuflarına götürecek bir yol bulacağını düşünmüştü. Güce, itibara götürecek bir yol.

Part Sultanı'nın çözüm bulacağını düşünmüştü.

Fakat Cihandar çok ama çok yanılıyordu.

Şehrazad ile Salim Ali el-Şerif arasındaki düşmanlığın boyutunu fark edememiş; aptal gibi, Şehrazad'ın sultanı ikna edebileceğini düşünmüştü. Sonuçta kızı, sultanın yeğeniyle evliydi. Cihandar, sultanın halifeyi tahtından indirmek istediğini bilmesine rağmen Salim, Şehrazad'ın bundan zarar görmeyeceğine onu ikna etmişti. Cihandar'ın, Rıza'nın Şehrazad'ı Amardha'ya kaçırma planına ortak olmak istemesinin sebebi de buydu zaten.

Ama yemek yedikleri o korkunç gecede tüm planları suya düşmüştü.

Cihandar o gece çocuk hükümdarın, yani Horasan Halifesi'nin bu savaşı çoktan kazandığını, başarılı olmak için Cihandar'ın ihtiyaç duyduğu güce onun sahip olduğunu anlamıştı çünkü Cihandar'ın değer verdiği her şeyin kontrolü halifedeydi.

Cihandar çölde İrsa'yı bulmaya çalışsa da bunu başaramamış; şimdi ise yüzbaşından, kızının halifenin askerlerinin yanında olduğunu öğrenmişti. Kampta, güvende, Cihandar'ın ulaşamayacağı bir yerde.

Cihandar kitabını geri almak için Şehrazad'ın yardımını istediğinde, kızının kitabı ondan almak için halifeyle birlikte hareket ettiğini anlamıştı. Cihandar uyurken kitabı ondan çalan halifeyle.

Öz çocuklarını Cihandar'a karşı kullanan halifeyle.

Neredeydi kitap?

Karısını kaybetmişti. Rey'deki mevkisini kaybetmişti.

Şimdi sıra kızlarındaydı.

İrsa'nın nerede olduğunu kimse bilmiyor, Şehrazad ise onun yüzüne dahi bakmıyordu.

Büyük kızının gözleri, çocuk hükümdardan başka kimseyi görmez olmuştu.

Herkes gitmek üzere masadan kalkınca Cihandar da ayaklandı ve halifenin muhafızlarının, sultanı ve onun komutanlarını çadırdan çıkarışını izledi. Ardından, geride kalanlar da Cihandar'ı görmezden gelerek hareketlenmeye başlamıştı.

Tıpkı eskiden olduğu gibi. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Sonra, Şehrazad ve halifenin kendisine doğru geldiğini gören Cihandar bu konuşma fırsatını kaçırmak istemedi. Harekete geçme fırsatını. Ve fark edilme.

"Nerede," diye başladı titrek bir sesle, "kitap nerede?"

"Umursadığın tek şey bu mu gerçekten baba?" diye sordu Şehrazad usulca.

"Ha-hayır."

Ama kızının yüzü gerilmişti. "Neden İrsa'yı sormuyorsun?"

"İrsa'nın bana ihtiyacı mı var?"

Şehrazad gözlerini kaçırsa da Cihandar kızının yüzündeki acı dolu ifadeyi görmüştü. Halife yaklaşıp kararlı, delici gözlerle Cihandar'a bakmaya başladı. Bu bakışlar, adama kendini aciz hissettiriyordu.

Cihandar içerledi. Bu çocuk onun hükümdarı olsa da, nihayetinde hâlâ bir çocuktu.

Ondan pek çok şeyi, hatta her şeyi almış bir çocuk.

"Kitabın artık yok," dedi halife buz gibi bir tonla.

"Ne?" diye fısıldadı Cihandar.

"Gitti. Yok oldu."

Cihandar'ın etrafında dünya durmuş, alev almıştı sanki. "Nasıl?"

"Ben yok ettim."

Boynundan yayılan sıcaklığı hisseden Cihandar ellerini önünde kavuşturdu. "Neden?"

Halife onu sessizce azarlar gibi bir bakış daha attı.

Sonra arkasını döndü.

Yargılıyor, kovuyordu. Pek çok insanın daima yaptığı gibi.

Herkesin yapmaya devam edeceği gibi. Hem de bu çocuğun yüzünden. Böyle bir şey yapmaya hakkı olmayan bu çocuğun yüzünden. Cihandar'dan bir sürü şeyi almış çocuğun yüzünden.

Kızını. Kitabını.

Saygısını.

Cihandar yakıcı bir sel gibi vücudunu saran öfke ve hiddet dalgasıyla bir an bile düşünmeden Şehrazad'ın belindeki hançere uzandı. Halife bunu görür görmez, karısını kenara çekmek için ikisinin arasına girdi ama Cihandar kızına zarar vermeye çalışmıyordu zaten. Hedefi *asla* kızı değildi.

Hançeri kaldırdı.

Halife onu savuşturmak için kolunu kaldırdığı sırada, muhafızlar bağırmaya başlamış, alarma geçmişti.

Cihandar'sa hiçbirini umursamadan korkunç bir hışımla hançeri indirdi ve bıçak, onu uzaklaştırmaya çalışan halifenin yüzünü çizdi.

Ama hançer, nihai hedefini bulmuştu.

Horasan Halifesi'nin kalbini.

HANÇER

Halid ölümünün nasıl olacağını defalarca düşünmüş, Ava'nın babasından önce ölme şansına sahip olmayı defalarca dilemişti. Bu laneti diğer insanlara çektirmek yerine ölebilmeyi.

Ama bu?

Ölümünün Cihandar el-Hayzüran'ın elinden olacağı, aklına bile gelmezdi.

Bir an Halid gözlerini Şehrazad'ın babasına dikti.

Katiline.

Ama nefrete vakti yoktu artık. Cezalandırmaya da.

Şehrazad'la göz göze geldi.

Hayır. Her şey sona ererken sadece sevgi için vakit vardı.

Halid sendeleyerek yere düşerken vücudu da arka arkaya gelen sıcak ve soğuk dalgalarıyla titriyordu.

Oda birden sessizleşti.

Halid'in göğsü, dinmek bilmeyen bir acıyla kavruluyor; Horasan Halifesi, yarasının ölümcül olduğunu biliyordu. Bulanıklaşmaya başlayan görüşü, sıcak kanlar vücudundan akarken tekrar eski haline dönmüştü. O sırada, Celal'in Şazi'nin babasını yere yapıştırdığını ve hançeri de tekmeleyerek Cihandar'dan uzaklaştırdığını duydu.

Çadırda çıt çıkmaz olmuştu.

Halid, Şazi'nin ellerini sıkıca tuttu.

Ama gücü giderek azalıyordu.

"Hayır." Şehrazad bağırmaya başlamıştı. Ardından, kocasının giderek güçsüzleşen bedenine sarılıp göğsünden akan kana baktı.

Halid'in nefes almak için çabalayışını, ağzına kan doluşunu seyrediyordu.

Halid'in gördüğü son şey, Şehrazad'ın yüzü oldu.

Her şey biterken, etraflarında sadece aşk vardı.

Halid'in hak ettiğinden çok daha büyük bir aşk.

SEVME GÜCÜ

Büyük kızının çığlıkları, hıçkırıklara dönüşmüştü.

Etraflarındaki hiç kimse hareket etmiyordu. Part Prensesi ellerini ağzına kapatmış, yaşlarla dolu titrek mavi gözleriyle olup biteni izlerken küçük kardeşiyse ağlayarak ablasının omzuna kapanmıştı.

Ama kimse Cihandar'a bakmıyor, ona dönüp tek kelime dahi etmiyordu. Ne kızı ne de şehriban. Ne bir nefret, ne bir öfke ne de bir intikam sözcüğü.

Herkes önlerindeki manzara karşısında afallamış durumdaydı.

Cihandar'ın da bir farkı yoktu aslında. Az önce yaptığı şey, ona kendini daha iyi hissettirmiyordu.

Hatta mağrur kızının gözlerinin önünde yıkıldığını görmek, Cihandar'ın yavaş yavaş çözülmesine neden olmaya başlamıştı. Şehrazad kendini hiç bırakmazdı. Annesi öldüğünde, Cihandar kendini karısının yasına kaptırdığından evin kontrolünü ele almak zorunda kaldığında, hatta Şiva saraya götürüldüğünde bile bırakmamıştı.

Şehrazad asla sarsılmazdı.

Ama şimdi çöküyor; Cihandar da bunu, kızının yaşla dolu gözlerini görüp her biri öncekinden daha yüksek çıkan hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Kalbi duracak gibi oldu, ardından göğüskafesini parçalayacak gibi atmaya başladı.

Cihandar kızını böyle görmeye dayanamıyordu çünkü onu üzmeyi hiç istememişti.

Şehrazad değil. Hedefi asla o değildi.

Halifenin kanı, Cihandar'ın yere yapışan ellerine geliyordu.

O anda Cihandar ne yapacağını buldu. O kıymetli kitaptaki her büyüyü ezberlemiş; çevirdiği her satır zihnine kazınmıştı.

Ve bu?

Bu onun son ve en iyi büyüsü olacaktı.

Parmaklarına değen kanın sıcaklığı hâlâ hissedilebiliyordu.

O sırada aklına, sarayda, bahçesindeki son gülü Şehrazad'a verdiği o gün geldi. Krem ve morumsu renkte bir tomurcuk. Cihandar bunun, evlerini hatırlatacak son bir hediye olmasını istemişti.

Gülü, kızına güzel bir an yaşatmak için öldürmüştü.

Halifenin kanı ellerine bulaşırken Cihandar büyüyü mırıldanmaya ve bileğini yavaşça döndürmeye başladı.

Görüşü bulanıklaştı, parmak uçlarından titrek bir huzme yayılmaya başladı. Ardından, tüm vücuduna soğuk bir dalga yayıldı ve gözlerine mürekkep damlatılmış gibi önce aydınlanıp sonra kararan dünyası, solarak yok olmaya başladı.

Kalbine acı doluyor, açık bir yara oluşuyordu sanki.

Ama canı yanmamıştı. Hem de hiç. Cihandar gülümsedi.

Çünkü burada... burada gerçek güç vardı. Cihandar'ın başından beri istediği güç.

Sözcükler olmadan konuşma gücü.

Sevme gücü.

Rıza batıda hâlâ yıldızlarla dolu bir geceden yükselerek yavaşça aydınlanan göğü seyrediyordu. Uzun zamandır oldukça sabırlı bir insandı çünkü ilişki kurmak sabır istiyordu. Güven kazanmak da öyle.

Bir hükümdarı tahtından indirmek de.

Rıza çölde durmuş, Amardha kapılarının yanışını seyrediyordu. Sultanın ordusunun hâlâ karşılık vermemiş olması biraz endişelenmesine neden olsa da zamanında harekete geçeceklerinin farkındaydı. Ve etrafındaki paralı askerlere, sadece yaptığı işe sonsuz güven duyduğunu göstermek istiyordu.

Sadakati parayla alınıp satılabilen adamlara, kendinizden şüphe duyduğunuz anlarda güvenemezdiniz çünkü en yüksek miktarı veren, bu şüpheleri de satın alabilirdi.

Rıza, yaklaşan atlının kaldırdığı tozu görünce kendi atı üzerinde doğruldu. Adamları ona doğru gelirken, atları da kişniyordu.

Fedai elçisi, Rıza'nın önüne gelip aygırını dizginlerken hiçbir şey söylemedi. Hayvan terden parıldarken elçinin gözlerindeki keder de Rıza'nın dikkatinden kaçmamıştı.

Adam soluklanmak için bile durmadan, "Sultan, halifeye teslim oldu," dedi.

Rıza şaşkınlığını gizlemeyi başarsa da öfkesi için aynı şey söylenemezdi. "Nasıl böyle bir şey yapabilir? Daha savaşmadılar bile. Sultanla konuştun mu?"

Elçi cevap vermedi, bunun yerine Rıza'nın çevresindeki diğer adamlara baktı.

Rıza daha ilk darbeyi hissetmeden önce neler olacağını anlamıştı.

Darbe arkasından geldi. Bir kılıçla.

Rıza öne, atına doğru düştü; yandan gelen ikinci darbeden sonra hayvan şaha kalktı.

Nefes almakta zorlanan Rıza, yaralarını tutarak kumların üzerine devrildi.

Sırtüstü dönerek havayı içine çekmeye çalıştı.

O sırada, kanla kaplı bıçağı güneş ışınlarıyla parıldayan elçi biraz daha yaklaştı. "Nasir el-Ziyad'ın oğlundan bir mesajım var. Bir dahaki sefere, sevdiği birini öldürmek için paralı asker yolladığında, yolladığın askerin hayatta kalmamasını sağlamanı söylüyor."

Rıza bin Latif'in gördüğü son şey kılıcın parıltısıydı.

SON

Çocuk çift kanatlı kapıdan geçip kendisini bekleyen babasının kollarına atıldı.

"Baba!" diye bağırıyordu. "Artan amcam bana kanatlı yılanıyla uçmayı öğretecek!"

Horasan Halifesi pek de gizleyemediği bir keyifle oğluna bakıyordu. "Annenin bu konuda söyleyecekleri olabilir bence."

"Hayır!" Küçük çocuk kafasını sallıyordu. "Anneme söyleyemezsin. Artan amcam söz verdirdi."

"Dediğim gibi, annenin bu konuda söyleyecekleri olabilir."

Çocuk kehribar rengi benekleri olan büyük gözleriyle odayı inceliyordu. "Sahi, o nerede?"

"Sanırım teyzenle güneşlikteler."

"Ama birazdan gelecek mi?"

"Elbette."

Çocuğun gözleri heyecanla ışıldadı. "Bu gece yeni bir masal anlatacağını söylemişti."

"Biliyorum." Halid gülüyordu.

Çocuk koşarak bir platformun üzerine yerleştirilmiş yatağının ortasına zıpladı ve en sevdiği yeşil yastığı aldı. Halid de onun yanına geldi.

Çocuk, babasının yüzündeki yara izine dokunarak sordu. "Bu hiç acımıyor mu?"

"Zaman zaman acıyor."

"Geçen gün düştüğümde Artan amcam dizimi iyileştirmişti. Belki sen de ondan yaranı iyileştirmesini rica etmelisin."

"Gerek yok."

"Nedenmiş?"

"Ben yaramı dert etmiyorum."

"Ama niye?"

Halid yine gülümsedi. "Çünkü bana her şeyin bir bedeli olduğunu, aldığımız her kararın sonucuyla yüzleşmek zorunda olduğumuzu hatırlatıyor."

Çocuk beş yaşa göre fazlasıyla bilgece bir tavırla başını salladı. "Ben sadece senin canının yanmasını istemiyorum." Küçük parmaklarını babasının yanağından çekmeden yara izine hafifçe dokunmaya devam etti.

"Ben de senin canının yanmasını istemem. O yüzden uçan yılan konusunda endişeleniyorum."

Çocuk burnunu kırıştırarak şımarık şımarık sırıttı. "Seni seviyorum, baba."

"Kalbimin senin ellerinde olduğunu asla unutma, Harun."

O sırada odanın kapısı açıldı ve Şehrazad kabarık saçları ve mücevherli ipek kıyafetleriyle içeri girdi.

Harun onu görünce hemen yatağın ucuna koştu.

"Anne, Artan amcama söyleme ama bu hafta derslerimi tamamladıktan sonra bana uçmayı öğreteceğini söyledi!"

Halid bunu duyunca gözlerini kıstı. "Haruncan, Artan amcana, annene söylemeyeceğine dair söz vermiştin sanki."

Çocuk mahcup gözlerle, yan yan babasına bakıyordu. "Unutmuşum."

Şehrazad da güldü. "Verdiğin sözleri tutmayı öğrenmelisin, gönlümün yıldızı. Çünkü sözünü tutamayan insan hiçtir." Dalgalı ve darmadağın siyah saçlarını arkaya attı. "Hem o uçma meselesi neymiş?" Oğlunun yanındaki solmuş güllerinden birine uzandı. "Artan amcanla uçmaya bu kadar hevesliysen belki de sana bu gece başlamayı düşündüğüm masalı anlatmamalıyım. Seni daha da cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacak çünkü." Elini çeviren Şehrazad çiçeği anında canlandırdı.

"Hayır!" Harun yastıkların ortasına geri döndü. "Uçmayı öğrenmeyeceğim." Gülümsüyordu ve tebessümü öylesine büyük, öylesine parlak ve mükemmeldi ki kusursuz yüzündeki tüm özellikleri daha da belirginleştiriyordu. "Amira korkunç olmadığını söyledi ama...

"Amira el-Huri bazen gerçeği süslemeyi seviyor. Tıpkı annesi gibi." Şehrazad iç geçirmemek için kendini tuttu.

"Biliyorum ama ona güveniyorum çünkü Amira en iyi arkadaşım." Harun'un tebessümü daha da genişlemişti. "Merak etme, anne. Uçmayacağım... henüz."

Şehrazad gülümseyerek, kendini gördüğü en güzel iki şeyin, kocasıyla oğlunun yanına bıraktı. Yanında uzanan küçük çocuk, Halid'in küçük bir kopyasıydı sanki. Tek farkı, annesine çeken burnu ve dalgalı, vahşi saçlarıydı.

Bir de Halid'in yanağındaki beyaz yara.

Şehrazad'ın babasının, onların aşkı için kendi canını verdiği gecenin izlerinden biri. Biri Halid'in yüzünde, biri kalbinde iki yara. Bunlar Şehrazad'ın her gün, hayatta kaldığı için şükretmesini sağlıyordu. Sevdiği adamla hayatını paylaşabildiği için.

Sonra bir an Şiva'yı düşündü ve her yanının ısındığını hissetti.

İstediği her şey önündeydi. İhtiyacı olansa içinde.

Bu yüzden, her sabaha şükrederek uyanıyordu.

"İrsa ile her şey yolunda mı?" diye sordu Halid, Şehrazad bir yastığa yaslanırken.

"Evet." Şehrazad gülü kokluyordu. "Hâlâ güneşlikte, Artan'la birlikte tıbbi bitkiler üzerinde çalışmakla meşgul ama Tarık'ın bir sonraki Amardha ziyaretinde ona eşlik edebilir."

Halid kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyorsun? Sen de, İrsa da çarşının köşelerindeki dedikoducu-lardan betersiniz. Sürekli bir şeyler planlıyorsunuz." Gözlerinde sıcak bir ışıltı vardı.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum!" dedi Şehrazad ellerini kaldırarak. "Tarık, Amardha'ya kendi isteğiyle gidiyor. Oradayken Yasemin'le biraz fazla vakit geçirmeyi başarırsa..."

Halid'in dudakları, çarpık bir tebessümle kıvrıldı. "Tabii ya."

"Anne?" Bir annesine bir babasına bakan Harun hafifçe öksürdü. "Masal?"

"Ah, evet. Elbette!" Şehrazad, oğlunu kendine doğru çekti. "Çok sevgili efendi uçma fikrini bu kadar sevdiğine göre, ben de buradan fazla uzak olmayan bir yerde geçen bir masalla başlayabilirim diye düşündüm. Kahramanımız, bu maceraya gece yarısı, elinde küçük bir halıyla odasının penceresinden bahçeye atlayarak başlıyor. Çirkin, lekeli, ortasında bir madalyon ve kenarlarında yanık izleri olan bir halıyla."

"Halı mı?" Harun'un kaşları çatıldı.

"Evet. Halı." Şehrazad'ın gözleri ışıldıyordu. "Ama öyle sıradan bir halı değil! Kahramanımızı nereye isterse oraya götürebilen bir halı. İstediği yere, istediği ana. Tek sınır, kahramanın hayal gücü. Binlerce kilometre uzaktaki mavi bir denizde yüzen sihirli yaratıkları bile görebilir. Tek yapması gereken istemek. En yüksek dağların zirvesindeki karın tadının, Şam pazarlarındaki en iyi balla karıştığında nasıl olacağını mı me-

rak ediyor? İstemesi yeter. Ama ne yazık ki, kahramanımızın istekleri bunlar değil çünkü onun sadece bir hayali var."

Şehrazad durup önce çocuğa, sonra da ipek yastıklar arasındaki kocasına baktı.

Kalbi bir okyanus kadar engin; gökler kadar sınırsızdı.

"Devamını bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Harun ışıldayan gözlerle yanıtladı. "Evet!"

"Öyleyse ilk masalla başlıyoruz... 'Harun ve Sihirli Halı.'"

TEŞEKKÜRLER

Gazap ve Şafak kitabımın teşekkürler bölümünü daha dün yazmış gibi hissetsem de serinin bitmiş hali karşımda. Kulağa klişe gelse de zaman gerçekten su gibi akıp geçiyor.

Her zaman olduğu gibi, mükemmel temsilcim Barbara Poelle'in sonsuz desteği olmasa bu hayalimi asla gerçekleştiremezdim. B, seninle ancak Cookie yarışabilir. Ayrıca iyi şanslar, seni ahmak.

Editörüm Stacey Barney: Beni daima, daima zorladığın ve mükemmelin dışında hiçbir şeyle yetinmeme izin vermediğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmak, bu mükemmel kariyerin bana verdiği en büyük hediyelerden biri. Bu kitap ve karakterleri başından beri en az benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim.

Penguin'deki tüm büyüleyici insanlar: Desteğiniz ve heyecanınızın benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Yılmak bilmeyen Kate Meltzer ve harika yayıncım Marisa Russell'a ayrıca teşekkürler... bitmek bilmez sorularımdan asla kaçmadığınız ve arkamı daima kolladığınız için minnettarım. Kocaman bir teşekkür de Carmela Iaria, Alexis Watts, Doni Kay, Anna Jarzab, Chandra Wohleber, Theresa Evangelista, Marikka Tamura, Jen Besser, Catherine Hayden, Lisa Kelly, Lindsay Boggs, Sheila Hennessey, Shanta Newlin, Mia García, Erin Berger, Amanda

Mustafic, Colleen Conway, Judy Parks Samuels, Tara Shanahan ve Bri Lockhart'a.

2015 Yarasa Mağaracıları: daha nice nice kritiklere ve bolca kahkahaya. Alan ve Wendy Gratz, bu sihri mümkün kıldığınız için teşekkür ederim. Gwenda Bond, sesin adeta hayatımı anlatıyor.

Kitaplarımı her yerde destekleyen blogger'lar, kütüphaneciler, YouTube kullanıcıları ve kitapseverler. Size en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Yazma kardeşlerim Joy Callaway, JJ, Traci Chee, Sarah Lemon, Ricki Schultz ve Sarah Henning. Her adımda yanımda olduğunuz için sağ olun.

Marie Lu: Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Arkadaşım olduğun için şükrediyorum. Önümüzde daha çok çay partisi var ve hepsini sabırsızlıkla bekliyorum.

Beth Revis ve Lauren DeStefano: Hep böyle harikulade insanlar olarak kalın. Buna tanıklık etmek mükemmel bir şey ve hayatımda olduğunuz için minnettarım. Lauren, başka emoji kalmadı. Hepsini kullandık. Ayrıca Eva selam söylüyor. Revis, gemin çok hoş.

Carrie Ryan: Her öğle yemeği, her mesaj, her kahkaha, her gözyaşı için teşekkür ederim. Bunu ilk kimin söylediğini bilmiyorum ama seninle aynı şeylerden nefret eden insanlara sıkı sıkı sarılmalısın. Bu nedenle ben de sana sarılmalıyım. Daima.

Marie Rutkoski: mükemmel *Gül* kritiğin, tavsiyelerin, e-postaların ve diğer her şey için. Ama en çok da kendin olduğun, mükemmel olduğun için teşekkür ederim.

İlk yılımda tanıdığım harika arkadaşlarım Sona Charaipotra, Dhonielle Clayton, Victoria Aveyard, Adam Silvera, David Arnold, Becky Albertalli, Valerie Tejeda, Nicki Yoon, Melissa Grey, Virginia Boecker: Böyle bir girdaptan sayenizde çıkmak benim için büyük şeref.

Brendan Reichs'a hem söz verdiğim hem de mandalina rengi takım elbiseyle herkesten iyi göründüğü için teşekkürler.

Sabaa Tahir: Sen benim dayanağımsın. Olmasan bu kitabı nasıl yazardım bilemiyorum. *Hem de hiç.* Bizi bir araya getiren her şeye binlerce teşekkür.

Heather Baror-Shapiro ve tüm IGLA ekibi: Yabancı bir versiyonu her gördüğümde kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Binlerce kez teşekkür ederim.

Elaine: Beni herkesten iyi anladığın için teşekkürler. Olayın ardından bana tahammül ettiğin için de. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, sonsuz teşekkürler.

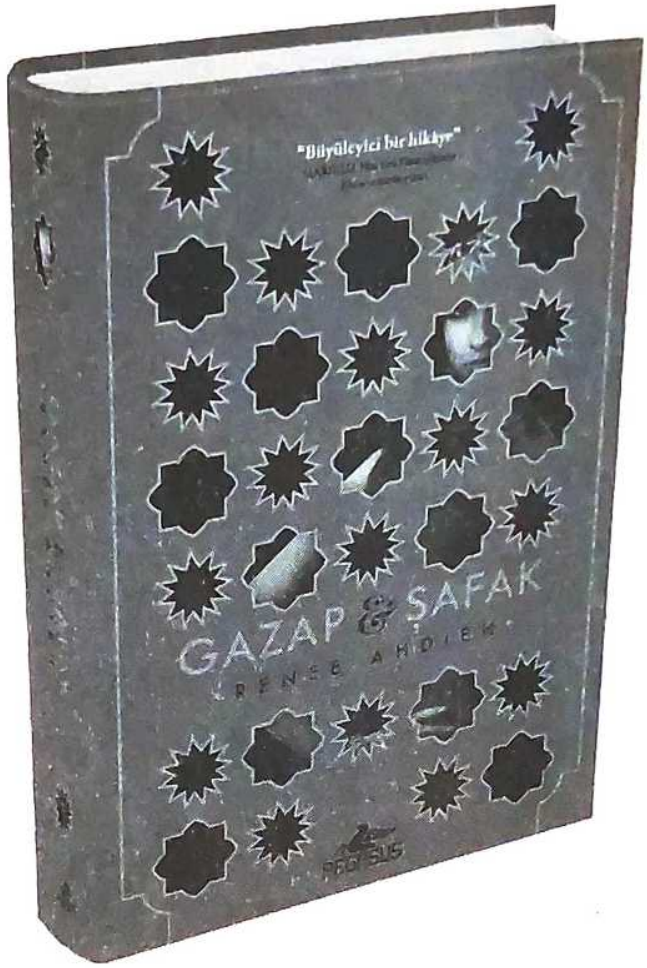
Erica: Kız kardeşin olmak, sahip olduğum en iyi şeylerden biri. Ayrıca kotun delik. Bir baksan fena olmaz. Erkek kardeşlerim Ian ve Chris. Eminim ikiniz de bu kitapları okuyacaksınız. İçlerinde sizden ilham alarak yarattığım karakterler var. Hahahahahha. Izzy: Bu kadar harika ve destekleyici olduğun için teşekkür ederim. Baba: Bana yazma aşkını aşıladığın için teşekkür ederim. Nine: Market sırasındaki insanlara kitabımı almalarını söylediğin için teşekkürler. Bunu yapmaktan asla vazgeçme. Ayrıca bu kadar gurur duyduğun için de teşekkür ederim. Anne ve Baba Joon: Umarım bu kitabı okuduğunuzda, yanınızda hissettiklerimi hissedersiniz. Derin ve baki bir sevgi. Omid, Julie, Navid, Jinda, Evelyn, Isabelle, Andrew, Lily ve Ella: en büyük zenginlik olan ailemiz için teşekkür ederim. Ve ne olursa olsun yanımda olduğunuz için.

Son olarak Vic...

Başkasına değil, birbirimize ait olduğumuz için.

HER ŞAFAKTA BİR HAYAT...

"Taht Oyunları'nın heyecanı Binbir Gece Masalları'nın aşk hikâyesiyle kesişiyor..."
US Weekly

"Sayfalar elinizden akıp giderken kendinizi altın rengi sıcak kumların üstüne kurulmuş serin mermer avlularda, baharatlı içeceğinizi yudumlar halde bulursanız şaşırmayın. Büyüleyici bir hikâye. Tıpkı benim gibi siz de âşık olacaksınız."
Marie Lu, *Efsane* ve *Genç Elitler*'in The *New York Times* çoksatan yazarı

"Hayaller kurduracak kadar romantik, bağımlılık yapacak kadar heyecan dolu."
Kirkus Reviews